

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Sexta synodus Co[n]stantinopolitana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

Quinta synodus Constantinopolitana.

que cum ipso tenebat, hinc est quod non solum ab episcopatu trapezuntino cecidit memoriatus Anthymus, sed ab omni pontificali dignitate, & efficacia cu[m] separatus sit ab omni corpe sanctissimae ecclesiae. Cumq[ue] Catholicam appellatam priuatam sit ad illius incorrigibilem errorem adaptare possumus prophetam Osee. Quoniam repulisti sciam, & ego te repellam ne fungaris mihi sacerdotio. Haec in regia vrbe gesta cum clare se habeat, & nos videntes oia canonice & recte venisse super Anthymum vocationem ordinem laudauimus, & clementiam hinc sibi benigne superuenientem, reprehendimusq[ue] perniciosem insistentiam Anthymi consentientiam sumus his que bene formata sunt ab ipso sancte memoriae Agapito, & his quae diffinita sunt a Mina sanctissimo patriarcha regiae vrbis, & ab ipsius venerabilissima synodo congregata, sequentesq[ue] de his confirmatione diuinam, ac Imperialis legis admisimus depositionem Anthymi, tanq[ue] qui a principio p[er] sacros canones intrusit se in pontificalem sedem regiae vrbis, & nouissimam p[ro]bavit demonstratione sue heresis, & immutabilis opiniois, vt in ipso impleat diuina scriptura q[ui] dicit. In diebus redargutis in tribubus Israhel ostendit[ur] fidelia, facti sunt principes Iuda tanq[ue] transponentes terminos, super ipsos effundit[ur] tanq[ue] aqua impetu meum. Et rursus alia scriptura. Ode runt in portis redargente, & sermonem sanctum abominatisunt. His itaq[ue] diffinimus hunc alienum omni pontificali dignitate, & operatam ipsa Catholica appellatam. Sicut enim nulla coniunctio est tenebris ad lucem, ita non conuenit sacra mysteria sordidari a viris qui sincere non colunt dominum Christum verum deum.

Q V B S C R I P T I O N E S .

Petrus ep[iscopus] Hierosolymoz diffiniuit et sub.
Helias ep[iscopus] celarie diffiniuit et sub.
Theodosius ep[iscopus] Sevthopolitanus defi. et sub sig.
Johannes ep[iscopus] tyberiad[ensis] defi. et sub.
Stephanus ep[iscopus] Sariph[ensis] defi. et sub.
Anastasius ep[iscopus] Babozimm defi. et sub.
Epiphanius ep[iscopus] Raphia defi. et sub.
Helyas ep[iscopus] Joppe defi. et sub.
Johannes ep[iscopus] Augustopolitanus defi. et sub.
Aeolstratus ep[iscopus] Abyle defi. et sub.
Lazarus ep[iscopus] Arotanias defi. et sub.
Leontius ep[iscopus] Soluzensis defi. et sub.
Stephanus ep[iscopus] Ardoum defi. et sub.
Anastasius ep[iscopus] Eleutheriopolitanus defi. et sub.
Gregorius ep[iscopus] Hierichentenus defi. ac sub.
Helyas ep[iscopus] Aripitanus defi. et sub.
Theodistus ministrus diaconus notarii scriptor[um] et ep[iscopus] Helie f.
Pro ipso iuxta sua mandata in scriptis data
Johannes ep[iscopus] Posdonus defi. et sub.
Demetrius ep[iscopus] Larthianus defi. et sub.
Stephanus ep[iscopus] Denytanus defi. et sub.
Sacharias ep[iscopus] Palleonius defi. et sub.
Danielius ep[iscopus] Gittianus defi. et sub.
Anastasius ep[iscopus] Jotabie defi. et sub.
Zenobius ep[iscopus] Elusinus defi. et sub.
Martianus ep[iscopus] Gazamus defi. et sub.
Theodorus ep[iscopus] Petroum defi. et sub.
Zenobius ep[iscopus] Nicopolitanus defi. et sub.
Araxius ep[iscopus] Gardaranus defi. et sub.
Procopius ep[iscopus] Eratolitanus defi. et sub.
Dominicus ep[iscopus] Diocesanensis defi. et sub.
Bachus ep[iscopus] Bachanorum defi. et sub.
Dionysius ep[iscopus] Astalamus defi. et sub.
Johannes ep[iscopus] Femenitis defi. et sub.
Dacharius ep[iscopus] Arnidatorum defi. et sub.
Basilus ep[iscopus] Sycomazanus defi. et sub.
Johannes ep[iscopus] Boeote ciuitatis defi. et sub.
Petrus ep[iscopus] Parembolanus defi. et sub.
Zacharias ep[iscopus] Libitanus defi. et sub.
Dominus ep[iscopus] Maximianopolitanus defi. et sub.
Pelagius ep[iscopus] Seuastensis defi. et sub.
Stephanus ep[iscopus] Jamnitanus defi. et sub.
Parthenius ep[iscopus] Epalamis defi. et sub.
Theodorus ep[iscopus] Scripti pro isto eo quo ipse infirmare.
theodorus ep[iscopus] Bargadarorum defi. et sub.
Paulus ep[iscopus] Eilanis defi. et sub.
Theodorus ep[iscopus] Ipteronium defi. et sub.
theodosius ep[iscopus] Lapertonensis defi. et sub.
Dionysius ep[iscopus] Amathuntius defi. et sub.
Dorotheus ep[iscopus] Authedonensis definiuit et sub sig.

PRACTICA SANCTAE QVINTAE SYNO

di Constantina que Latinos comperta est in antiquis codicibus, hic finem habet.

SIN HOC CORPORE
RE CONTINETVR SANTA SEXTA SY-
nodus que in urbem Cōstantinopolim cōgregata est sub tribus dñi Cō-
stantini p[re]fissimi Augusti, & Agathonis sanctissimi ac
beatissimi papa antiquae vrbis Romae.

¶ Dualis sacra directa ad Domini sanctissimum papam senioris Romae, contradita vero Agathoni
sanctissimo ac beatissimo papae eiusdem antiquae Romae, eo q[ui] idē Dōnus de p[re]fite vita deceperat.

SUPERSCRIPTIO SACRAE.

BN NOMINE DOMINI ET SALVATORIS NOSTRI IE-
su Chri, Imperator Flavius Cōstantinus fidelis, magnus Imperator, sacra Dōno
sanctissimo ac beatissimo archiep[iscopo] antiquae nostra Romae, & vniuersali papae
Data pridie Idus Augustas Cōstantinopoli, indictione sexta.
¶ Per oia nouit vestra paterna beatitudo, & plures vestre sancte ecclesiae anti-
que

Actio prima.

Fo. XXXVII.

qua Romæ, qæ ex quæ iussit deus principaliter nos imperare, dū voluissent multotiens quidam motione facere de verbis, de quibus est cōtentio pro dogmate pietatis inter partes tā sancte ve stræ ecclesiæ, quāmq; huius sanctæ magnæ dei ecclesiæ vt ambigeret, & hoc prohibuimus fieri tpe nō admittente, cognoscentes q; ex particulari cōtentio nō solū vnitas, fieri nō posset, sed magis malū accrefceret. Et licet aio doloreremus vltra a omnē dolore, tā pro exprobratione q; nobis ob hoc ab inimicis inferebat, & ppter ipsam veritatē, qd pōtifices scdm vos, & orthodoxus nī pp̄lus, ppter quædā nouitates vocū, in schisma incidisset, exultatioq; ex hoc fieret impijs & hæreticis. Attamē deo nō cōmisiimus ipso, p nobis potiora puidēte, & dū eius benignitas iusserit correctiōnem huius rei fieri, tūc nobis cōdonare opportunitatē tpis ad generalē collectiōnē facienda vtracq; sediū, qtenus cōsideratib; eis definitiōes sanctar; qnq; synodor; & cōditōes sanctor; pbabiliū patr; satisfaceret sibimetipis, & cōueniret in uno ore vnoq; corde ad glorificandū honorificū nomē dei nři. Sed qm sic ut hoīes cogitamus, sicut at iubet deus oīa pfect. Ipse em̄ nouit futura, & quæq; nobis expediūt, sic ei placitū est, vt ad effectū pducatur. Cognoscere facimus vestrā paternā beatitudinē, q; dū ordinatus eslet Theodorus sancti, & beatissimus patriarcha à deo cōseruādæ huius nřae regiæ vrbis suggestis nřae se renitati suspectū se esse dirigere cōsueta synodica ad vestrā paternā beatitudinē, ne forsan nō recipiant, sicut & sub p̄decētōrib; eius patriarchis factū est, sed q; magis puidit adhortatoria c̄plam facere ad vestrā paternā beatitudinē quā & direxit, eius per oīa Scientiā habet vestrā paterna beatitudo, & nō puidimus p præsentē nostrā piā sacrā de hm̄oi ep̄la vti multilo quio, sed posteaq; directa est eadē ep̄la ad vestrā paternā beatitudinē, interrogauimus eundē sancti, & beatissimiū patriarchā, & Macariū sanctissimiū patriarchā ciuitatis Theopolitanæ, quæna esset difficultas quæ, puenerat inter vestrā paternā beatitudinē, seu vestrā apostolicā sedē, & ipsos. Olim oībus explētis quæq; sunt de immaculata nřa & incōmutabili christiano rū fide tā per doctrinā sanctor; apostolor; quæq; per diffinitiōes sanctar; quinq; synodorū & doctrinā sanctor; ac pbabiliū patr; & oībus hæresib; iā manifestatis atq; cōdemnatis, & nullo deinceps remanente mō quo possit diuisio, aut schisma sanctæ & immaculatæ nřae fidei inferri. Et satisficerunt nobis ijdē ipsi sanctissimiū patriarchæ q; verba quædā nouitatis intrōmissa sunt aliquibus quidē ex imperitia hæc introducētibus. Aliquis vero incōgrue scrūtantibus incōprehensibilia opera dei, & q; ex quo hæc verba moueri c̄perūt, & vñq; hac tenus vtracq; sedes inter se minime cōuenērunt, vt inquirent sibimet satisfacerent, p veritatem. Propter viles igit̄ inquistiōes nō sit infinita cōtentio, ne nobis insultent pagani & heretici, ne q; in nobis vñq; quaq; locū accipiāt semina aduersarij. Cadēs nāq; ab hūano genere qd ei seruiebat, & cōfulus p apparitiōem dñi nři Iesu Christi veri dei nři etiā in his cōfunderet per stu diū vestrā paternā beatitudinis, & secundū qd scriptū ē, deponentib; nobis omnē zelū, & omnē cōtentioem, omnēq; inuidiā veritati cōcurramus. Veritas em̄ deo chara est, & secundū dñi vocē quicunq; voluerit omniū primus esse, sit oīm minister. Et iter̄ dictū est. In hoc cognoscēt oēs q; mei estis discipuli, si dilectiōem habueritis ad iuicē. Postq; igit̄ tēpus recipit perfectā cōgregatiōem fieri. Adhortamur vestrā paternā beatitudinē per præsentē nostrām piā sacrā dirigere viros vtiles modestos, notitiā habentes totius deo inspirante doctrinā, & peritū irreprensibilē habentes dogmatū, indutos personā vestrā apostolica sedis, eiusq; cōciliū deferentes & libros q; oportet pferri, & omnē authoritatē habētes, quatenus cōuenientes cū hic posito sanctissimo ac beatissimiū patriarcha, & Macario sanctissimo patriarcha Theopolitanā ciuitatis pscrutent cū omni mansuetudine, & modestia, & per grām sancti sp̄us veritati infistere, & cōsentire munitiōem habentibus eis q; huc aduenerunt ex parte sedis vestrē per præsentē nostrā piā sacrā. Per deū em̄ omnipotentē nō est apud nos partis cuiuslibet fauor sed æqualitatē vtrisq; partibus cōseruabimus, nullatenus necessitatē facientes in quoq; capitulo eis qui à vobis diriguntur quoq; mō, sed & omni honore cū cōpetenti munificentia, & suceptiōe dīgnos eos habebimus, & siquidē vtricq; cōuenērint, ecce & bene, sinautē minime cōuenērint, iterum cum omni humanitate eos ad vos dirigemus.

¶ De cætero nos excusantes in iudicio dei imminentē nobis iuxta qd cōstituti sumus seruare. A fidē sancta & immaculata quā percepimus vnoquoq; pprio sensu abundātē rationē redditū ri ante sanctū & terrible tribunal dei nři. Inuitare em̄ & rogare possimus ad omnē cōmentatiōem, & vnitatē oīm christianor;. Necessitatē vero inferre nullatenus volumus. Per personas vero q; dirigent à paterna vīa beatitudine ita decernat ex vestra qdē sc̄tā ecclesia, si vñiq; videat ei tres psonas, qd si & plures q;te ei placuerint dirigat. De cōcilio vero vñq; ad. xiiij. metropolitas ep̄os. De q;tuor vero monasterijs Bizanteis. Ab vñq; monasterio monachos q;tuor. Nā si receperit tēpus (vt dictū est) pfectā cōgregationē studiūsemus facere, sed qm tēpus nō admittit, deus aut noster, pprio cōsilio ptulit qd nos differebamus in hoc tpe. Per oīa

G g iubemus

Sexte synodi Constantinopolitane.

lubemus vestram paternam beatitudinem minime effici impedimentum voluntati dei, sed eos dirigere, sic enim speramus in eius benignitate, quoniam quod voluerit homini capitulum moueri in presenti per spiritum sanctum concedere habet, ut veritas clareat, & instruant oes sine schismate atque contentione veritatem profiteri, & uno ore uno corde glorificare nos oes eius bonitatem, tacere quod hoc terrible existimamus, ut ne plebs quod vestimenta sacrificet, accedit ad sanctas dei catholicas & apostolicas ecclesias contrariis congregatioibus occupet considerans antistitutum ad inuidicem dissonantiam, multa enim nobis instantia fecerunt tam hic sanctissimus patriarcha quod Macharius sanctissimus, patriarcha Theopoleos, ut ejusceret Vitalianus beatissimus dyptichis, afferentes Honoriū memorare in dyptichis, propter honorē apostolicae sedis antiquae nostra Romae, nam non acquiscere ut memorant patriarchae quod postmodum fuerunt in predicta sancta Ro. ecclesia, donec cognitio & satisfactio, pueniat verbos, de quibus cotidie inter vrasq; sedes, & ita vera paterna beatitudine consequenter memoret, sed hoc nos non acquisimus. i. ut ejusceret idem Vitalianus de dyptichis. Hoc quidem ut oem & qualitatē seruantes, & vrasq; orthodoxos habentes. Hoc autem & propter collatā nobis charitatē ab eodem Vitaliano dum superset in motione tyrannoꝝ nostro, sed sic polliciti sumus predictis sanctissimi patriarchis, quod pro oia dirigit vera paterna beatitudo hoies quod debeat conquirere, cum ipsis, & tunc secundum quod claruerit perfecta dispositio fiet. Nam autem hoc nullo modo nos acquiscere, ut idem sanctissimus. Vitalianus ejusceret. Hec cognoscens vera paterna beatitudo studeat seq; voluntatem dei, sicut predictum est spem habemus in coronatore nostro deo, quod dum prouiderit super hoc feruentem nostrum affectionem, eius benignitas etiam ingruentes nobis perturbatores gentium sedabit. Omnes vero cōcursum venientium iussimus praebere Theodoꝝ gloriosum patritium & exarchum Christo amabilis nostra Italia, puinciatā in nau, quod in expensis & omni utilitate eorum, & si necessitas exigerit etiam castellatos dromones praebere ad eorum munimen, ut ex omnibus illis & sine periculo deo cooperante iudeat ad nos perducantur. Et subscriptio. Diuinitate seruet per multos annos sanctissime ac beatissime pater.

Dialis sacra directa ad Georgium sanctissimum archiepiscopum huius magnae
Constantinopolitanæ urbis nouæ Romæ. Et superscriptio.

BI N nomine dei & saluatoris nostri Iesu Christi, Imperator pius pacificus Flavius Constantinus fidelis in Iesu Christo deo Georgio sanctissimus, ac beatissimo archiepiscopo Constantinopoleos, & vniuersali patriarchae, Data ergo Idus Septemb. Constantinopoli, imperante domino priusissimo perpetuo Augusto Constantino imperatore, anno. XXVIII. & post consulatum eius anno. XII. ¶ Quanquam sollicitudinibus tam militaris quodque ciuilibus indefiniter nostra serenitas coartetur, Attamen oes Christo amabiles nostrae reip. causas insequendo ob Christianam nostram fidem ponentes, quod & in bellis pugnatrie tam nostri quodque Christo dilectorum nostro exercitu habeimus, necessarium iudicavimus presenti nostra pia sacra ad vestram paternam beatitudinem, ut per quam adhortantes eam sancimus congregare vestram paternam beatitudinem, omnes quod ad eius sanctissimam sedem pertinet sanctissimos metropolitas & episcopos in hac a deo conservanda nostra regia urbe, quatenus cooperante opotete & misericorde deo nostro diligenter inq[uis]itio dogmatis sitat. Quod olim ante multum tempore exortum est de voluntate & operacione in dispensatione incarnationis unius de sancta trinitate domini nostri Iesu Christi veri dei nostri, quod & dissidium non minimi per quasdam personas sancte dei ecclesiæ intulit. Innotescere quodque super hoc & Macario venerabili archiepiscopo Antiochenæ magnæ ciuitatis, quatenus & ipse de propria synodo deo amabiles metropolitanos & episcopos preparatos faciat per hoc ipso huc congregari. Iam enim super hoc adhortati sumus perpios nostros apices adhuc inter viuos existente, & Domo sanctissimum apostolicæ sedis antiquae Romæ presule, & illo de hoc seculo migrante Agatho sanctus nup ordinatus papa in apostolica seded predictæ antiquæ Romæ homines nostros pios suscipientes apices destinavit in presenti, propria eius intenditos personam Theodoꝝ & Georgium deo amabiles prebyteros. & Iohannem deo amabilem diaconi ex persona vero totius eius concilij Iohannem, & Abundantium, & Iohannem venerabiles episcopos ceteris clericis & monachis, quod debeant inuenire in predicto capitulo questionem, quod & nunc ad nostra concuerunt vestigia porrigitur nobis etiam duas suggestiones, una quidem sanctissimi Agathonis papæ, alia vero concilij eius. Sciens igitur vestra paterna beatitudo, quod primus, & principis, ut predictimus, hoc orthodoxe existit capitulum, festinet predictos venerabiles metropolitanos episcopos celeriter aduenire in hanc a deo conservandâ nostram regiam urbem, quatenus predictum tractetur capitulum, & maiorem donum datore, atque coronatore nostro deo cooperante, cauta atque orthodoxa diffinitio homini dogmati imponatur. Et subscriptio. Diuinitate seruet per multos annos sanctissime ac beatissime pater:

¶ Principium sancti Sexti Concilii.

¶ Acta sanctæ sextæ synodi apud Constantinopolim factæ aduersum eos qui impie docuerunt vnam voluntatem, & vnam operacionem in incarnationis dispensatione domini nostri Iesu Christi veri dei nostri unius de sancta & cōsubstantiali trinitate.

In nomine

Actio prima.

Fo. XXXVIII.

In noīe dñi dei & saluatoris nři Iesu Chři impantibus à deo coronatis, & serenissimis noīis
stris dñis Flauis, Cōstātino qđe piissimo, & à deo decreto magno principe ppetuo Au-
gusto, & imperatore, anno, xxvii. & post cōsulatū eius à deo instituta māluetudinis, an-
no, xiiij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruādē eius fratribus, anno, xxiij, die, vii.
mēsis Nouēbris, indictiōis nona. Pr̄fidēte eodē piissimo & Christo dilecto magno impa-
tore Cōstātino in secretario sacri palati qđ cognominat Trullus, & ex iussiōe eius à deo in-
structa serenitatis, Pr̄sentibus, & audientibus Nicāta glorioſo excōſule patricio & magi-
ſtro īperialiū officiorū, Theodoro glorioſo excōſule patricio & comite īperialis obsequiū, &
substratæ Gothracie, Sergio glorioſo excōſule patricio, Paulo glorioſo excōſule patricio, Ju-
lianu glorioſo excōſule patricio, & militari Logotheta, Cōstātino glorioſo excōſule patri-
cio, & curatore īperialis domus Hormiſdæ, Anastasio glorioſo excōſule patricio, & locum
agente īperialis comitis excubiti, Iohāne glorioſo excōſule patricio & questore, Polyeucto
glorioſo excōſule, Thoma glorioſo excōſule, Paulo glorioſo excōſule & dispositore orienta-
liū, puinciaꝝ, Petro glorioſo excōſule, Leōtio glorioſo excōſule, & domeſtico īperialis inēſe.
¶ Cōueniēte qđ ſcta & vniuersali ſynodo qđ ſcdm īpiāle ſanctiōem cōgregata ē in hac à deo
cōseruāda regia vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilib⁹ pb̄is, & Iohāne venerabili dia-
cono vīcē agētibus Agathonis ſcti, ac beatissimi archiepi antiquę Romę, & Georgio vene-
rabilis ac ſcti, archiepo magnæ cōstātinopoleos nouę Romę, & Petro deo amabili pb̄o, &
monacho, & locū ſeruāte ſediſ magna ciuitatis Alexandrię, & Macario venerabili archiepo
Theopoleos Antiochię, & Georgio religioso pb̄o, monacho, & apocrifario Theodori ve-
nerabili vicari ſediſ Hierosolymorū, Iohāne epō Portuēſi, Abūdātio epō ciuitatis Paternen-
ſis, Iohāne epō ciuitatis Regitanę locū pſentātibus. cxxv. venerabiliū epō ſcti cōciliū antiquę
Ro. q & p p̄prias ſubscriptōes demōſtrant in ſuggeſtōe ab eis facta ad piissimū impatorē Cō-
ſtātinū, & Theodori religioso, pb̄o, & locū agete Theodori deo amabilis archiepi Rauēnꝝ
Bafilio epō Gortinę Iſulę Cretę, Theodoro epō Epheſi, Sifinnio epō Heraclię Thracēſis, Ge-
orgio epō Cyzici, Petro epō Nicomedię, Focio epō Nicię, Iohāne epō Calcedonēſi, Theodo-
ro epō Meletiēſi, Sifinnio epō Hierapoleos Phrigię, Macrobius epō Seleucię Hisaurię, Geor-
gio epō Bizois Thracię, Grego. epō Mitylēſi, Sergio epō Sylibrię, Andrea epō Methymnę,
Theognio epō Chaię, Georg. epō Camuliani, Antho. epō Ypepō, Genesio epō Anastaſiopol-
eos, Platōe epō Cinnis, Iohāne epō Dafcyli, Theodoro epō Iuſtinapoleos Gordi, Theod.
epō Veriſiſi, Stephano epō Heraclię pōti, Lōgino epō Cn, Domicio epō Plusiados, Salomo
ne epō Claneu, Georg. epō Choēſi, Iohā. epō Myndi, Grego. epō Cātanēſi, Iohā. epō Lapis,
Eolaios epō Zinonopoleos, Cōſtā. epō Dalifandu, Theodoro epō Olbis, Theophanius pb̄o
& abbate venerabiliſ mōaſterij Sicilię, qđ cognoiat Baiaſ, Gerog. pb̄o & mōaſcho mōaſte-
rij renati poſiti in antiq Ro. Conone & Stephano pb̄is & mōaſchis mōaſterij, qđ cognoiatur
domus Arſitia poſiti ſilr in antiq Ro. Anastaſio pb̄o & mōaſcho oratoriōe hic ſiti uenerabi-
lis patriarchi, & Stephā. pb̄o & mōaſt. diſcipulo Macarii uenerabiliſ archiepi Theopoleos
Anthiochię. Reſidētibus glorioſis patricijs & cōfulib⁹ ex latere piissimi & Chřo amabilis nři
impatoris Cōſtātini, & ex leua qđe ei⁹ pte reſidētib⁹ uenerabiliſ viciarii Agathōis ſcti, ar-
chiepi antiq Ro. & quiq ex pſona ei⁹ ſynodi erāt deo amabiles epi, Theodoro pb̄o, & locum
agēte Theodori deo amabilis epi Rauēnꝝ, & Bafilio epō ciuitatis Gortinę, & Georg. pb̄o &
mōaſcho & apocrifario Theodori uenerabiliſ viciari ſediſ Hierosolymorū, & cāteris epiſ cō-
ciliū ſctiſ, pape antiq Ro. Agathōis, A dextera vero eius pte ſilr reſidētibus Georgio ſctiſ, ar-
chiepo Cōſtātinopoleos nouę Ro. & Macario ſctiſ, archiepo Theopoleos Antiochię, & Pe-
tro deo amabili pb̄o mo. & loci ſeruatore ſediſ magna Alexādrina ciuitatis, & Theodoro
epō Epheſi, & reliq deo amabilib⁹ epiſ tā q sub ſede ſctiſ, archiepi Cōſtātinopolitani, qđ
ſctiſ, archiepi Theopoleos Antiochię, p̄poſitū ſi medio lacroſtis Chři dei nři euāgelijs, The
odorus & Georgius deo amabiles pſby, & Iohānes deo amabilis diaconus locū p̄ntantes ſan-
ctissimi pape apliſce ſediſ antiq Ro. Agathōis, necnō & q ex pſona ſynodi eius erāt, dixerūt:
Benignissime dñe ſcdm directa ſacrā ab à deo inſtructa uſtre ſeruātis ad ſctiſ, papā demā-
dati fūmuſ ad piſi, uſtrigia à deo cōſirmatæ uſtre ſeruātis vna cū eius ſuggeſtōe, necnō
& cū altera eius ſynodica ſuggeſtōe ad æque facta ad à deo cuſtodiā ſtrā pietatē à ſubiacē-
tibus & uenerabiliſ epiſ, qđ ſobtiliſ deo coronaſe fortitudini ſtrę. Qm̄ iſigf aň hoſ
xlvi. plus minus annos qđa nouiſtates vocū cōtrarias orthodoxe fidei itroduxerūt q illo in
t̄pſuerūt pſules huius regię, & à deo cōſeruādē uſtre ciuitatis. i. Sergius, Paulus, Pyrrhus, Pe-
trus, necnō Cyrus qđa Alexādrīa ciuitatis antifites, Inſup & Theodorus ſuit epiſ ciuitatis,
cuius vocabulū eſt Faran, & alij qđa eos ſecuti ſunt nō modice q p totū orbē terrarū eſi ec-
clesiā turbauerūt vna volūtate in incarnatōis disp̄eſatōe vnius ſanctę trinitatis dñi nostri Iesu

Gg 2 Christi

Sexte synodi Constantinopolitane.

A Christi vñāq operationem dogmatizātes, & docētes, & multo tēs seruili vñā q̄ scđm noseft
aplica fede de hac repulsante dehinc supplicāte, & minime valēte vñq haētē à tali sensu pra
ue æstimationis eos abstrahere, q̄sumus a deo coronatā vestrā fortitudinē, vt dicāt q̄ ex parte
sunt p̄dicta sc̄tis, ecclesię Cōstantinop. vñ hmōi vocū adiuēta ē nouitas. Cōstantīn p̄iss. ipera
tor dixit: Audiēs Georg. sc̄tis, archepūs à deo cōseruād̄ n̄f̄ huius ciuit. & Macari⁹ venerabi
lis archiepūs Antiochen⁹ ciuit. & ei adiacēs synodus q̄ p̄te apl̄cā magnē Ro. sedis dicta sunt
q̄ eis vidēnt̄, p̄sequant̄. Macarius deo amab. archiepūs Antiochic⁹ magnē ciuitatis vñā cū Ste
phano religioso pb̄f̄, & monacho eius discipulo, cū eis vero & Petrus deo amabi. metropo
litāt⁹ Nicomedic⁹, & Salomō deo ama. epūs Claneu, verba faciētes, tā p̄ sede huius sancte ma
gnæ eccl̄i, q̄q; p̄ sede Antiochic⁹ dixerūt. Nos qđē vocū novitates nō æ didim⁹, sed q̄cq; p̄ce
pimus, tā à sc̄tis vniuersalib⁹ synodis, & sc̄tis pb̄abilibus p̄ibus, q̄q; à p̄slibus huīus regia
vribis. i. Sergio, Paulo, Pyrro, & Petro, necnō & Honorio q̄ fuit papa antiq̄ Ro. & Cyro, q̄ fuit
papa Alexadriæ, hoc ē de volūtate & opatiōe, sic & credimus, & p̄dicamus & docem⁹, & pa
ratī sumus de hoc oñdere. Cōstantinus p̄iss. iperator dixit: Si vultis nobis de hoc oñdere, nō ali
ter vos suscipimus, nisi pb̄atōes p̄ferētes, quēadmodū dixitis à sc̄tis vniuersalib⁹ synodis &
sc̄tis pb̄abilibus patib⁹. Macarius deo ama. archiepūs Antiochic⁹, & q̄ cū eo erāt, dixerunt:
P̄issime dñe, iubero p̄ Chartofilacē huius sc̄tē magnē dei eccl̄i libros sc̄tāḡ synodoꝝ ex
venerādo patriarchio in medio p̄ferri. Cōstantinus p̄iss. iperator dixit: Iubemus acta earundē
sc̄tāḡ synodoꝝ vniuersalit̄ ex venerādo patriarchio à deo cōseruād̄ huius regia vribis cōfe
stim p̄ cōpetentē Chartofilacē ad mediū deduci, atq; relegi. Et paululum egrediēs Georgius
deo amabilis diaconus & chartofilax & veniēs in bibliothecā venerādi patriarchi, p̄tulit li
bros sc̄tāḡ uniuersalit̄ synodoꝝ. Cōstantinus p̄iss. iperator dixit: Georgius religiosus diaconus
& chartofilax codices q̄s p̄x manibus gerit sc̄tōꝝ cōcilioꝝ porrigat ad legēdū. Accipi
ens Stephanus religiosus pb̄f̄ & mo. discipulus Macari⁹ uenerabilis archiepī Antiochic⁹ pri
mū libꝝ gestor̄ sancte tertiae q̄ Ephesina prioris synodi relegit, & veniēs ad sermonē pro
phoneticū, q̄ scriptus ē sancte memoria. Cyrillo Alexadriæ magnē ciuit. p̄sule ad Theodo
siū p̄x memoriae iperatore, cuius ē initii: Qđ apud hoies qđē eminet, & post pauca, Fir
mantū aut̄ imobile hmōi vestri deo amabilis & religiosus imp̄ij ipse dñs noster Iesu Chr̄s, p̄
ipsum em̄ reges regnāt, & potētes decernūt iustitiā, sc̄d̄m qđ scriptū est, est em̄ eius ōpotens
voluntas. Macarius sc̄tiss. archiepūs Antiochen⁹ ciuitatis dixit: Ecce dñe ostendī unā esse uo
luntatē in Christo, & exurgentes q̄ locū p̄sentabāt apl̄cā sedis Romanā, & qđā ep̄b̄. sy
nodi Constatinopolitanae, & gloriōsissimi iudices reclamauerūt, dicētes: Superflue, & non se
cundū qđadiet Macarius uenerabilis archiepūs magnē Antiochen⁹ ciuitatis, & nūc relecto
textu, uidet affirmare unā esse uoluntatē in diuabus naturis unius dñi nostri Iesu Christi, i. dei
tatis eius & hūanitatis. Hoc em̄ sc̄tiss. Cyrillus in diuina ipsius dñi nostri Iesu Christi & ōpo
tentissima eius natura accipiēs, scriptis, quā cū patre sancto sp̄ū cōem & ōpotentē habet. Pro
pter qđ & ōpotentē eā, i. sancte memoria. Cyrus appellauit, alias, nec nūuerabiliter posu
it eandem voluntatem unā. Etrelecto ex integro eodē lib. Cōstantinus p̄issimus iperator di
xit: Et ille alter liber sancte tertiae synodi relegat, & accipiens Salomon deo amabilis diaconus,
& notarius sc̄tiss. patriarchae Cōstantinopole os relegit à principio usq; ad finem. Con
stantinus p̄issimus iperator dixit. Sufficienter nobis lectio in p̄senti die facta est, in q̄ si
nē suscepēunt q̄ in sancta tertiae q̄ Ephesina priori synodo gesta sunt, in subsequēte uero, &
quæ in sancta Calcedonensi quarta synodo acta sunt, nobis relegantur.

Actio Secunda.

B Nō noīe dñi dei & salvatoris nostri Iesu Christi, iperatib⁹ à deo coronatis, & serenissimis
noſtris dñis Flauis, Cōstantino qđē p̄issimo & à deo decreto magno p̄cipe p̄petuo Au
gusto, & iperatore, anno. xxvii. & post cōsulatū eius à deo iſtitutæ māſuetudinē, anno
xiiij, Heracleo uero atq; Tyberio à deo cōseruād̄is eius fratribus, anno. xxij, die. x. mēſis
Nouēbris, indicōis nonæ, Pr̄fidēte eodē p̄issimo & Christo dilecto magno iperatore Cō
stantino in secretario magni palati, qđ cognominatur Trullus, & ex iuſſōe eius à deo instru
ctæ serenitatis, Pr̄sentibus, & audiētibus Nicēta gloriōso excōſule patricio & magistro im
perialiū officior̄, Theodoro gloriōso excōſule patricio & comite imp̄ialis obſequi, & sub
ſtrata Gothracię, Sergio glori. excōſule patricio, Paulo glo. excōſule patricio, Iuliano gl. ex
cōſule patricio & militari Logotheta, Cōstantino glo. excōſule patricio, & curatore impe
rialis domus Hormisdæ, Anastaſio gl. excōſule patric. & locū agente imperialis comitis excu
biti, Iohanne gl. excōſule pat. & questore, Polycuctio gl. excōſule, Thoma gl. excōſule, Paulo
gl. excōſule & disponente Orientalium, puinciar̄, Petro gl. excōſule, Leōtio gl. excōſule, &
domestico imperialis mensa. Cōueniente autem & sancta ac vniuersali synodo que scđm
diuinam

Actio tertia.

Fo. XXXIX

diuinā sanctiōē cōgregata est in hac à deo cōseruandā regiā vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus pb̄is, & Iohāne venerabili diacono locū adimplentibus sc̄tiss. ac beatissimi archiep̄i antiquæ Romæ Agathonis, & Georgio venerabili atq; sc̄tiss. archiep̄o huius magnæ Cōstantinopoleos nouæ Ro, & Petro deo amabili pb̄o, monacho & vicario sedis Alexadriæ magnæ ciuitatis, & Macario venerabili archiep̄o Theopoleos Antiochiae, & Georgio relig. pb̄o, monacho, & apocrisario Theodori venerabilis vicarij sedis Hieropolymor̄, Iohanne ep̄o ciuitatis Portuēlis, Abūdātio ep̄o ciuitatis paternæ, Iohāne ep̄o ciuitatis Regiēsis locum p̄ntantibus venerabilis synodi antiquæ Ro, cxxv. deo amabiliū ep̄o, q & p, pprias subscriptiōes declaran̄ in suggestiōe ab eis facta ad Cōstātinū p̄issimū magnū iperatorē, & Theodo ro relig. pb̄o atq; vicario Theodori deo amab. archiep̄i Rauēng, Basilio ep̄o ciuitatis Gorting Isulae Cretæ, Theodoro ep̄o Epheſi, Sifinnio ep̄o Heraclithraciæ, Georg. ep̄o Cyzici, Petro ep̄o Nicomediæ, Focio ep̄o Niciæ, Iohāne ep̄o Calcedone, Theodoro epi. Meletinæ, Sifin nio epi. Hierapoleos Phrygiæ, Macrobius epi. Seleucia Hisauricæ, Georg. epi. Bizois Thra cia, Georg. epi. Mithylenæ, Sergio epi. Sylibriæ, Andrea epi. Methymna, Theognio epi. Chj, Georg. epi. Camulianæ, Antho. epi. Ypēpō, Iohanne epi. Dascylj, Genesio epi. Ana stasiopoleos, Platone epi. Cinnæ, Theodoro epi. Iustinianopoleos Gordi, Theodo. episc. Veriflīs, Stephano epi. Heraclia p̄t̄i, Lōgino epi. Cij, Domicio epi. Plusiados, Salomone epi. Claneu, Georg. epi. Choensi, Ioāne epi. Myndi, Georg. epi. Cantani, Ioāne ep. Lapis, Eolalio epi. Zintonopoleos, Cōftā. epi. Dadiſandu, Theodoro epi. Olbis, Theophanio pref. & abbate venerabilis monasterij in Sicilia positi, qđ cognōia Baias, Georg. pref. & moacho monasterij renati positi in antiqua Roma, Conone & Stephano pb̄is & mona. monasterij, qđ cognōia domus Arſitiae positi sili in seniore Roma, Anastasio pref. & mo. oratorijs venerabilis huius patriarchij, & Stephā. pref. & mo. discipulo Macarij archiep̄i Theopoleos Antiochiae, Residētibus q̄q; tā gloriōfissimis patricijs & cōſulibus, q̄ oib⁹ venerabilibus & deo amabilibus epijs in eodē secretario Trulli, p̄p̄ positis in medio sc̄tis & intemeratis euangelijs. Paulus magnificus à secretis, & imperialis secretarius dixit.

¶ Meminit vestra pietas, & sc̄tā ac v̄lis vestra synodus, qđ in p̄terito cōuētu finita lectione gestor̄ sanctæ tertie Ephesini prioris synodi p̄uidit subsequēter & acta sanctæ q̄rtæ Calcedonēsis synodi relegi, & suggerimus ad qđ placuerit. Cōstātinus p̄iss. iperator dixit. Proferrant & acta p̄dictæ sanctæ q̄rtæ Calcedonēsis synodi, & corā n̄ro legant auditu. Et accipiens Antiochus, religiosus lector & notarius sanctiss. patriarchæ Cōstantinopoleos, primum librū eiusdē sanctæ Calcedonēsis synodi relegit, & relegēte eo eplām q̄ in eis cōtineat sc̄tē memoriq papæ Leonis magnæ ciuitatis Romanæ, & veniens ad textū in q̄ scriptū est. Agit em̄ vtraq; forma cū alterius cōione qđ, p̄priū habuit, verbo qđē operāte qđ verbi est, carne aut̄ exequēte qđ carnis est, & hoc vnu coruscat miraculis, aliud vero succubit iniurijs. Exurgentes q̄ ex parte apl̄cæ sedis erat antiqua Ro, reclamauerit. Ecce benignissime dñe manifeste duas naturales operatiōes incōfuse & indiuse in dño nostro Iesu Ch̄o, p̄fessiōis sc̄tissimus p̄redit p̄pter, cuius p̄ntē sermōem sc̄tā q̄rtæ synodus firmamentū orthodoxe fidei cōscriptis in dānatōe vniuersit̄ h̄arefis, vtpote p̄fessiōi beatę principis apl̄o Petri cōuenientē, & qđ p̄ hoc dignū sentit Macarius venerabilis & q̄ cū eo sunt deo amabiles viri dicāt. Macarius venerabilis archiep̄us Antiochiae dixit. Ego dñe duas operatiōes nō dico, sed nec sentio qđ beatę memoriae Leo p̄ hunc sermōem duas operatiōes dixerit. Cōstātinus p̄issimus iperator dixit. Sed vna operatiōem itelligis eū dixisse. Macarius venerabilis archiep̄us dixit. Ego n̄ueq; nō dico, sed dei virilē eius operatiōem sc̄dm sc̄t̄m Dionysii. Cōstātinus p̄issimus iperator dixit. Et quō intelligis dei virilē operatiōem. Macarius venerabilis archiep̄us dixit. Ego n̄ supiudico. Et relectis residuis eiusdē libri vsq; ad finē. Cōstātinus p̄issimus iperator dixit. Relegat & alius liber eiusdē sanctæ q̄rtæ Calcedonēsis synodi, & accipiens Antiochus religiosus lector & notarius eorundē actoꝝ lib̄ relegit. Cōstātinus p̄issimus iperator dixit. Sufficit & nūc p̄ sens lectio. In subsequenti vero & liber gestor̄ sanctæ quintæ synodi p̄feratur.

¶ Actio Tertia.

A N noī dñi dei & saluatoris nři Iesu Ch̄i impantibus à deo coronatis, & serenissimis noctis dñi Flauis, Cōstātino qđē p̄issimo, & à deo decreto magno principe p̄petuo Augusto, & imperatore, anno. xxvij. & post cōsulatū eius à deo institutā māluetudinis, anno. xij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruādis eius fratribus, anno. xxij. die. vij. mēsis Nouēbris, indictiōe nona. Pr̄fidēte eodē p̄issimo & Christo dilecto magno iperatore Cōstātino in secretario sacri palati qđ cognominat̄ Trullus, & ex iussiōe eius à deo instructa serenitatis, Pr̄sentibus, & audientibus Nicæta gloriōso excōſule patricio & magistro iperialiū officior̄, Theodoro gloriōlo excōſule Patricio & comite impialis obsequiū, &

Gg 3 substrat̄

XXXX Sexte synodi Constantinopolitane.

Substratę Gothracę, Sergio glorioſo excōſule patricio, Paulo glorioſo excōſule patricio, Iulia
 no glorioſo excōſule patricio, & militari Logotheta, Cōſtantino glorioſo excōſule patricio,
 & curatore impialis domus Hormisdę, Anastasio glorioſo excōſule patricio, & loci ſeruatore
 impialis comitis excubiti, Iohāne glorioſo excōſule patricio & qſtore, Polyeucto glorioſo ex-
 cōſule, Thoma glorioſo excōſule, Paulo glorioſo excōſule & diſpoſitore orientalitū puinciarę.
 Petro glorioſo excōſule, Leōtio glorioſo excōſule, & domeſticō iperialis mēſe. ¶ Cōueniēte
 aut̄ & iſtā ac vniuersali synoda q̄ ſecundū diuinā ſanctionē cōgregata eſt in hac à deo cōſeruā-
 dare regia vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus pb̄ſis, & Iohāne venerabili diacono locū
 adipleribus ſc̄iſſimi ac btſſimi archiepi antiq̄ Romę Agathonis, & Georgio venerabili atq̄
 ſc̄iſſimo archiepo huius magnę Conftantinopoleos nouę Roma, & Petro deo amabili pb̄o,
 monacho, & vicario ſedis Alexandrię magnę ciuitatis, & Macario venerabili archiepo Theopo
 leos Antiochię, & religioſo pb̄o, monacho, & Apocrifario Theodori venerabili vicari ſedis
 Hierosolymo, Iohāne epifcopo ciuit. Portuēſis, Abundatō eþo ciuitatis Paternę, Iohāne e-
 pifcopo ciuit. Regiēſis locū p̄tantib⁹ ſenerabilis ſynodi antiq̄ Rome, c. xxv. deo amabili e-
 pifcopoz, q̄ & p̄ pprias ſubſcriptioz declarant in ſuggeſtio ab eisſetā ad Cōſtantinū p̄iſſimū
 magnū impatorē, & Theodoro religioſo, pb̄o atq̄ vicario Theodori deo amabili archiepiſ
 copi Rauēnę, Baſilio eþo ciuit. Gortine Ifule Cretę, Theodoro eþo Epheſi, Sifinno eþo Hera-
 clię Thracię, Georgio eþo Cyzici, Petro eþo nicomedię, Focio eþo Nicię, Iohāne eþo Calce-
 done, Theodoro eþo Meletine, Sifinno eþo Hierapoleſ Phrygię, Macrobius eþo Seleucię Hi-
 faurię, Georgio eþo Bizois Thracię, Georgio eþo Mithylene, Sergio eþo Sylibrie, Andrea eþo
 Methymne, Theognio eþo Chię, Georgio eþo Camuliane, Antho, eþo Ypepon, Iohanne eþo
 Dascylī, Genesio eþo Anaftasiopoleos, Platō eþo Cīę, Theodoro eþo Iuſtinianopoleos gor-
 di, Theodo, eþo V eriſis, Stephano eþo Heraclei pōti, Lōgino eþo Cīę, Domicio eþo Pluſiados
 Salomē eþo Claneu, Georgio eþo Choſi, Iohā, eþo Myndi, Georgio eþo Cātani, Iohā, eþo
 lapis, Eolaios eþo Zinonopoleos, Cōſtan, eþo Dadisandu, Theodoro eþo Olbis, Theophanio
 pb̄o, & abbate venerabili monaſi Sicilia poſiti qđ cognominat Baias, Georgio pb̄o, & mona-
 cho mo naſt, renati poſiti in antiq̄ Ro. Canone & Stephano pb̄ſis & monac. monaſteri qđ cog-
 noiatur domus Arſitę poſiti ſimil i ſeniori Roma, Anaftasio pref., & monacho oratorioḡ ve-
 nerabiliſ huius priarchi & Steph. pref. & monacho diſcipulo Macarij archiepiſ Theopoleos
 Antiochię. Residētibus q̄q; tā glorioſiſſimiſ patricijs & cōſulibus, q̄ oībus ſenerabilibus & deo
 amabiliſ epis in eodē ſecretario trulli, ſpoſiſis in medio ſc̄iſ & intemeratis euāgelij. Paulus
 magnificus à ſecretis & ipalſis ſecretariiſ dixit. Scđm qđ in ptō cōuentu interlocuta ē deo iſtru-
 ta pietas v̄a ecce libros ſc̄iſ qnte ſynodi in manib⁹ habemus & ſuggerimus ad qđ placuerit.
 Cōſtantinus p̄iſſimus impator dixit. P̄is Antioch⁹ religioſus lector & notarius ſuſcipiēſ librū
 relegat, & accipiēſ aperieſ q̄i eundē librū exorſis eſt principiū p̄dicti libri q̄ ita continebat. Ser-
 mo ſc̄iſ memoriaz Menę archiepiſ cōſtantinopoleos ad Vigiliū beatissimum papā Rom. de eo
 qđ vna ſit Christi voluntas. Et exurgētes ligati apostolicz ſedis Romę exclamauerūt. Piſſimæ
 dñz falsatus eſt p̄is liber qnta ſynodi, nequaq̄ relegat ſermo q̄ dicitur Menę ad Vigiliū, quia
 fictus eſt, led iube diligēter aduertere p̄tēm librū. Satisficer ēm̄ habet p̄iſſimū vestrū ſp̄ciū, qā
 nō eſt tūc t̄pis poſitus in exordio cū fierent acta in sancta v̄. Synodo iſte qui dicit ſermo Menę
 ad Vigiliū nup appoſitus eſt in principiis p̄tis lib. eo q̄ xxii an. Iuſtiniani diua memoria obiit
 Menas. Quinta aut̄ ſyno. xxvi. an. imperiū eius cōgregata eſt epifcopatum tenente huius regię
 vrbiſ Eutichio venerabiliſ memoriaz, & inſpicieſ tā p̄iſſimus impator vna cū glorioſiſſimiſ
 iudicib⁹ & qbusdā ex ſc̄iſ ſynodo deo amabiliſ epis, & aperiētes ac diſcernentes inueniēt
 treſ ſternioneſ in principiō libri additoſ nō habēte ſubuorationē numeri q̄ ſecundū cōſuetu-
 dinem affigil in quaternionib⁹, ſed in q̄to quaternione habente primū numerę, & in ſequenti
 quaternione ſecundū & tertium atq̄ quartum ſubsequenter. Alias vero & diſſimiles eſſe literas
 eorūdē in exordiū ſubmiſioz ſternioneſ, in qbus cōtinebatur ſermo q̄ dicitur Menę ad Vigiliū
 à literis quae priuſ ſcripte ſunt in eodē codice. Cōſtantinus p̄iſſimus impator dixit, huiuſmodi
 nō relegatur ſermo. Poſtmodū em̄ geſtoz eiusdē ſancta quintā ſynodi ordinabiliter relegat,
 & relectus eſt primus liber. Cōſtantinus p̄iſſimus impator dixit, ſequenter & ſecundi libri ge-
 ſtorum eiusdē ſancta quintā ſynodi lec̄to proueniat. Et accipiēſ Petrus religioſus diaconus,
 & notarius ſanctissimi patriarche cōſtantinopoleos librū relegit, & dū relegereſ ſeptima actio
 reperti ſunt in ea duo libri quaſi ex noīe Vigiliū ſancta memoriaz, q̄ fuit papa Romanus, vnuſ q-
 dem ad Iuſtinianū p̄z recordatōiſ quōdam impatorē. Alter vero ad Theodorū p̄iſ ſeptima memoriaz
 quondā auguſtā in qbus cōtinebat ita, Anathematizamus aut̄ & Theodorū q̄ fuit eþs Mopsue
 ſt̄iſ tanq̄ q̄ alienus ſemp extiterit ab ecclesiis, & ſanctis parribus aduersarius, q̄ nō cōſiteſ incarna-
 tum eſſe deū verbum, id eſt Christū eſſe vna ſubſiſtentiā, & vna personā, & vnam operationem
 Et resur-

Actio Quarta.

Fo. XL.

Et resurgent ite, legati apostolicæ sedis antiquæ Romæ, vna q̄ cū eis erant deo amabilibus vi-
ris exclamauerunt dicentes. Nō faciat deus, dñe nō dixit Vigilius vna operationē, nō sunt libelli
Vigili, falsatus ē hic liber, sicut exordia prīmi libri p̄tis qntæ synodi. Nā dñe si vna operatio-
nem docuit Vigilius, & suscep̄t est à synodo, vt iq̄ & in definitōe eiusdē sanctæ quintæ synodi
de vna operatōe vox habuit cōprehendi. Dū relecta ergo fuerit p̄fissim⁹ dñe ipsa definitio, inue-
nit dñs oēm veritatē. Cōsequenter itaq̄ & secundū ordinē relecto eodem libro, ipsaq̄ defini-
tiōe vsc̄ ad finē relecta nullomodo aliqd de vna operatōe in eadē definitōe inuenit⁹ est cōti-
neri. Theodorus & Georgius venerabiles presbyteri, & Iohannes venerabilis diaconus legati
sanctissimi pape antiquæ Romæ dixerunt. Petimus deo instructā vestrā serenitatē vt tēpeſtive
prædictus liber examinē, vt adiumentio q̄ in eos facta est manifestet. Cōstantinus p̄fissimus im-
perator dixit. Quod postulat⁹ est in subsequenti pueniat, p̄his vero liber vsc̄ ad finē legatur, &
relectus est. Cōstantinus p̄fissimus imperator dixit. Cognitiōem prædictor⁹ synodico⁹ libro-
rum p̄cipientes tam sancta synodus, quamq̄ glorioſissimi iudices edicant, si inuenitur definitū
ab eisdē sanctis synodis ficut pollicitus est Macarius venerabilis archieps Antiochiae, & q̄ cum
eo sunt religiosi viri demōstrare vnam voluntatē, & vna operatōem in incarnatōis dispensatōe
dñi nostri Iesu Christi, Sancta synodus & glorioſissimi iudices dixerunt, ex lectione sanctorum
concilio⁹ ficut nostis p̄fissimi nō inuenimus in incarnatōis dispensatōe vnius sanctæ trinitatis
dñi nostri Iesu Christi vna voluntatē, & vnam operatōem. Constantinus p̄fissimus imperator
dixit, Macarius venerabilis archieps, & q̄ cū eo sunt p̄sequan̄t seundū quæ ab eis promissa
sunt paratū habēt, p̄ferre testimonia sanctoꝝ probabiliꝝ patrū, q̄ debemus approbare ficut pol-
liciti sunt, vna voluntatē, & vna opationē in incarnatōis dispensatōe dñi nostri Iesu Christi, &
hæc p̄ferant. Macarius venerabilis archieps Antiochiae, & q̄ cū eo sunt dixerūt. Secundū iussa
vestrī iperij inducta à nobis data testimonia q̄ p̄ferre p̄missimus sc̄dōꝝ proferimus. Constanti-
nus p̄fissimus imperator dixit. Macarius venerabilis archieps, & q̄ cū eo sunt hæc in subsequenti
pagant. Georgius sc̄dissimus archieps cōstantinopoleos & q̄ sub eo est synodus dixerūt. Pi-
fissime die petimus vestrā tranquillitatē suggestiōes directas ad à deo vestrā instructā fortitudi-
nem tā ab Agathone sanctissimo papa apostolice sedis antiquæ Romæ, quāq̄ ab eius synodo rele-
gant, vt auditū capiamus, quatenus cognitionē & nos accipiamus totius virtutis q̄ in eis cōtine-
tur. Cōstantinus p̄fissimus imperator dixit. Quod à vobis postulat⁹ ē in subsequenti pueniat.

¶ Actio quarta.

In nomine dñi dei & saluatoris nostri Iesu Christi imperantibus à deo coronatis serenissi- A
mis nostris dominis Flauis Cōstantino qdem p̄fissimo, & à deo decreto magno principe
perpetuo Augusto imperatore, anno. xxvij, & post cōsulatum eius à deo instructōe māſue-
tudinis, anno. xiiij. Heracleo vero atq̄ Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno. xxij
xv. die mensis Nouembris inductione nona. Præsidente eodem p̄fissimo & Christo dilecto ma-
gno imperatore Constantino in secretario sacri palati quod cognominatur trullus, & ex iussi-
one eius à deo instructōe serenitatis presentibus, & audientibus Niceta glorioſo exconsule patrī-
cio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro glorioſo excōſule patrīcio & comite im-
perialis obsequiū, & substrate Gothracie, Sergio glorioſo excōſule patrīcio, Paulo glorioſo excō-
ſule patrīcio, Juliano glorioſo exconsule patrīcio, & militari Logotheta, Constantino glorioſo
exconsule patrīcio, & curatore diuinæ domus Hormisd̄, Anastasio glorioſo exconsule pa-
trīcio, & locum agente comitis imperialis excubiti, Iohanne glorioſo excōſule patrīcio & q̄sto-
re, Polyeucto glorioſo exconsule, Thoma glorioſo exconsule, Paulo glorioſo exconsule, & dis-
positore orientalium prouinciarum, Petro glorioſo exconsule, Leontio glorioſo exconsule,
& domeſtico imperialis mensi. Conveniente autem sancta ac vniuersali synodo, que p̄ im-
periale sanctionē congregata est in hac à deo conseruanda regia vrbe, id est Theodoro
& Georgio venerabilibus presbyteris, & Iohanne venerabili diacono locum præsentantibus
sanctissimi, ac beatissimi archiepiscopi antique Romæ Agathonis, & Georgio veterabili at-
que sanctissimo archiepiscopo magnæ Cōstantinopoleos nouæ Romæ, & Petro deo ama-
bili presbytero, & monacho vicario sedis Alexandriæ magnæ ciuitatis, & Macario sanctissi-
mo archiepiscopo Theopoleos Anthiochiae, & Georgio religioso presbytero monacho, &
apocrisario Theodori venerabilis vicarij sedis Hierosolymorum, Iohanne ep̄o ciuitatis portu-
ensis. Abundantio ep̄o ciuitatis paternæ, Iohanne ep̄o ciuitatis regitante locum præsentantibus
venerabilis synodi. cxxv. deo amabilum ep̄iscoporum antiquæ Romæ, q̄ & per proprias sub-
scriptiōes declarant⁹ in suggestiōe que ab eis facta est ad principē p̄fissimū Cōstantinū, & theo-
doro religioso pb̄o & loci p̄fposito Theodori deo amabilis archiepi Rauenne, Basilio ep̄o ciui-
tatis Gortinæ Insula Cretæ, Theodoro epis. Epheſi, Sifinno epis.co Heraclia Thracia, Ge-
orgio epis. Cizici, Petro epis. Nicomedia, Fotio epis. Niciæ, Iohanne epis.co Calcedone.

Gg 4 Theo-

Sexte synodi Constantiopolitane.

Theodoro ep̄ militan̄. Sisinnio ep̄ Hierapoleos Phrygiæ, Macrobius ep̄ Seleucie Hisatia, Georgio, ep̄ Bizois Thraciæ, Gregorio ep̄ Mitylenæ, Sergie ep̄ Sylimbriæ, Andrea ep̄ Methymnæ, Theogenio ep̄ Cij, Georgio ep̄ Camuliana, Antonio ep̄ Ypēpō, Iohāne ep̄ Dascylin, Genefio ep̄ Anastasiopoleos, Platōe ep̄ Cinne, Theodoro ep̄ Iustiniano poleos gordi, Theodoro ep̄ veritate, Stephano ep̄ Hierachij Pōti, Lōgino ep̄ tu, Dometio ep̄ Plusiados, Salomōe ep̄. Clanē, Georgio epi., Coenf. Iohāne epi., Myndi, Georgio epi., Catana, Iohāne ep., Lappis, Eolalio ep., Zinonopoleos, Cōstātino epi., Dalisandu, Theodo ro epi., Olibis, Teophanio p̄b̄o, & abbate venerabilis monastetij Siciliæ qd cognominatur Baias, Georgio p̄b̄o & monacho monasterij renati positu in antiq Roma, Cononæ & Stephano p̄sbyteris & monachis monasterij qd dī domus Arsitæ fili in antiq Roma cōstituti. Anastasio presb. & monac, oratoriog. huius venerabilis patriarchi, & Stephano presbyter. & monacho discipulo Macarij archiepi Theopoleos Antiochiae, & sedētibus tā gloriofissimis patri- cij, & cōsulibus q̄ oibis venerabilibus, & deo amabilibus epī in codem secretario Trulli p̄positis in medio sanctis & intemeratis Euāgelijs. Paulus magnificus à secretis, & imperialis secretarius dixit. Meminit à deo instructa vestra pietas q̄ in pto cōuentu dum legerent acta sancte quintæ synodi, Georgius sc̄tissimus archiepūs hui à deo cōseruādæ regiæ vrbis vna cum subiacenti synodo petiit vestrā p̄ijsimā fortitudinē, vt suggestiōes quæ factæ sunt tā ab Agathone sc̄tissimo papa antiq Romæ q̄ quæ à subiaceti ei synodo in p̄sentia vestræ pietatis & lctē v̄l̄s huius synodi relegi, & suggestimus ad qd placet. Cōstātin⁹ p̄ijsimus ip̄erator dixit, relegend. Et ,plata est in Græcis literis memorata, suggestionū interpretatio p̄ Diogenē ma gnificū à secretis, & Imperialē secretariū, & relecta est habens in verbis sic: Dñs p̄ijsimus, & se renissimis victoribus, ac triumphatoribus, amatoribus dei, & dñi n̄fi Iesu Christi Cōstantino maiori Imperatori, Hiracleo & Tyberio Augustis. Agatho ep̄us seruos seruox dei. Cōsiderati mihi humanæ vitæ diuersos angores, & ante deū qui vnuſ & verus est cū vehemētia fletuū ingemēti, vt cōsolatōem animæ fluctuati diuinæ miseratois impertiret instinctus, & de pfun do mceroris, & angustia potētia sue dexteræ subleuaret, magnū atq; mirabile cū indesinenti ḡræ actōe serenissimi dñi filij cōfiteor cōsolatōis opportunitate exhibere dignatus est p̄ijsimū trāquillæ māsuetudinis v̄ræ p̄positū, quæ ad stabilitatē diuinitus cōmissa Reip. Christianus cōcessit dignatio, vt iperialis virtus atq; clemētia deo p̄ quē reges regnāt, q̄ rex regū & dñs dñantū est, & curet, & q̄rat eius imaculatæ fidei veritatē, vt ab aplis, atq; aplicis est patri bus tradita inquirere vigilat̄, atq; vt vera traditio cōtinet instatissime desiderat in oibis ecclesiis obtinere, & ne quenq̄ tā pia lateret intētio audiētiū, hūanāe suspicio p̄terrere & stima tiū p̄tate nos esse cōpulos, & nō plena serenitate ad satisfaciendū sup euāgelicæ & aplice nr̄e fidei p̄dicatōe cōmunitos diuales apices ad apostolicę memorię Dōnū p̄tifice nr̄e pusillitatis deceſtorē cūctis populis ac ḡtibus p̄ nr̄m ministeriū patefecerūt ac satisfaciūt, q̄s ḡra sancti sp̄s iperialis lingua calamo de puro cordis thesauro dictauit cōmonētis, nō opprimētis satisfaciētis nō pterreūtis, nō affigētis sed exhortatis ad ea quæ dei sunt, sc̄dm dei inuitat̄is, q̄ & ipse cōditor oīm, ac redēptor cū posset in sue diuinitatis maiestatē in seculū veniendo mortales pterre, humanitatē magis inestimabilis clemētia humiliat̄ ad nr̄a descendēt̄ q̄s crea verat dignatus est & redimere, q̄ & Ip̄otanea de nobis vere de se fidei cōfessionē expectat, qd & btūs Petrus apostolor̄ princeps cōmonet. Pascite q̄ in vobis est gregē Ch̄ri nō coacte sed sp̄otaneę sc̄dm dei exhortat̄es. His itaq; māsuetissimi rex dñi diualibus apicibus aniatus, & ad spem cōsolatōis de p̄fundis angoribus alleuiatus sum meliori refectus cōfidentia paulat̄ q̄ per māsuetissime fortitudinis vestræ sacrâ dudū p̄cepta sunt efficaciter prōpt̄ obsequētia exhibere, vt psonas quales sc̄dm t̄pis huius defectum, ac seruili p̄uincia poterāt inueniri pro obedientiæ satisfactōe inquirere, & cum cōfilio cōfamuloy meoy eþorum tā de propinquā huius apostolicae sedis synodo quāq; de familiari clero amatores Ch̄iani Imperij, & sequēt̄ de religiosis seruis dei ad p̄ijsimā tranquillitatē vestræ vestigia p̄perarent hortarer, & nisi lōgius p̄uincia ambitus, in qbus humilitatis nr̄e cōciliū cōstitutū est tanti t̄pis, p̄elatōem in grueret olim hoc qd vix tandem nuncieri potuit studioſa obedientia noſter famulatus imple ret. Sed dum de diuersis p̄uincijs familiare nobiscū cōciliū cōgregaſ, & dum personas quasdā qdēm de hac seruili vestri serenissimi p̄incipatus Romana vrbe vel proximo dirigere, p̄curamus quasdā de lōge positis p̄uincijs in qbus verbū Ch̄ianfidei ab apostolicis exiguitatis meoy p̄decessoribus missi p̄dicabāt remeare p̄stolamur nō paruu tempor̄ cursus lapsus ē, vt corporales & gritudines mei famulatus silentio tranſā, qbus nec viuere licet, nec libet assiduis egrimonij laborat̄. Ideoq; Ch̄ianissimi dñi filij sc̄dm p̄ijsimā iussionē à deo pregenē māsuetudinis vestræ p̄ obedientia quā debuimus nō pro cōfidentia eos & sc̄iæ quos dirigimus p̄sentes confamulos nostros. Abundantiū Iohannē, & Iohannē reuerētissimos fratres noſtos

ep̄os

Actio quarta.

Fo. XLI.

epos Theodorū & Georgiū dilectissimos filios nostros p̄syteros cū dilectissimo filio n̄o Io-
hanne diacono, & Cōstantino subdiacono sc̄ē huius spiritualis apostolicæ sedis, necnō & Theo-
dorū p̄syte & le gatū sc̄ē Rauēnatis ecclesiæ religiosos seruos dei monachos cū scripturaz cot-
dis deuoōe curauimus demādere. Nā apud hoīes i medio gentium positos, & de labore corporis
q̄tidianū vīctū cū summa heſitatioē cōquirētes q̄no ad plenū poterit inueniri scripturaz sc̄ia ni-
fi qđ regulariter à sanctis atq; apostolicis p̄decessoribus, & venerabilibus qncq; conciliis definitā
sunt cū simplicitate cordis, & fine abiguitate à patribus traditæ fidei cōseruamus vnū ac p̄cipiū
bonū habere sp̄ optates atq; studētes, vt nihil de eis q̄ regulariter definita sunt minuat, nihil mu-
tet, vel augeat, sed eadē & verbis & sensib⁹ illibata nobis custodian⁹ qbus portitoribus, & te-
stimonia aliōz sanctoz partū q̄s h̄c apostolica Christi ecclesia suscipit cū eoz libris tradi-
mus, vt facultatē suggestiū à benignissimo vestræ christianitatis impiō cōsecuti ex his dūtaxat
satisfacere studeat, dū iperialis māsuētudo p̄cipet qd h̄c spiritualis mater eoz ac p̄pagati
imperij apostolica Christi ecclesia credat, & p̄zdicet nō p̄ eloquentiā secularem q̄ nec suppetit
idiotis hoībus, sed p̄ sinceritatē apostolicæ fidei, in q̄ & ab incunabulis edocti, vscj in finē p̄paga-
tori vestri christiani imperij cceli dño oēs nobiscū deprecamur seruire, atq; obediens licentia p̄-
inde eis suis autoritatē dedimus apud trāquillissimū vestræ imperiū dū iusserit eius clemētia sim-
pliciter satisfaciendū, inquantū eis dūtaxat inunctū est, vt nihil p̄fecto p̄sumat augere, minue-
re, vel mutare, sed traditionē huius apostolica sedis, vt à p̄decessoribus apostolicis pontificibus
instituta est sinceriter enarrare, p̄ qbus flexo mentis poplite suppliciter vestrā ad māsuētudinē
semp intentiā clementiā deprecamur, vt iuxta benignissimā atq; auguſtissimā iperialis sacræ p̄-
missionē accepte dignos efficiat Christo imitabilis vestra trāqlitas, atq; placabiles auditus eo
rū humillimis sugestiōibus accōmodare dignet, sic aures dei oīpotētis suis p̄cibus ad exaudiēdū
inueniat vīam māsuētissima pietas referatas illesolq; tā in recititudine nostrę apostolice fidei q̄qz
corporis fospitate in proprijs restituere iubeat, sic restitut⁹ supna maiestas per fortissimos atq;
inuictissimos labores vīē à deo corroborate clemētia sub benigni vestrī p̄cipiatus regimē to-
rā christianā rēpublicā & fortissimā vīis sceptris aduersas subigat natōes. Vt ex hoc oī aīe atq;
oībus gētibus satifiat, q̄qd p̄ auguſtissimos apices de imunitate atq; illesōe euntiū deo sibi aſ-
pirate polliceri dignata ē, adipleuit in oībus. Nō em̄ nobis eoz sc̄ia cōfidentiam dedit, vt ad pīa
vīa vestigia auderemus dirigere, sed hoc iperialis vīa benignitas clemētē iubēs hortata est, &
nostra possibilitas qđ iussum ē obsequēter ipleuit. Vt at vestrē diuinitus instructe pietati qđ apo-
stolice nostrę fidei vigor cōtineat breuiter int̄mēmus quā p̄cepimus p̄ apostolica, apostolico
q̄ p̄tificū traditionē, & sanctag; qncq; gnaliū synodoz p̄ q̄s fundamēta catholicę Christi ecclē-
sī firmata atq; stabilita sunt. Hic igit̄ status ē euāgelic⁹ atq; ap̄lic⁹ nostrę fidei regularisq; tra-
ditio vt cōfitemur sanctā & inseparabilē trinitatē, i. patrē & filiū, & sc̄trī sp̄m vnius eē deitatis,
vnius naturæ & substātīe suis essentiæ, vnius ē p̄dicemus, & naturalis volūtatis, virtutis, opatio-
nis, dñationis, maiestatis, ptatīs & gloriæ. Et q̄cqd de eadē sancta trinitate essentialiter dicit sin-
gulari nūero tanq; de vna natura triū cōsubstantiali p̄sonaz cōprehēdamus regulari rōne hoc
instituti. Cū vero de uno earundem triū personaz ipsius sanctæ trinitatis filio dei deo verbo, &
de mysterio admirāde eius secundū carnē dispensatōis cōfitemur oīa duplicita vnius eiusdemq;
dñi salvatoris nostri Iesu Christi secundū euāgelicā traditionē afferimus, i. duas eius naturas p̄-
dicamus diuinā scilicet, & humana ex qbus, & in qbus etiā post admirabilē atq; inseparabilem
vnitatem subſtitit, & vñāquanq; eius naturā proprietatē naturalē hīc cōfitemur, & habere di-
uinā oīa q̄ diuinā sunt, humana oīa q̄ humana sunt absq; vlo p̄cē, & vtrafsq; vnius eiusdem dei
verbi incarnati, id est humanitati incōfuse inseparabiliter immutabiliter esse cognoscimus sola in-
telligētia q̄ vnitā sunt discernētes propter cōfusionis dūtaxat errorē. Equaliter em̄ & diuīsōis,
& cōmixtionis detestamur blasphemīa. Cū duas aut̄ naturas, duasq; naturales volūtates, & du-
as naturales opatōes cōfitemur in uno dño nostro Iesu Christo nō contrarias eas, nec aduersas
ad alterutris dicimus, sicut à via veritatis errantes apostolica traditionē accusant, Absit hēc im-
pietas à fideliis cordibus, nec tanq; separatas in duabus p̄sonis vel subsistentijs, sed duas dicimus
vnu eundēq; dñm nostrū Iesum Christū, sicut naturas, ita & naturales in se volūtates & opatio-
nes habere diuinā scilicet & humana, diuinam qđem voluntatē & operationē habere ex æter-
no cū coessentiali patre communē, humanam temporaliter ex nobis cū nostra natura suscep̄tam.
Hēc ē apostolica, atq; euāgelicā traditio, quā tenet spiritualis vīi felicissimi iperiū mī apostolica
Chī ecclīa. Hēc ē mera cōfessio pietatis. Hēc ē chīianæ religiōis vera atq; immaculata, p̄fessio, quā
nō humana adiuenit veritatis, sed sp̄ūsc̄tūs p̄ apostolog⁹ p̄cipes docuit. Hēc est firma & irre-
p̄hensibilis sancta apostolica doctrina, cuius sincere pietatis integritas qđadūsp̄ liberiter p̄dica-
tur i republica Chīianāa vestræ tranqllitatis impiū, tueſtabilit & exultat, & felix vt p̄fecte cō-
fidimus demōstrabit. Credite hūillimo mihi chīianissimi dñi filij, q̄ p̄ stabilitate & exultatōe
eius has

Sexte synodi Constantinopolitane.

eius has cū fletibus p̄ces effundo. Et h̄c licet indignus & exiguus synceriter diligēdo p̄sumo cōsulere, q̄a v̄rā à deo cōcedēda victoria n̄a salus ē, vestræ trāquillitatis felicitas n̄a laetitia ē, vestræ māluerudinis s̄ospitas n̄a paruitatis securitas ē. Et ideo cū corde cōtrito & p̄fuerūtib⁹ lachrymis, mēte, p̄stratus exoro porr̄igere dignemini clemētissimā dexterā ap̄licā doctrinæ quā coopator p̄iōr̄ laboře v̄fōr̄ btūs Petrus ap̄ls tradidit, nō vt sub modio cōdāf, s̄ tuba clariūs in toto orbe p̄dicet, q̄a eius vera cōfessioñ p̄re ccelis ē reuelata, p̄ q̄ à dño oīm btūs esse p̄nūtiatus ē Petrus, q̄ & spiritalis oues eccl̄ies ab ip̄o redēptore oīm terna cōmēdatōe pascē das suscepit, cuius adnitēte p̄sidio h̄c ap̄lica eius eccl̄ia nūq̄ à via veritatis in q̄libet erroris pte deflexa ē, cuius authoritatē vt pote ap̄loře oīm p̄ncipis sp̄ oīs catholica Ch̄ri eccl̄ia, & v̄līs sy nodi fideliter amplectētes in cūctis secut̄ sunt, oēs q̄ venerabiles p̄es ap̄licā eius doctrinā am plēxi, p̄ quā & p̄batissima eccl̄ie Ch̄ri luminaria claruerūt, & sc̄ti qđ dō doctores orthodoxi venerati atq̄ secuti sunt. H̄erericī at falsis criminatōibus ac derogationū odīs infecuti. H̄ac est ap̄loře Ch̄ri viua traditio, quā vnicuiq̄ eius tenet eccl̄ia, q̄ p̄cipue diligēda atq̄ souēda, & fidūtialiter p̄dicāda ē, q̄ p̄ veridicā cōfessionē deo cōciliat, q̄ ch̄ro dño cōmēdabile facit, q̄ cle mētiae v̄rā Ch̄ri anū cōseruat ip̄eriū, q̄ a celi dño largas victories v̄rē p̄issimē fortitudis cōfir mat q̄ comitat in p̄lijs, & expugnat aduersos, q̄ v̄m à deo, p̄pagatū ip̄eriū v̄biq; vt murus in expugnabilis, p̄tegat, q̄ terrore in cōtrarias natōes īmittat, & ira diuia p̄cellat, q̄ & in bellis triū phales palmas de hostiū deiectōe ac subiectōe cēlitus tribuat, & in pace secuř & hilarē v̄m fi delīstīmū p̄cipiatū sp̄ custodiat. H̄ec ē em̄ ver̄e fidei regula quā & in p̄spēris, & in aduersis v̄i uaciter tenuit ac defendit h̄ec spiritalis m̄r̄ v̄rā trāquillissimi ip̄eriū ap̄lica Ch̄ri eccl̄ia, q̄ p̄ dei oīpotentis grām à tramite apostolicā traditōis nūq̄ errasse, p̄babit, nec hereticis nouitatisbus deprauata luccubuit, sed vt ab exordio fidei Ch̄riana p̄cepit ab autoribus suis ap̄loře Ch̄ri p̄ri cipibus illibata finetenus p̄manet sc̄dm ipsius dñi saluatoris dīuinā pollicitationē quā suōe discipuloř p̄cipi in sacris euāgelijsfatus ē. Petre Petre, inquiēs, ecce satīa expetiuit vt cri braret vos sicut q̄ cribrat triticū, ego at̄ p̄ terogau vt nō deficiat fides tua, & tu aliqñ̄ cōuersus cōfirmat̄ frēs tuos. Cōsideret itaq; v̄rā traquilla clemētia, qm̄ dñs & saluator oīm, cuius fides ē, q̄ fidē Petri nō defecturā, p̄misit cōfirmare eum, frēs uos admonuit, qđ apostolicos pōtifices meę exigitatis p̄decessores cōfidenter fecisse sp̄ cūctis ē cognitū quoř & p̄fūllitas mea licet īmpar & minima, p̄ suscep̄to trā diuina dignitatis ministerio p̄dilecta qua cupit existere. V̄e erī mihi erit, si veritatē dñi mei quā illi synceriter p̄dicarūt p̄dicare neglexero, v̄z mihi erit, si filē texero veritatē quā erogare nūmularijs iussus sum. i. Christianū populū imbūere & doce re. Quid dicā in ipsius Christi futuro examine, si hic qđ abſit p̄dicare eius sermonū veritatē cō fundor, qđ de meipso, qđ de cōmissis aīabus latifaciā, dū de officio suscep̄to rōnem districtā exegerit. Quis iſiḡ clemētissimi atq; p̄iſſimi dñi filij (qđ tremēs, & cōfētūtū sp̄ dico) nō, p̄uoceſ illa admirabili pollicitatē qua fidelibus re promittit. Qui me cōfessus fuerit corā hoībus inquiēs, cōfitebor, & ego eū corā patre meo q̄ in ccelis ē. Et quē infideliū saltē nō pterreat illa seuerissima cōminatio qua indignatur & p̄testat, & afferit, inquiēs, q̄ me negauerit corā ho minibus, negabo & ego eū corā patre meo, q̄ in ccelis est. Vnde & btūs Paulus apostolus geniū cōmonet, & dicit. Sed licet nos, aut angelus de ccelo euāgelizet vobis p̄ter qđ euāgelizauimus vobis, anathema fit. Vbi itaq; talis īmēt deprauatibus veltacētibus veritatē p̄cēna sup plīcī, quo mō nō est fugiēda de fidei dñicā veritatē subtractio. Vnde & apostolice memorie meę paruitatis p̄decessores dñicis doctrinis instructi ex quo nouitas heretica in Christi īmaculatā eccl̄ia Cōstantinopolitanæ eccl̄ie p̄sules introducere conabant, nunq̄ neglexerunt eos hortari, atq; obscrādo cōmonere vt à prāui dogmatis heretico errore saltem tacēdo de fisterēt, ne ex hoc exordiū dissidiū in vnitate eccl̄iez facerēt, vna volūtate, vnaq̄ operationē duarum naturarū afferētes in vno dñi nostro Iesu Ch̄ro, qđ Arriani & Apollinariste, Euticiānistē, Timothiani, Acephali, Theofani, & Gaiānitē, & oīs oīno heretic⁹ furor, sive cōfundētiū seu diuidētiū ī carnatiū Christi mysteriū docuit. Cōfundētes qđe sancte ī carnatiū mysteriū eo q̄ deitatis & hūanitatis Christi vna naturā dicāt, vna eum sicut unius volūtate & opationē psonalē habere cōtendūt, diuidētes aut̄ īseparabilē vnitioē ī duas naturas c̄s saluatorē ha bēre cognoscūt, nō per vnitioē q̄ sc̄dm subsistētiā facta cognoscit, uniūt, sed blasphemātes p affectū volūtatis tanq̄ duas subsistētias. i. duos q̄sdā per cōcordiā iungūt. Porro ap̄lica Christi eccl̄ia spiritalis mater à deo fundati uestri ip̄eriū, & unū dñm Iesum Christū cōfitetur ex dua bus, & in duabus exiñtē naturis, & duas ei⁹ naturas, diuinā, s. & humanā, etiā post īseparabilē unionē incōfusas in eo eē defendit, & ex p̄prietatibus naturalibus unaquāq̄ h̄ar̄ Christi na turarū perfectā esse cognoscit, & qcqd ad p̄prietatis naturā pertinet, duplicita oīa confiteretur quia ip̄e idē dñs nōster Iesus Christus, & deus perfectus est, & homo perfectus est ex duabus & in duabus naturis, & post admirabilem incarnationem existens, nec deitas sine humanitā te, nec

te, nec humanitas eius sine deitate possit intelligi. Consequenter itaque iuxta regulam sancte catholicæ atque apostolicæ Christi ecclesiæ duas etiam naturales voluntates in eo, & duas naturales operationes esse coöfiteat, & prædicat. Nam si personaliter quisquam intelligat voluntatem dum tres personæ in sancta trinitate dicuntur necessaria est, ut & tres voluntates personales, & tres personales operationes quod absursum est, & nimis prophani dicerent, finaut quod fidei christiana veritas continet, naturalis voluntas est ubi una natura dicitur sancte & inseparabilis trinitatis, consequenter & una naturalis voluntas, & una naturalis operatio intelligenda est, ubi vero in una persona domini nostri Iesu Christi mediatoris dei & hominum, duas naturas, id est diuinam & humanam coöfitemur, in quibus & post admirabilem ordinationem coöficitur sicut duas unius eiusdemque naturas, ita & duas naturales voluntates, duasque naturales operationes eius regulariter coöfitemur, ut atque huius veridice coöfessio intelligetur ex veteris nouissimæ testamenti à deo inspirata doctrina pietatis vestris misericordiis clareat, plus quam & incomparabiliter vera possit clemensia sensum sanctarum scripturarum penetrare, quam nostra pusillitas verbis defluentibus explanare, Ipse dominus noster Jesus Christus, qui verus & perfectus deus, verus & perfectus homo est, in faciem suis euangelij prestat in aliisque humana, in aliisque diuina, & semel in utramque, in alijs de se patet acies ut se verum deum, verumque hominem credere ac predicare fideles suos persuaderet. Oratur quod ad patrem ut homo, ut calix passionis transfigeretur, quia in eo nostra humanitatis natura absque solo precio perfecta est pater inquit: si possibile est trahatur à me calix iste, veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu vis. Et in alio loco, non mea voluntas sed tua fiat. Cuius testimonium sensum suum a sanctis & probabilibus primis explanatum cognoscere cupimus, & quod mea voluntas, quod tua significet, veraciter intelligere. Beatus Ambrosius in secundo libro ad beatæ memorie gratianum Augustum his verbis de hoc loco nos intelligere coömemorat inquit: Suscepit ergo voluntatem meam, suscepit tristitia mea, coösidet tristitia nostra, quia crucem predico, mea est voluntas quam suam dixit, quia ut homo suscepit tristitia mea, ut homo locutus est. Et ideo ait: non sicut volo, sed sicut tu vis. Mea est tristitia quam meo suscepit affectu. Ecce claret præstissime principium quod hic scilicet propter verbū ipsum quod dominus oras, procul, non quod ego volo ad humanitatem eius pertinere coösignat, per quam & obediens secundum doctrinam beatissimi Pauli apostoli gentium dicitur: utque ad mortem, mortem autem crucis. Unde & obediens parentibus intima quoniamdem obedientiam eius voluntariam non secundum diuitatem quam omnium dñatur, prius est intelligere, sed secundum humanitatem quam sponte se parentibus subdidit, quod & sanctus Lucas euangelista similiter coömemorat eundem dominum nostrum Iesum Christum secundum humanitatem orantem ad patrem introducens & afferens. Pater si possibile est trahatur à me calix iste, veruntamen non mea voluntas sed tua fiat. Quem locum coöfessor Christi Athanasius antistes Alexandrinæ ecclesie in libro aduersus Apollinarium hereticum de trinitate & incarnatione etiam duali numero comprehendens sic explanat. Et quod dicit. Propter si possibile est, trahatur à me calix iste, & tamen non mea, sed tua voluntas fiat. Et iterum. Spurcus promptus, caro autem infirma. Duas voluntates hic ostendit, & unam quoniamdem humanam quam est carnis, aliam autem diuinam, quod enim humana propter infirmitatem carnis refugiebat passionem, diuina autem eius prompta erat qua explanationem quod verius poterit intimare, quoniam enim non in eis duae voluntates, id est diuina & humana fideliter agnoscuntur, in quod duae naturæ etiam post inseparabilem adunationem synodali concilio predicanit. Nam & Iohannes qui super predictum domini recubuit dilectus discipulus eandem continentiam his explanat verbis. Quia descendens de celo non ut faciem voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me patris. Et iterum. Hoc est voluntas eius qui me misit, ut omnes quod dedit mihi non perdantur ex eo quoniamdem sed ut resuscitentur illud in novissimo die. Item eundem dominum introducit cum Iudeo disputante atque dicente inter cetera, quoniam non quero voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me. Cuius diuinorum sermonis intentum beatus Augustinus prestantisissimus doctor ita aduersum maximum Arrianum dissenserit & dicit. Vbi autem dixit filius patri, verum non quod ego volo, sed quod tu vis. Quid te a diuuat quod tua verba subiungis & dicis, ostendit vere suam voluntatem subiectam suo genitori, quoniam nos negemus hois voluntatem voluntati dei esse debere subiectam. Nam ex natura hois hoc dixisse dominum cito videt qui locum ipsum sancti euangeli paulo attentius intuetur, Ibi enim dixit. Tristitia est anima mea utique ad mortem. Nunquid ex natura unius verbis possit hoc dici? sed homo qui putas gemere naturam spiritus sancti, cur non etiam naturam verbi dei unigeniti tristitiae dicas esse potuisse, illi tamen quid tale dicereatur. Non ait. Tristis sum, quoniam etiam si hoc dixisset non nisi ex natura hominis oportueret intelligi. Sed ait tristis est anima mea, quoniam sicut homo utique habebat humanam, quoniamque & in hoc quod ait non quod ego volo aliud se ostendit voluisse quod pater, quod nisi humano corde non posset cuius infirmitate nostra in suum non diuinum, sed humanum transfigurare effectum. Homine quippe non assumpto nullomodo patri diceret unius verbis non quod ego volo, Nunquid ego possem immutabilis illa natura quicunque aliud velle quod propter. Hoc si distinguoretur Arrianus hereticus non esset. Per quam disputationem hic venerabilis pater demostret, quia & cum dicit dominus suam humanitatis suæ significat voluntatem. & cum dicit non esse voluntatem suam admonet nos non nostram querere principaliter voluntatem, sed per obedientiam nostram voluntatem diuinam subiungere voluntati,

vnde

Sexte synodi Constantinopolitane.

Vnde patefacit, quia & humanam habuit voluntatem pro qua obediens patri, & immaculata ab omni peccato eandem humanam voluntatem utpote verus deus, & homo hanc in semetipso habuit. Quod & probavit sanctus Ambrosius in explanatio[n]e sancte Luc[iae] euangelistae, sua ad hominem retulit prius ad diuinitatem. Voluntas enim hois temporalis voluntas diuinitatis aeterna, hec spiritalis pater commemorans astruit qualiter voluntatem ex aeterno cum patre & spiritu sancto filius communem naturaliter habet, qualiter temporaliter per assumptam humanitatem idem ipse in sua persona suscepit, quod & apostolicæ memoriam sanctus Leo in epistola ad Leonem Augustum explanat, & vnicuique formam, id est naturam quoniam in Christo sunt discreta consideratio[n]e quoniam in scripturis de eo referunt designans, & hoc quod suam dicit voluntatem ad humanitatem eius pertinere demonstrans sic dicit. Secundum quidem formam serui non venit facere voluntatem suam, sed eius quoniam misit eum. Ecce enim hic apostolicus prius ad formam serui eundem domini nostri sermonem coagulare nos docuit intelligere. Praeterea quoniam poterunt intelligi diuersa sive hoc sanctarum testimonia scripturarum quoniam nunc quidem ex natura humanitatis, nunc autem ex diuinitate unius eiusdem domini nostri Iesu Christi veri dei, & hois astruunt, & modo scriptura commemorat. Omnia quoniam voluntas dicitur fecit in celo, & in terra. Itaque sicut pater suscitavit mortuos, & vivificavit, ita & filius quoniam vult vivificare, & leprosum dicit, volo mundare, & nemo possit cognoscere patrem nisi filium, & cui voluerit filius revelare. Itaque quoniam de humana eius voluntate euangelij sacramentum commemorat, qui dicitur eum super mare ambulante velle ut vere hoio suos trahire discipulos, & dum cum discipulis per Galilaeam transiret, noluit ut aliis cognosceret, & ut homo dicat, meus cibus est ut faciam voluntatem eius quoniam me misit. Et nolebat per ludorum ambulare quia querebat eum iudei interficere. Et iterum surgens venit in partes Tyri, & ingressus in domum noluit aliquem scire & non potuit latere. Ergo ne ille omnium conditor ac redemptor de quod dicitur. Omnia quoniam voluntas dominus fecit in celo, & in terra, cuius velle hoc est quod posse, cuius nutu & celestes cum terrore deseruit postestates in terris latere volens non potuit quoniam per diuinam maiestatem ex aeterno cum patre in celestibus dominatur archangeli, & in manu eius fines terrae sunt, nisi hoc ad humana eius voluntatem quoniam temporaliter dignatas est adsumere redigat. Quanto ergo errore talia non discernuntur in uoluimus, ut dicat una eandem voluntatem, & oia in celo & in terra quoniam voluntas domini posse, & eandem iterum voluntatem in domo vili volente latere non posse secundum euangelica testimonia, sed si ad dispensationem humanitatis eius per quoniam humilitatem nostram assumptus redigatur, oia quoniam diuinus eius maiestati minorum sunt ad humanitatem ipsius pertinere cognoscit, quoniam perfecte suscepit absque villo peccato, ut hanc etiam perfecte saluaret. Quod enim ab eo non susceptum est, nec saluatum secundum quod nos constantissimus predicator veritatis Gregorius Nazianzenus presul instituit. Itaque si ab eo humana voluntas sicut & natura suscepta est & saluata, & quod a susceptore saluatum est, non ei poterat esse contrarium. Nihil enim sibi contrarium creator omnium codidit, vel per mysterium incarnationis assumptus. Et Hymnidicus David personam domini nostri Iesu Christi in psalmis introducens pronuntiat, ut faciam voluntatem tuam deus meus volui. Iterum voluntarie sacrificabo tibi. Nunquid secundum deitatem alia est voluntas patris quam filii, aut aliud vult filius quam pater? Si igitur unum volunt, & nulla est in sancta trinitate differencia voluntatis, quoniam ita intelligendum est, quod propheta de eius persona testatur, ut faciam voluntatem tuam deus meus volui, nisi fideliter intelligatur de immaculata eius humanitatis voluntate dixisse. Vnde & sequitur, & legem tuam in medio cordis mei. Nullus enim est qui ambigat quod id est psalmus in persona Christi a prophetate predicatus est, quod & apostolus Paulus in epistola ad philippenses, si fidei plena quisque intendere vellet admittat de eodem domino nostro Iesu Christo sic inveniens. Qui cum in forma dei esset non rapina arbitratus est esse se equaliter deo, sed in semetipsum exinanivit formam serui accipiens in similitudinem hominum factus, & habitu inueniens, ut homo, humiliauit semetipsum factus obediens visus ad mortem, mortem autem crucis. Ecce hic verissimus precepto, & forma, id est natura Christi differentiam docet, & obedientiam visus ad mortem humanam formam prudenter assignat. Nam quis in terram a luce veritatis abscessit, ut secundum diuinitatem suam voluntati presumat dicere dominum nostrum Iesum Christum prius obediens, cui est aequalis in omnibus, & hoc velut in omnibus, & ipse quod pater, aut quis non intelligat obedientiam humanam magis copetere voluntati in qua nullum habuit omnino peccatum. Nec dicere est obediens visus ad mortem, nisi humana in se suscepit voluntatem sicut anima rationale carnemque cum omnibus suis proprietatibus humanatus assumptus. Preterea ut clareat vestre pietate benignitatem quoniam naturalis est humana voluntas, & quoniam voluntatem humanam in Christo abnegat, absque solo peccato eum nec habere humanam animam coquere, veritatis prudentissimus predicator batus Augustinus in quanto volumine disputationis aduersus Julianum Pelagianistam, quod sit voluntas his definit verbis, motus animi, quod est nisi motus naturae. Animus enim sine dubitate natura est, proinde voluntas motus est natura, quoniam motus est animi. Ecce per huius prudentissimi patris definitionem quod sit humana voluntas monstratum est, quia animi motus est. Iterum in eodem, veritas autem dicit quod nullum est, voluntas illa a natura non potest separari. Et rursus in eodem volumine, & aliunde est voluntas, & esse non cogit, & si eius origo querenda non est, non ideo quoniam non est, quod voluntas aliunde non est, sed quia manifestatum est vnde sit. Ab

fit. Ab illo enim est voluntas cuius est voluntas, ab angelo scilicet voluntas angelii, ab homine hominis a deo dei, & si operat deus in hominem voluntatem bonam, id agit ut oritur ab illo bona voluntas cuius est voluntas. Et iterum: Cur ergo negas, inquit, clavis oculis res aptas de natura hominis exoriri hominis voluntate. Itemque ipse animi motus cogitare nulla voluntas est, quod propter hoc est dicere voluntas existit de aucto moto, quod voluntas existit de voluntate. Et iterum, ita ne vero Julianus ex homine hominis voluntas non oritur, cum homo bonum opus dei sit? Postremo potuit ne ascendere in cor tuum exoriri quidem hominis voluntatem, sed non de libero eius arbitrio. Dic ergo unde si non de natura, id est non de ipso homine quibus testimoniorum claret vnamquamque eas, quas hic spiritualis pater dinumerauit naturas, priam naturalē habere, & vnicuique assignari debere voluntatem. Neque enim poterit angelica natura diuinā habere voluntatem, aut humana, neque humana natura voluntatem dei, vel angelii, sicut nec alterius quod est quisque naturalē habere poterit motum, nisi quod est naturaliter, aut creatus est. Cum haec ita veritas habeat, certissime claret quod in domino nostro Iesu Christo duas, id est dei & hominis naturen sive substantias co-sistentes in una cōueniente subsistentiā sive personali, necesse est, & duas nos naturales in eo fateri voluntates, diuinā scilicet & humana, quae neque diuinitate eius, quantum ad naturam rationē pertinet humanā habuisse voluntatem, dicendum est, neque humanitatē eius diuinā habuisse naturaliter voluntatem credendum est, neque rursum aliquā ex eisdem duabus Christi substantiis absque naturali voluntate extitisse fatendum. Cum & humana per omnipotentiam diuinatis eius sublimata sit, & diuina per humanitatem eius homibus referata. Redde re itaque necesse est quod diuina sunt eidem ut deo, quod humana sunt eidem ut homini, & utraque per subsistentiā ad unationem unius eiusdem quod dominus nostri Iesu Christi veraciter cognoscenda, quod verissima definitio sancti Calcedonensis concilii cōmonet assertores. Sequentes igit sanctos patres unū eundem co-sipientem filium, & dominum nostrum Iesum Christum cōsonanter oēs nos docemus, eundem perfectum in humanitate, deum vere & hominem, vere eundem ex auctoritati, & corpore, cōsubstantiale patri secundum deitatem, cōsubstantiale nobis eundem secundum humanitatem, & per omnia nobis simile absque perfectō, an secula quod de patre genitū secundum deitatem, in nouissimis aut diebus eundem, propter nos, & propter salutem nostram ex Maria virginis dei genitrice secundum humanitatem, unū eundem quod Christum filium dei unius genitū in duabus naturis inconfundibilem, inseparabilem, inconfundibilem cognoscendū nusquam sub latā naturā differentiā, propter unionē magisque salua proprietate utriusque naturae. Et in una per sonā atque subsistentiā cōcurrentē, non in duas personas partitū atque diuisum, sed unū & eundem filium unigenitū deū verbū dominum Iesum Christum. Hoc idem etiam & sancta synodus, quod sub Augustino memoria lugduniano principe in Costantinopoli cōgregata ē in septimo definitioni capitulo predicit. Si quis in duabus naturis dices non ut deitatem & humanitatem unū dominum nostrum Iesum Christum cognosci co-sipientem, ut per hoc significet differentiā naturarum, ex quibus ico-sus, & ineffabilis unitas facta est, neque verbo in naturā carnis trāfigurata, neque carne in verbi naturā trāflata, manet enim utrumque quod est secundum naturam, & post factā unionē subsistentialiter, sed in diuina per partē humōi suscepit vocē in mysterio Christi, aut numerus naturarum co-sipientes in uno eodem quod dominus noster Iesu Christus deo uerbo incarnato non tantum cōtemplo differentiā eorum accepit, ex quibus & cōpositus est non interēpta, propter unionē. Vnde enim ex utrisque, & per unū utraque, sed propterea numero utit tanquam diuisas, & proprie sub-sistentiā co-sipientes naturaliter talis anathema sit. Propterea quod nos haec uenerabiles synodi communē fideliter necesse est custodire, ut nusquam differentiā naturarum propter unionē admittamus, sed salua proprietate utriusque naturae unū Christum deum uerum perfectum, & eundem hominem uerum, atque perfectum co-sipientem, quod circa in nullo differentiā naturarum dñi nři Iesu Christi subdivisum est, necesse est, ut in oībus proprietatibus eadem differentiā cōseruemus. Qui enim in nullo admittit dñam docuit, in oībus haec seruare debere cōmonuit. Vbi autem una uoluntas, & operatione ab hereticis, hereticorumque sequentibus dicitur quod in ea dñia cognoscitur, uel ubi secundum haec sancta synodū dñia conseruatur, dū si una in eo uoluntas, quod absurdum est, asserit, necesse est eos quod hoc asserunt, aut diuinā eā dicere, aut humana, aut ex utrisque composita, comixta atque confusa, aut (ut heretici oēs assuererāt) Christum unā habere uoluntatem & operationem tanquam de una (ut prohibetur ipsi) eius natura cōposita, pce dētē, & perit in hoc, pculdubio dñia naturalis quod sancta synodi etiā post admirabilem unionē nobis in oībus cōseruādā sanxerūt. Quia etsi unū Christus unāque eius personā, ac subsistentiā propter unionē uidelicet naturarum, quod facta est secundum subsistentiā docuerūt, differentiā tamen ipsa rū quod in eo ordinatē sunt naturarum post admirabilem atque inseparabilem ad unationem usque ad intelligentiam contemplationē nos cognoscere, ac p̄dicare tradiderūt. Si itaque proprietates naturarum in uno, eodem quod dominus noster Iesu Christus, propter dñiam conseruantur, & differentiā quod naturalium ei⁹ uno iustū, & naturalium operationū plena sive nos cōgruit co-sipienti, ut eorum doctrinæ pedisseque in oībus approbemur, & nihil hereticæ nouitatis in Christi ecclesiā admittamus. Licet enim nūerosa etiā alios sanctos patres existat uolumina, parva tamen testimonia de libris quod in græco sunt, propter fastidium in hac hūilima suggestiōne subnexus, S. Gregorij theologi ex. 2. li. de filio septimum

Hh dicitur

Sexte synodi Constantinopolitane.

dicat descendisse de celo filiu, nō vt faciat voluntatē suā, sed voluntatē eius q̄ misit eñ. Si ergo nō ab eodē q̄ descendit, hæc dicta fuissent, dixilsemus vtiq; tanq; ab hoīe formari verbū nō illo q̄ in salvatore intelligit. Illius enim velle nec contrariū est deo deificatū totū. S. Georgij Nicete lib. 2 contra Eunomium. Quō dñs mūdū sibi recōciliās distribuebat aīæ, corpīq; bñficiū, qđ ab eo fiebat vt hoībus volēs qđ p̄ aīam, rāgēs aut p̄ corpus, eiusdē de libro cōtra A pollinare, hmōi at sermōis hæsitationis vna erit cōsolatio v̄ra mysterij cōfessio, qm̄ formidare qđ in passiōe hūa nā fragilitatis ē, iuxta qđ dñs ait sp̄m prōptū eē, dicēs carnē aut̄ infirmā, suscipere aut̄ dispēlātiōis passionē diuīe voluntatis atq; virtutis ē. Qm̄ igit̄ altera hūana voluntas, & diuīa altera est. Loquit̄ em̄ vt hō qđ ifirmitati carnis cōgruit, q̄ nr̄as passiōes suscepit, producit at secūdū vocē excelsam, & deo dignā voluntatē cōfirmari, quā hūanā ppter salutē hoīim volens. Qui em̄ dixit nō mea voluntas hūanā p̄tī sermōne significauit, addens at tuā oīdit cognitionē p̄prię diuinitatis ad patrē, cuius diuinitatis nulla est dr̄na, ppter vnitatē naturā, S. Iohānis ep̄i Constantinop. de sermōe ad eos q̄ admissas nō occurrerūt, & de cōsubstātiali. Si igit̄ p̄s & filiū vna uolūtas est, quō hic dicit verūt̄ nō sicut ego uolo, sed sicut tu vis. Si em̄ i diuinitate, qđ dictū est, sit hoc, aliq; cōtradictio erit. Si at̄ de carne hñt rōnem q̄ dicta sunt, & nullū ex hoc erit scādalu. Nec em̄ nolle mori carnē, reprehensiō est, qm̄ hoc naturā est, ipse at̄ q̄ naturē sunt omnia, absq; p̄ctō oīdit, & cū multa abundātia, ut etiā hæreticoz obturet ora. Qn̄ at̄ dicit: Si p̄ fieri, trāseat à me calix iste, & nō sicut ego uolo, sed sicut tu, nihil aliud oīdit, nisi q̄a carnē vere idūtus est timēt mortē, mortē em̄ timere & dubitare & anxiari illius est, S. Cyrilli ep̄i Alexan̄driæ de libro thesauroz, q̄i uidet timens mortē, & dicens: Si p̄ fieri, trāseat à me calix iste, cō sidera itez, qm̄ formidās mortē, caro docebat à deo uerbo iduta, hoc deinceps minime pati, dicebat em̄ ad p̄rem, nō sicut ego uolo, sed sicut tu, & nō qđ timebat ipse mortē scđm qđ uer bū est & deus, sed usq; ad finē dispensatiōem pficere, p̄perabat, hæc em̄ erat p̄s voluntas. Habet at̄ & nolle mori, eo q̄ mortē caro recusabat naturalē. Ex qbus ueridicis testimonijs s̄lī de mōstrat duas in uno eodēq; dño nō Iesu Ch̄o naturales uolūtates p̄dicasse diuīnā v̄c, & humāna hos uenerabiles p̄res. Cū em̄ dicit S. Gregorius Nazianenus, illius em̄ uelle q̄ in salvatore intelligit̄ hoīis oīdit hūanā salvatoris uolūtate p̄ ipsam vnitōē ad uerbū deificatū fuisse, & ideo nō esse cōtrariā deo. Itēq; demōstrat, q̄a & hūanā licet deificatā habuit uoluntatē, & idē ipse, sicut i sequentib; docet, habuit & diuīnā unā eandēq; cū patre, si em̄ & diuīnā & dei cōficiatā habuit, duas utiq; habuit uoluntates. Quod em̄ natura diuīnū ē deificari nō idiget, qđ uero deificat, nō est p̄fecto natura diuīnū. Et dū dicit S. Gregorius Nicænus magnus ep̄us uera ēsse mysterij cōfessionē alterā debere intelligi humanā uoluntatē, alterā diuīnā i Christo, qđ intelligi cōmonet alterā dicendo uoluntatē, & alterā nīsi duas manestissime uolūtates. Itēq; cū S. Iohānes p̄sul egredius docet unā qđem secundū diuīnātē patris & filii intelligi uoluntatē, & eundē itez dñm Iesum Christū filiu dei uelle dicit ut hoīem, & secundū carnē rōnabilit̄ ei sine scādalo dictū debere cognosci, qđ nolle mori idcirco q̄ hūanā sit naturā irreprensibiliter hoc uolentis claz̄ est qđ & ipse duas naturales in Ch̄o p̄dicet uoluntates diuīnā q̄una est patris & filii, humanā q̄ affectū uiuēndi naturaliter gerit, & cū cōstātissimus orthodoxe fidei p̄dicator beatus Cyrillus dicit, q̄a secundū qđ erat uerbū nō timebat mortem, sed uolebat uelq; ad finē dispensatiōem p̄ferre, q̄a h̄ec erat uoluntas patris q̄ est secundū diuīnātē, & filii & habuisse eundem ipm dñm nostr̄ Iesum Christū secundū hūanitatē nō moriendi uoluntatem, i. hūanā uite naturalē affectū oīdit duas eū diuīnā scilicet, & humanā p̄culdubio in se uolentibus habere, unā scilicet q̄ dispensatiōem uolebat perficere. Alterā q̄ dicit nolle carnē naturaliter mori, nihilominus at̄, & de duabus naturalibus operatiōibus Christi datur intelligi, q̄n̄ ijdē uenerabiles patres unicuiq; Christi naturā, p̄priā operationē assigant. Vnde S. Hilarius defensor ueritatis egregius, in nono libro de fide aduersus Arrianos ita nos instruit. Natus igit̄ unigenitus deus ex uirgine hō, & secundū plenitudinē tpm in se metipso proiecturus in deum hoīem hunc per oīa euangelici sermonis modum tenuit, ut se dei filium credi doceret, ut hoīis filiu p̄dicare admoneret, locutus est, & gerens hō uniuersa q̄ dei sunt loquēs, deinde & gerens deus uniuersa q̄ hoīis sunt, ita tñ ut i ipso illo utriusq; generis sermone nunq; nīsi cum significatiōe, & hoīis locutus & dei sit, ut ueraciter duæ intelligerent naturā. Itemq; ex eodem volumine post pauca uides ne ita deum & hoīem p̄dicare, ut mors homi, deo uero carnē excitatio deputet, nō tñ ut alius sit p̄ quē mortuus resurgit, spoliata em̄ carne Ch̄rūs est mortuus, & rursum Christū à mortuis excitās idē Ch̄rūs est carne se expoliās naturā dei in uirtute resurrectiōis intallige, dispensatiōem hoīis in morte cognosce, & cū sint utraq; suis gesta naturis, unū tñ Christū Iesum eū memento esse q̄ utraq; est, nunq; ambiguum poterit arbitrari q̄ hic p̄ lucē ueritatis illustrat, cū dicit, & locutū, & gerentē eundē dñm nosq; Iesum Christū cum esset hō, vniuersa q̄ dei sunt, & eundē ipm rursum gerentē cum ē deus vniuersa

Actio quarta.

Fo. XLVI.

vniuersa q̄ hoīs sunt. Et vtrūq; genus significatiue dei & hoīs demōstrātē, vt intelligere volen tibus viā veritatis apiat, q̄ idē ipse cū vnus sit Ch̄s deus & hō, & diuīne opatiōis potētiā, & hūanæ naturæ opatiōē h̄re se cōprobat. Et vtraq; cū alterutq; salua cōtēplatiua discretōe si gnificet, & q̄a vtraq; & virtutis diuīæ & dispēlatōis hūanæ vnū eūdēq; dñm n̄m Iesum Chri stū q̄ vtrūq; est suis naturis gessisse pñūtiat, q̄ & diuīnā opatiōē vnā habet ex æterno cū pa tre, & t̄pale hūanā opatiōē hō factus, p̄ nobis in seipso idiminate suscepit, vt veraciter vtrūq; eēt. Et ex natura, p̄prijs opatiōib; q̄d erat, nasceret. Sāctus vero Athanasius, atq; Christi cōfessor in li. 3. aduerlus Arrianos pariter nos iſtruit, sicut em̄ idut̄ carne dñs factus est hō, ita & nos hoīs verbo dei facti sum⁹ assumpti p̄ carnē eius etiā vitā & ternā sortiemur. Hāc necef fario p̄sercuimus, vt si viderem⁹ eū p̄ iſtrumētū sui corporis deifice agēt̄, vel dicēt̄ aliqd. Co gnoscamus q̄a deus existēt̄ hāc operef. Et iterq; si viderem⁹ eū hūane loquēt̄ aut patiēt̄, nō ignorem⁹, q̄a carne idut̄ factus ē hō, & si hāc facit, & loquit̄. Singulorū em̄ p̄prietatē cog noscētes, & vtraq; ex uno agi vidētes, & intelligētes recte credam⁹, & nō aliqn̄ errabim⁹. Quā prudēter hic memorabilis p̄ ex opatiōnū q̄litatibus natura, q̄ in Ch̄o sunt differentiā docet intelligi, & tāq; res ipsas p̄ oculis gerēs manu spiritalis doctrinæ legētibus mōstrat, cū dicit, ex vno vtralq; agi. i. vtralq; opatiōib; diuīna sc̄z & hūanā ex vno codēq; pcedere. Et cōmonet, nō posse errare, q̄ secundū hāc rectā intelligentiā credit. Itēq; cū dicit dicebat, & simul facie bat, hūana docet q̄d hūanæ ī se opatiōis, sicut & locutōis, p̄prietatē habebat. Nā si hūanæ nō opatus est, nec locutus, q̄q; & dū hūanæ locutus, & opatus est simul opabat vt deus. Sāctus q̄s Dionysius Areopagita eps Atheniēsis in lib. diuīnōz noīm ca. 2. s̄līr docet. Discreta est āt be nignissima circa nos dei opatiō p̄ hoc q̄d secundū nos ex nobis iſtre vereq; hūanatū est ver bū q̄d est supra substātiā, & opari & pati q̄ta hūanæ eius & diuīna opatiōi cōgruunt p̄cipua, ac p̄babilia, his nāq; p̄ & sp̄us nulla rōne cōicauit, nīsi q̄s dixerit sc̄dm benignissimā & misericordē volūtātē, & p̄ oēm sublimissimā, & īeffabilē dei opatiōē, quā opatus est sc̄dm nos fa ctus incōmutabilis, eo q̄ deus & dei verbū. S. Ambrosius. 2. li. ad Gratianū īperatorē. Aequa lis ergo ī dei forma, minor ī suscep̄tōe carnis & hoīs passiōe. Nā quo eadē possit minor esse, æq̄lisq; naturę, q̄ mō āt si minor est, eadē facit s̄līr. q̄ p̄ facit. Nā quēadmodū eadē operatio di uersæ est potestatis, nunq; sic p̄ minor quēadmodū maior operari, aut vna operatio p̄t esse, vbi diuersa substātiā est. Itaq; accipe Christū secundū diuīnitatē minorē nō posse dici. Ex to mo fidei S. Leonis Romanæ ecclesiæ pōtificis ad S. Fabianū ep̄m & cōfessore. Agit em̄ vtraq; forma cū alterius coiōne q̄d propriū est, verbo sc̄ilicet operāte q̄d verbi est, & carne exē quente q̄d carnis est, vnū hoḡ coruscat miraculūs, aliud succumbit iniurijs, & sicut verbum ab æ qualitate paternæ gloriæ nō recedit, ita caro natura nostri generis nō relinq̄t̄. Eiusdem de ep̄la ad Leonē īperatorē directa. Licit ergo ī vno dñi Iesu Christo vero dei atq; hoīs filio verbi & carnis vna persona sit, q̄ inseparabiliter, atq; indiuise cōes habebat actiōes, intelligen dæ tñ sunt ipsoz opere q̄litates, & synceræ fidei cōtēplatiōe cernendū est, ad q̄ prouehat humilitas carnis, & ad q̄ inclinat̄ altitudo deitatis. Quid sit q̄ caro sine verbo nō agit, & q̄d sit q̄ verbū sine carne nō efficit. S. Gregorius eps Nīsae in lib. v. cōtra Eunomiū h̄reticū: Ieiunāt̄. xl. dies, postea elsurit̄, dedit em̄ qñ voluit naturæ tēpus, p̄pria operari. S. Cyrilli Alexandriæ de lib. thesaurop̄. c. xxii. Ergo q̄ deo decēter dicta vel acta sunt, oīdunt saluatorē Chri stū deū, & iterq; q̄ secundū hoīm dicta vel facta sunt, oīdunt veraciter hoīm. Hāc est em̄ my sterij virtus, hō factus est deus verbū, nō vt iterq; sicut deus aī hūanationē oīa agat, & loquat̄, sed vt s̄p̄ius, ppter mysteriū dispēlatōis q̄ cū carne est, & sicut hō, dicat aliq;. Hāc ergo habē tes mysterij virtutē quo nō est ineptū sc̄dalizari auditores, cum aliqd vt hō loquat̄, loquitur em̄ vt hō, loquit̄ autē & sicut deus h̄s in vtrisq; potestatē. Claret & hoḡ s̄līr parz interio spiritali discretiōe cernentibus, q̄d secundū catholicæ atq; apostolicæ ecclesiæ fidei regulam duas operationes ī Christo, i. diuīnā hūanāq; cognoscunt, dū sanctus qdē Dionysius dicit discretā esse operationē Ch̄ri, q̄ secundū nos est ex nobis, & ex hoc integrē & vere humanatū deum verbū cognosci, itemq; cum dicit, operari & pati q̄ humanæ eius diuīnæ ē operationi cōgruunt. i. q̄ humanæ eius operationi, licet diuinitati cōuenient secundum quā deus pater, & spiritus sanctus nulla ei ratione cōmunicant, ibi em̄ discretio esse cognoscitur, vbi differētia proculdubio demonstrat. Si ergo secundū alia operationē vna est patris, & filii, & spiritus sancti operatio secundum alia, nulla ratione pater, & spiritus sanctus eidē naturali ratione cōmunicant, duæ proculdubio operatiōes ī vno eodemq; dño nostro Iesu Christo vero deo, & perfecto, & homine vero, & perfecto dicendæ sunt. Et dum oīdit doctor magnus Ambrosius nō posse diuersæ potestatis vna operationē existere, nec minorē posse operari q̄d ma gnā, nec vbi diuersa substātiā est vna posse operationem intelligi, demonstrat manifestis indicijs, quod non possit unā naturalem operationē habere diuinitas, & hūanitas Christi, licet

Hh 2 vnius

Sexte synodi Constantinopolitane.

Vnius persona esse noscunt, & cū alterutru cōmunione opari cernunt, vbi itaq; maior, & minor dicit operatio nō de vna, sed de duabus naturalibus vnius Christi operationibus intimat. Et dum defensor veritatis sanctus Leo ad cōfessorē Christi Flauianū in dogmatico tomo edisserit ingens, agit vtraq; forma cū alterius cōmunione qd , ppriū est & subsequēter p intelligentia rationē discernit verbū qd verbū est, operās, & carnē qd carnis est exequentē, & vniuersalē naturae cōgruentia opa contēplat quis eas ab alterutru cōmunione nō separet, rebus ipfis ostendit eximius pontifex, imō & oīs cū eo generalitas sancti Calcedonēs cōcilij qd & deitas Christi naturalē operationē incōfusam in vnitate feruauit, & humanitas eius qd ad operationē humanae substantiæ cōpetunt executa est, & vtraq; de vno incōfuse, atq; inseparabiliter pcesserunt dñō nō Iesu Christo, q ex vtrisq; naturis subsistit, & in vtrisq; vnu idēq; pmanit. Et dum ad pie memorie Leonē augustū simboliū vere cōfessionis explanat, & verbi carnisq; vna pfona esse veraciter p̄dicat, intelligentia tñ viā aperit vt ex ipsoz operū Christi q̄litatibus, id est ex naturali operatōe vnaquę q; vnitate in Christo secundū substantiā naturae cuius sit substatiæ cognoscat, neq; em̄ hic preco veritatis admisit, & humana operationē quā ex tpe dñs cū natura suscepit æternā eius adsignet essent, aut diuina eius substatiæ humanae opatōis mēsura adscribat. Sed manente nihilominus vnitatē pfona, naturas q; in Christo scđm substantiā vnitæ sunt ex opatōibus suis agnouit. Si itaq; duas naturas sunt q̄rū in uno Christo vnitio facta est, duas pfectio sunt & harum naturarū operatōes q; cū suis naturis incōfuse, atq; inseparabiliter cōuenērūt in uno dño Iesu Ch̄o. Similiter àt & cōfessus Nyssenus Gregorius dedisse dicit dñm saluatorē hūanæ nature quā in se habuit tps , ppria opandi ut aptius demōstraret, qd & hūana natura q; in Christo est habuit pprie operationis efficaciā naturalē, vñ certū est & hūic duas i Ch̄o naturales opatōes nihilominus cognouisse. Nō & defensor veritatis b̄tūs Cyrillus alexandrinus antistes dū colligit qd ex his q; deo de cetero dicta, vel acta sunt à dño salvatore deū eū oñdi, & q; ab eodē secūdū hoiem dicta vel facta suat oñdi eū veraciter hoiem. Manifestū ē q; ex naturalibus opatōibus Christi Ch̄m deū verū atq; pfectū, & eundē hoiem verū, atq; pfectū eē cognouit. Nec em̄ ē alia tā manifesta approbatio q; posset eundē ipm, & deū & hoiem demōstrare, q; naturales opatōes ex q; q̄litatibus, & naturae q;bus essentialiter pcedebat certissime i eo esse credebant. Si itaq; in duabus & post inseparabile vnitio naturis esse cognoscit, vbi dualitas naturae incōfusa pmanit, nec eaq; potuerūt opatōes cōfundī, sed de vno eodēq; dñō nō Iesu Christo suis naturis cōgruentē pcedebat. Nō defunt àt & alioz venerabilis patrū pbatisima testimonia, duas manifesta dicētiū naturales opatōes i Christo, vt sileō trāfamus sanctū Cyrilū Hierosolymitanū, sanctū Ioannē cōstantinopolitanū, vel q; qd postmodū p rectitudine venerabilis cōcilij Calcedonēs, & tomo scđi Leonis satisfaciēdo laboriosos cōflictus aduersus cōfundētū h̄ereses pulerunt, de q; errore, & noui dogmatis descēdit assertio. i. b̄tē memoria Iohānes Scythopolitanus ep̄s Eologius Alexadrinus ep̄s, Eofremius, & Anastasius maior Theopolitanus ecclesiæ atistites dignissimi, & p omib; & mulator verē ap̄licæ fidei pia memorie Iustinianus Augustus, cuius fidelis rectitudo q; p sincera cōfessio deo placuit, tñ rē publicā christianā exaltavit & vñq; ab oībus ḡtibus eius religiosa memoria veneratōe digna cēfēt, cuius fidei rectitudo p augustissima eius edicta in toto orbe diffusa laudat, q; vñ qd ad Zoillū alexandrini psulem aduersus Acephalorum h̄eresim missum est pro apostolicæ fidei rectitudine satisfacere sufficiēt cū hac nostræ humilitatis suggestio vñq; trāfīllīme christianitatē dirigentes p pñtū latores offerimus. Sed ne multo, & dīcto onerosa putaret assertio, & maxime q;bus totius mūdi tanq; in fortissimo fūdamēto cura, ac dispēlatio inesse dignoscit, exigua de numerosis huic humilliime suggestioi insere re sc̄tōe patrū testimonia maturauiimus. Quia & hoc incōparabile nimis ē, vt totius reipublicæ ch̄ianæ cura pauli p̄ submota, p amore atq; vere religiosis flagratiæ apl̄ca p̄dicatōis electi agnoscerē cupit augustissima, & religiosissima vña clemētia. Enī uero ex diuersis pbabilibus p̄fib; orthodoxe fidei veritas claruit, licet exiguis testimoniois q; rē aptā, & oībus clara patres laudabiles supflūtū eē cēlebat differere. Quis em̄ licet tardus sit ad intelligentiā nō videat qd omib; patet, q; p̄ possibile, & cōtra ordinē naturae ē posse ēē naturā, & operationē nō h̄se naturā, qd nec ab hereticis vñq; initiatū ē dici, q; oīs aduersus rectitudinē fidei hūanas versutias, & calidas q̄stionēs, atq; collectioes illoz prauitatis cōgruas repererūt, quo itaq; à sc̄tis orthodoxis pribus dictū ē vñq; nec p̄phanis hereticis plumpū ē iuenerī, nūc poterit cōtinuari vt duarū Ch̄i naturarū diuinę, s. & hūanę, q; & pprietates saluę ēē noscunt in Christo vna habere operationē q; squā recte senties poterit demōstrare, cū si vna ē, dicāt si temporalis, an æterna dicēda est, diuina, an humana, incōdita, an cōdita? Eadē q; p̄ patris est, an altera p̄terq; patris. Si uig; vna est, eadēq; vna & diuinitatis, & humanitatis Christi coīs est, qd absurdum ē dici. Ergo dū filius dei qdē deus, & hō est, hūana est opatus in terris, pariter & pater cū eo naturaliter opatus est, quia q; pater facit h̄ec & filius facit similiter. Sinafit qd veritas cōtinet, dū humana qdā opatus est Christus, ad solam filij

Actio quarta.

Fo. XLVII.

Iam filij psonā redigi, q̄ nō est eadē q̄ & patris, scdm aliud, pfecto, & aliud opatus est Chrs
vt scdm diuinitatē q̄ facit p̄, eadē & filius faciat s̄l, secūdū humanitatē q̄ sunt hois, p̄pria idē
ipse operat vt hō, q̄a verbū est, & deus & hō. Vnde & veraciter credit q̄ idē ipse cum vnuſ sit
duas habet naturales operatiōes, diuinā scilicet & humānā, inconditā & conditā vt verus &
perfectus deus, verus & pfectus hō, vnuſ idē ipse mediator dei & hoīm dñs Iesu Chrs. Quo
circa & ex operz qualitatibus naturaz q̄q̄ quaz in Christo p̄ vnitioē quaz secundū subsisten-
tiā cōueniunt differētia inoffense cognoscit. Vt aut& deo odibiliū hæreticor, quoq̄ sicut vo
cabula, pariter abominamur & dicta, ad demonstrationē dūtaxat, quos noui dogmatiſ vna
in Christo dicendo voluntatē & operationē securi sunt, parua quazdā ex eoq̄ execrabilibus
dictis inneximus Apollinaris hæretici cōtra Diodor, secundū qd positiū est in edictō ortho-
doxa fidei Iustini piæ memoriaz Augusti organum, q̄z aūt vna est operatio, hoī vna est
essentia, vna ergo essentia facti verbi & carnis. Itē eiusdē in sermone q̄ subscriptus est in Epi-
phania incarnationi dei, Vnus enī Chrs diuina tantū voluntate mouebat secundū qd & vnam
eius nouiū operationē & in diuersis miraculis, & passionib⁹ de vna eius natura, pcedente
deus enī carnē induitus ē, & credit, Seueri hæretici de Propheticō sermōe factō i Daphne
in martyrio S. Eufemiae, sicut ait. Anathematizamus aūt synodū Calcedonēsem, sed & Tho-
mū Leonis p̄sulis Roma, ecclesię, & eos q̄ dicūt, vel dixerūt in duabus naturis vnuſ dñm Ie-
sum Chrm post ineffabile, & incōprehensibile vnitioē, & frequēter eoq̄ duas operatiōes, aut
ppriates. Itē eiusdē Seueri ad Sergiū grāmaticū, vbi ait: Qm̄igit vnuſ est operās, vna est &
eius opatio, & motio oparia. Itē ex lib. 2. Nestorij hominiculz, quē scripsit Epiphanius My-
seus, incōfusus custodiamus naturas nō scdm substatiā arbitrio tantum copulatas, propter qd
eaq̄ vna voluntatē & operationē, & dñationē videmus dignitatis & qualitate ostendas, deus
enī verbū assūmes quē pdestinauit hoīem per potestatis rationē ad eū nō est secretus propter
præstati affectū Theodosii hæretici Alexandriæ de thomo ab eodē scripto Theodore Au-
guste. Reliquū est, vt vna sit operatio ex vtrisq; deifica, qm̄ & vnius esse, & eiusdē dicimus deo
dicibilia oīa, atq; irreprēhensibles passiones, & post pauca, & vna esse eandēq; vnius dñi no-
stri Iesu Christi, & deo dignā sapientiā, scientiāq; oīm, & cogitationē secundū vtrūq; i. secun-
dū eius diuinitatē, & secundū eius humanitatē, q̄a & vna operationē cōfitemur deo dignā, si-
cut superius dictū est, & iterz, deo dignā aūt eius operationē vna existente necesse est & inse-
parata eam esse, atq; indissimil, & iterz sibi proprias faciens qua eius sunt, id est q̄ carnis sunt
faciensq; in ea suā naturā operationē, facere vere in ea, qd est nisi locupletari per vnitatē ver-
bi eius deo dignā operationē quā incōfusae atq; incōmutabiliter vnitā ei, animataq; carnē de-
monstrat. Ecce p̄issime dñe fili sanctoꝝ patrū testimonij tanq; spiritualibus ecclesiæ catholi-
cæ, atq; apostolicæ doctrina illustrata est, & hæretica prauitatis tenebra quā errorē imitan-
tibus obicerunt, reuelatae sunt. Nunc necesse est, vt noui dogmatiſ intentio quosnam secuta
est, & quoq; doctoꝝ autoritate fulcitur. Cyrus Alexadrinus in. vii. definitionū eius. c. ad lo-
cti, & eundē vnuſ Christū, & vnuſ filiū operante deo dicibilia, & hūana vna dei virili operatio-
ne secundū beatū Dionysiu. Itē Theodori quondā ep̄i Faranitani ex rescripto ad Sergiū eīm,
Arceunitā ad locū, & propterea vna operatio totius, sicut vnius eiusdēq; saluatoris nostri hēc
omnia sunt. Itē Sergiū Cōstantinopolitani ex rescripto ad Cyr̄. Alexandrinū, asseruitis autē
qm̄ bonū est, & ipſis facris vestris vocibus vt vnuſ eundēq; Christū opari deo dicibilia, & hu-
mana vna opatiōe, & hæc pie, nimisq; subtiliter exposuistis, & in cōstructiōe, & Thefeus, &
alijs vna voluntatē, & omnē diuinā humānāq; operationē habere dñm nost̄z Iesum Chrm
significat. Nec vna tamen nec duas operationes debere dici permittit, quod & in alijs cū in-
terdictiōe, depositiōe, & excommunicatiōe sententialiter affert. Pyrrus in dogmatico thomo
& cōfirmatiōe, & Thefeus vna voluntatē cōfitetur in Christo. Et postmodū in libellum fidei
quē in cōfessiōe beati Petri apostoloꝝ principis obtulit duas voluntates, & duas operationes
naturales cōfitetur in vno dño nostro Iesu Ch̄o, in quo & testimonij sc̄iōꝝ patrū ita se or-
thodoxa fidei veritatē habere cōfirmat. Paulus q̄q; huius successor in ep̄la ad apostolicæ me-
moriæ Theodoꝝ papā nostrā humilitatis p̄decessorē vna voluntatē Chrm habere cōfitetur
Et idē in cōstructiōe typicū, interdictiōem, depositiōem, & excommunicatiōem, neq; vna, ne-
q; duas voluntates, aut operatiōes affert dici debere in vno dño nō Iesu Ch̄o. Petrus ei⁹ suc-
cessor ad sanctæ memoria Vitalianū papā scribēs, & vna & duas voluntates, & vna & duas o-
peratiōes in disp̄satioē incarnationis magni dei & saluatoris sapientē p̄fitet. Quis q̄so nō cōpūgat
māsuetissime atq; clemētissiꝝ principiū, & hūanā uitæ anticipates laq;os tremēs cōsideret, atq; cū
iterno gemitu dei, q̄ est fons misericordiæ de p̄cepto erui se ab inimicis iſidijs, à deceptōe hūana mē-
tis undiq; circūpoſtis, cernēhos q̄ se de summitate sciētia p̄dicabiles & stimabat hæretici er-
roris laq;os incidisse, nec in ipso errore esse cōstantes, sed semp̄ instabiles, quandoquidem Ser-

Hh 3 gius in

Ch̄s me
diatoris
et hoīm.

Sexte synodi Constantinopolitane.

gius in alijs, & in alijs scriptis vnā volūtate, & vnā opationē in dñm Iesum Christū h̄rē prēdicat
 & in Eccl̄hesim omnē diuinā, & omnem humanā operationē vnius esse Christi pronuntiat, &
 subsequenter econtrario affirmat vnā operationem à qbusdam patribus esse dictā in Christo
 duas autē operationes à nullo, nec vnā tamen operationē nec duas definit debere dici in uno do-
 mino Iesu Christo. Itē qua Pyrrhus in confirmatione Typi, & in alijs pro Cyro Alexandrino
 satisfaciens vnā voluntatē, & vnam operationem intelligere se demōstrat. Et in scriptis ad san-
 ctā memorię Iohannem papā, vnā voluntatem, & nullam operationem dñm nostrum Iesum
 Christū habere cōfirmat. Et idē ipse in libello fidei cū sanctoꝝ patrū testimonijs duas naturales
 voluntates habere comprobat dñm saluatorē. Item ꝑ Paulus eius successor in epistola ad The-
 odorum apostolicę memorię papam vnā voluntatē habere pronuntiat. Et idem ipse in com-
 positione Typi, nec vnā nec duas debere dici voluntates, aut operationes statuit. Petrus quoque
 & vnam, & duas voluntates & operationes in dispensatione incarnationis saluatoris nostri Iesu
 Christi sapere se protestat, & vnuſq; eoz alteriter afferentes condemnat, excommunicat, atq;
 de numero eccl̄ie projicit. Attendat igit̄ a deo institutum vestrā clementia fastigii interno
 discretionis illius oculo quē ad dispensandū populus christianus diuina gratia illustrante p̄cipi-
 re meruit, quē nā talium doc̄tor̄ sequendū censeat populus christianus, cuius hoḡ doctrinā de-
 beat amplecti, vt possit saluari, q; & oēs, & alterutru vnuſq; eoz condemnat, sicut varie eoz
 & instabiles definitiones in scriptis adseuerant, modo vnā voluntatē, & vnam operationē, mo-
 do nec vnā, nec duas operationes, modo vnā voluntatem & operationem, & rursus duas volū-
 tates, & duas operationes. Item ꝑ vnā voluntatē, & vnam operationem, & denuo nec vnā nec
 duas, & alias vnā & duas. Quis exextuans p̄fissimū dñi tante cecitatis errores non abominet, & ca-
 ueat si vtq; saluari desiderat, & immaculata ſue fidei rectitudinem venienti dño cupit offerre.
 Eximenda proinde ac summis conatibus cū dei p̄fīdio liberanda ēsancta dei eccl̄ia christianis
 ſimi v̄i imperij de talium doct̄or̄ erroribus ut euangelicā atq; apostolicā orthodoxę fidei recti-
 tudinē q̄ fundata ē super firmā Petrā huius beati Petri apostolę principis eccl̄ie, q̄ eius gra-
 tia atq; p̄fīdio ab omni errore illibata permanet. Omnis p̄fūlū numerus ac facerdotū, cleri ac popu-
 lorum vnanimiter ad placendū deo, animāq; ſaluandā veritatis formulā apostolice traditionis
 nobiscū cōfiteat, & pdicet. Hāc autē noſtrā humillimē ſuggeſtiō innechtere curauimus afflīcti,
 atq; incessanter ingemētes de tantis eccl̄ie facerdotū erroribus propria magis q̄rentium q̄
 veritatē fidei statuere & fraterne admonitionis ſinceritatē ad propriū contemptū pertinere ce-
 ſentiū, non inuidio (ſicut deus teſtis eſt) animo neq; per elationē iactanz, neq; per cōtentioſis
 aduersitatē, neq; inaniter eoz doctrinā cupientes reprehēdere, neq; quālibet q̄ ſuſpicetur hu-
 mane delectationis arrogantiā, ſed pro ipsius veritatis in qua ſaluare nos cōfidimus rectitudi-
 ne, & pro ipsius purę euāgelicę confeffionis regula pro salute videlicet animaq;, ac reipublicae
 christianae ſtabilitate, pro ſoſpitate romani imperij gubernacula diſpenſantū meæ humiliat̄is
 apostolicos p̄deceſſores cōmonuiſſe, rogaſſe, increpaſſe, obſecraſſe, arguiſſe, & omnē modū ex-
 hortatōis exercuiſſe, q̄tenus medelā poſſet recēs vnuſ accipere, nec poſt inoliti erroris diuut
 nitatē à cōmonitione filuerūt, ſed ſemp̄ hortati ſunt ac cōteſtati, & hoc exfraterna charitate nō
 p̄ maliciā vel pertinaciam odioſam. Abſit abſit a corde christiano vt in alterius lapsū graſſet,
 cū dñs omniū doceat. Nolo mortē p̄ctōris, ſed vt cōuertat, & viuat, q̄ gaudet ſup vnuſ peniten-
 tem magis quā ſup nonaginta nouē iuſtos. Qui ad liberandā ouē perditā ſue maieſtatis inclinās
 potentia de cōelis ad terras deſcedit, ſed expaſſis ſpiritalibus vlnis optātes atq; exhortantes eos
 in orthodoxę fidei vnanimitate remeātes amplecti, eorūq; cōuerſionē ad integrā orthodoxę
 fidei rectitudinē preſtolantes, q̄tenus de nō cōſortio imd̄ beati Petri apostoli cuius licet indig-
 ni, ministerio fungimur & traditōis formulā ſūdicamus ſeipſos nō facerent alienos, ſed cōcordi-
 ter nobiscū immaculatā hofſtā p̄ ſtabilitate fortifimū ac ſerifimū imperij indeſinēter Ch̄m
 dñm exorēt. Credimus p̄fissimā reꝝ dñe nullā ambiguitatis caliginē remāiffiſſe q̄ ad diſcernen-
 dū poſit obſtēre, q̄ ſecuri ſunt noui dogmatis inuētores, nā & ſuauitas ſpiritualis intelligentia
 qua patrū redolēt dicta, q̄q; periculis cōſtituta ſunt & h̄eticor̄ abominabilis fētior ab omni-
 bus fidelibus aspernandus innotuit. Et q̄anoui dogmatis inuētores h̄eticor̄ ſectatores oſte-
 fi ſunt, & nō sanctoꝝ patrū pedisfequi, ne hoc remāſit incognitū. Igif̄ quantūcunq; ſuū colora
 re velit quiſquā errorē à luce veritatis arguiſſe. Sicut & apostolus gentiū docet, omne qđ reuelatur
 lumen eſt, q̄a veritas cōſtant ſemp̄ & eadē permanet, ſemp̄ autē falsitas variat & ſibi ipſi variādo ap-
 probat, ac redarguit eſſe cōtraria. Ex hoc em̄ & ſibi ipſiſ aduerfa docuſſe noui dogmatis inuē-
 tores oſtefi ſunt, q̄ euāgelicę atq; apostolice fidei ſectatores eſſe noluerūt. Quapropter q̄a & ve-
 ritas claruit deo inpiratis vestrā pietatis obtutibus, & falsitas denotata, & quā dignā ē abomi-
 nationē cōſecuta, reſtat vt à deo coronat̄ v̄rē clemētiā p̄iſ ſauoribus vīctoriā coronā redimi-
 ta veritas fulgeat, & nouitatis error cū ſuis inuētoribus, & his q̄z doctrinā ſecuti ſunt, p̄priæ p̄-
 sumptiōis

Actio Quarta.

Fo. XLVIII.

sumptionis pœnā exoluat, & de medio orthodoxorū antistitū p suæ nouitatis hæretica prauitate pellant, quā intra vnā sanctā catholicā atq̄ apostolicā Christi ecclesiā conati sunt introducere & induidū atq̄ illibatū corpus ecclie cōtagione prauitatis hæreticæ maculare. Nec em̄ & quū est vt nocētes innocētibus noceāt, aut imunes alioꝝ delicta pcellat. Cū etsi in hoc seculo cōdemnatis parcat sicut ipsi qbus parcit nullū in dei iudicio sentiū parcēdo bñficiū. Ita parcētibus minimū ingerūt, p̄illicitā cōpassione periculū. Hæc aut̄ ideo deūl omnipotentem felicibus vīræ māsuētudinis ad emendandū credimus resuasē tēporibus vt locū & zelū ipsius dñi nr̄i le su Christi, q̄ vestræ iperii coronare dignatus ē, faciētes in terris, p eius euāgelica atq̄ ap̄lica veritate iustū iudiciū pferatis. Quia dū humani gñis redēptor atq̄ saluator sit iniuriā paſſus nunc v̄sq̄ sustinuit vīræ fortitudinis aspiravit iperio, vt eius fidei cām sicut & q̄tas exigit, & sc̄dōꝝ patrū sacrarūq̄ gñalit̄. v. synodoḡ decreuit instrūctio exēq̄ dignemini, & redēptoris ac cōregnatoris iniuriā de suē fidei cōrēptoribus p eius p̄ficiū vlciscamini, p̄pheticū illud vaticinū cū impe riali clemētia magnanimititer adimplētes q̄ rex & p̄pheta David ad deū loq̄. Zelus domus tuæ ingens comedit me. Vnde, p̄ tali deū placito zelo collaudatus illā beatā voce audire à creatore omniū meruit, inueni David secundū cor meū, q̄ faciat oēs volūtates meas. Cui & in psalmis pollicet. Inueni David scrūtū meū, ioleo sancto meo vnxī eū, manus em̄ mea auxiliabit̄ ei, & brachiū meū cōfortabit eū, vt cuius cām cōflagrati studio elaborat, chītanæ clementiae vestræ p̄ijssimus p̄cipiatus efficere remuneratois gratia oēsactus fortissimi eoꝝ iperij felices & p̄speros faciat q̄ in suis sacris euāgelijs repromittit, inq̄es. Querite primū regnū dei & hæc oīa adjiciēt vobis. Oēs em̄ ad q̄s sacroꝝ apicū puenit noticia, & q̄a sic benigniter auguste magnanimitatis vestræ māsuētudinis ē demōstratus intētus inumeras gratias actōes & incessabiles laudes admirati de tāta clemētē magnitudinæ p̄pagatori vestri fortissimi iperij p̄soluerūt, ga vere & p̄ijssimi & exquisiti p̄cipes q̄ dei sunt cū dei timore dignati estis pagere, omnē imunitatē à nostra paruitate dirigēdis psonis pollicit, & cōfidimus q̄a q̄ p̄misit vestra pia clemētia, potēs ē & efficere, q̄tenus qđ de eo à vestræ christianitatis iperio religiosa humilitate deutūt̄, & p̄missum, nihilominus eius opotētia implet̄, vnde & laus ab om̄ibus natōibus christianis, & pennis memoria, & frequēs oratio p̄ lospitate triūphalibus ac p̄fectis victorijs cōcedēdisā Chīm dñm cuius cā est, effundat, q̄tenus sup̄pnæ maiestatis errore p̄culse gentiū natōes sub sceptris vīi robustissimi p̄cipiatus humiliiter colla p̄sternat, vt p̄ijssimi vīi regni cōtinuet potētia, dū tēporali imperio & eterni regni succedit pennis felicitas. Nec em̄ poterit aliud simillimū inueniri qđ vestræ iūicīs simae fortitudinis diuinæ maiestati cōmēdet clemētia q̄ vt repulsiſt à regula veritatis erroribus euāgelicā atq̄ apostolice nostræ fidei vbiq̄ illūtret, & p̄dicet integritas. Propterea p̄ijssimi, & à deo iſtructi dñi filij, si hanc sacrarū scripturāz venerabilū synodoꝝ sp̄nūlū patrū irreprehē ſibilē apostolici dogmatis regulā iuxta euāgelicam eoꝝ intelligētiā, p̄ quam veritatis nobis formulā ſp̄u reſerante monſtrata ſunt, cōstantinopolitanæ ſp̄u ecclie tenere nobiscū ac p̄dicare delegerit, pax multa erit diligentibus nomē dei, & vllū nō remanet diſſenſionis ſcadalum, & fieri quod in actibus apostolorū, dum p̄ gratiā sancti ſp̄u populus ad cognitionē christianitatis accederit om̄ibus nobis cor vnū & anima vna, Sinaūt qđ porrō longe ſit nouitatem nuper ab alijs introductā amplecti maluerit, & alienus à regula veritatis orthodoxa atq̄ apostolica nostra fidei ſeſe irretire doctrinis, quā vtpote animabus noxiā declinare indeſinēter ab apostolis meæ hūilitatibus p̄deceſſoribꝝ exhortati atq̄ cōmoniti, vſq̄ hacten distulerūt, ipſe nouerit, q̄ de tali cōtēptu in diuino Chī examine ſatisfaciet ap̄d iudicē oīm q̄ in ecclis ē. Cui & nos ipſi, p̄ ſucepto vere p̄dicatōis ministerio vel p̄ſumptione christianæ religioni cōtraria, dū ad iudicandū aduenēt, redituri ſumus rationē. Nobisq̄ qđ ſuppliciter exoro liceat apostolica, atq̄ euāgelicā recte fidei regulā, vt ab exordio p̄cepimus incōcufe & libere cū ſimplici puritate in tegra atq̄ illibata ſeruare. Proinde vestræ augustissime ſerētati, p̄ affeſtū ac reueretia catholicæ atq̄ apostolice recte fidei ab ipso cōregnatorie chīani iperij dño Iesu Christo, cuius verā cōfessionē intemeratā cupitis cōſeruare, p̄fecta pioꝝ labore reportabiſt merces, q̄a nihil in aliquo negleciū ē, vel om̄iſſum à vestra à deo coronata clemētia, qđ nō p̄ſſit ſalua integratate vestræ fidei ad ecclie cōcordiā p̄tinere, q̄a iude ex om̄iū deus, p̄pōſitū mētis exquirit, & ſtudiū pie tatis acceptat, q̄ cauſaz exiſtū ſicut expedire iudicat & diſpensat. Obſecro itaq̄ p̄ijſſimū atq̄ clemētissima Auguste atq̄ vna cū mea exiguitate oīs anima christiana flexo genu ſuppliciter de p̄cat, ut om̄ibus deo placitis bonis, atq̄ amirandis imperialibus beneficijs q̄ eoꝝ deo acceptabili ſtudiū ſuperna dignatio humano gñi cōcedere dignata est, etiā hoc ad reintegrationem p̄fīcīa p̄cietatis cōregnatori Christo dño hoſtiā acceptabili offerre iubatis, uerbum impunitatis cōcedentes, & liberā loquendi facultatē unicuiq̄ loqui uolēti, & uerbū impēdere p̄fide quam credit & obtinet, quatenus ab om̄ibus manifestissime cognoscatur, q̄ nullo terrore, nulla p̄tēte, nulla cōminatione uel auerſione quisquam pro ueritate catholicæ atq̄ apostolice fidei loqui

Hh 4 uolens

Sexte synodi Constantiopolitane.

volens, prohibitus aut repulsus est quatenus oēs vnamiter p tāto, & tam inestimabili bono p cunctū lūa vitæ spatiū diuinā maiestate glorificant, & p incolumitate, atq; exaltatōe fortissi mi vestri īperiū vnamiter incessabiles Chro dño preces effundāt. Et subscriptio P̄issimorē dñōe ī imperium gratia superna custodiat, eisq; oīm Gentiu colla substernat.

¶ Superscriptio synodicæ suggestionis.

Alissimis dñis & serenissimis victoribus ac triūphatoribus dilectis filijs dei & dñi nři Iesu Chři, Cōstātino magno Imperatori Heraclio & Tyberio Augustis Agatho ep̄s seruus seruorē dei, cū vniuersis synodis subiacētibus cōcilio aplīce sedis. Oīm bono rū spes inesse p̄noscit dū iperiale fastigiu eius à q̄ se coronatū, & hoībus p̄stitutū ad sa lubriter gubernandū cognoscit verā de eo cōfessionē, qua sola p̄ oībus muneribus delectatur inquirit fideliter, & viuaciter amplecti desiderat, & hoc deo p̄stātissimū munus est à quo, p̄cedit omne qd bonū est, ad quā redigif qd de eius maiestate p̄ceptū est, cuius spū perstrute in mētis arcanis, & cōualescete spiritali flagratiā pię itentōis radij circūquaç; plustrat, & suauita tis odor of sacrificio cordis ascēdit ad dñm, q̄ tali mūere cōplacat. Vñ & i terrestrib⁹ felicitatē donet, & Gētes subiuget vniuersas, quas ad verā de cognitione cōfessionē afciscat, q̄s subiectas Chřiano Imperio de p̄tātē liberet tenebrā, vt felices faciat humiliatos, q̄s infeliciter exaltari ad eos deiectionē p̄misera, qa vero p̄issime atq; fortissime p̄cipū Auguste vīa pietatis cū laude admiramur deo dignū, p̄positū, qd circa aplīca fidē h̄e dignemini deo secretius satisfa ciētē nō verbis fluentib⁹, nec loquacitate fallaci, sed diuina ḡf a cōmonente, omniq; ambiguitate sublata desideratis cognoscere, qua veritas orthodoxæ, & Aplīcæ fidei cōtineat. Omnes nos exigui ecclesiæ præfules vestri Chřiani Imperij famuli in septētrionalibus vel occiduis partibus cōstituti, licet parui & simplices scia, fide tñ p̄ dei grām stabiles, p̄ his qua p̄ diuāle sacrā perceptā cognouimus, cōregnante de p̄dispētante vobisq; cōditore, & dispensatore oīm exhilarat, p̄ hmōi pio p̄posito cum intimis cordis fletibus grās reddere cēpimus, qd tam laudabile, tam mirificum, tam saluberrimū, tam singulariter deo p̄r̄ oībus terrenis sacrificijs acceptabile trāquillitas vestra opus credit cōcupisse, qd multis qdem pietate iustitia p̄ditis regi bus desideratum, paucissimum tñ raro quaē ad effectū deo placitū cum synceritate Aplīcæ fidei perduci possibile demōstratū est. Credimus aut̄ qd paucis raroq; cōcessum est à deo coronato vestro Imperio diuinitus cōcedit, & per ipm catholicæ & aplīcæ veræ nr̄e fidei splendidissimū in oīm mētibus emicet lumen, qd ex veri luminis fonte tanq; de radio viuifici fulgoris ministros btōs Petru & Paulū ap̄loꝝ prīncipes, eorūq; discipulos, & aplīcos successores gradatim vīq; ad nr̄am paruitatē dei op̄itulatōe seruatū est, nulla h̄ereticī erroris tetra caligine tenebra tū, nec falsitatis nebulis cōfēdatū, nec intermixtis h̄ereticis prauitatibus velut caliginosis nebilis pumbratū, immunē, atq; synce, & suis radijs plustratū, p̄issimis conatibus cōseruare cū pit vestrū adeo coronatū fastigiu. In hoc erū tam aplīcæ sedis q̄q nostri exigui famulatus p̄de cōfessoresq; vscq; haec tenus nō sine periculis desudarūt. Nūc decretalī cōmonitōe cū aplīcis p̄tōficiis cōsūlentes nūc synodali definitō que veritatis regula cōtinebat oībus innotescentes, & terminos q̄s trāsgredi nefas ē, vscq; ad anīx ipsius exitū cōstanter defendētēs, no seducti blā dicijs, nō periculis territi, vt in illā in euāgelij dñi nostrī sniam opibus demōstratēt, q̄ sentē tialiter p̄cepit, docens: Qui me cōfessus fuerit corā homib⁹, & ego cōfitebor illum corā patre meo q̄ est in cēclis. Et subsequēti p̄ cena deterret, qa seueriter cōminat, qui me negauerit corā hoībus, negabo & ego eū corā patre meo q̄ in cēclis est. Execrat em̄ vera cōfessio pietatis iuxta diuerſitates temp̄or̄ variari, sicut nec ipse veritatem admittit, de quo est ipa cōfessio, q̄ dicit: Ego sum, & nō sum mutatus. Igit̄ quia trāquillissime fortitudinis vestrā clemētia psonas de ep̄iscopali numero dirigi iussit vita atq; scia oīm scripturaꝝ fiditos, de vita qdē puritate quis quisq; mūditer vixerit, cōfidere tñ nō p̄sumit, pfecta vero scia si ad vera pietatis sciam redigat, sola est veritatis cognitio, si ad eloquentiā secularē nō x̄ stimamus quēq; tib⁹ reperi ri posse, q̄ de summitate scia glorie, q̄nqidē in nostris regionibus diuersar̄ Gentiu quotidie extuat furor nūc cōfigendo, nunc discurrendo ac rapiēdo. Vñ tota vita nostra sollicititudibus plena ē q̄s Gentiu manus circūdat, & de labore corporis vīctus est, eo q̄ prīstina ecclesiā suscitatio paulatim p̄ diuersas calamitates deficiēdo succubuit. Et sola est nostra substātia, fides nostra cū qua nobis viuere summa est gloria, p̄ qua mori lucrū ēternū est. H̄e cest pfecta no stra scia vt terminos catholicæ atq; apostolicæ fidei, quoūq; haec tenus aplīcæ sedis nobiscum & tenet, & tradit tota mentis custodia, seruemus credentes in deum patrem omnipotentē factore celi & terræ, visibiliū oīm & inuisibiliū, & in filiū eius vīgenitū, qui ante oīa secula ex eo natus est, verē deū deo vero, lumen de lumine, natū nō factū, consubstantiale patri, id est, eiusdē cum patre substātia, per quem oīa facta sunt, quē in cēlo & quā in terra, & in sp̄ni sanctū dñm viuificatorē ex patre p̄cedentē, cū patre & filio coadorandū & cōglorificadū, trā nitatē

Actio Quarta.

Fo. XLIX.

nitatem in unitate, & unitatem in trinitate, unitatem quidem essentie, trinitatem vero personarum, siue subsistentiarum, deum patrem co-sidentes, deum filium, deum spiritum sanctum, non tres deos, sed unum deum, patrem & filium & spiritum sanctum, non trium nominum subsistentiam, sed trium subsistentiarum unam subsistentiam, quem una essentia sive substantia vel natura, id est una deitas, una aeternitas, una pars unum imperium, una gloria, una adoratio, una essentia eiusdem sanctae & inseparabilis trinitatis voluntas & operatio quae omnia co-didit dispensat & continet. Co-sitemur autem unum eiusdem sanctae co-essentialis trinitatis deum verum qui ante secula de patre natus est, in ultimis seculo & tempibus pro nobis infra salutem descendisse de celis, & incarnatum de spiritu sancto & sancta immaculata semperque virginem gloriosam Mariam dominam nostram vere & proprie dei genitricem secundum carnem scilicet ex ea natum & vere hominem factum, eundem deum verum, eundemque hominem verum, deum quidem ex deo patre, hominem autem ex virginem matre, in carne ex ea carne animam habentem rationalem & intellectualem, co-substantialem eundem deo patris secundum deitatem, co-substantialaque nobis eundem ipsum secundum humanitatem, & per omnium similem nobis absque solo predicto. Crucifixum pro nobis sub ponte pylato, passum, sepultumque, & resurgentem, ascendentem in celos, sedentem ad dexteram patris, iterumque ventus iudicare viuos & mortuos, cuius regni non erit finis. Vnum quippe eundemque dominum nostrum Iesum Christum filium dei unigenitum ex duabus, & in duabus substancialiis inconfusa, incomutabilitate, indivisi, inseparaliter subsistere cognoscimus, nusquam sublata differentia naturae, propter unitatem, sed potius salua proprietate virtusque naturae in una persona, una subsistentia co-curreret, non in qualitate plenaria dispergit vel diuisum neque in una cōpositam naturam cōfusum, sed unum eundemque filium unigenitum deum verbū dominum nostrum Iesum Christum, neque alium in alio, neque alii & alium, sed eundem ipsum in duabus naturis, id est in deitate & humanitate, & post substancialē adunationē cognoscimus, quia neque verbū in carnis naturā cōuersum est, neque caro in verbī naturā transformata est, permanens enim utrumque naturaliter erat, differentia quippe adunatarum in eo naturae sola cōtemplo discernimus, ex quibus inconfusa inseparabilitas, & incomutabilitas est cōpositus. Vnus enim in utrīque, & per unum utramque, quia simul sunt, & altitudo deitatis, & humilitas carnis, seruante utramque natura etiam post adunationem sine defectu, proprietate suā, & operante utramque formā cum alterius coniuncte quod propriū habet, verbo operante quod verbū est, & carne exequente quod carnis est, quoniam unum coruscat miraculis, aliud succubit iniuriis. Unde cōsequenter sicut duas naturas sive substancialias id est deitatem, & humanitatem inconfusa, indivisi incomutabilitas eis habere veraciter cōsitemur, Ita quodque duas naturales voluntates, & duas naturales operationes habere, ut pote perfectum deum & precium hominem, unum eundemque ipsum dominum Iesum Christum pietatis nos regula perstruit, quia hoc nos apostolica atque euangelica traditio, sc̄orumque patrum magisterium quā laetitia apostolica atque catholica ecclesia & venerabiles syndici suscipiunt, instituisse monstrantur. Ex quibz doctrinis haec recolligentes in breuitate p̄strinximus. Hoc enim credimus quod per traditionē apostolicā accepimus, cuius autoritatem in omnibus sequitur, à qua & institutis hoc ipsum nostram humilitatis precessores cognoscimus, quē & usque ad finē seruari nobis sive per vitā, sive per mortē optamus. Hanc igit meret catholice, atque apostolique cōfessionis regulā, & sanctū cōciliū quod in hanc Romanā urbe seruile vestri christianissimi imperij sub apostolicā memoria Martini papā cōuenit predicasse synodice ac cōstāter defendisse. Oēs nos quibusque est humillimi ecclesiaz Christi antistites cognoscimus, in qua & nostrā parvitas precessores cōuenientes apostolica cōfessionē quā à principio p̄ceperunt, etiam synodali p̄conio p̄dū dicarunt, & absque cuiuspiā nouitatis errore citra ambiguitatē determinarū. Pietatis itaq; zelo atque amore ergo apostolica cōfessionis vestrā serenitatis benignitas mota ap̄lius declarare fastu regali fomite multum magis fulget, elaborare, p̄curer, cuius votū quod ex deo est, à deo perficit, ut & veritas adhuc in incipiū positis clareat, & eā sinceriter amplectētibus robore accrescat, & zizanias & genimina spirituali falce ut offensionis ac deceptionis occasio de medio Christi ecclesiaz abscondant. Quoq; autores extiterū Theodorus Faranitanus, Cyrus Alexander, Sergius, Pyrrus & Paulus cōstantinopolitanū, vel quiq; ei cōsentanei usque in finē demonstrati sunt, quoniam erroris autores p̄fecteque dispensationis qua salvati sumus infecti non solū vere cōfessionis aduersarii sed ut pote à via veritatis errantes sibi meti plis cōtraria docuerū. Alter & aliter assertes, & alterutru dogmata destruetes, Quod enim nulla veritate fundatum est, necesse est ut erroris inconstantia varief, Nā vera fides immutari non poterit, nec aliter nūc, aliter postmodum p̄dicari. Quia sit sermo vī ut apostolus docet, est est, non nō, quod plus est, à malo est. Præterea satisfaciendū est nōo exiguo famulatu ap̄d serenissimorum dñorum nostrorum clementiam, p̄ tarditate miseriū ex cōcilio nōo psonarū, quas dirigi p̄suā augustissimā sacrā vestrū p̄iissimū fastigium iussit. Primū quidem multa numerosa multitudo nostrorū utq; ad oceanī regiones extenditur, cuius itineris longinquitas in multi reperioris cursum protelatur. Sperabamus deinde de Britannia Theodorum cōfamulū atque coepm nostrū magnā Insulā Britannia archiepm & philosophū cū alijs qui ibidem

Sexte synodi Constantinopolitane.

qui ibidem usq; haec tenus demorant, exinde ad nrā humilitatem coniūgere, atq; ad diuersos huius cōciliū ep̄os in diuersis regiōibus cōstitutos ad generalitatē totius cōciliū seruīs nrā suggestio adunaret, ne si tantū pars qd agebat, agnosceret, partem lateret, & maxime quia in medio Gentī tam Longobardoꝝ quāq; Sclauoꝝ, ne cnon Francōꝝ, Galloꝝ atq; Gothoꝝ, seu Britānōꝝ plurimi cōfamulōꝝ nrōꝝ eē noscunt, qui & de hoc curiose satagere desistūt, ut cognoscant, qd in causa apostolicā fidei peragat, qui quantū prodesse possunt dum in consonantia fidei nobiscū tenent, nobisq; cōcorditer sentiant, tantū qd abſit si qd scādali in fidei capitulo patient, iueniunt infestī atq; cōtrarij. Nos at licet humillimi summis viribus enītumur vt Ch̄ianī vestri Imperiū Respub, in qua beati Petri Apostolū & principis sedes fundata ē, cu ius authoritatē omnes Ch̄ianæ nobiscū natōes venerant, & colūt per ip̄ius beati Petri apostoli reuerentia oīm Gentī sublimior esse monſtret. Personas autē de nrā humilitatis ordine p̄uidimus dirigere ad vīa adeo, p̄tegēndā fortitudinis vestigia, q̄ oīm nrā i. vniuersoꝝ per Septētrionales vel occidua regiōes ep̄os suggestionē, in q̄ & aplīcē nrā fidei cōfessionē p̄liba uimus offerre debeat, nō tū tanq; de icertis cōtēdere, sed vt certa atq; imutabilia cōpendiosa definitōe p̄ferrre simpliciter obſerātes, vt à deo coronato vīo imperio fauēte h̄c eadē oībus p̄dicari, atq; apud oēs obtinere iubeatis, vt deus q̄ veritatē & iustitiā diligat, oīa p̄spēra vīg serenissimā benignitatis tpib⁹ donet, in q̄bus aplīcē p̄dicatōis pietatis veritas fulgeat, meliori ac p̄spēro successu eorū fortissimā trāquillitatis iperij lētari de hostiū subiectō cōcedēs, uscipe itaq; dignamini p̄fīllimi p̄cipū à nrā hūilitatis directōs ep̄os cū religiō ecclēstiaſti or- dīnis viri atq; religiosiſ ſeruīs dei cū ſolit̄ trāquillitatis clemētia, q̄tenus & i. p̄ag; teſtimoniō cū grārū actōe in ppria remeantū apud oēs natōes laus clemētia vīa crebreſcat, ſicut magni illius Cōftātini, cuius post obitū laudabilis fama nihilo min⁹ vīget, cui⁹ insigne nō tū p̄tatis ē, ſed pietatis, cum q̄ illud ſacratissimū cōciliū trecētorū deē & octo antiftū in Nicēa ciuitate in defenſōe cōlubſtātialis trinitatis cōuenit. Et ſicut Theodoſiū magni, cui⁹ inter alias eius vir- tutes singularis pietas p̄dicas, q̄ admītēte per ſancti ſpūs grām, cl. p̄m ſnīa q̄ eis iſpirabat ſpū ſanctus cōlubſtātialis patri & filio p̄dicatus ē. Et ſicut egregiū veritatis amatoris Martiani pri- cipis, q̄ & p̄m ſcīlū Epheſiū vtpote catholicā & apostolicā fidē p̄dicās à ſcīlā Calcedo- nē ſynodo ſuſcipi fecit, & errorē ſeruāt de dei ecclēſia repulit ſacrūlū tomū, ample- xus apostolici viri papaꝝ Leonis, quē beatus Petr⁹ apostolus verbis ei⁹ a diderat, & ſicut extre- mi qdē p̄ftātissimi nrā oīm magni illi⁹ Iuſtiniani, cui⁹ vt virtus ita & pietatis oīa in meliore ordi- nē restaurovit, cuius fortissimē iſtar vīa clemētē p̄cipiat⁹ virtutis qdē conatib⁹ rēp. Christia- nā tueit, & restaurot in melius, pietatis ſtudijs catholicē ſuccurrīt ecclēſia, vt i vnitate verā apo- ſtolicē cōfessiōis p̄fectiū copulet, q̄ nū vīq; nobis cū ſcīlā Roma, ſeruāt ecclēſia, q̄tenus ſynce- re pietatis arcanū tuba clari⁹ p̄ totū orbē p̄dicet, & vbi hui⁹ verā cōfessiōis ſynceritatis pīj veftri imperiū fauorib⁹ obtinet, laus ſi ac meritū ſerenissimū veftri iperij p̄diceſ, vt cū pietatis laudib⁹ etiā regni eoꝝ deo annuēte dilatent iſignia, q̄s q̄ verā pietatis ſuītat cōfessio, iperialis fortitu- do poſtideat. Nec em̄ lī in angustiis nobis degetib⁹, ſi q̄ coūerti ad veritatē voluerit, recte no- ſtrē fidei ordinē cū ſimpliciter cordis, verbog⁹ lenitate p̄ferimus. Saluare em̄ p̄ apostolicē cōfessiōis veritatē cōmīſſas nobis diuina dignatōe aīas cupimus, quā p̄ verbosam loq̄citatē in errorē audiētes immittere. Quicūq; p̄inde ſacerdotū h̄c q̄ in hac noſtrā hūilitatis cōfessionē cōtinēt nobiscū ſynceriter p̄dicare deſiderāt, vt noſtrā apostolicā fidei cōcordes, vt cōſa- dotes vt cōministros eiusdē fidei, & vt ſimpliciter dicamus, vt ſpiritales frēs & coēpōs noſtrō ſuſcepimus. Qui vero h̄c cōſideri noluerit, vt iſtos catholicā atq; apostolicā cōfessiōis p̄pe- tuā cōdēnatōis reos eē cēſemus, nec aliqñ tales i noſtrā hūilitatis collegio, niſi correctos fuſci- pere patiemur. Nec traſgredi nos q̄s q̄ eorū arbitref q̄ p̄deceſſorib⁹ nrā ſuſcepimus, ppter ea gaudiū magnū erit in cōelo, & in terra, ſi veftra benignissima pietate mediāte h̄c cōregnator vester oīpotēs de⁹ ad effectū pduxerit, vt cōelū iocūdet, exultet & terra, dū pax multaſit diligē- tibus veritatē, & nō ē eis ſcādali, & auferēt de domo dei abomīatio ſcādali q̄ erat ad ruinā mul- torū iſcītātū vel ſimpliciū, vt ſit vna fides, vnu os, & labiū, vna apd̄ oēs apostolicā p̄dicatiōis cōfessio, dū oēs vnanimes loq̄nī magnalia, quā veftra ſerenissimē felicitatis tpib⁹ misericors deus cōcedere dignabit, dū diſſipata i ædificatōe ecclē, dei cōſtrūt. Segregata i cōpagine ve- ritatis cōueniūt, diſſociata i charitatē aplīcē fidei copulant, diſp̄la in vnitate obtinente aplīca veritatē cōcurrūt, vt cōcorditer nobiscū oēs hoc bonū opantes dei maiestatē valeat fideliter obſerare p̄ lōgeuitate atq; p̄fīta, p̄ſperitate veftrē fortitudis iperij diuinus cōdēda, ut eorū iūi- Etīſſū

Actio quarta.

Fo. L.

Etissime mansuetudinis laboribus congregentur ex Gentibus ad constitendum nomini sancto eius, & gloriandum in laude verae eius confessionis, qui facit mirabilia magna solus, qui facit prodiga super terram, auferens bella vsq; ad finem terrae, qui dispersa congregat, & congregata conseruat, qui tam p[re]stissimos principes super populi suum regnare precepit, quem per vigili pietate & inuidetis laboribus deo cooperante custodiunt.

¶ Et subscriptiones Episcoporum.

A Gatho Episcopus sancte dei catholice atq[ue] apostolice Ecclesie vrbis Romae huic suggestioni cum generalitate totius apostolice sedis concilii pro rectitudine apostolice confessionis facte sicut superius consensi & subscripti. Andreas gratia dei Episcopus sancte Holstenis Ecclesiae in hanc suggestionem quam pro Apostolica nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti, Agnellus gratia dei Episcopus sancte Ecclesie Teraciensis, prouincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apostolico nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti, Agnellus gratia dei ep[iscopi] sancte Fundat[oris] Ecclesie, p[ro]uincie Capaniæ in hac suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Adeodatus gratia dei ep[iscopi] sancte Forminianæ Ecclesie, prouincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Petrus gratia dei episcopus sancte Romanæ Ecclesie, prouincia campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Agnellus gratia dei ep[iscopi] sancte Ecclesie Mefinatæ, p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Gaudiosus gratia dei ep[iscopi] sancte Puteolanæ Ecclesie, p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Stephanus gratia dei sancte Lucrinis Ecclesie in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Agnellus humilis ep[iscopi] sancte Neapolitanæ Ecclesie, p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Aurelius humilis ep[iscopi] sancte Nolani Ecclesie, p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Barbatu[m] ep[iscopi] gratia dei, ep[iscopi] sancte Beneuentanæ Ecclesie, p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Deterosus gratia dei ep[iscopi] sancte Capuanæ p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Julianus ep[iscopi] sancte Thosin[ensis] Ecclesie, p[ro]uincie Briciarum in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Iohannes gratia dei ep[iscopi] sancte Hydronitæ Ecclesie, p[ro]uincie Briciarum in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Germanus humilis ep[iscopi] sancte Tarentinæ Ecclesie p[ro]uincie Calabriæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Theophanius humilis ep[iscopi] sancte Torinæ Ecclesie, p[ro]uincie Calabriæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Petrus humilis ep[iscopi] S. Coternensis Eccl., p[ro]uincie Briciarum in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Paulus humilis ep[iscopi] sancte Scyllacini Ecclesie, p[ro]uincie Briciarum in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Georgius humilis ep[iscopi] sancte Taurianæ Ecclesie p[ro]uincie Calabriæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Theodorus humilis ep[iscopi] sancte Tropeianæ Ecclesie p[ro]uincie Calabriæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Abundantius humilis ep[iscopi] Temp[or]ane Ecclesie p[ro]uincie Briciarum in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Hyakinthus humilis ep[iscopi] sancte Surentinæ Ecclesie, p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Placentius humilis ep[iscopi] sancte Belliterensis Ecclesie p[ro]uincie Campaniae in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Iohannes humilis ep[iscopi] sancte Albanensis Ecclesie in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Virtus humilis ep[iscopi] sancte Sylue candidæ Ecclesie in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Paulus humilis ep[iscopi] S. Mimentæ Eccl. in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Iohannes humilis ep[iscopi] sancte Portuensis Eccl. in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Stephanus humilis ep[iscopi] sancte Prenestina Eccl. in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Felix exiguus ep[iscopi] sancte San. Spolitiae Ecclesie in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Honestus exiguus ep[iscopi] sancte San. Sinatæ Eccl. in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripti. Felix exiguus ep[iscopus] sancti Camerini Eccle. in hanc suggestionem,

Sexte synodi Constantinopolitane.

gestionem quā p. Apostolica nostra fide vnamiter cōstruximus similiter subscripti. Floris
exiguus epūs sancte Fulgēs ecclesie in hāc suggestionē quā p. apostolica nra fide vnamiter
cōstruximus silt subscripti. Decētius exiguus epūs sancte Foroflamīnēsis ecclesie i hāc sug
gestionē quā p. apostolica nostra fide vnamiter cōstruximus similiter subscripti. Iohannes
exiguus epūs sancte Ticurſinæ ecclesia in hāc suggestionē quā p. apostolica nra fide vnamiter
cōstruximus similiter subscripti. Felix exiguus epūs ecclesie Alcelanensis in hāc sug
gestionem quā p. apostolica nra fide vnamiter cōstruximus, silt subscripti. Adrianus exiguus
epūs S. Reatinæ eccl. in hāc suggestionē quā p. apostolica nra fide vnamiter cōstruximus,
similiter sub. Florus exiguus epūs S. Furconia eccl. in hāc suggestionē quā p. apost. nra fide
vnamiter cōstruximus, similiter sub. Clarentius epūs S. eccl. Baluinsis in hāc suggestionē,
quā p. apost. nra fide vnamiter cōstruximus, similiter sub. Crestis exiguus epūs S. eccl. Vi
bonensis in hāc suggestionē quā p. apost. nra fide vnamiter cōstruximus, similiter subscri.
Theodosius exiguus epūs S. Eccl. Syracusanae, puincie Siciliae in hāc suggestionē, quā p. apo
stolica nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Benedictus exiguus epūs S. Eccl. Mela
nensis, puincie Siciliae in hāc suggestionē, quā p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, si
militer sub. Iohannes exiguus epūs S. Eccl. Termitanae, puincie Siciliae in hāc suggestionem,
quā p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, sim. sub. Petrus exiguus epūs S. Eccl. Taura
menitanæ, puincie Siciliae in hāc suggestionē, quā p. apo. nostra fide vnamiter cōstruxi
mus, similiter sub. Julianus exiguus epūs S. Eccl. Cathenensis, puincie Siciliae in hāc suggestio
nem, quā p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, similiter sub. Georgius exiguus epūs S.
Eccl. Tercalitanæ, puincie Siciliae in hāc suggestionē, quā p. apo. nostra fide vnamiter cō
struximus, simil. sub. Georgius epūs exiguus S. Agrigētinæ Eccl. puincie Siciliae in hāc sug
gestionē, quā p. fide vnamiter cōstruximus, sim. sub. Adeodatus humilis epūs S. Eccl. Leuco
rum legatus venerabilis synodi p. Galliaæ, puincias cōstitutæ in hāc suggestionē, quā p. apost.
nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Vilfredus humilis epūs S. Eccl. Eboracice isulæ
Britāniæ legatus venerabilis synodi p. Britāniæ cōstitutæ in hāc suggestionē, quā p. apol. no
stra fide cōstruximus, simi. sub. Mauritus humilis epūs S. Tyburtina Eccl. in hanc suggestio
nem, quam p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Felix humilis epūs Arelatē
sis Eccl. legatus venerabilis synodi p. Galliaæ, puincias constitutæ in hāc suggestionē, quam p.
apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Taurinus idignus diaconus S. Eccl. Telonē
sis legatus venerabilis synodi p. Galliaæ, puincias cōstitutæ in hanc suggestionē, quam pro
apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Mansuetus dei grā epūs S. Mediolanensis
Eccl. in hanc suggestionē, quam p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Iohan
nes idignus epūs S. Eccl. Pergamatis in hanc suggestionē, quam p. apo. nostra fide vnamiter
cōstruximus, simi. sub. Gratianus epūs S. Eccl. Nonaris in hanc suggestionē, quam pro
apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Donatus epūs S. Eccl. Laudanensis in hanc sug
gestionē, quā p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Anastasius epūs S. Eccl. Ticinensis in hanc sug
gestionē, quam p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Valentinus epūs S. Ec
clesia Aquensis in hanc suggestionē, quam p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi.
sub. Desiderius epūs S. Eccl. Remulenensis in hanc suggestionē, quam p. apo. nostra fide vnamiter
cōstruximus, simi. sub. Gratianus epūs S. Eccl. Nonaris in hanc suggestionē, quam pro
apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Desiderius epūs S. Eccl. Ypponensis in
hanc suggestionem, quam p. apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Iohannes
epūs sancte Eccl. Genuensis in hanc suggestionē, quam p. apo. nostra fide vnamiter cōstru
ximus, simi. sub. Deusdedit epūs sancte Eccl. in hanc suggestionē, quam p. apo. nostra
fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Audacis epūs sancte Eccl. Dertonensis in hanc sug
gestionē, quam p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Benenatus epūs sancte
Eccl. Artenis in hanc suggestionem quam p. apo. nostra fide vnamiter cōstruximus, simi.
sub. Benedictus humilis epūs sancte Eccl. Valdensis in hanc suggestionē, quā pro apo. nostra
fide vnamiter cōstruximus, simi. sub. Bonus epūs sancte Eccl. Albeganēsis in hanc suggestio
nem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Theodorus humilis epūs
sancte Eccl. Bertelenis in hanc suggestionē, quam pro apo. nostra fide vnamiter constru
ximus, simi. sub. Rusticus humilis epūs sancte Eccl. Tauronatis in hāc suggestionē, quam pro
apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Iohannes epūs sancte Eccl. Vitudinenis
in hanc suggestionē quam pro apo. nra fide vnamiter construximus, simi. sub. Seuerus hu
milis epūs S. Eccl. Lunensis in hanc suggestionē, quā pro apo. nra fide vnamiter cōstru
ximus, simi. sub. Eleutherius epūs sancte Eccl. Lucensis in hanc suggestionē, quam pro apo.
nra fide vnamiter construximus, simi. sub. Maurianus epūs sancte Eccl. Pisanae in hāc sug
gestionē, quam pro apo. nra fide vnamiter construximus, simi. sub. Serenus epūs sancte Ec
clesiae

Actio Quarta.

Fo. Ll.

Eclesia Populonensis in hanc suggestionem quam pro apostola nostra fide vnamiter construximus similiter subscripti. Reparatus exiguus episcopus sanctae ecclesiae Florentinæ in hanc suggestionem quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, similiter subscripti. Valerius episcopus sanctae ecclesiae Rosellenis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide vna nimiter construximus, similiter sub. Cyprianus episcopus sanctae eccl. Aretinae in hanc suggestionem quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, si. sub. Vitalianus episcopus sancte eccl. Senensis in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Marcius episcopus sanctae ecclesiae Volaterranae, in hac sug. quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Agnellus episcopus sanctae ecclesiae Vulsinensis Siciliæ in hanc suggestionem quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Custodius humilis episcopus sanctae eccl. Castroualentane in hanc suggestionem quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Theodorus episcopus sancte Rofanae eccl. Clusianæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Vitalianus episcopus S. eccl. Tuscanensis in hanc sug. quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Mauricius episcopus S. Eccl. Anginæ in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter subscripti. Saturninus episcopus S. Eccl. Alacrinæ in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide construximus, simi. sub. Valerianus episcopus sancte Rofanae eccl. Gaudiosus humilis episcopus S. Eccl. Signinæ in hanc suggestionem quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Agetho episcopus S. Eccl. Aquileiensis pro uincia in hanc suggestionem quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Cyriacus episcopus S. Eccl. Istriæ in hanc sug. quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, similiter subscripti. Aurelianus episcopus S. Eccl. Parentinæ prouinciae Istriæ, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter subscr. Vrfinus episcopus S. Eccl. Ceslensis prouinciae Istriæ, in hanc sug. quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Andreas episcopus S. Eccl. Celianæ prouinciae Istriæ, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simili. sub. Gaudentius episcopus S. Eccl. Treriestinæ prouinciae in hanc suggestionem quam pro apostolica nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Benenatus episcopus S. Eccl. Pottgensis prouinciae Istriæ in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus similiter sub. Vrfinianus episcopus S. Eccl. Putabæ prouinciae Istriæ, in hac suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simili. sub. Paulus episcopus S. Eccl. Putauinæ prouinciae Histriæ, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Paulus episcopus S. Eccl. Altinensis prouinciae Pentapolis, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Beatus episcopus S. Eccl. Pifauensis prouinciae Pentapolis, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Dominicus episcopus sancte Fauenis Eccl. prouincie Metropolis, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter subsc. Adrianus episcopus S. Eccl. Numatis prouinciae Pentapolis, in hanc sug. quam pro apo. fide vnamiter construximus, simi. sub. Iohannes episcopus S. Eccl. Auxinatis prouinciae Pentapolis, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Iohannes episcopus S. Eccl. Anconitanus prouinciae Pentapolis, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Benenatus episcopus S. Eccl. Perufine prouinciae Thuscie, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Theodorus episcopus S. Eccl. Nepelinæ prouinciae Thuscie, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Iohannes episcopus S. Eccl. Salernitanæ prouinciae Thuscie, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similiter sub. Theodorus episcopus S. Eccl. Amerinæ prouinciae Thuscie, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Barbatianus episcopus S. Eccl. Polimarcensis prouinciae Thuscie, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simi. sub. Deusdedit episcopus S. Eccl. Narinenis prouinciae Thuscie, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, similit. sub. Theodorus exiguus episcopus S. Eccl. Rauennatis, in hanc sug. quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simil. sub. Stephanus episcopus S. Eccl. Sarcenatis, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simil. sub. Barbatus episcopus sancte Eccl. Cornilenis, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simil. sub. Victor episcopus S. Eccl. Bononiensis, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simil. sub. Florus episcopus S. Eccl. Cefinatis, in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnamiter construximus, simil. sub. Vitalis episcopus S. Ecclesiæ

Li Fauening

Sexte synodi Constantinopolitane.

Fauentinae in hanc suggestionem quā pro apostolica nostra fide vnamimter construximus, similiter subscripti, Iustinus epūs sancti Eccle, Vicouentinensis, in hanc suggestionem quā pro apo, nostra fide vnamimter construximus, simil. sub. Vincentius epūs S. Eccle, Libiensis, in hanc suggestionem quā pro apo, nostra fide vnamimter construximus, simil. sub. Placentius epūs sancti ecclie, Placentiae in hanc suggestionem quā pro apo, nostra fide vnamimter construximus, simil. sub. Mauricius epūs S. Eccle, Regiensis, in hanc sug. quā pro apo, nostra fide vnamimter construximus, simil. sub. Petrus episcopus S. Eccle, Mutinensis in hanc sug. quā pro apo, nra fide vnamimter cōstruximus, simil. sub. Gratiosus episcopus S. Eccle, Pareniensis, in hāc sug. quā pro apo, nra fide vnamimter cōstruximus, simil. sub. Magnus epūs S. ecclie, Pupiliensis, in hāc sug. quā pro apo, nra fide vnamimter cōstruximus, sim. sub. ¶ Cōstātinus pīssimus imperator dixit. Sufficiunt q̄ hodierna die relecta sunt. Macharius venerabilis archieps Antiochiae, & q̄ cū eo sunt in altero secretario, testimonia patr̄, q̄ iā polliciti sunt, pferat.

¶ Actio Quinta.

In noīe dñi Iesu Ch̄ri dei & saluatoris nři im̄partibus à deo coronatis, & serenissimis nostris dñis Flauis, Cōstātino qđē pīssimo, & à deo decreto magno prīncipe ppetuo Augusto, & impatore, anno, xxvij. & post cōsulatū eius à deo instructae māfutudinis, an no. xiiij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruādis eiusfratribus, anno, xxii, die, vii, mēlis Decēbris, indictiōe nona. Pr̄sidēte eodē pīssimo & Christo amabili magno impatore Cōstantino in secretario sacri palati qđ cognominat Trullus, ex eius iussione à deo instructa serenitatis, Pr̄äsentibus, & audientibus Niceta gloriose excōsule patricio & magistro iperīalī offīcio, Theodoro gloriose excōsule Patricio & comite iperīalī obsequi, & substrati Gotici exercitus Thraciæ, Sergio gloriose & xcōsule patricio, Paulo glo. exconsule patricio, Juliano gloriose excōsule patricio, & militari Logotheta, Cōstantino glo. excōsule patricio & curatore imperialis domus Hormisde, Anastaſio glo. excōsule patricio, & locum agente comitis imperialis excubiti, Iohāne glo. excōsule patricio & questore, Polyucto glo. rioso excōsule, Thoma glo. excōsule, Paulo gloriose excōsule & dispository orientaliū puincia, Petro glo. exconsule, Leontio gloriose excōsule & domestico imperialis menſa. Conueniente aut̄ sancta atq; vniuersali synodo quā per imperialē sanctiōe cōgregata est in hac à deo cōseruanda regia vrbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris & Iohāne venerabili diacono locū p̄sentatibus sanctiss. ac beatissimi antiquæ Romæ Agathonis p̄p̄ & Georgio venerabili atq; sc̄issimo magna Cōstantinopoleos nouæ Roma epo. Et Pe tro deo amabili pb̄o monacho & vicario fedis Alexādriæ magnæ ciuitatis. Et Machario ve nerabili archiepo Theopoleos Antiochiae. Et Gergio religioso pb̄o mo. & apocrifario The odori venerabilis vicarij throni Hierosolymo, Iohāne epo ciuitatis Portuenatis, Abundantio epo ciuitatis Paternēsis, Iohāne epo ciuitatis Regitanæ locū agentibus, cxxv. religioforū epo, q̄ sunt circa antiquā Romā est cōcilio, q̄ & per pprias subscriptiones declarant in suggestione ab eis facta ad pīssimū imperatore Constantini, Et Theodoro religioso pb̄o & vicario Theodori deo amabilis archiepi Rauennæ, Basilio epo ciuitatis Gortinæ insulæ Cre tæ, Theodoro epo Ephesi, Sisinnio epo Heraclia Thraciæ, Georgio epo Cyzici, Petro epis. Niconiedia, Focio epo Niciæ, Iohanne epo Calcedone, Sisinnio epo Hierapoleos Phrygiæ, Macrobius epo Seleuciæ Hisauriæ, Georgio epo Bizois Thraciæ, Georgio epo Mytilenæ, Georgio epo Sylimbriæ, Andrea epo Methimnæ, Theogenio epo Cij, Georgio epo Camulianæ, Anthonio epo Ypon, Genesio epo Anastasiopoleos, Platone epo Cinna, Theodoro epo Melitanæ, Iohāne epo Dascylii, Theodoro epo Iustinianopoleos Gurdī, Theodoro episcopo Veriss, Stephano epo Heraclia pōti, Lōgino epo Cij, Domicio epo Pluſiados, Salomone epo Claneu, Iohāne epo Myndi, Georgio epo Choensi, Georgio epo Cantanæ, Iohanne epo Lappis, Eolalio epo Zinonopoleos, Cōstātino epo Dalisandi, Theodoro epi. OI bis, Theophane pb̄o & abbate venerabilis monasterij Siciliæ, qđ cognōiat Bais, Georgio pb̄o & monacho monasterij positi in antiq Roma, Conone & Stephano pb̄is & monachis monasterij quod cognominatur domus Arsicia positi similiter in antiqua Roma, Anastaſio presbytero & monacho oratorio, venerabilis patriarchij Constantinopolitanæ ciuitatis, Stephano presbytero & monacho discipulo Macarij venerabilis archiepiscopi Theopoleos Antiochiae. Residentibus quoq; glorioſis patricijs & consilibus ex latere pīssimi & Christo dilecti magni imperatoris Constantini. Et ex parte quidē eius leuæ, sedentibus venerabilibus loci seruatoribus sanctissimi archiepi antiquæ Romæ Agathōis, & q̄ cum eis erat deo amabiles episcopi. A latere autē eius dextro similiter sedentibus Georgio sanctissimo archiepo magnæ Cōstantinopoleos nouæ Romæ, & Machario venerabili archiepo Theopoleos Antiochiae & qui cum eo erant deo amabilibus episcopis propositis in medio sacrosanctis euāgelijs

Actio Sexta.

Fo. LII.

Euāgelijs Christi dei nři, Paulus magnificus à secretis & imperialis secretarius dixit: Cognitione habet vestra deo instructa pietas q̄ in interiore cōuentu secundū postulationē Georgij sanctissimi archiep̄i à deo cōseruandæ regiæ vrbis, eiusq; synodi lectio facta est duæ suggestionū directæ ad à deo munitâ vestrâ serenitatē ab Agathone sanctissimo papa apostolicæ sedis antiquæ Romæ, & ab eius synodo, & q̄ interlocutio facta est ad Machariū venerabilē archiep̄m Antiochenæ ciuitatis, & eos qui cū eo sunt, vt sanctor̄ ac probabilitū patrū, quæ dudū promiserant, testimonia pferat, demonstrantia vnā voluntatē, & vnam operationē in incarnationis dispensatiōe dñi nostri Iesu Ch̄ri veri dei nostri, & suggerimus ad qđ placuerit. P̄issimus imperator Cōstantinus dixit: Edicant Macharius deo amabilis archiep̄tis, & q̄ cū eo sunt deo amabiles si secundū suā pollicitationē p̄parati occurrerūt, Macharius deo amabilis archiep̄tis, & q̄ cū eo sunt dixerūt. Et iā dñe mi. Ecce duos codices deportamus, in qbus de floruimus diuersa testimonia sc̄tōr̄ ac probabilitū patr̄. Et h̄c iubeto relegi. P̄issimus imperator Cōstantinus dixit, p̄dicti codices suscipiant, & secundū ordinē horū lectio fiat. Et ac cipiens Antiochus religiosus lector & notarius Georgij sanctissimi patriarchæ Cōstātinopo leos duos codices, relegit priorē codicē cōtinentē in subscriptione, Ita: Testimonia sc̄tōr̄ pa trū vnā dñi infi Iesu Christi voluntatē docētia, q̄ est etiā patris & sp̄us sancti, & sequēter relegate oia testimonia q̄ cōtinebanī in eodē codice. Silt & oia q̄ cōtinebanī in sc̄dō codice. P̄issimus impator Cōstātinus dixit: Notitiā habemus mō prolatōr̄ testimoniōr̄ que à Machario deo amabili archiep̄ Antiochiae, & q̄ cū eo sunt, sed si quidem altera testimonia volūt p ferre ad cōprobationem promisę ab eis vnius voluntatis, & vnius operationis in dispensatione dñi nostri Iesu Christi, in subsequenti h̄c proferantur.

¶ Actio Sexta.

A N nomine domini Iesu Christi dei & saluatoris nostri, imperatibus à deo coronatis ac serenissimis nostris dñis Flauis, Cōstantino quidē p̄issimo & deo decreto magno Augusto & imperatore, anno, xxviiij. & post cōsulatū eius à deo instructæ mansuetudinis, anno, xiiij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruādis eius fratribus, anno, xxij. xij. die mensis Decēbris indictione nona, Pr̄fidētē eodē p̄issimo & Christo dilecto magno imperatore Cōstantino in secretarii sacri palati, quod cognominat Trullus. Et ex eius iussione à deo instructa serenitatis, p̄fentibus & audiētibus, Nicēta glorioſo exconsule patricio & magistro imperialiū officior̄, Theodoro glo. excōſule patricio & comite imperialis obsequij, & substrat̄ Gothracię, Sergio glo. excōſule patricio, Paulo glo. excōſule patricio, Iulia no glo. excōſule patricio, & militari Logotheta, Cōstantino glo. excōſule patricio & curato re imperialis domus Hormisdę, Anastasio gl. excōſule patricio, locū agēte comitis imperia- lis excubiti, Iohāne gl. excōſule patricio & questore, Polyecto glorioſissimo excōſule, Thoma gl. excōſule, Paulo gl. excōſule & dispētatore orientaliū prouinciar̄, Petro glo. excōſule, Leōteo gl. excōſule & domestico imperialis mense. Cōueniente aut̄ sancta & vniuersali sy- nodo q̄ per impiālē sanctionē cōgregata est in hac à deo cōseruā regia vrbē. i. Theodoro & Georgio venerabilibus pb̄is, & Iohāne venerabili diacono locū p̄fentatibus sanctissimi ac beatissimi pap̄e Agathonis. Et Georgio venerabili & sanctiss. archiep̄o huius magnæ Cōstā tinopoleos nouę Romę. Et Petro deo amabili pb̄o mona. & vicario ledis Alexadrię magnę ciuitatis, & Macario venerabili archiep̄o Theopoleos Antiochiae, & Georgio religioso pb̄o monacho & apocrifario venerabili loci seruatoris sedis Hierosolymor̄, Iohāne ep̄o ciuitatis Portuēsis, Abūdātio ep̄o ciuitatis Paternēsis, Iohāne ep̄o ciuitatis Regitanę locū agētibus venerabilib⁹, cxxv. deo amabilib⁹ ep̄o qđ circa antiquā Ro. ē cōciliij, q̄ & per p̄prias subscrīptiones declarant̄ i suggestōe ab eis facta ad p̄iss. impatorē Cōstātinū. Et Theodoro religioso pb̄o & locū agēte deo amabili archiep̄i Rauēne Theodori, Basilio ep̄o ciuitatis Gortinę iii sulę Crete, Theodoro ep̄. Ephesi, Sisinnio ep̄. Heraclie Thracie, Geor. ep̄o Cyzici, Petro ep̄o Nicomidię, Focio ep̄o Nicię, Iohāne ep̄o Calcedone, Sisinnio ep̄o Hierapoleos Phrygię, Ma crob̄o ep̄o Seleucie Hisaurię, Georgio ep̄o Bizois Thracie, Georgio ep̄o Mytilene, Georgio ep̄o Sylimbrie, Georgio ep̄o Methimne, Theognio ep̄o Cij, Georgio ep̄o Camulianor̄, Anthōnij ep̄o Ypep̄o, Genesio ep̄o Anastasiopoleos, Platone ep̄o Cinne, Theodoro ep̄o Mele tine, Iohāne ep̄o Dafcylij, Theodoro ep̄o Iustinianopoleos Gordi, Theodoro ep̄o Verisse, Ste phano ep̄o Heraclie p̄o, Lōgino ep̄o Tu. Domicio ep̄o Pluviados, Salomōe ep̄o Claneu, Iohāne ep̄o Myndi, Georgio ep̄o Choensi, Georgio ep̄o Cantane, Iohāne ep̄o Lappis, Eollio ep̄o Zinonopoleos, Cōstātino ep̄o Dalisandi, Theodoro ep̄o Olbis, Theophane pb̄o & abbate venerabilis mōasterij Sicilie qđ cognominat Baia, Georg. pb̄o & mōacho mōasterij renati positi in antiqua Roma, Conone & Stephano presbyteris & mōachis mōasterij qđ cognominat domus Arsicia, positi similiter in Antiqua Roma, Anastasio pb̄o, & monachū

II 2 oratoriōse

Sexte synodi Constantinopolitane.

oratoriō & venerabilis patriarchi Cōstātinopolitani, Stephano pb̄o & monacho discipulo Macarij venerabilis archiepi Theopoleos Antiochiae. Pr̄tibus q̄q; gloriofissimis patricijs & cō sulibus & oībus venerabilibus ac deo amabilibus ep̄is secūdū ordinē in eodē Trulli secretario p̄positis in medio sc̄tis & īaculatis euāgelijs, Paulus magnificus à secretis & ip̄alis secreta rius dixit. Nouit à deo instructa vestra pietas q̄ septima die De cēbris mēsis interlocutio facta est ad Macariū p̄sulē Antiochiae magna ciuitatis, & ad eos q̄ cū eo sunt, si vtiq; h̄nt altera te stmonia q̄ cōcurrant, ppositionibus eoz. i. de vna voluntate & operatiōe h̄c p̄ferre, & sūgerimus ad qđ placuerit. P̄issimum imperator Cōstātinus dixit: Prosequat à deo amabilis Macarius archieps, & q̄ cū eo sunt si secundū interlocutionē ad eos factā debite p̄parati aduenerūt Macarius venerabilis archieps Antiochiae, & q̄ cū eo sunt dixerūt: Ecce dñe p̄r manibus gerimus & altere codicillū, in q̄ cōtinent testimonia diuersor̄ sc̄tō & patrū, & hoc vobis iubetibus, porrigitus ad legēdū. Et accipiēs Antiochus religiosus lector notarius Georgij sc̄tissimi patriarchae Cōstātinopolis relegit h̄ns in supscriptiōe. Sequētia testimoniōe de volūtate, & relegit ab initio vñq; in finē. P̄issimum imperator Cōstātinus dixit: Et hoī sc̄iam accepimus, si quidē vult pars Macharij deo amabilis archiepi Antiochiae aliud qđ proferre ad stabilitatem eoz, q̄ ab eo p̄missa sunt edisserat, Macarius archieps Theopoleos Antiochiae, & Stephanus pb̄i monachus eius discipulus & q̄ cū eis sunt, dixerūt: Sufficiētes sursum dñe in his q̄ iā à nobis plata sunt testimonijs sc̄tō & ac p̄babiliū patrū & aliud p̄ferre nolumus. P̄issimum imperator Cōstātinus dixit tres codices q̄, plati sunt à parte venerabilis Macarij sigillētā à gloriofissi mis iudicibus, q̄q; à parte ap̄līca sedis antiqua Ro, necnon & à parte sancte sedis huius sc̄tiss. magnæ ecclesie, & signillati sunt, Theodorus & Georg. venerabiles pb̄i, Iohānes venerabilis diaconus q̄ locū p̄sentabat sc̄tissimi papæ ap̄līca Romanæ sedis, & q̄ cū eis erāt deo amabiles epi & religiosi clerici & monachi dixerūt: P̄issime dñe, adhuc aliquid de vna volūtate, & vna opatiōe nō ostēderūt, Macarius deo amabilis archieps Antiochiae & Stephanus eius discipulus, & Petrus à deo amabilis eps Nicomedia, & Salomō deo amabilis ep̄us Clanei in incarnationis dispēsatiōe dñi nr̄i Iesu Ch̄ri p̄ testimonia eis prolata, sed & ipsa testimonia q̄, p̄tulerūt corā vestra pietate ac sancta synodo detrunauerūt, q̄ ad trinitatis quidē attinēt rōnē de vna volūtate pro incarnationis dispēsatiōe dñi nostri Iesu Christi p̄ ositū fuit tā sensum q̄ verba de trūcauerūt. Vñ petimus vestrā p̄issimā fortitudinē autēticos codices, platoz ab eis paterno rū testimoniōe p̄ferri ex venerabili patriarchio huius regiē ciuitatis, & cōferri cū codicibus ab eis oblati, & demōstramus q̄ ab eis in his facta est celatio. Pr̄ manibus igit̄ h̄ntes codicē cōtinētē plurima testimonia sc̄tō & p̄babiliū patrū clare oīdientia duas naturales volūtates & duas naturales opatiōes incōfuse atq; indiuise in incarnationis dispēsatiōe dñi nr̄i Iesu Ch̄ri veri dei nostri, necnō & p̄phanor̄ h̄reticōe testimonia insinuātia vñā voluntate & vnam operationē quā cōsonat cū dogmate sup vna volūtate & vna operatione Macharij deo amabilis archieps Antiochiae & eoz q̄ cū eo cōtradicunt. Quāsumus, vt corā vestra pietate h̄c legant, P̄issimum imperator Cōstātinus dixit: In subseqūetiōe eoz prolatio altera fiat,

Actio Septima.

In noī dñi Iesu Ch̄ri dei & saluatoris nr̄i imp̄antibus à deo coronatis, & serenissimis noīris dñis Flauis, Cōstātino qđ p̄issimo, & à deo decreto magno principe p̄petuo Augusto, & impatore, anno. xxviiij. & post cōsulatū eius à deo instructa māluetudinis, anno. xiiij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruādis eius fratribus, anno. xxiiij. xiiij. die mēsis Februarij, indictiōe nona. Pr̄sidēte eodē p̄issimo & Christo dilecto magno imperatore Cōstātino in secretario sacri palati qđ cognominat Trullus, & ex iussione eius à deo instructa serenitatis, Pr̄esentibus, & audientibus Nicēta glorio excoſule patricio & magistro imperialiū officio, Theodoro glorio excoſule Patricio & comite impialis obsequiū, & substrat̄e Gothraci, Sergio glorio excoſule patricio, Paulo glorio excoſule patricio, Juliano glorio excoſule patricio, & militari Logotheta, Constantino glo. excoſule patricio, & locum agentem comitū imperialis excubiti, Iohāne glo. excoſule patricio & questore, Polyeucto glo. rioso excoſule, Thoma glo. excoſule, Paulo glorio excoſule & dispositore orientaliū puinciar̄, Petro glo. excoſule, Leontio glorio excoſule & domestico imperialis mensa. Conueniente aut̄ sancta atq; vniuersali synoda qua per imperialē sanctionē cōgregata est in hac à deo cōseruanda regia vrbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris & Iohāne venerabili diacono locū īp̄sentatibus sanctiss. ac beatissimi papē antiq; Romē Agathonis & Georgio venerabili & sc̄tissimo archiepo hui⁹ magnæ Cōstātinopoleos nouæ Romæ, & Petro deo amabili pb̄o mona, & vicario sedis Alexandriae magnæ ciuitatis. Et Machario venerabili archiepo Theopoleos Antiochiae, Et Georgio religioso pb̄o mo. & apocrifario Theodori

Actio septima.

Fo. LIII,

odori venerabilis sedis Hierosolymorum, Iohāne episcopo ciuitatis Portuenis, Abundatio epō ciuitatis Paternēsis, Iohāne epō ciuitatis Regitanæ locū agentibus venerabilis qd circa antiquā Romā est. cxxv. deo amabiliū epōz cōciliij, q etiā p. pprias subscriptōes declarant in suggestiōe ab eis facta ad piissimū principe Constantini. Et Theodoro religioso pb̄o & mona. locū seruāti Theodori deo amabilis archiep̄i Rauēnæ, Basilio epō ciuitatis Gurtinæ in sulē Cretæ, Theodoro epō Ephesi, Sisinnio epō Heracliaæ Cyzici, Petro episcopo Nicome diaæ, Focio epō Niciæ, Iohanne epō Calcedone, Theodoro epō Militanæ, Sisinnio epō Hiera poleos Phrygiaæ, Macrobius epō Seleuciaæ Hisauriaæ, Georgio epō Bizois Thraciaæ, Georgio epō Mytilenæ, Sergio epō Sylimbriaæ, Andrea epō Methimnaæ, Theugenio epō Cij, Georgio epō Camolianiaæ, Anthonio epō Ypepon, Genesio epō Anataliopolis, Platone epō Cinnæ, Iohanne epō Dascylij, Theodoro episcopo Iustinianopolis Gurdī, Theodoro episco po Verissæ, Stephano epō Heracliaæ pōti, Leontio epō Cij, Domicio epō Plusiados, Salomone epō Clanei, Iohāne epō Myndi, Georgio epō Choensi, Georgio epō Cantanæ, Iohanne epō Lappis, Eolalio epō Zizoniopolis, Constantino epō Dalisandi, Theodoro epi. Olbis, Theophane pb̄o & abbate venerabilis monasterij, qd appellat Baia, Georgio pb̄o & monacho monasterij renati positi in antiqua Roma, Conone & Stephano pb̄is & monachis monasterij quod appellatur domus Arsicia positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorū venerabilis patriarchij Constantiopolis, Stephano presbytero & monacho discipulo Macarii archiepiscopi Theopoleos Antiochiaæ. Et residentibus gloriofissimis patricijs & cōsulibus oībus venerabilibus, & à deo amabilibus ep̄is ex ordine in eodē secretario Trulli propositis in medio sc̄tōz & imaculatis euāgelijs, Paulus magnificus à secretis & iperialis secretarius dixit: Meminit à deo vestiḡ instrūtū imperiū qd hesterno die polliciti sunt, Theodorus & Georgius deo amabiles pb̄i, & Iohānes deo valde amabilis diaconus, locū p̄sentatē sc̄tissimi papæ ap̄līcæ sedis antiquæ Ro. Agathonis, & q cū eis sunt deo amabiles ep̄i, & religiosi clerici & monachi, p̄ferre testimonia in sc̄tōz patrū, luce clarius p̄dicātia duas volūtates naturales, & duas operatiōes naturales in carnatōis dispēsa tione dñi nři Iesu Christi veri dei nostri, insuper & p̄phanoz h̄ereticoz testimonia manif estatia vnā volūtate, & vnā operatiōē, & suggestimus qd videt, piissimus ioperator Cōstātinus dixit: Proferat q locū adimplēt Agathonis sc̄tissimi papæ vrbi Romanæ memorata ab eis testimonia, & ptulerūt codicē suprascriptū ita: Testimonia sc̄tōz ac pb̄abiliū patrū demonstrātia duas volūtates, & duas operatiōes in dño deo, & salutore nostro Iesu Christo, Quē accipiēt Stephanus religiosus pb̄ & monachus monasterij qd cognoscat domus Arsicia unus existēt partis ap̄līcæ sedis antiquæ Romæ, & relegit ab initio vsq; ad finē, tam sc̄tōz ac probabiliū testimonia, q q̄ prophanoz h̄ereticoz. Piissimus ioperator Cōstātinus dixit: Pro latoz nunc testimoniōz atq; relectoz ex parte sc̄tissimi Agathonis pape vrbi Romanæ sci entiā p̄cipiētibus nobis edicāt Theodorus & Georgius venerabiles p̄i byteri, & Iohannes venerabilis diaconus, si & alia proferre uelint testimonia, Theodorus & Georgius uenerabiles presbyteri, & Iohānes uenerabilis diaconus dixerūt, licet & plura alia nobis idoneū est, p̄ ferre testimonia, sed ne fastidiū ingeramus deo instrūtis uestris auribus h̄ec sufficiūt nobis ad ueritatē demōstrādā. Petimus at à deo formatā uestrā fortitudinē interrogari Georgium sc̄tissimū ep̄m huius à deo cōseruādæ uestræ regiæ urbis, & subiacētē ei synodu, necnō & Mā cariū archiep̄m Antiochiaæ ciuitatis, & subiectos ei ep̄os si conuenit eis tenor relectaz duase suggestionū. i. Agathonis sc̄tissimi papæ ap̄līcæ sedis antique Romæ, & concilij ei subiacentis, Georgius sc̄tissimus archiep̄us Confratinoopolis, & Macarius sc̄tissi. archiep̄us Antiochiaæ, & q cū eis erāt, dixerūt. Piissime dñe petimus ut exēplaria p̄dictaz suggestionū percipiāmus. Recurrētes nāq; & cōferentes testimonia q̄ in eis sunt sc̄tōz, pb̄abiliū patrū cū codicibus huius uenerabilis patriarchij in subsequenti competēt dabimus r̄sum. Piissimus ioperator Cōstātinus dixit: Citra dilationē qd postulatum est, fiat, Prolatus at codicillus à p̄sētātibus locum sc̄tissimi papæ Romæ sub signaculis tam gloriofissimorum iudicū, q̄q; utramq; partium fiat ad instar codicillorum qui à Macario deo amabili archiepiscopo Antiochiaæ oblati sunt, & signatus est.

Actio Octaua.

T N nomine dñi Iesu Christi dei atq; saluatoris nostri, ioperantibus diuinissimis & serenissimis nostris dñis Flauis, Cōstātino qdē piissimo, & à deo decreto magno principe per petuo Augusto & ioperatore, anno vigesimo octavo, & post consolatū eius à deo instrūcta māsuetudinis, anno. xxiiij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo conservādis eius fratribus, anno. xxiiij. septima die mēsis Martij, inductione nona. Pr̄sidēte eodē piissimo & Christi amatore magno ioperator Cōstātino in secretario sacri palati, q̄ cognominat Trullus,

Ii , & per

Sexte synodi Constantiopolitane.

& per iussionē eius à deo instructe serenitatis. Præsentibus & audiētibus Niceta glorioſo excoſule patricio, & magistro imperialiū officiōg Theodoro glorioſo excoſule patricio, & comite imperialis obsequi, & substratæ Gothraciæ, Sergio glorioſo excoſule patricio, Paulo glorioſo excoſule patricio, Iuliano glorioſo excoſule patricio, & militari Logotheta, Cōſtantino gl. excoſule patricio, & curatore impalis domus Hormiſda, Anafasio gl. excoſule patricio, & locum agentem comitis iperialis excubiti, Iohāne gl. excoſule patricio & qſtore, Polyecto gl. excoſule, Thoma, glorioſo. exconsule, Paulo glorioſo exconsule, & diſpoſitore Orientalium prouinciarum, Petro glorioſo excoſule, Leontio glor. excoſule, & domeſtico iperialis mīſē. Cōuegnit aūt sancta, ac vniuersali ſynodo q̄ p̄ imperialē ſanctionē cōgregata eſt in hac à deo conſeruanda regia vrbe. i. Theodoro, & Georgio venerabilibus pb̄is, & Iohāne venerabili diacono locū re plentatiſbus ſc̄tiſſimi ac br̄iſſimi papa antiq̄ Romæ Agathonis, & Georgio venerabili, & ſc̄tiſſimo archiep̄o huius magnæ cōſtantinopoleos noua Ro. & Petro deo amabili pb̄o monac. & vicario ſedis Alexādriæ magnæ ciuit., & Macario venerabili archiep̄o Theopoleos Antiochiae & Georgio religioſo pb̄o monac. & apocrifario Theodori venerabilis ſedis Hierosolymoꝝ. Iohāne ep̄o ciuitatis Portuēſis, Abūdiantio ep̄o ciuitatis Paternēſis, Iohāne ep̄o ciuitatis Regitanæ locū agētibus, venerabiliſ qđ circa antiquū Romā eſt centū. xxv. deo amabiliſ ep̄o & cōciliij, q̄ etiā p̄ pprias ſubscriptōes declarant in ſuggeſtione ab eis facta ad piſſimū principē Cōſtantinū. Et Theodoro religioſo preſbytero, & monacho locū ſeruāte Theodori deo amabilis archiep̄i Rauēnæ, Baſilio ep̄o ciuitatis Gurtinæ Inſulae Cretæ, Theodoro ep̄i. Ephesi, Sifinnio ep̄. Heraclia Thraciæ, Georgio ep̄o Cyzici, Petro ep̄i. Nicomedia, Fotio ep̄o Niciæ. Iohāne ep̄o Calcedonæ, Theodoro ep̄o Melitenæ, Sifinnio ep̄o Hierapoleos Phrygiæ, Macrobius ep̄o Selu cię Hisauriæ, Georgio ep̄o Byzois Thraciæ, Georgio ep̄o Mytilenæ, Sergio ep̄i. Sylimbrizæ, Andrea ep̄o Methymna, Theogenio ep̄o Cij, Georgio ep̄o Amulianæ, Anthoniou ep̄o Yp̄o Genefio ep̄o Anaſtasio poleos, Platone ep̄o Cining, Iohāne ep̄o Dascilij, Theodoro ep̄o Iuſtinianopoleos Gurdi, Theodoro ep̄o Veriſle, Stephano ep̄o Heraclia pōti, Lōgino epi. Cij. Domi- cio ep̄o Pluſiados. Salomō ep̄o Clanei, Iohāne ep̄o Myndi, Georgio ep̄o Choēſi, Georgio ep̄o Cātane, Iohāne ep̄o Lappis, Eolalio ep̄o Zinonopoleos, Cōſtantino ep̄i. Dalisandi, Theodoro ep̄o Olbis, Theophane pb̄o, & abbate venerabilis monaſt. qđ appellat Baiaſ, Georgio pb̄o & monacho monaſterij renati poſiti in antiq̄ Roma, Conona & Stephano pb̄is & monac. monaſterij qđ appellat domus Arſitia poſiti ſiſt in antiq̄ Roma, Anafasio pb̄o & monac. oratorio rū venerabilis patriarchi cōſtantinopoleos Stephano pref. & monacho diſcipulo Macarij archiep̄i. Theopoleos Antiochiae. Et residētibus glorioſis patricijs, & cōſulibus, & oībus vene- bilibus, & deo amabilibus ep̄is. ex ordine in eodē ſecretariō Trullo, p̄pōſitus in medio ſacrosanctis euāgelijs. Paulus magnificus à ſecretis & ip̄ialis ſecretarius dixit, In memoria retinet à deo firmita ſtritudo qđ p̄ ppriā ſupplicationē iñ aīcedēti cōuentu ad exēplaria duar̄ ſuggest. directar̄ ad à deo firmatā veſtrā ſtrenuitatē ab Agathone ſc̄tiſſimo ac btſſimo papa antiq̄ Ro- mæ, & qđ circa eū eft cōciliij, Georgius ſc̄tiſſimus archiep̄s huius à deo cōſeruanda regia vrbiſ, & Macarius ſc̄tiſſimus archiep̄s Antiochiae, & q̄ cū eis ſunt venerabiles epi. pmiferūt has relege- tes in ſubsequenti cōpetens dare reſpōſum, & ſuggerimus ad qđ placuerit. Piſſimū iperatoſ cōſtantinus dixit, Edicat Georgius ſc̄tiſſimus archiep̄s huius à deo cōſeruāde noſtrā ciuitatis, & Macarius venerabilis archiep̄s Antiochiae, & ei ſubiaciē ſynodus ſi cōuenit eis ſenſus ſuggestio nū directar̄ ab Agathone ſc̄tiſſimo papa Romæ, & eius ſynodo, Georgius ſc̄tiſſimus archiep̄. cōſtantinopoleos dixit, inspiciēs pīe dñe omnē virtutē ſuggestiōnū directar̄ ad piſſimū veſtrā fortitudinē tā ab Agathone ſc̄tiſſimo papa Ro. q̄ ab eius ſynodo. Et ſcrutatus ſc̄tōg ac p̄- babiliū patrū q̄ reponiti ſunt iñ venerabili patriarchio, inueni cuncta teſtimonia ſc̄tōg ac proba- bilii patrū q̄ in eisdē ſuggeſtōibus cōtinent cōſonātia, & in nullo diſcrepātia ſanctis ac p̄babiliū patrū & cōſentio eis, & ſic, p̄fiteor, & credo, Theodorus deo amabilis epi. Ephesi dixit, Ita dñe p̄fiteor, & ſic credo quēadmodū habēt ſuggeſtōes ſc̄tiſſimi papa antiq̄ Romæ Aga- nis id eft duas naturas & duas naturales volūtates, & duas naturales opatiōes in uno ſancta tri- nitatis dño noſtro Iesu Christo vero deo noſtro. Sifinnius deo amabilis epi. Heraclia Thraciæ dixit, Auditu p̄cipiē ſuggeſtiones Agathonis ſc̄tiſſimi papa Romæ q̄ directa ſunt ad piſſimū noſtri dñm inueni iñ nullo eas aduerſari ſanctis patribus, & p̄fiteor duas volūtates, & duas opa- tiones iñ uno ſancta trinitatis dño noſtro Iesu Christo vero deo noſtro, Georgius venerabilis epi. Cyzici dixit, Insipiciē ſuggeſtōes ſc̄tiſſimi papa Romæ Agathonis, & poſitor in eis teſtimoniog, ſcientiā p̄cipiens de duabus volūtibus & opatiōibus. Et cōſentienti oīnibus q̄ in eis cōtinent ſic ſector, & ſic credo iñ uno ſancta trinitatis dño noſtro Iesu Christo vero deo noſtro. Ego etem & dūhic relegerent, eedē ſuggeſtiones ita credidi & credo, Iohānes deo amabi- lis epi. Calcedonæ dixit, Sic cōſiteor, & ſic credo ſecundū virtutē ſuggeſtōnum directarū ab Agathone

Actio Octauia.

Fo. LIII.

Agathone sc̄tissimo papa antiq̄ Ro. ad piissimū & deo firmatū nostrū dñm, & magnū victorē ipatorē q̄ cōtinēt duas naturas, & duas naturales volūtates, & duas opatiōes similiter naturales in vno sc̄tē trinitatis dño n̄o Iesu Christo vero deo nostro incōfuse, incōuertibiliter, & anathematizo eos q̄ dicūt vnā volūtate, & vnā opatiōē i disp̄elatōe eiusdē dñi nostri Iesu Ch̄fi veri dei nostri S̄t̄inus deo amabilis epi. Herapoleos Phryḡie dixit. Suscipio ea q̄ suggesta sunt dño nostro pijs. & magno victori ipatori ab Agathone sanctis. papa ant. Ro. & p̄siteor duas naturas i vno sc̄tē trini. do. no. Iesu Christo, & duas volūtates natur. & duas opatiōes natur. indiuise incōuertibiliter, & anathematizo eos q̄ dicūt vnā volūtate, & vnā opatiōē in disp̄elatiōe do. no. Iesu Ch̄fi veri dei n̄i Georgij deo amab. epi. Byzois Thrac̄ie dixit. Profiteor duas natur. vo lun, & duas ope. i dispen. vnius sc̄tē trinitatis dñi nostri Iesu Christi veri dei nostri suscipio at & fug. directas ab Agathonē sanctis. papa Ro. ad piissimū & à deo firmatū nostrū dñm, & magnū ipatorē hoc i p̄m p̄dicātes, & in oībus eas seqr̄. Georgius deo amab. epi. Mytilenē dixit. Profiteor ita & credo duas naturas, & duas naturales volūtates, & duas opatiōes similiter naturales in vno sc̄tē trinitatis dño nostro Iesu Christo vero deo n̄o. Sup̄ his aut̄ seqr̄ & suggestio-nes directas ab Agathone sc̄tissimo papa antiq̄ Ro. ad piissimū nostrū dñm & magnū ipatorē & oēm virtutē q̄ in eis cōtineat. Andreas epi. Methymnae dixit. Seqr̄ suggestioes sanctissimi pa-pa Ro. Agathonis, & testimonia sc̄tō patrū q̄ in eis continent, & ita credo, & ita p̄siteor duas naturas, & duas volūtates, & duas opatiōes in vno sanctae trinitatis dño nostro Iesu Ch̄fo vero deo nostro. Sergius deo amabilis epi. Sylimbriae dixit. Seqr̄ suggestioes patris nostri Agatho-nis sc̄tissimi papae Romae, & ita suscipio eas tanq̄ epistolas sc̄tē memorie Leonis p̄decessoris eius b̄titudinis, & p̄siteor in dño n̄o Iesu Christo vero deo nostro duas voluntates naturales, s̄l & duas opatiōes. Domicius epi. Plusiados dixit. Suggestioes directas à patre no-stro Agathonē sc̄tissimo archiepo apl̄icā & p̄cipitalis sedis antiq̄ Rome ad à deo corronatū & māsuētissimū nostrū dñm & magnū victorē ipatorē tanq̄ ex sp̄u sc̄tō dictatas per os sancti ac b̄tissimi p̄incipis apostoloz Petri p̄dico, & digito ter beatissimi papae Agathonis scriptas susci-pio, & ap̄lector & ita credo, ita sentio duas naturas in vno sc̄tē trinitatis dño nostro Iesu Ch̄fo vero deo nostro, & duas naturales volūtates, similiter & duas operatiōes naturales in vna p̄sona in vna subsistētia inseparabiliter atq̄ indiuise, & anathematizo eos q̄ dicūt vnā voluntate, & vnā operatiōem post incarnationē dñi nostri Iesu Christi, nisi dūtaxat in sc̄tā trinitate solūmō. Ge-nesius epi. Anastasiopoleos dixit. Secundū virtutē relecta, suggestionū sanctissimi papae Ro-manæ vrbi sic credo & cōsiteor in incarnatiōe dñi nostri Iesu Christi veri dei n̄i duas naturas, & duas naturales volūtates, & duas naturales operatiōes. Theodorus epi. Meliti-næ ingressus in medio sancte ac vniuersalis synodi dixit. Ego dñe hō sum rusticus & peto istā chartā relegi, q̄ porrecta relecta est p̄ Iohannē magnificū à secretis & iperialē secretariū, & ha-bet in verbis ita, sancti ac pbabiles patres q̄z testimonia vtraq̄ pars ad vocationem ppri dog-matis p̄tulit ante sanctā ac vniuersalē quinta synodū claruerūt, & pprios dogmaticos sermoes cōscriptiperunt, ex qbus vt dictū est testimonia vtraq̄ pars p̄tulit, sed tñ nullā ex quorū sanctis ac vniuersalibus synodis, sed neq̄ q̄ postea facta ē, ad ea q̄ vniuersalis qnta synodus tradidit catho-licæ dei ecclesiæ, q̄ in toto mūdo est numerū de p̄positis dogmaticis q̄stionibus p̄ferre, aut tra-dere, aut p̄dicare in incarnationē dñi nostri Iesu Christi veri dei nostri p̄ter duas naturas q̄ in eo existūt incōuertibiliter & incōfuse ac indiuise in vna subsistētia, sive in vna p̄sona cuius vnius do-minii Iesu Christi veri dei nostri miracula & p̄siliōes cōfiteri in verbis ipsis tradidit nobis sancta ac vniuersalis quinta synodus, & petimus piissimū vestrū imperiū q̄ vnitatis vbiq̄ posita, & sanctarum dei ecclesiæ plurimā curā facit, queq; nobis tradita sunt recta & immaculata dogma-ta à p̄dictis sanctis & vniuersalibus synodis per sacras vestras inscripto sanctiōes, sive leges cōfirmare, & nullus licentiā habeat prætergredi, aut transponere terminos antiq̄s q̄ patres nostri ad salutem omnī fixerunt. Sed neq; ob quamlibet reprehensionē, aut occasiōne cuiusquā p̄-defunctore sive vnam operatiōem, & vnā voluntatē seu duas operatiōes, & duas volūtates do-cuerūt, fiat, nisi quiq; fuerit à p̄dictis sanctis qnq; vniuersalibus, & cæteris orthodoxis syno-dis ad dejectionē hæreticorū cū impijs eoz dogmatibus & scriptis definitū, & vt generaliter di-cat qđ à sc̄tā catholicā ecclesia refutatū est, & abiectū, p̄fittere eundē vnu sc̄tē consubstancialis ac viuifice trinitatis p̄fectū i deitate & p̄fectū eundē in hūanitate ex duabus naturis, deitate & hu-manitate, & in duabus naturis etiā post iessiblē & insolublē vnitōe opportune, & iuxta qđ insitum est naturis vnu eundemq; Christum in vna subsistētia, atq; vna persona existente in-diuisa ac inseparabiliter operantē diuina, & humana, vt nullus iuxta modum q̄ p̄significatus est ex alterutra parte iubente vestra pietate sub accusatione, aut reprehensione huius rei causafiat. Piissimus impator dixit, edicat Theodorus deo amabilis epi. Mylitene qui sunt q̄ cū eo fecerūt porrectam nobis ab eo, & nunc relectā chartulā, Theodorus deo amabilis epi. Mylitene dixit.

Ii 4 Petrus

Sexte synodi Constantinopolitane.

Petrus ep̄s Nycomedie, Salomō ep̄s Clanei, Antonius ep̄s Ypēpor, & qdā ex secretario sc̄issimi priarche Cōstātinopoleos. i. Georgius diaconus, & Cartophilax, & Anastasi⁹ diaconus & notari⁹ & defensor nauiū, Stephan⁹ diaconus & cäcellarius, Dionysius diaconus & cäcellarius Anastasius p̄bī & monachus, & Georg⁹ monachus priarchij Antiochiae. P̄issimus imperator Cōstātin⁹ dixit: Quis tibi porrexit hāc ipam cartulā quā ptulisti? Theodor⁹ deo amabilis ep̄s Melitana dixit: Iste abbas Stephanus q̄ ē de priarchia Antiochiae, & oñdit eñ stātē post sedē in q̄ sedebat. Idē venerabilis archieps Antiochiae Macarius, Georgius ep̄s Camulianor, dixit: Suscipio & seqr̄ dñe directas suggestiōes ab Agathō sc̄issimo papa Romae, & sic credo, & sic p̄siteor in vno sancte trinitatis dño nro Iesu Ch̄o vero deo nro duas naturales volūtates, & duas opatōes. Platō ep̄s Cyne dixit: Audiēs suggestiōes Agathōis sc̄issimi papae Ro, ita credo, & h̄az virtutē seqr̄ & credo, & sic p̄siteor duas naturas, & duas volūtates natura, & duas opatōes adeq̄ naturales i cōfuse, & i cōmutabili, i sepabil̄ i vno sancte trinitatis dño nro Iesu ch̄o vero deo nro. Theodorus ep̄s verisile Armenie dixit: Audiēs suggestiōes directas ad dñm nostrū benignissimū imperatore à p̄fe nro papa Romae Agathō, & testimonior, q̄ i eis cōtinēt sc̄ientiā accipies, credo sicut credit ipse p̄f nro Agatho antiq Romae papa in dño nro Iesu Ch̄o vno sancte trinitatis vero deo nro duas naturas in vna psona, & duas naturales volūtates, & duas opatōes s̄nt naturales. Et surgētes ceteri oēs deo amabiles ep̄i q̄ sub sedē Cōstātinopolitana fuerāt, exclamauerūt, dicētes: Et nos p̄issime dñe notōez accipiētes suggestiōis directas ad mā suetissimā vestrā fortitudinē ab Agathō sc̄issimo ac b̄tissimo papa antiq Romae, & alterius suggestiōis q̄ facta ē à subiacēte ei cōcilio, & seq̄ntes sensum q̄ in ea cōtinēt sic sapimus, & p̄fitur, & credimus in vno dño nostro Iesu Ch̄o vero deo nostro duas naturas i cōfuse, i cōuer tibiliter, i diuīle, & duas volūtates naturales, & duas opatōes naturales, & oēs q̄ docuerūt, & dīcūt vnā volūtate, & vnā opatōem in duabus naturis vnius dñi nostri Iesu Christi veri dei nostri anathematizamus. Sc̄tā synodus dixit: Si placet pietati vestrā Theodorus deo amabilis ep̄s Melitanæ vna cū ab eodē mēoratis psonis, i. Petro deo amabili ep̄o Nycomedie, Salomō ep̄o Clanei, & Antonio ep̄o Ypēpor, Georgio diaco, & Cartophilace sancte huius magnē ecclesiæ. Anastasio dia, & notario defensore nauiū, Stephano dia, & cäcellario, Dionysio dia, & cäcellario, Anastasio p̄bī & monach, Georgio mōac, q̄ est cū Macario venerabili auchiep̄ Antiochiae, & Stephano p̄bī & monac, eiusdē Macarij discipulo surgēs in medio cōsistat, & indubitate r̄qd ei videſ vna cū eis r̄deat. P̄issimus Imperator Cōstātinus dixit: Qd̄ cōsideratū est à sc̄tā synodo fiat. Et surgētes p̄dicti ep̄i atq̄ clerici, & in medio stātes sine Stephano discipulo Macarij venerabilis archiepi Antiochiae dixerūt. Mentitus est hic aduersus nos Theodorus ep̄i Melitanæ, neq; em cognoscētibus nobis, facta ē cartula q̄ porrecta est ab eo dño nostro p̄issimo, sed & parati sumus nrām orthodoxā fidē cōsister. P̄issimus Imperator Cōstātinus, & sc̄tā synodus dixerunt. Qm̄quidem suspicio nobis data est circa vos occasiōe por recte cartula à Theodoro deo amabili Ep̄o Melitanæ, nō aliter nobis satisfacit, nisi vt i q̄ inscripto libello fidei vestrā in subsequenti adduxeritis, vt debeant coram sancta, & immaculata dei eloquia eis affери. Georgius sanctissimus archiep̄s Cōstātinopoleos accedēs ad p̄issimum Imperatorem Cōstantinum dixit: Deo coronate dñe iubeto mitti in Dyptichis sanctarum Ecclesiarum nomen sancte memorie. Vitalianus ejercerē de sanctis Dyptichis, & restituī nobis hmoī petitōem, statim em̄ inuenier, & deo instructa vestra trāquillitas cōcantes Ecclesiæ catholice, sive q̄ sc̄ipos separāt ab ea, ppter psonā Cōstātin⁹ p̄issim⁹ ip̄ator dixit: Qd̄ postulatū est à sc̄tissimo Georgio patriarcha huius à deo seruatæ nostræ regiæ ciuitatis, fiat. Sc̄tā synodus exclamauit Cōstātino magno Imperatori multos annos, Orthodoxo Imperatori multos annos missorum apocrisiorum à sanctissimo papa eiusdem antiquæ Romæ petitiōem tunc dedisse ad mansuetissimā vestrā fortitudinē, tā partē sancte meę Ecclig, & Macarii venerabile archiep̄m Antiochiae, eosq; q̄ illo tpe aduenerāt in hāc à deo seruatæ vestrā ciuitatē deo amabiles ep̄os, vt pr̄dictus sancte memorie Vitalianus ejercerē de sanctis Dyptichis, & restituī nobis hmoī petitōem, statim em̄ inuenier, & deo instructa vestra trāquillitas cōcantes Ecclesiæ catholice, sive q̄ sc̄ipos separāt ab ea, ppter psonā Cōstātin⁹ p̄issim⁹ ip̄ator dixit: Qd̄ postulatū est à sc̄tissimo Georgio patriarcha huius à deo seruatæ nostræ regiæ ciuitatis, fiat. Sc̄tā synodus exclamauit Cōstātino magno Imperatori multos annos, Orthodoxo Imperatori multos annos, Cōseruato Orthodoxo multos annos, Pacifico imperatori multos annos, Nono magno Cōstātino imperatori multos annos. Nouo Theodosio ip̄atori multos annos, Nouo Imperatori Martiano multos annos, Nouo Iustiniano ip̄atori multos annos, Nos famuli ip̄atoris Agathōi orthodoxo papae Roma multos annos, Georgio orthodoxo patriarcha multos annos. Orthodoxo senatui multos annos. Sc̄tā synodus dixit: Si videt p̄issimo dño q̄d̄icat, Macarius venerabilis archieps Antiochiae q̄o credit in vno sancte trinitatis dño nro Iesu Christo vero deo nostro, & si cōfiteſ in eo duas volūtates naturales, & duas opatōes naturales i cōfuse, & i diuīsibl̄, & si sequit̄ suggestiōes directas ad à deo iſtructā vestrā fortitudinē à patre pietatis vestrē Agathō sc̄issimo papa antiq Romae, & si cōsequit̄ paterna testimonia q̄ in eis cōtinent, Cōstātin⁹ p̄issimus Imperator dixit: Audiēs Macari⁹ venerabil'archieps Antiochiae quę ab

que ab hac sancta & vniuersali synodo dicta sunt, quod ei videtur, respondeat. Macarius venerabilis archieps Antiochiae dixit; Nō dico duas voluntates, aut duas opatiōes in incarnatiōis dispensatiōe dñi nři Iesu Chři, sed vnā voluntatē, & dei virilē operationē. Sancta synodus dixit Postq nō cōsentit virtuti directaꝝ orthodoxaꝝ suggestionū ab Agathone sanctissimo papa Roma. Macarius venera, q̄ iā & corā vřa pietate relecta sunt, qbꝝ & cōsentientes grata susce pimus puidim⁹ hūc de sede sua surgere vt debeat r̄ndere. Et surrexit Macrobi⁹ deo amabilis eps Sileutiae Hisauriae vna cū Eolalio epo Zynonopoleos, atq Cōstantino epo Dalizadi, & Theodoro epo Olbis vtrisq de cōcilio exītib⁹ sedis Antiochenae dixerunt. Sic cōfiteor, & sic credo se cūdū virtutē suggestionū directaꝝ ad dñm nřm piissimum ipatorē ab Agathoe sanctissimo papa Roma, & cōfiteor sicut duas naturas, ita & duas naturales voluntates, & duas naturales opatiōes idiuise, incōvertibiliꝝ, incōfuse in incarnatiōis dispēsatōe vnius sanctæ trinitatis dñi nostri Iesu Chři veri dei nostri. Cōstantinus ep̄us Dalizandi, dixit: Cōfiteor duas naturas in vnu dñm nostrum Iesum Chřm incōfuse, & idiuise in una persona atq una subsistētia, & duas voluntates naturales, & duas opatiōes naturales silt, Theodorus ep̄us Olbis dixit: Sequor sanctū ā Calcedonen sem & vniuersalē synodū, & tomū beatissimi papæ Leonis antiquæ Romæ. Et cōfiteor dñm nřm Iesum Chřm vnu de sancta trinitate, & in duabus naturis, & duabus naturalibus voluntati bus & opatiōibus incōfuse, & idiuise cognoscendū, & sequor sedē Cōstantinopolitanā, & sedē Romanā, & suggestiones directas dño nō piissimo magno Imperatori ab Agathoe sanctissimo papa Romano, Eolalius eps Zynonopoleos dixit: Ita credo duas naturas incōfuse, & idiuise, & duas voluntates, atq duas opatiōes in incarnatiōis dispēsatōe vnius sanctæ trinitatis dñi nostri Iesu Chři veri dei nostri. Cōstantin⁹ piissimus Imperator, dixit: Si placet vřa sanctæ synodo adueniat codicilli testimoniorū q̄ dudū porrecti sunt à Macario venerabili archiepo, q̄ & à vobis sigilla tūlunt uellegant, & cōferant cū Authenticis codicibus, q̄ repositi sunt in hic situ venerabili patriarchio. Sancta synodus dixit: Qđ & nūc à vřa serenitate pie iussum ē, fiat. Et plati sunt p Foti nū magnifici à secretis & Imperialē secretariū codicilli tres sigillati q̄ & dati sunt atq oblati affi steti Macario venerabili archiepo Antiochiae vt recognosceret, si ipsi sunt q̄ ab eo dudū fuerāt, p lati codicilli, q̄s in manibus accipies, & inspicies idē venerabili Macarius dixit: Etiā vere ipsi sunt, & recognosco eos. Cōstantin⁹ piissimus Imperator dixit, edicat Macarius venerabilis archieps Antiochiae, & Stephan⁹ religiosus pbs, & monachus eius discipulus qđ fibi coaceruātes hmoi deflorauerūt testimonia, Macarius sanctissimus archieps dixit: de ipa vna voluntate q̄ est parris & dñi nři Iesu Christi & sancti sp̄s, Cōstantin⁹ piissimus Imperator dixit: De dispensatiōe dñi nostri Iesu Christi vnius sanctæ trinitatis dei verbi, q̄o sentis? Macarius venerabilis archieps dixit: Cōfiteor dñm Christum unū sanctæ trinitatis esse, & post incarnationē in duabus pfectis naturis incōfuse, & idiuise in una persona, & una subsistētia nusq naturaꝝ dr̄na pempta, ppter unionē, sed saluata potius, p prietate utriusq naturæ, & in unā psonā, atq; unā subsistentiā cōcurrēte, qm uero alterā psonā, & post humanationē unius sanctæ trinitatis nō assumpt, ppter hoc, nec aliquid peccati dicimus eū assumere, q̄a absq carnalibus uolūtatibus & cogitatōibus hoīs in imagine nouitatis cōfitemur unū dñm nostrū Iesum Christum, q̄ em̄ unā uoluntatē habens, est ad susceptionē haḡ oīm passionū unā eādemq̄ habuit uirtutē ad tolerantiā horū oīm scđm sanctū & acceptabilē Augustinū, de hoc em̄ & cōfessionē fidei iam pri dem exposuimus, & cōsentimus tam sanctis qnq̄ synodis, quaꝝ Honorio deo eruditō, Sergio & Paulo, atq Petro, & reliq̄ quoꝝ mentionē, & in his quoꝝ dño porremus, testimonijs fecimus, confitentes unā uoluntate subsistentiale in uno dño nostro Iesu Christo, & dei uirilē eius operationē. Nec em̄ quoꝝ diuina sunt scđm deū, neq; quoꝝ humana sunt scđm hoīem, sed humanam, & dei nouam quandā uirilē operationē in conuersatōe demōstrasse cōfitemur secundum sanctū Dionysium, Cōstantin⁹ piissimus Imperator, dixit: Cōfessio cuius mentio facta est qđ data sit nobis à Macario archiepo Antiochiae, p prie eius fidei lectioni pandatur & plata est p Fotinū à secretis & Imperialē secretariū, & relecta est p Diogenē à secretis, & Imperialē secretariū quoꝝ cōtinet in uerbis ita, Pacis dei q̄ exuperat oīm sensum summa ē pietas per quā in uno ore, uno q̄ corde deo uiuēti, & uerē trinitati seruētes tenemus cōfessionē pace dei cōstricti. Hac nō ab hoīe neq; p hoīem sed diuina gratia. O fidelissime Imperator istru & cetera oīa iſeriora ponēs, ut cōdecebat diuīmū sacrūq fastigium, diuīnū zelū q̄ tibi ūditus ē, excusisti, & eccl̄ie oculos suscitās pōtifices, inq; iuitas unūquēq; ut qđ in eo ē orthodoxie pferat lumen, q̄tenus fulgeat ampli⁹ in mūdo, annuat q̄q̄ tibi de⁹ tibis p̄j tui iperij Christianissim⁹ p̄dicatiois indeficiēs lumen, & hereticōꝝ uouae caligines extinguant. Obedio q̄ p̄parat⁹ deo placito uestro cōfilio. Quis ego sum dñe à deo decreete uilis, & abiect⁹ nec parēs, & in pauci mēto reiacēs, dicā q̄q̄ imerit⁹ terribili seruire atq; assūstere tribunali, uerē à uobis dign⁹ habit⁹ hāc p̄fessionē facio fidei quā p̄s nostri q̄ in Nicēa, & dehinc fuerāt pmulgauerūt cū q̄ genit⁹

coedoctus

Sexte synodi Constantinopolitane.

. vi . 61

coedoctus sum, cum hac & abscedam. Credo igitur in unum deum patrem omnipotentem omnem visibiliū & inuisibiliū factorē. Et in unum dīm nōm Iesum Chrm filiū eius unigenitum, q̄ ex eo natus ē ante oīa secula deū verē ex deo vero, perfectū filiū, pfectum patris verbum, effectū cem sapiam, essentialē virtutē, totius creaturē factorē, & in sp̄m sanctū ex patre pcedente, & p̄ filiū manifestatū videlicet hoībus vitā viventiū, caūsam immortalē, sanctitatē totius sanctificatiōis largitatē trinitatē, pfectā gloriā, & iperū, & cōfiliū nō diuisam vñā deitatē, & dñatōem, nihil em seruire in trinitate, vel subiectū, & introductiū, tanq̄ prius qdem nō extitisset, post vero intromissum. Neq; enī deficit filius patri, neq; filio sp̄s, sed incovertibilis semper & cōsubstantialis sancta trinitas deus nī. Deum vero cum dico vno lumine illustror, & tribus tribus qdem scdm p̄prietates sive subsistētias & psonas, vno vero scdm essentia rōnem, id ē, deitatis, diuiditur q̄ppe indiuisibiliter, vt ita dicam, & cōiungitur diuisibiliter, vnum nempe in tribus ipsa deitas. & ipsa tria vnum, in quibus deitas sive ut exp̄sum dicat quae est deitas, & neq; ipsam unitatem cōfusionem opamur, neq; ipsam diuisiōem alienatōem, abfit enī à nobis ex a quo & Sabellij cōfusio, & Arij diuisio, quae & ē regiōe alia sunt, & similia qdem impietate. Quid itaq; est dīm cōfundere male, aut cōcidere in inā qualia? Nobis vero vnuus deus pater ex q̄ oīa, & vnuus dīs Iesus Chrūs p̄ quem oīa, & vnuus sp̄s in q̄ vnu oīa hac tria deus, & hæc tria vnum sicut diximus cōfitemur vnu sancta trinitatis dīm Iesum Chrm filiū dei unigenitū, ppter nos in vltimis diebus descendisse de celis, & icarnatū esse de sp̄u sc̄tō & sancta immaculataq; domina nīa dei genitricē semper q̄ virgine Maria, & humanatū esse, hoc est, verā carnem accepisse de ea aītam aīa rōnali atq; intellectuali, & hanc nullo mō ante hoc subsistentē mirabiliter in seipso formasse, & hanc p̄prium p̄ vnitōē dispensatiuam fecisse nō ex semine humano vel operatōe viri extitisse, neq; ex voluntate carnis, sed opatōe & voluntate virtutis altissimi dei. Ait enī angelus ad gloriosam & verę dei genitricem. Sp̄s sanctus supueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi. Ideoq; qd nascet ex te sanctum vocabitur filius dei. Ex hoc q̄ppe solum dei genitricem, p̄prie, atq; scdm veritatem dei verbi virginem matrem glorificamus, q̄niā q̄ pr̄erat deus sup̄ naturam ex se peperit incarnatum, & ita factum ē secundum nos humanitus deus verbum, vt nō qd erat, amitteret, sed & si factus ē in assumptōe carnis & sanguinis. Ita quoq; mansit qd erat deus natura, s. & voluntate. Nec enī carnem dicimus in diuinitatis transire naturam, neq; iter, in naturam carnis ineffabilem dei verbi deriuari natūram sicut Apollinaris, Eutices, & Seuerus ipudenter asseuerunt. Nusq; enī ppter vnitōem differentia naturaꝝ euanescit, saluat autem magis p̄prietates vtriusq; naturaꝝ in una persona, vnaq; subsistentia, vnum q̄ppe esse carne secundum subsistentiā cōfidentes verbum vnum illum adoramus filium unigenitum deum verum omnem Iesum Christum in duabus naturis incofuse & indiuise cognoscendum nō per partes ponentes, ac segregantes hominem & deum, neq; illum qdem operatum fuisse miracula, hunc vero paſſum fuisse, quae humana sunt, sicut dī uidentes Theodorus & Nestorius dicunt. Eundemq; cōfitemur deum & hoīem pfectum cōsubstantiale patri secundum deitatem, & cōsubstantiale nobis eundē secundū humanitatem, eiusdē vtrasq; natuitates pr̄dicantes tā quae ante secula ex patre secundū deitatē, quā quae in vltimis diebus ex Maria virgine dei genitricē demonstrat, vel nouum videtur, & pturbat aliquorū auditus suspicantū imperetionē hanc nos p̄ferre eū quae in Chro deo nō sunt incofuse, & secundū subsistentiā adunataꝝ duarū naturaꝝ qd nō est vnuā nec fuit, Vnum igit̄ eundēq; operatum fuisse dicimus, id ē, mira operatum ē salutē nostram, eundē paſſum propria carne & oīs uerā sustinuisse salutares passiones, id ē, dicere & miracula, ut sit qdem carnis pati non separate uidelicet à diuinitate q̄uis nō diuinitatis fuit pati, ipsius autē dei operationē quamuis per humanitatem eius, hoc est, totam nostram consperditionē hāc adimpluerit una & singulari uoluntate diuina, ut pote nō existēte in eo, & alia uolūtate, sive obsistēte & aduersante diuīnæ eius, & potē illius uolūtati, impossibile enī est in uno eodēq; Chro deo nō duas simul & cū inuicē cōtrarias seu similes existere uolūtates, salutaris uero a deo instrutorū patrum doctrina manifeste instruit, q̄a nunq̄ intellectualiter animata dīi caro diuīx atq; ex p̄prio appetitu unitati sive subsistētialiter dei uerbi naturalem sui fecisset motionē, sed quando & quantā, & qualē idem deus uerbi uolebat, & ut clarius dicat, quēadmodū nostrum corpus regitur, & ornatur, atq; ordinat ab intellectuali & rōnali anima nostra, ita & in dīo Chro totā hoīis eius cōspersionē ab eiusdē uerbi diuinitate semper, & in oībus mota b̄orū urop̄ deo mobilis fuit secū dum Nīseum Gregorium dicentē aduersus Eunomium ita secundum quod deus est filius im-

passib

passibilis est per omnia, & immortalis. Si autem passio de eodem in Euangeliō dicitur per humanitatem p oia quae passionis ē capax. Hoc operatus ē, operatus em̄ vere diuinitas p corpus qđ circa eam ē oīm salutem vt corpīs qđem sint passiones, dei vero operatio p quam & salua ti sumus hm̄oi saluti nullam introducimus diuisionem. Semel em̄ moriens, & multoq; abluens p̄ctā redemptōem & salutem ex seipso nobis q in p̄ctis sumus, acqren̄s resurr̄exit, & consuſtuit, & viuificauit nos, pacem ppetuam donans, ascendensq; in cœlos sedet ad dexteram patris eius, & iteꝝ veniet cū gloria iudicatur viuos & mortuos, cuius regni non erit finis. Spe ro em̄ refūscitari omnes, & diuino affistere tribunal, vt p̄cipiat vnuſq; iustā ab eo retribuſionem finē nō habitur, necessarie vero & illud adjicimus, aſſerentes q̄ppe mortē q ad carnē est vnigenitilij dei, id ē, Iefu Ch̄i, & ex mortuis ascensum, & in cœlis aſſumptōem cōſtētes. t̄p̄ aſſumptōe citra ſanguinem ceremonias in ecclēſis celebraſamus, ita q̄ppe accedimus ad be nedictōes arcanaſ, & ſanctificamur participes effecti tā ſanctā carnē, quāq; p̄ciosi ſanguinis Ch̄i oīm n̄m ſaluatoris, & nō vt cōmunem carnem ſuſcipimus, abſit, neq; iteꝝ vt viri ſcrifi cati & copulati verbo p vnitatem dignitatis, ſue vt diuinam ihabitatōem habentes, ſed ſicut vere viuificatricem & p̄priam eiuldem verbi, vita em̄ eft naturaſt vt deus, q̄ ergo factus eft vnum ad carnem ſuā viuificā eam demonſtrauit, ynde vel dicit ad nos: Amen amen dico vo bis, niſi māducauerit is carnem filij hoīs, & biberitis eius ſanguinē, nō niſi vt hoīs vnius ex no bis, & ip̄am extimamus eſte. Quō em̄ hoīs caro viuificare erit ſcd m̄ p̄priā ſuā naturā, ſed vt ve re p̄priam filij dei q. p nobis etiā filii hoīs factus ē X̄iſ u&t̄r̄oꝝ & puectus. Cāterē voces ſaluatoris noſtri que in euāgelijs ſunt, neq; ſubſtētis duabus, neq; pſonis partimur, ſed tam humanas ad hāc, & diuinias ab vno dictas recipimus recte ſentiētes. Vniigil pſonæ vniuersas voces q̄ ſint in euāgeliō deputare oportet vni ſubſtentia verbi iſcarnati, deus em̄ vnuſ ē le fuf Ch̄iſ, ſcd m̄ ſcripturas hāc ſapere ſumus edocti à ſanctis aplis, & euangeliftis, ab omni q̄q; deo iſpirata ſcriptura, & à vera confeſſione beatissimōꝝ patrū eorū q in Nicāa & Cōſtantino poli deinceps, id ē, ſanctas & vniuersaliū qnq; ſynodoꝝ, in qbus & epiftolā ſanctorū Cyrilli & Leonis, & quāq; p̄dicauerunt, ac ſuſcepérū ſuſcipimus, & p̄dicamus, & quāq; abiecerū, & nos anathematizamus, & oīm hāreſim à Symone vſq; in p̄t ſcipe Arriū, Eunomiū, Ma cedoniū, & Apollinarē, Sabelliū Nouatū, & Sabatīū, Diodorū, & Nestoriū, Euticē q̄q; Dioſcorum, & Seuerū, & Julianū καὶ αγνοητή & ignorantem, Themistiū, & omne eorū p̄phanū cō ſortiū, Origenē quoq; & Dydimū, & Euacriū, & fabulosa eorū deliramenta ad hāc anathema tizamus, & q̄ ſancta qnta ſynodus abiecit. Theodorū, inquā, Māpſueſtenū maledictum illius maximi hāreſeti, diuifioſisq; doctoreꝝ, & ipia Theodorici ſcripta q̄ aduersum orthodoxā fidē, & xii, capla btū Cyrilli, & epiftolā q̄ dī Abiba ſcriptā fuſſe ad Mariū Persam, ſup his etiā oīb̄ hereticis, & eū q̄ his ſubortus ē maximū, nec dicēdū cū ei ſc̄discipulis quiq; Manichisare, & p̄j cere corpō Ch̄i dñi n̄i ille paganōedocebat, & ipiū diuifioſisq; dogma, qđ & colim n̄i p̄fes re ſpueſt. i. Honorius, Sergius, & Cyrus, & reliq; ecclīarū doctores ad hac etiā Heracleū, pauus vñ cuius pſapiā deus orthodoxie huic pio iperio aſſignauit, cū iđignatōe q̄ppe cū ſctis p̄ribus no ſtris, & iā ip̄e exortā hāc Maximianorū hāreſim cōdenauit, q̄ ſecuta & æ q̄ hic facta ē p iuſſio nē p̄ia memorie p̄is veftri ſctā cōgregatio. Petrus q̄q; ſctissimus ac vñl p̄iarcha, & p̄cſtor meꝝ paruitatis. Macedonius beateꝝ memorie, & vicarius Alexādriꝝ Theodorus. Pr̄ſentibus hiſ q̄ aduenerāt epi, & ſacro ſenatu q̄ circa eūfuerāt in ſcripto diſcipliētē hunc anathematiza uerū, & exilio donauerūt cū ip̄is eius diſcipulis. Sed vniuersos hāreticos apud ſe anathematibus cōgemiscere derelinq; ſit, & cōuertor ad dñm & ab eo cōferuari veftrā pietatē expoſcoq; orthodoxie ſermonē corroborat. Vos ei ſitis & a pauiſ luminaria fidei, lumīaria fidei dñz illu ſtra orthodoxie cuſtodes dñq; cuſtodi. De° exaltet cornu vñm, de° pacificet iperiū vñm pſeqns oīm hōſte, & pacē, pſundā & ecclīſis & vniuerso mūdo cōdonantē. Et ſubscriptio Macarius miſericordia dei epiſ Theopoleos dictas oīm ſupradictū orthodoxie textū iuxta ſeditōes ſan ctarū, & vniuersaliū qnq; ſynodoꝝ & ſanctorū ac p̄babiliū patrū qui noīatim à me ſunt poſti q̄ explanauerūt iuxta p̄fixā virtutē vñā voluntatē in vno dño Iefu Ch̄i deo n̄o, & dei vi rilē eius demōſtratiſe operatōem, & q̄ ipiū ſit dicere in eodē Ch̄o deo noſtro duas volūtates cōſentientes atq; cōſeflus, & ita ſentiens & docens, & ſperans affiſtere terribili dei tribunali cū hac in ea orthodoxa ſide ſubſcripti. Constantinus p̄iſſimū Imperator, & ſancta ſynodus di xerunt. Per tenorem oblatā confeſſionis à Macario deo amabili archieſo Antiochiae fidei eius agnitionem accepimus. Edicat aut̄ idem deo amabilis Macariꝝ ſi cōſentit teſtimonijs ab eo, platis & porrectis. Macarius ſanctissimus archieſus dixit, vtq; dñe. Cōſtātinus p̄iſſimū Imperator, & ſancta ſynodus dixerūt. Proſequāt idem deo amabilis Macarius ſi conſiteſt duas naturales voluntates, & duas operatōes in incarnatōis diſpenſatōe dei noſtri. Macarius vene rabilis archieſus dixit, Nō dico duas naturales voluntates, aut duas opatōes naturales in incar natōis

Sexte synodi Constantinopolitane.

natus dispensatōe dñi nostri Iesu Christi, nec si mēbratim incidar, & mittar in mare. Cōstan-
tinus p̄issimus Imperator, & sc̄tā synodus dixerunt. Ex codicibus nunc platis & recognitis à
Macario venerabili archiep̄o Antiochiae primus ex eis codicillus lectōe p̄anda ad collatio-
nem Authenticōe libror̄e sanctoꝝ ac p̄biliū patrū qui recōditi sunt in venerabili patriar-
chio iuxta qđ dudū postulata sunt à parte apostolicæ sedis sc̄tissimij papæ Roma. Agathonis.
Georgius deo amabilis diaconus, & Cartophilax huius magnas dei ecclesias p̄ferat hm̄oi co-
dices sanctoꝝ p̄biliū patrū de venerabili p̄iarchio, & plati sunt. Et accipies p̄ iussionem
pijissimi nři principis Cōstantini Petrus gloriōsus excōsul librū sc̄ti Athanasi cōculit cū hm̄oi
primo codicillo deferente eundē codicillū Diogene magnificoꝝ à secretis, & Imperiali secre-
tario, quē & relegit continentē in verbis hoc mō: Sancti Athanasi ex sc̄do sermone aduersus
Apollinarē. Certū nāq̄ est, qđ p̄existens deus verbū ante carnis aduentū nō erat homo, sed de-
us erat apud deū inuisibilis atq̄ impassibilis. Necq̄ igit̄ Ch̄ri nomen absq; carne defert, qđ seq-
tur nomini passio & mors. Luca qđem scribente: Si passibilis Chr̄us primus ex resurrectione
mortuoꝝ, Paulo vero dicente. Pascha n̄m immolatus est Chr̄us, qđ dedit semetip̄m p̄ nobis,
nō qđ non ē deus, sed qđ & homo ē Chr̄us, ppterā memor esto Iesum Chr̄um resurrexisse à
mortuis ex semine David. Propter hoc scriptura vtrōq; qđ noīm facit introductionē in osten-
sionē substātiaꝝ, inuisibiliter qđem deo intelligente, & vere existēte, visibiliter aut̄ hoīem pal-
pādo, & vere existēte nō in diuīsiōe psonar̄, aut intelligentiā, sed naturali nativitatī, & inui-
solubili vnitati, vt in ipso certa existēte paliōe verus idem atq; īp̄fisibilis veraciter intelligat.
Sunt aut̄ & quæ intercisa sunt à Macario & Stephano, & ante & post testimonia h̄c, sed dicit
qđ si oīa suscepit modis oībus, & humanas habuit cogitatiōes, īpossibile aut̄ ē in cogitatiōibus
hoīis p̄ctīm non ē, & qđo erit ab p̄ctō Chr̄us. Dicite igit̄, si cogitationū peccabilū cōditor
est deus, deputādum ē deo, p̄priū officiū. V enīt em̄ afflumere facturā suā, sed iniustū erit, iteꝝ
iudiciū cōdemnans p̄ctōrem. Si em̄ peccabiles cogitatiōes cōdicit dñs, qđo cōdemnat peccan-
tem, & qđo erit possiblē oīv̄tū arbitrant̄ à deo tale iudiciū fieri, si at̄ & Adā subiacebat talibus
cogitatiōibus ante qđ inobediēs fieret dei mādato, & qđo ignorabat bonum & malū. Rationalis
q̄ppe erat, naturaliter aut̄ à talibus cogitatiōibus experientiā mali nesciens, tantummo bonū
sciens, & vt qđam vuniformis fuerat, nō obediens aut̄ mandato dei succubuit talibus cogitatiō-
ibus, nō qua deus creauit captiuantes has cogitatiōes, sed diabolus per deceptōem super im-
ponens hoīis rōnali naturā quæ in praevaricatiōe facta ē, & repulsa ē à deo, ac per hoc etiā dia-
bolum legem p̄ctī in natura hoīis posuisse, & mortem regnauisse p̄ opus p̄ctī. Ideo igit̄ venit
filius dei, vt soluat opera diaboli. Sed dicitis, qđ soluit nō peccando, sed nō ē h̄c solutio p̄ctī:
nec em̄ in illo à p̄cipio operatus ē diabolus p̄ctī, vt veniente eo in mundū, & nō peccante
soluat p̄ctī, sed in rōnali & intellectuali natura hoīis à p̄cipio operatus est p̄ctī diabolus,
ppter hoc īpossibile factum ē naturā rationali existenti, & sp̄teō peccati sub cōdēnatōem
mortis facta, sed ip̄am corrigerē ad libertatem, vt ait Apostolus: Nam qđ īpossibile erat legi
in quo infirmabat p̄ carnē, ppter hoc venit filius dei hanc in p̄priā naturā disponere ex nouo
principio, & natuītate mirabili, nō vt illum, qđ p̄cipio statutus erat, refecaret, sed sup̄semi-
natū cōtemptū cōtemnere, sicut testat̄ Propheta, dicens Ante qđ sciat puer bonū aut malū,
reprobat malum, vt eligat bonū. Si aut̄ nō in natura peccatrice, impeccabilis visus ē, qđo con-
demnatum ē p̄ctī in carne, neq; carne efficaciā habente, neq; deitate p̄ctī sciente. Qđo aut̄
& Apostolus dicit: Vbi abundauit p̄ctī, supabundauit & ḡfa; nō locū describens, sed naturam
supponens, vt quemadmodū, inq̄t, p̄ vnum hoīem p̄ctī intravit in mundū, & p̄ctī mors.
Ita & p̄ vnum hoīem Iesum Chr̄m ḡfa regnaret p̄ iustificationē in vitā āternā, vt p̄ quā natu-
ram p̄gressio p̄ctī facta ē, p̄ hanc & ostensio iustificatiōis fieret, & ita soluerent opera diaboli,
liberata hoīis natura à p̄ctō, & glorificet̄ deus. Dum igit̄ cōferret̄ talis liber, & p̄mitteret̄ que
dā ante & post, & in medio eiusdē testimonij. Cōstantinus p̄issimus Imperator, & sancta sy-
nodus dixerunt: Edicat deo amabilis Macarius archiep̄s, vt qđ h̄c quæ necessaria sunt, circū
recidit de testimonio sancti & p̄babilis patris. Macarius sanctissimus archiep̄s dixit: Ego testi-
monia quæ deflorauit, sc̄dm p̄priū intentū deflorauit, & dum adhuc relegere post detrūca-
tionem idē testimoniū qđ deflorauerat̄. Macarius, & Stephanus h̄ns in superscriptiōe, & post alioꝝ
qd̄ iā in verbis etiā aſtruebat hoc mō, ppterā i deitate verbī apparet̄ forma serui nō necessita-
ti subiecta natura atq; virtute inculpabilitatē oīdit dissoluens ius necessitatis & p̄ctī legē atq;
captiuitatis tyrannū captiuū ducens, sicut ait Propheta: Ascendēs in altū captiuā duxit capti-
uitatē, formā em̄ serui aduersus inimicū, p̄ferens verbū victoriā fecit p̄ illud qđ aliquā victū est.
Propterā & oīm tentatiōem expleuit Iesus, qđ & oīa assumpt̄, qđ tentatiōis experimentū ha-
buerunt p̄ quā p̄ nobis victoriā fecit, dicens: Confidite, ego vīci mundum. Nec em̄ aduersus
deitatem assumpt̄ diabolus p̄xlium quā nescit, qđ nec audebat, ppterā dicebat: Si tu es fili-
us dei,

us dei, sed aduersus hominē quē olim decipere valuit, & ex illo in oēs hoīes extendit suę militię operationē. Dū itaq; anima Adæ in cōdēnatione mortis detinere, & exclamaret ad dominū propriū semp, sed & hi q; placuerūt deo, & iustificati sunt in naturali lege vna cū Adam detinerent cōlugebus, & cōclamatibus misertus deus hoīis quē fecit, bene placitū ei fuit p; sacramentū manifestatiōis nouitatis salutē operari in genere hūano, vt destrueret qđe inimicū q; per inuidiā deceperat sublimatū, ineffabiliter aut̄ ostēderet hominē p; vnitioē altissimi, & cōmunitioē naturæ ex veritate, propterea venit verbū q; deus est, primi q; hoīis cōditor, vt fieret hō ad viuificationē quidē hoīis, destructionē vero in iusti inimici, & natus ē de muliere ex prima formatiōe. Formā hoīis fibōpī resuscitās in ostēfione carnis abfq; carnalibus voluntatibus, & cogitatiōibus hūanis in imagine nouitatis. Nā voluntas solius deitatis, q; & natura tota verbi in ostēfione formae ipsius hūanae carnis quā visa est secūdi Adæ nō in diuisione p; sonaq; sed i substātia. Vna par ei deitatis & hūanitatis. Propterea ergo accedebat diabolus ad Iesum tanq; ad hominē, & non inueniēs in eo vetustates, nec sua satiōis indiciū, neq; ad p; sens aggressionis profectū vincebat confusus, & victus, ac fatigatus dicebat. Quis est hic qui venit ex Edom, i. ex hoīis terra, incedes cum potētia, propter qđ & Christus dicebat, venit princeps huius mūdi, & in me inuenit nihil. Sācta synodus dixit: Ecce benignissime dñe, & hoc te stimoniū abscondit. Nāq; post, testimonia per iussionē vestrā fortitudinis relegātur ostēdunt deflorationē eius obumbrata & reflecta sunt sequētia testimonia q; absissa sunt à Macario & Stephano, & p; sente testimonio dū qñ & carnē & animā, & totū primū secundū factum inuenit Adā. Si em̄ de substātia hoīis erat ipsum nihil, quomodo ipsum corpus repertum est quod videbatur, dicitis nihil, sed non inuenit in ipsum quā ipse operatus in principio Adā, & ita de structum est peccatū in Christo, propterea & scriptura testatur. Qui peccatum non fecit, nec inuētus est dolus in ore eius. Quomodo ergo dicitis, & impudēter asseritis, quia impossibile ē captiuabile fieri q; semel captus est homo, vt impossibilitatē quidē (quod oīno à ratione dis crepat) deo applicetis, possibilitatē autē diabolo indestructum eius dicētes peccatum in natura hominū sicut & ceteri hæretici. Et ideo aduenisse deitatē qua non captiuat in similitudi ne carnis & aīæ, ut ipsa captiuabilis maneat. Et sic appareat mūda iustitia, qñ em̄ nō fuit mūda deitatis iustitia, & ex his qđ est hoīibus beneficium, nīsi in eadē substātia & natura innouatione appareat dñs, sicut ait apostolus, quā innouavit nobis viā nouā & viuentem dicēs. Ego sum via, veritas & vita. Sācta synodus dixit: Ecce & hoc testimonium sancti patris peremisti, non congruit orthodoxis ita circūtruncatas sātōrū patrū voces deflorare, hæreticos potius propriū hoc est. Macarius venerabilis archiepiscopus dixit: Etiā dixi q; quārēs stabilire intentionē meā, hoc modo deflorauit. Sācta synodus exclamauit, hæretici seipm manifeste demonstrauit. Nouū Diocorū anathema, hmōi deponat. Nouū Diocorum foras mitte, nouū Apollinariorū malos años. Merito ab episcopātū alienē, nudet circūpofito ei pallio, & denuda to eo atq; i medio astātē vñā cū Stephano eius discipulo, Theophanes venerabilis pb̄ & Abbas monasterij Baias interrogauit eosdē Macariū & Stephanū. Habuit humanā volūtātē dñs nř Iesu Chrūs & impeccabilē. Macarius & Stephanus dixerūt: Nos voluntatē humanā i Chfo non dicimus, diuīnā vero etiā abfq; carnalibus voluntatibus, & cogitationibus humanis sicut prolatus à nobis testimoniū S. Athanasii cōtinet. Volūtas em̄ deitatis tātū. Theophanes deo amabilis pb̄ & Abbas dixit: Et quomodo itelligitis carnales volūtates, & cogitatiōes hūanias. Macarius & Stephanus dixerunt: V olūtates carnales & cogitationes humanæ hoīim similiū nobis sunt. Chrūs vero nihil eorū habuit. Theophanes deo amabilis pb̄ & Abbas dixit: Si testimoniū qđ detruncatis i integrō posuistis, iuinebaſ q; carnales volūtates & hūmanas cogitationes culpabiles & voluptuosas accepit sātūs pater Athanasius q; ex seminatiōe diabolica illata sunt hūanae naturæ, sicut idē sātissimus pater superius asserit. Nā & ego dico non habuisse dñm nřm Iesum Christū verbū deū nostrū ex spusatōe volūtātē carnale, aut peccabiles cogitationes. Absit, sed naturalē voluntatē quā ipse deus creās Adā ei ididit, & hoc autē ipse in terrogo vos, habuit animā rationabilē ipse Adā. Macarius & Stephanus dixerunt, etiā, Theophanes deo amabilis presbyter & Abbas dixit: Naturalē habuit voluntatē. Stephanus religiosus monachus dixit, Προσετήνομον γα τεκουσιον, quod est arbitrale & liber, eterni ante præuaricationē diuīnā habuit voluntatē, & conuolutarius erat deo. Domicius deo amabilis efs Plufiados dixit. Vbi it vanitas tua blasphemē? Si cōuolutarius erat Adā deo, ergo & cōcreator. Theodorus & Georgius deo amabiles presbyteri, & Iohānes deo amabilis diaconus locū p̄sentantes Agathonis sātiss. papæ Apostolicæ sedis atiqua Romæ, & q; ex psona eius fuerunt concilij deo amabiles epi dixerunt. Si Adā aē p̄uaricationē diuīnā habuit volūtātē, ergo & consubstātialis fuit deo, & quomodo mutatus trāsgressus est mādatū, & morti succubuit. Qui em̄ cōuolutarius est, vt iaq; & cōsubstātialis est, aut ignoras S. Cyrillū clamātē, sicut

Kb est con

Sexte synodi Constantinopolitane.

est cōsubstancialis, ita & cōvoluntarius proprio genitori, vnius enim essentiae vna utique est voluntas. Theophanes deo amabilis pbf & Abbas dixit: Quod iam vos interrogari dicite. Habuit naturalē voluntatem Adā etiā, an non Macarius & Stephanus dixerūt; Et superius iam diximus, προσηγένετο μόνον αυτεκπομπή, id est arbitrale & liberū, Theophanes deo amabilis pbf & Abbas dixit. Aut assentite, quia habuit naturalē voluntatē, aut renūtiare, & hoc ostēdo à sanctis probabilibus patribus. Diu igit̄ pleueratibus iisdē Macario & Stephano, & neque assentire volētibus neque abnuere. Cōstātinus piissimus impator, & sc̄tā synodus dixerunt: Proferat deo amabilis Theophanus pbf & Abbas quae efas est testimonia sc̄tōrum & probabiliū patrum. Et protulit duo testimonia, vñū quidē S. Athanasiū archiepiscopi Alexādriæ de libro humanitatis aduersus Apollinarium sic habēs in verbis. Quādo Adā in principio formauit deus, nunq̄d cōgeniti ei dedit peccatum quod ergo iam opus erat mādati, quomodo ergo eū condēnauit peccatum? Quomodo at & ante praevaricationē ignorabat bonū & malum Adā, quē formauit deus ad incorruptionē & imaginē suę aeternitatis fecit eū natura impeccabilē & voluntate liberum. Aliud at S. Augustini ep̄i Ypponis ex. v. lib. aduersus Julianū Pellagianistā cōtinente ita: Motus animi qd est, nisi motus naturæ, aīa eī sine dubitatō natura est, & ideo voluntas motus naturæ est, quia motus est aīa. Sc̄tā synodus dixit: Luce clariss & veraciter ostēdit Theophanes deo amabilis pbf & Abbas p prolata ab eo testimonia sc̄tōrum ac probabiliū patrum naturalē eē voluntatē. Si igit̄ primus Adā naturalē habuit voluntatē, quod per oīa similis illi factus est absq̄ p̄ctō, secundus Adā dñs noster Iesu Christus verus deus noster, quō non habuit in hūana eius natura naturalē voluntatē. Si itaq̄ & humana impeccabilē voluntatē assumptis dñs noster, & deus Iesu Christus hūanae suae naturæ, & diuinā āte secula cū patre & sc̄tō spiritu habuit voluntatē, proculdubio duas naturales voluntates in ipso orthodoxos oportet confiteri inconfuse atq̄ indiuise, sicut & plurimis paternis testimonijis duæ naturales voluntates in vna psona, siue vna substātiā p incarnationē dispērationē vnius de sc̄tā trinitate dñi nostri Iesu Christi dei nostri cōprobatae sunt. Itē relectum est ex eodē codicillo aliud testimonium S. Ambrosii episcopi Mediolanensis de libro ad Gratianum imperatorē habēs in verbis ita, Verunt̄ in tam hominē quē in veritate carnis ostēdebat in effectu coē qualē demonstrat, vt diceret, nō sicut ego volo, sed sicut tu vis, & hēc utique similiter habēte semper Christo circa voluntatem quā vult pater, & post pauca huius testimonia deflorauerūt iisdē Macarius & Stephanus ita, cernis quō nō solū filius voluntatē patris, sed & pater facit voluntatē filii. Quid ergo est vniūficare, nisi qd per passionē fit filii, nā passio Christi voluntas est patris. Quos ergo vniūficiat filius, p voluntatē viuificat patris, ergo voluntas vna est, quae voluntas patris, nisi vt in hūc mādū Iesu veniret, & emundaret nos à peccatis? Audite Ambrosiū dicēte. Si vis, potes me māndare. Respondit Iesu, volo mundare, & continuo saluus factus est. Cernit ergo quō filius protestatē habet propriā voluntatis, & eadē est voluntas Christi quod est & patris. Sunt at & quod abscondita sunt ex eodē testimonio à Macario & Stephanō ita, quis dicēte eo, quod habet pater, mea sunt indubium est, quod nihil substractū est, quā enim pater habet, eadē & filius voluntatē habet, vna ergo voluntas, ubi una operatio, & in deo enim voluntatis ordo effectū existit actionis. Alia quippe est voluntas hoīs, & alia dei. Nā ad cognoscendū, quod hominē quod īvūre desiderabile existit, quā mortē p̄timescimus, Christi uero passio est secundū diuinā uoluntatē, ut pro nobis pateret. Petro uolente dñm à passione declinare dñs ait: Non sapis ea quā dei sunt, sed quā hominū sunt. Suscepit ergo uoluntatē meā, suscepit tristitia meā, confidenter tristitia nomino, quā crucem prædicto, mea est uoluntas quā suā dixit, quia ut homo suscepit tristitia meā, ut homo locutus est. Ideo ait: Nō sicut ego uolo, sed sicut tu vis. Mea est tristitia quā meo suscepit affectu. Nemo enim moriturus gaudet, mihi cōpatit, & mihi contristat, & mihi condolet. Pro me enim dolet in me, quia pro se nihil habuit quod doleret. Doles ergo dñe, nō tua uulnera, sed mea, nō tua mortē, sed noīra infirmitatē. Prophetā dicit, quā pro nobis doles, & nos reputauimus te dñe esse in dolore, dū quā ipse nō dolebas pro te, sed pro me. Et qd mis̄, si pro oībus doluit qd pro uno lachrymatus est. Quid mirum, si moritur tēdeat qd Lazarus refuscitatur illachrymat, sed ibi eū sororis pietas ad lachrymādū mouit, per quā eum tāgebat humanus affectus, & hic interior affectus dispensatōis operabat, ut quēadmodū mors eius omnī mortē abstulit & liuor eius nostra sanauit vulnera, ita & eius tristitia nostrā deleat tristitia. Vt homo igit̄ dubitat, ut homo turbat, non turbat uirtus, aut deitas eius, sed aīa turbat, & turbat secundum humanæ fragilitatis assumptionē. Et ideo quā animā suscepit passibilē. Nec enim deus iuxta quod deus erat, turbari aut morī poterat. Itē relatiū est aliud testimonium ex eodē codicillo S. Dionysii ep̄i Atheniensis & martyris, ex libro diuinorum nostrorum, & collatus est similiter textus testimonij cōtinēs ita. Discreta est at benignissima circa nos dei operatio p hoc quod secundū nos ex nobis st̄egre uere, & hūanatus est uerbū quod est supra substātiā, & operari & pati, quāta humana eius diuinæ

163 162 163

Actio Octaua.

Fo. LVIII.

diuinæ operatōi cōgruunt p̄cipua ac probabilia. His nāq; p̄ & sp̄s nulla rōne cōmunicāt, nisi q̄s dixerit scđm benignissimā misericordē volūtātē q̄ abscissa sūi ex eodē testimonio ab eisdē & per om̄ne sublimissimā & ineffabilē dei operationē quā operatus est secundū nos factus incōmutabilis, eo q̄ deus & dei verbū. Itē relectū ex eodē codicillo testimonium S. Iohānis Chrysostomi ex sermone illo. Pater si possibile est, trāseat à me calix iste, & collatū est simili-
ter cū libro mēbranaceo, q̄ est ex bibliotheca venerabilis patriarchij huius regiæ ciuitatis te-
stimonio, cōtinēte ita: Tāta bñficia p̄ crucē & facta sunt & sūt, & nō vult crucifigi. Dicito mi-
hi, & q̄s ergo hoc dixerit. Si at nō volebat, q̄s ei necessitatē fecit? Quis vim iulit? Vt qd at &
p̄misit p̄phetas annūtiātes q̄ crucifigere dū crucifigēd? nō erat, nec volēs hoc pati, vt qd at
& calicē vocat crucē, si vtq; nolebat crucifigi. Hoc em̄ oñdetis est q̄tū desideriū circa hāc rē
habuit. Quēadmodū em̄ sūtientibus calix suavis est, ita & eidē crucifigi, ppter qd & dicebat,
desiderio desiderauit hoc pascha māducare vobiscū, nō q̄s simpliciter hoc dicēs, sed propter
cām hāc, eo q̄ post vesp̄x crux eū susciperet. Qui ergo gloriā hāc rē vocabat, & discipulum
inrepabat, eo q̄ eū phibera. Et bonū pastore ex hoc oñdebat q̄ occidere p̄ nobis, & de-
siderio desidera hāc rē dicebat, & sponte ad hoc veniebat q̄uo rogat hoc nō fieri. Si at non
volebat, qd difficile erat phibera ad hoc venientes. Nunc at & vidēs eū accurrentē in hāc rem
cū em̄ sup̄ eū veniret, dixit: Quē qritis? q̄ dixerit, Iesum. Ait: Ecce ego sum, & abiérut retro,
& ceciderūt in terrā. Qui iigit eos prius ita cā cauerat & oñderat, q̄a poterat effugisse, tunc se-
ipsum tradidit, vt discas, q̄ nō necessitate, neq; vi, neq; p̄ tyrānidē irruentiū nolens hoc susti-
nuit, sed spōte & volēs, & peligēs, & olim hāc dispēlans. Et ideo p̄phetæ p̄mittebātur, & pa-
triarcha p̄dicabāt, & verbis, & rebus crux p̄figurabat. Etem̄ Ilaac occisio, crucē nobis demō-
strabat, vnde & dicebat, Abrahā p̄ vester exultauit vt videret diē meū, vidit & gauisus ē. Er-
go patriarcha qdē gauisus est vidento imaginē crucis. Ipse vero reculabat ipsam rē, & Moy-
ses q̄ ita Amalech supauit, q̄a figura crucis oñdebat. Et milia milii vtiq; q̄s cernat in veteri
scriptura facta q̄ crucē p̄figurabat. Vt qd igit ita siebat, si is q̄ crucifigi futurus erat hoc fieri
nolebat. Et qd sequit, plus difficile est. Dicēs em̄, trāseat à me calix iste, addidit, verunt̄ nō fi-
cut ego uolo, sed sicut tu. Ex hoc em̄ q̄tū secundū sermonē duas uoluntates cōtrariæ ibi demō-
stratur, siquidē p̄ vult eū crucifigi. Ipse uero non vult, dū qñ ubiq; uidemus eum eadē cū p̄ se
uolentē eadē p̄legēt. Nā quādo dicit, da eis quēadmodū ego & tu unum sumus, ut & ipsi
nobis unū sint, nihil aliud dicit, nisi q̄ una est uolūtas patris & filij, & qñ dicit, uerba quæ ego
loquor, non ego loquor, p̄ uero in me manens facit opera, hoc ipsum oñditur, & qñ dicit: A
me ipso non loquor, & à me ipso nō ueni, & à me ipso nō possum quicq; facere. Nō hoc osten-
dēo dicit q̄ ptāte frustrei, uel loquendi, uel faciendi, abſit, sed exacte oñdere uolēs cōsonum
eius esse propositū, tā in uerbis q̄ in rebus oībusq; dispensationibus cū patre, & unā eādemq;
esse, sicutiā s̄a p̄ius demonstrauimus. Illud aut̄, à me ipso non loquor, non ptātis est perēptio,
sed consonatiæ probatio. Sunt at & sequentia eiusdem sermonis, q̄ & abscissa sunt ex p̄sente
testimonio ab eisdē Macario & Stephano hāc. Quod ergo hic ait, verunt̄ nō qd ego uolo,
sed sicut tu uis, forſitā in multū uos certamen īmīsimus, sed attoniti state. Nā & si plura sunt q̄
dicta sunt, sed bene noui qm̄ pubescit deuotio uestra, cāterę ad ipsam resolutiōem p̄perat ser-
mo. Propter qd ergo ita dīctū est, diligenter aduerte, ualde difficile recipiebat incarnationis
ratio, sup̄ excellens em̄ eius clemētia, & magnitudo cōdescensiōis eius, hoc stupore erat reple-
tū, & multo indigebat apparatu ut susciperet. Aduerte ergo q̄le erat audire & dicere q̄ deus
ineffabilis, īenarrabilis, īintelligibilis, īuifibilis, īcōprehēsibilis, cuius i manu sunt fines terræ
q̄ respicit terrā, & facit cā tremere, q̄ tagit mōtes & fumigāt, cuius momentū cōdescensionis,
neq; Cherubim sufferre potuerunt, sed facies obcēlabāt extēsiōe alaz. Ipse q̄ om̄ne sensum fu-
percellit, & omne cōsiliū agit, trāsiliens angelos, archāgēlos, uniuersas intellectuales supernas
virtutes, acceptū habuit fieri hō, & carnē quæ de terra & luto formata est assumere, & in vuluā
uenire uirginale, & nouē mensū tempus in utero portari, & lacte nutrirī, & oīa humana pati.
Quia iigit ita mirabile erat qd futurū erat, vt & post q̄ fieret à pluribus nō crederet. Primo qui-
dē prophetas p̄misit hoc ipm̄ p̄dicātes, & hic quidē patriarcha p̄clamabat dicēs: Ascēdisti de-
germīe fili mi, & cubās dormisti vt leo. Esaias vero dicit: Ecce virgo in vtero habebit &
p̄riet filiū, & vocabunt nomen eius Emanuel. Et alias iteg: Vidiūs eū ut infantē tanq; radicē
in terra sūtienti terrā sūtientem, vuluā dicens uirginalem, eo q̄ non susciperet semen hominis
neq; coitu frueret, sed absq; mixtione eum congeneraret. Et iteg: Puer natus est nobis, & fi-
lius datus est nobis, & egrediet uirga de radice Iesse, & flos de radice eius ascendet. Et Hiere-
mias: Hic deus noster non cōstimabit aliis p̄ter eū. Inuenit om̄ne uīa disciplinæ, & dedit
eā Iacob puerō suo, & Israel dilectō suo, post hāc in terris uīus est, & cū hominib⁹ conuer-
satus est, & Dauid aduentum eius in carne p̄dicans, ait: Descendit sicut pluia in uellus, &

Kk 2 sicut

Sexte synodi Constantinopolitane.

sicut stillicidia stillantia sup terrā, qm̄ absq; strepitū & perturbatōe in vtero virginis venit. Sed nō sufficerūt hac tm̄, & adueniens vt nō putaret phantasia esse qd siebat nō aspectu solo rei cre dulitatē adhibet, sed tēpore multo, & p oia humana venīdo. Nec eū simpliciter in hominem venit perfectū atq; cōpletū, sed in vulnā virginalē, vt & vtero portaret, & partū toleraret & latēs alimenta & incrementū, & per tēporis plixitatem, & differentiā omnīū & tūtū credibilē faceret qd siebat. Sed nec in hoc folū dēmōstratio stetit, sed circumferens eandē carnem permittit eam quā cōtemptibilia sunt naturæ sustinere & esurire, & sitire, & dormire atq; fatigari, ad extēmū, & ad crucē veniens reliq; eam q; carnis sunt pati. Propter hoc eū & guttae sudorū descēdebant de ea & angelus inueniebat eum cōfortare, & tristatur, & æstuat. Eternū antequā hēc dicēret ait: Anima mea turbata est, & tristis ē vscq; ad mortē. Si eū & his om̄ibus factis malignū os diaboli per Martionē, Ponticum, & Valentīnū, & Manichæū, Persam, & ceteros plures hēres sum autores tentauit quantū in ipfis erat peruertere verbū dispensatōis, & insonuit Sathanā cū quendā sonū diceret. Quia neq; incarnatus est, neq; carnē induit, sed putatiua hoc erat phantasia, & scena, & simulatio, dū qn̄ passionis tpe, clamarent mors s; pulchritū & esuries, si nihil hōe factū fuisset, qn̄ nō multo amplius diabolus maligna hēre seminaret impietatis dogmata. Propter hoc ergo quēadmodū esuruit, sicut fatigatus ē, sicut dormiuit, sicut māducavit, sicut bibit, sic & morte recusat humanā, ostendens & infirmitatē naturæ, quā nō acqescit ipassibiliter abscondi de hac vita. Si enim nihil hōe dixisset habuissent dicere, q; si hōe erat oportebat eū q; hominis sunt pati. Quā vero sunt ista dū crucifigendus erat & formidare, & tedere, & nō sine passione abscondi de hac vita. Naturæ eū insitus est amor præsentū, ppter ea ostendere volēs verē esse carnis indumentū, & dispensationē credibilem facere cū multa approbatōe easdē passiones nudas pponit. Cōstantinus p̄issimus iperator dixit. Sufficiunt ea & q; hodierna die relecta sunt reliqua vero præsentis q; legi codicilli, in sequēti secretario relegantur.

¶ Actio Nona.

In nomine dñi dei & saluatoris nostri Iesu Ch̄risti imperatibus à deo coronatis & serenissimis nostris dominis Flauis, Cōstantino qdem p̄issimo, & à deo decreto magno principe perpetuo augusto, & imperatore, anno. xxviiij, & post cōsulatum eius à deo instructa mā suetudinis, anno xiiij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno. xxij, die vii mensis Martij, iudicōe nona. Præsidēt eodē p̄issimo & Christo dilectō magno impatore Cōstantino i secretario sacri palati qd cognominat Trullus, & ex iussiōe eius à deo i-structa serenitatis, Præsentibus & audientibus Niceta gloriofissimo excōsule patricio, & magistro imperialiū officiorū, Theodoro gl. excōsule patricio & comite imperialis obsequij, & sub-strate Gothraci, Sergio gl. excōsule patricio, Paulo gl. exconsule patricio, Iuliano gloriofo exconsule patricio, & militari Logotheta. Constantino gloriofo exconsule patricio, & curatore imperialis domus Hormisdz, Anastasio gloriofo excōsule patricio, & locū agente comitis imperialis excubiti, Iohanne gloriofo exconsule patricio & qstorie, Polyeucto gloriofo excōsule, Thoma gloriofo exconsule, Paulo gloriofo exconsule & dispositore orientalium puinciarum, Petro gloriofo excōsule, Leontio gloriofo excōsule, & domēticō imperialis menſa. ¶ Cōueniente qq; sc̄tā & vniuersali synodo qd imperialē sanctiōē cōgregata ē in hac à deo cōseruāda regia vrbe, i. Theodoro & Georgio venerabilibus pb̄ris, & Iohāne venerabilis diacono vicē agētibus Agathonis sc̄tissimi ac beatissimi papæ antiq; Ro. & Georgio veñ. ac sc̄tissimo archiepo magnæ cōstan. nouz Ro. & Petro deo amabili pb̄ro, & monac. & vicario sedis magna- ciuit. Alexādriz, & Georgio religioso pref. monac. & Apocrisario Theodori venerabilis vica- rij sedis Hieroflymōz. Iohāne epō Portuēsi, Abūdantio epō ciuitatis Paternēfi, Iohanne epō ciuitatis regitane locū presentatibus, cxxv, venerabilis epō & sancti cōcilij antiq; Ro. q & p pro prias subscriptōes demonstrant in suggestiōe ab eis facta ad p̄issimum impatore Cōstantinū & Theodoro religioso, pb̄ro & locū agēte Theodori deo amabilis archiepi Rauennæ, Basilio epō Gortinæ Itulæ Cretæ, Theodoro epō Ephesi, Sisinnio epis, Heraclia Thracefis, Georgio epis, Cyzici, Petro epō Nicomediaz, Focis epō Nicae, Iohāne epō Calcedonēfi, Theodoro epō Melietēfi, Sisinnio epō Hierapoleos Phrygiæ, Macrobio epō Seleuciæ, Hisauriæ, Georgio epō Byzois Thraciæ, Georgio epō Mitylēsi, Sergio epis, Sylimbriæ, Andrea epō Methymnæ, Theog- nio epō Chij, Georgio epō Camilianoz, Antho, epō Ypepō, Genefio epō Anastaipoleos, Platōe epō Cinnae, Iohāne, cpi. Dascylii, Theodoro epō Iustinianopoleos Gordi, Theodoro epō Meletiæ, Theodo. epō Verisiēsi, Stephāo epō Heraclig, Lōgino epō Cij, Domicio epō Plufia- dos, Salomone epō Choēsi, Georgio epō Cātanæ, Iohāne epō Lapis, Eolalio epō Zinonopo- leos, Cōstan. epō Dalifandi, Theodo. epō Olbis, Theophanio pb̄ro, & abbate veñ, monast. Si- ciliæ qd cognociat Baias, Georgio pb̄ro, & monac. monast. renati positi i antiq; Ro. Cononē & Stephano pb̄ris & monac. monast. qd cognociat domus Arstia positi fili in antiq; Ro. Anasta- fio pb̄ro

sio pbro, & monacho oratorioz venerabilis p̄farchij cōstantinopoleos. Et residētibus glo-
riosissimis patricijs & consulibus, & omnibus venerabilibus ep̄is secundum ordinem in eo-
dem secretario Trulli, p̄positis in medio sc̄tis & imaculatis Christi dei nři euangelijs. Cōstā-
tinus vero amabilis diaconus huius sc̄tissimæ dei catholice & aplice magnæ ecclesie, & pri-
micerius deo amabilis notariorū Georgij sc̄tissimi archiepi cōstan. dixit: Meminit deo istru-
ctū iperiu vestrū, ac sc̄tā & vniuersalis synodus qđ hesterna die collata sunt cū libris vene-
rabilis patriarchij diuersa testimoniā ex codicello qđ oblatus est à Macario & Stephano. Et in-
terlocutio sc̄tā est vt in subsequenti reliq̄ eiusdē codicelli relegerent. Assistit at p̄ velo Petrus
ep̄s Nicomediae, Salomō ep̄s Clanei, Anthonius ep̄s Ypepon, Theodorus ep̄s Melitanę, Ge-
orgius diaconus & carthoflax, Anastasius diaconus & defensor nativitatis, Stephanus diaconus
& cancellarius, Dyonisius diaconus & cancellarius, Georgius monac, Macarij, Anastasius pres-
byter & monac, & Stephanus monac, discipulus Macarij, & si uidet deo instructo v̄ro ipso,
& vestrā sc̄tē synodo hos ingredi, suggerimus ad qđ placuerit. Cōstantinus p̄issimus ip̄ator
& sc̄tā synodus dixerūt, Memorati viri ingrediantur, & ingressi sunt. Cōstantinus p̄issimus im-
perator & sc̄tā synodus dixerūt. Relegant qđ dudū gesta sunt, & relecta sunt. Cōstantinus p̄i-
ssimus ip̄ator dixit. Proferat codicellus testimoniorū, qđ oblatus est à Macario & Stephano
q̄tenus reliq̄ relegat, & cōferat ad codices venerabilis p̄farchij, & platus ē, quē accipiēs Dio-
genes à secretis & imperialis secretarius relegit ita, S. Athanasii ex sermōne de trinitate & incar-
natiōe, & qđ dixit. Deus deus meus ut qđ dereliquit me, ex p̄sona nostra dicit, & post paucā,
Pr̄ si possibile est transeat à me calix iste. Verunt̄ nō mea uoluntas fiat, sed tua. Sp̄us pr̄p̄t,
caro aut̄ infirma, duas uoluntates hic oñdit, & vnā qđ ē humana ē est carnis, aliam aut̄ diuinā.
qđ em̄ humanū, ppter infirmitatē carnis refugiebat passionē, diuina at natura erat pr̄p̄ta. Si
cut & Petrus audiens de passione formidauit & dixit. Propitius esto tibi dñe, increpans autē
eum dñs dixit: Vade retro me Sathanas, scandalū mihi es, qđ nō sapis qđ dei sunt, sed que homi-
nū, ita & hic intelligit. Sunt aut̄ & qua abscissa sunt ex eodē testimonio ab eisdem Macario
& Stephano ita, sc̄tū q̄ppe in similitudine hoīm refugiebat passionē vt homo, deus vero ex-
istēs q̄ est secundū diuinā essentia ipsibilis, prompte suscipiebat passionē & mortē. Basilius
deo amabilis ep̄s Gortinæ dixit. Ecce p̄issime dñe adhuc qđ vnā volūtate q̄ ab eis promissa
fuerat nō ostenderunt, sed & duas uoluntates ex p̄nti quod relectū est sc̄tī Athanasii testimo-
nio luce clarius ostēderūt, Stephanus monachus discipulus Macarij dixit: S. Gregori⁹ Theo-
logus in libro secundo de filio manifeste oñdit vnā uoluntatē in dño nostro Iesu Ch̄o inq̄gens
illius em̄ velle nec cōtrariū est deo deificatum totū. Basilius deo amabilis ep̄s Gortinæ dixit:
Qualem voluntatem dicis quā deificati est diuinā, an humana? Si em̄ diuinā dixeris, quod
diuinū est deificatōe nō indiget, si aut̄ humana, pculdubio duas uoluntates & ex p̄nti testimo-
nio etiā nōles significas. Domitius deo amabilis ep̄s Plusiados dixit: Postulo à deo coronatā
dñi fortitudinem & sanctam synodū ut ueniat in mediū Geor. religiosus monachus cōdisci-
pulus huius Stephanī & interroget si bñ dogmatisset Stephanus. Cōstantinus p̄issimus ip̄ator
& sancta synodus dixerūt. Et dicat Georgius religiosus si recte dogmatifat, Stephanus
monachus cōdiscipulus eius, Georgius religiosus monachus dixit, omnino dñe extra intētio-
nem sc̄tōz patr̄z disputat aduersarius πατρ̄ου μαχοεστιν patr̄u existens. Item relectū est ex eo
dem codicello alterz testimoniu S. Cyrilli de interpretatione euangeliū secundū Mattheum ser-
mone duodecimo qđ collatum est similiter cū libro Cartaceo bibliothecæ huius venerabilis
p̄farchij textu testimonij habente sic. Ergo id nō sicut ego uolo, sed sicut tu, Transformatio-
nē & transfigurationē naturæ humanæ de exuperata formidine, in audacia spirituali bñ nimis
significat. Sunt aut̄ & aī hoc testimoniu quā callide fidic̄tus Macarius & Stephanus non de-
florauerunt hoc mō. Recusat itaq; ip̄m calicem crucifigentes se dei amatores nō esse tāquam
per hoc accusans, & subest qđem in eo paucorū passionis, ppter humanitatē, compescit autem
cōtinuo uirtute inhabitatōis verbī ac fortitudine. Cōsidera nāq; quomodo ostendit quidem
qđ humanū est ipsa recusatione, qđ aut̄ deitatis est indeflexibile effusus statim. Ait em̄ ad pa-
trem q̄ in cœlis est, verunt̄ non sicut ego uolo, sed sicut tu vis, humanitas vero condecenter
& hoc ait. Nā secundum quod deus est nō extra est voluntatem p̄is, magis autem ipse est vo-
luntas dei & p̄pis sicuti in sapientia, & ipsum velle est patris, sapientia uero est filius. Quia igit̄
& uoluntas p̄is nominat vnigenitus, exclamat dicens laudabilis cantor: Dñe uoluntate tua
p̄stitisti decori meo virtutē, in Christo nāq; est omne donū cōlestiū bonorū à deo & patre.
Alias aut̄ una & cōsubstantiali sc̄tā existenti trinitate & vna deitate in ea intelligēda, qđ nō
erat uoluntas eadē p̄is & filij & sp̄is sc̄tī. Congruentissime igit̄ ad humilitatis habitū &
vt homo subformidat tacite mortē, quā extra naturā & ex maledictō intromissa est, respues-
itēz at̄ vt deus, non sicut ego uolo ait, sed sicut tu. Carnē itaq; quoquā in Christo ad summā

Kk 3 post

Sexte synodi Constantinopolitane.

post hoc fidutiam hois transformabat, natura docebat, quippe iam nec ipsam seuerā mortē pti-mescere si p̄sertim vtiliter ad eā accederet propter deū, in hoc enim plurima est merces, quia ad id qđ ita odibile & natura infestū est accedimus propter deū discēte & incipiente nostra natura in primo Christo viriliter agere & pualere cōtra sic vehementes & noxios venientiū incursus. Sancta synodus dixit. Tu Stephane & tuus magister Macarius nō ostendistis in incarnationis dispensatione dñi nři Iesu Christi veri dei nostri p̄ codicillū à vobis oblatū, sed & duas volūtates in testimonij in eodē codicillo positis inuenimus aperte clamāte Athanazio laudabili quis detrūcata & obcēlata sint iuxta qđ soliti estis eadē testimonia q̄ puerſe interpretātes, prulistiſ. Desi-nuimus igit̄ postq̄ apte approbat̄ estis ad subuersiōne diuinor̄ dogmatū festinare & sanctoꝝ ac p̄babilis patru doctriṇas corrumpere, & hæreticoꝝ magis sensum affumere, & quaꝝ ab eis dogmatizata sunt sectari ad cōtagiū orthodoxa plebis ab oī sacerdotali dignitate & ministerio alienos existere. Eos aut̄ q̄ iam penitentiā egerūt & supius noīatos tā eōs q̄ clēricos, q̄ & nūc in medio assistunt, & recte vna nobiscū confiten̄ p̄uidimus qdem in p̄prijs locis refidere. Libellos aut̄ q̄s promiserunt proprie eōꝝ fidei cū iureiurādo in subsequenti nobis offerēt. Sancta synodus exclamauit, multos annos iperatori orthodoxo impatorī multos annos, hæreticū foras mitte, Nouo Euticei malos annos, nouo A pollinari malos annos, hæreticū foras mitte, & impulsus est Stephanus discipulus Macarij & foras missus est. Petrus deo amabilis eōs Nicomediae Theodorus deo amabilis eōs Meletine, Salomon deo amabilis eōs Clanei. Anthoniūs deo amabilis eōs Y pepon. Georgius deo amabilis diaconus & Cartofilax, Anastasius diaconus & notariūs. Stephanus diaconus & cācellarius, Anastasius presbyter & monachus, & Georgius monachus Catamarū dixerūt, Parati sumus in subsequenti recte n̄rē fidei cū iureiurādo libellos offerre. Sancta synodus dixit, qđ ab eis promissum est fiat, & q̄a sufficiunt q̄ hodierna die mota sunt in subsequenti ḡ dudu oblatus est codicillus à parte apostolica sedis antiq̄ Roma ad legendū & cōferendū cū libris hic siti venerabilis patriarchij proferat, Illos itaq̄ duos codicillos qui tūc à Macario & Stephano dati atq̄ relecti sunt ad confitendū venire nolumus eo quod testimonia quae in eis posita sunt nullatenus ad præsentē dogmaticam causam respiciunt.

¶ Actio Decima.

TN nomine dñi dei & saluatoris nostri Iesu Christi imperatibus à deo coronatis & serenissimi nostris dominis Flavijs, Cōstantino qdem p̄issimo, & à deo decreto magno principe perpetuo augusto, & imperatore, anno. xxvii, & post cōfūlatum eius à deo instructe mā suetudinis, anno xiii. Heracleo vero atq̄ Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno. xxij. die xvii mēsis Martij, indictōe nona. Pr̄sidēt̄ eodē p̄issimo & Christo dilecto magno impatore Cōstantino i secretario sacri palati qđ cognominat Trullus, & ex iussiōe eius à deo i-structe serenitatis, Pr̄sentibus & audiētibus Niceta glorioſo exconsule patricio, & magistro imperialium officiorū, Theodoro glor. exconsule patricio & comite imperialis obsequij, & substrat̄e Gothraciæ, Sergio gl. exconsule patricio, Paulo gl. exconsule patricio, Iuliano glorioſo exconsule patricio, & militari Logotheta. Constantino glorioſo exconsule patricio, & curatore imperialis domus Hormisde, Anastasio glorioſo exconsule patricio, & locū agentē comitis imperialis excubiti, Iohanne glorioſo exconsule patricio & q̄stori, Polyeucto glorioſo exconsule, Thoma glorioſo exconsule, Paulo glorioſo exconsule & dispository orientalium, puinciarum, Petro glorioſo exconsule, Leontio glorioſo exconsule, & domētico imperialis mensa.

¶ Cōueniente aut̄ sc̄ā & vniuersali synodo q̄ p̄ imperialē sanctionē cōgregata ē in hac à deo cōseruāda regia vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus p̄bris, & Iohāne venerabili diacono locū p̄tātib⁹ Agathonis sc̄tissimi ac beatissimi papa antiq̄ Ro. & Georgio veñ. ac sc̄tissimo archiep̄o magnæ cōstan, nouæ Ro. & Petro deo amabilis p̄bfo, & monac. & vicario sedis magnæ ciuit. Alexātria, & Georgio religio. pres. monacho & Apocrifario Theodori venerabilis loci seruatoris sedis Hierosolymorū. Iohanne eō civitatis regitane locū agentibus. cxxv. venerabili ac deo amabilū eōp̄o quod circa antiquā Romā est cōcili, q̄ & p̄ proprias subscriptiōnes demonstrant̄ in suggestione ab eis facta ad p̄issimū impatorē Constantiū & Theodoro religioſo, presbytero & locū agentē deo amabilis archiep̄o Rauenae Theodori, Baſilio ep̄ico po Gortinæ Isulc Crete, Theodoro eōpo Epheſi, Sisinnio eōpo Heraclia Thracēſis, Georgio eōpo Cyzici, Petro eōpo Nicomediae, Focio eōpo Niciae, Iohanne eōpo Calcedona, Sisinnio eōpo Hierapoleos Phrygiæ, Macrobius eōpo Seleucia Hisauriæ, Georgio eōpo Mitylenæ, Sergio eōpo Sylimbriæ, Andrea eōpo Methymnæ, Theognio eōpo Chij, Georgio eōpo Camuliano, Antho. eipſco. Ypepon, Genesio eōpo Anastasiopoleos, Platone eōpo Cinnæ, Iohā. eōpo Dascylii, Theo. eipſco. Iustinianopolenos Gordi, Theodo. eōpo Veriſe, Stephano eōpo Heraclia Pōti, Lōgino eōpo Cij, Domicio eōpo Pluſiados, Salomone eōpo Clanei, Iohāne eōpo Myndi, Georgio eōpo Choēſi, Georgio eōpo Cātanæ, Iohāne eōpo Lapis, Eolalio eōpo Zinonopoleos, Cōstantino eōpo Dalisandi,

Theo

Actio Decima.

Fo. LX.

Theodoro episcopo Olibis, Theophane presbytero, & abbate venerabilis monasterij siccile qđ cognominat baivas, Georgio pb̄ro, & monacho monasterij renati positi in antiqua Roma, Conone & Stephano pb̄ris & monachis monasterij qđ cognominat domus arsitia positi filii in antiqua Roma, Anastasio pb̄ro, & monacho oratoriorū venerabilis patriarchi Constantinopoleos. Residentibus itaq; tam gloriosissimis patricijs & cōsulibus quanq; oīnibus venerabilibus & deo amabilibus ex ordine eīs in eodē Trulli secretario propōlitis in medio sanctis & immaculatis Christi dei nostri euangelij. Constantinus deo amabilis diaconus huius sanctissimae dei catholicæ & apostolicae magnæ ecclesiæ, & primicerius deo amabilis notariοꝝ sanctissimi archiep̄i huius à deo conseruandæ regiæ vrbis dixit. Meminit vestra pietas, & hæc sancta atq; vniuersalitatem synodus qđ in p̄cedenti conuentu locutio facta est reliquo testimonioꝝ qđ sunt in codicillo qui prolatus est à Macario & Stephano, & eorū collatio facta est ad libros sanctoꝝ patrū qui recōditi sunt in venerabili patriarchio huius regiæ vrbis, horumq; virtutē cognoscitis, & quia interlocutio facta est à vestra sancta synodo ut in altero secretario lectio fieret, & collatio testimonioꝝ cū libris huius venerabilis patriarchij qđ iam prolatas sunt à parte apostolice sedis antiquæ Romæ, & qm̄ promiserunt Petrus deo amabilis ep̄s Nicomedie, Theodorus amabilis ep̄s Meletinæ, Salomon deo amabilis ep̄scopus Clanci. Anthonus deo amabilis ep̄scopus Yperiorū. Necnon & Georgius deo amabilis diaconus & Cartophilax, & Dyonisius deo amabilis diaconus & Cancellarius, Anastasius qđ religiosus diaconus & Notarius defensor nauij, & Stephanus diaconus & Cancellarius, & Anastasius religiosus presbyter & monachus, & Georgius religiosus monachus recte fidei suæ cū iure iurando huic vestra sanctæ & vniuersali synodo libellos offerre, & suggerimus ad qđ placuerit. Constantinus piissimus iperator & sancta synodus dixerūt. Quæ dudū gesta sunt relegant, & relecta sunt. Constantinus piissimus iperator & sancta synodus dixerunt. Auditores effecti testimonioꝝ que prolatas sunt à Macario & Stephano agnouimus qualis amputatio ab eis facta est in hmōi testimonioꝝ qđ obumbraret & cōfunderet omnem dñi nostri Iesu Christi veri dñi nostri humanationis dispensationē, in memoria qđq; habemus quod & Petrus deo amabilis ep̄s Nicomedie. Theodorus deo amabilis ep̄s Militanæ & Salomon deo amabilis ep̄s Clanci, & Anthonus deo amabilis ep̄s Yperiorū, ad hæc & Georgius deo amabilis diaconus & Cartophilax, & Dyonisius deo amabilis diaconus & Cancellarius. Anastasius deo amabilis diaconus & Notarius defensor nauij. Stephanus religiosus diaconus & Cancellarius, atq; Anastasius & Georgius religiosi monachi pm̄ilerū libellos recte suæ fidei cū iure iurando in alio secretario huic scilicet ac vniuersali synodo offerre, sed cōsequēs est codicillū qđ oblatus ē paternoḡ testimonioꝝ à pte aplīca sedis antiquæ Romæ, qđ sub sigillis cōsistit ad medii deduci ad relegendū atq; cōferendū cū libris venerabilis patriarchij huius à deo cōseruandæ regiæ vrbis, & platus est hmōi codicillus sigillatus, & postq; disigillatus fuisset accipiens Petrus deo amabilis diaconus & notarius sanctissimi archiep̄i Constantinopo. ipsum Authenticū lib̄ꝝ qđ est de scuophilacio. i. de reposito sacroꝝ vasorum huius sanctæ magnaꝝ ecclesiæ mēbranaceū rectū ex argento. Et Salomon deo amabilis diaconus & notarius eiusdem sanctissimi archiep̄o pi. Constantinoꝝ pdictū codicillū testimonioꝝ relegit habentē superscriptionē in his verbis. Testimonia sanctoꝝ ac probabilitū patrū ostendētia duas voluntates & duas opatiōes i dñō & deo & saluator noſtro Iesu Christo sancti Leonis papæ Romani ex ep̄stola secunda ad Leonem iperatore cuius initiuī est. Promisiſſe me memini. Quicqd ergo in tpe accepit Chrūs secundū hoīem accepit, cui nō habuit qđ cōferrentur. Nā secundū potentia deitatis indifferenter oīnia quā habet pater etiā filius habet, & quā in forma serui à patre accepit eadem in forma dei etiā ipse donauit, secundū em formā dei ipse & pater vñū sunt, secundū autē formam serui nō venit facere voluntatē suā sed voluntatem eius qui misit eū. Secundū formā dei sicut habet pater vitā in semetipso, sic dedit & filio vitā habere in semetipso. Secū formā serui tristis est aīa mea vñq; ad mortē, qđ testimoniuī collati est cū superius dicto libro scuophilaciō & cōstitit, siꝝ relevēt est eodē codice testimoniuī sancti Ambrosii ep̄scopi Mediolanensis ex libro secundo ad Gratiānū iperatore cuius initiuī est. Sed forsitan arbitror præteritū lib̄ꝝ, suscepit ergo voluntatē meā, suscepit tristitiam meā. Confidenter tristitiam nomino qđ crucē prædico, mea est voluntas quā suā dixit, qđ vthomo suscepit tristitiam meā, vt homo locutus est. Et ideo dixit. Nō sicut ego volo, sed sicut tu, mea est tristitia quā meo suscepit affectu, etenim nullus moriturus gaudet, mihi cōpatitur, & mihi cōtristatur, & mihi condoleat. Pro me igitur doluit in me qđ pro se nihil habuit qđ doleret. Doles ergo dñe non tua vulnera sed mea, nō tuam mortē, sed nostram infirmitatem. Propheta dixit, qđ pro nobis doles, & nos reputauimus te domine esse in doloribus dum qđ ipse nō dolebas pro te sed pro me. Et qđ mirū si pro oīnibus doluit qđ pro vno lachrymatus est, & qđ mirū si moriturę te deat qđ Lazarus resuscitatus illachrymat̄ sed & ibi eum sororis eius pietas ad lachrymandum mouit, per quam eius tangebat sensum humanum. Et hic interius

Kk 4 eius

Sexte synodi Constantinopolitane.

ei⁹ affectus dispensationē operā, vt quēadmodum mors eius omniū abstulit mortem, & li-
uor eius nřa sanauit vulnera, ita & eius tristitia nostrū diluat mcerorē. Vt homo igit⁹ dubitat,
vt homo turbat, non turbat vt virtus, neq; deitas eius, sed anima turbat, & turbat scđm huma-
nae fragilitatis assumptionē, ppter ea qā animā suscepit passibile. Nec em̄ deus scđm quod de-
est aut turbari, aut mori potuit. Vnde & ait: Deus deus meus vt qđ me dereliquisti. Vt thō igit⁹
loquit⁹ meos merores circūferens, qm̄ in periculis existentes à deo nos derelinqui putamus,
vt homo turbat, vt hō illachrymat, vt homo crucifigit. Sic em̄ dicit Apl⁹: Quia Ch̄ri carnem
crucifixerūt. Et alibi apl⁹ in q̄ Petrus: Christo passio carne, caro itaq; passa est. Nā deitas libe-
ra extit mortis ex passione, corpus scđm conditionē humanæ cessit naturæ. Quod testimo-
niū fil̄ collatū est cū libro cartaceo vetutissimo q̄ est de bibliotheca venerabilis p̄iarchi hu-
ius à deo conseruādæ regiæ vrbis, & constitit. Itē relectum est ex eodē codice testimonium
eiusdē sancti Ambrosii ex libro sexto interptatōis Euāgeli⁹ scđm Luca, continēs ita: Quod aut̄
dixit, non mea voluntas, sed tua fiat, suā ad hominē retulit, patris ad diuinitatē. V oluntas em̄
hois temporalis, volūtas diuinitatis æterna, quod testimonium collatum est cum codice latinis
literis scripto, interptante Constantino deo amabili p̄sbytero, & defenfore huius sanctæ ma-
gnæ Ecclesiæ, & grāmatico latino, & constitit. Itē relectum est ex eodē codice testimonium
sancti Iohānis ep̄i Constatīnopoleos ex sermone facto ad eos q̄ ad missas non occurserūt, cu-
ius iniq; est, iteq; Circensia, continēs ita. Horz mihi iteq; memores estote verboz, vtilis eore
erit mēoria de oī one conferētibus, pdixit p̄ditem, prædixit omniū fugā, & sui mortē. Per-
cutiam em̄, ait, pastorem, prædixit q̄ eum abnegatus fuisset, & quando, & quoties accurate
oīa, & post hēc oīa idoneā præsciā futuroz dans probationē veniēs ad locum erat, & illi q̄
dem dicunt, q̄ scđm deitatē. Nos vero dicimus, q̄ scđm dispēsationē, Iudicate itaq; & ab ipa
vnigeniti gloria nulli grām dantes sñiam profertote. Si em̄ & cum contribulī iudicor nunc,
sed supplico ac deprecor vt absq; præmio iudicium fiat, neq; ad gratiam meam, neq; ad illogē
odiū, maxie qdem & ex hoc ip̄o manifestū est, q̄ nō ē diuinitatis ip̄a oīo. Deus em̄ nō orat, dei
em̄ est adorari, dei est orōnem suscipere, non orōnem offerre vīsum, quia inuerecundi sunt ex
ipsius orōnis sermonibus manifestū vobis facere pertentabo, q̄a totum dispēsatōis est, &
ipsius carnalis infirmitas, quādō em̄ humile qđ loq; Chrīs, sic loq; humile & vīle, quatenus
immenſitas humilium dīctoz etiā eis q̄ valde contendunt possit p̄suadere, q̄a nimis ab illa in-
effabili atq; inenarrabili essentia diffonen⁹ hēc verba. Veniamus igit⁹ ad ip̄a verba oīonis.
Pater, si possibile est, trāseat à me calix iste, verunt̄ non sicut ego volo sed sicut tu vis. Et post
paucā. Interrogo hēreticum deus formidat, & sup̄sidet, & pigritat, & tristat, & si dixerit etiā
recede ita, & statuet illum deorum cum diabolo, magis aut̄ & illo inferiorē. Neq; em̄ ille aude-
bit hoc dicere, sīnautē dixerit, q̄ nihil hoḡ dignum deo, dic ergo q̄a nec erat deus. Absq; istis
em̄ & aliud inauditu erit, si hēc deifuerint verba. Neq; em̄ & situationē tñmō intelligent
ipsa verba, sed & duas voluntates, vñā qdem filij, aliā vero p̄fis contrarias in alterutrum. Quid
em̄ dīctū est: Nō sicut ego volo, sed sicut tu hoc insinuātis est. Hoc autē nec illi aliquādo pmise
runt, sed nobis semp dīcētibus: Ego & pater vnum sumus in maiestate, illi in voluntate hoc
dīctum esse inquunt, dīcētes p̄fis & filij vñā esse voluntatem. Si igit⁹ p̄fis & filij vna est vo-
luntas, quomodo hic dicit. Verunt̄ non sicut ego volo, sed sicut tu vis. Si em̄ in diuinitate qđ
dīctum est sit hoc, contradic̄tio erit, & multa inaudita ex hoc generan̄. Si at de carne hāt rō-
nem quā dīcta sunt, & malum ex hoc erit scđalum. Nec em̄ nolle mori carnē rēphēsio ē, qm̄
hoc natura est. Ipse aut̄ quā naturæ sunt oīa absq; p̄ctō oīdit, & cum multa abundātia, vt etiā
hēreticoz obturet ora. Quādō autē dixit, si p̄t fieri, trāseat à me calix iste, & non sicut ego
volo, sī sicut tu, nihil aliud oīdit nisi q̄a carnē vere idūt̄ est timēt̄ mortē. Mortē ei timere, &
dubitare, & anxiari illius est. Nunc qdem eā deſtitutā reliḡ, & nudatā ex propria operatōe vt
demonſras eius infirmitatē, credibilē eius faciat & naturā. Nunc vero eā abscondit vt dicas
quod non erat purus homo, quēadmodum em̄ si semp humana demonſtrasset, hoc vtq; cre-
deret, ita si semp quā ditatis sunt, effecisst̄, incredibilis vtq; fuisset ipsius dispēsatōis rō, pro-
ptereavariat & intermisce verba & causas, vt neq; Pauli Samosateni neq; Martionis, & Ma-
nichei ægritudini & furori occasiō tribuat. Idcirco & prædicet quod futurę eft̄ vt deus, & sū
p̄sedit iteq; vt homo. Quod testimoniu fil̄ collatū est cū libro mēbranaceo q̄ est de bibliotheca
venerabilis p̄iarchij hui⁹ à deo conseruādæ regiæ vrbis, & cōſtitit. Itē relectū est ex eodē co-
dice testimoniu eiusdē scđi Iohannis archiepi Constatīnopoleos de iterptatōe Euāgeli⁹ scđm
Matthēum de textu, vbi ait: Et venit ad discipulos suos, & iuuenit eos dormiētes, continens ita
Quēadmodū q̄ corpe curant̄ sponte sustinent dum curant̄ dolorē, non q̄si virtute, sed necessa-
rio ppter salutē quā ab ea congrīt̄, eodē modo & saluator effugiendū qđē scđm id quod est
w̄iam recusabat mortē, sustinuit aut̄ eam magnanimiter, vt nobis hoib⁹ multifarie p̄ hmōi
dispensa

Actio Decima.

Fo. LXI.

dispensatione prodesset. Nō solū enim $\lambda\tau\tau\eta\mu$ redemptionē offerens liberos nos omni peccato fieri $\pi\alpha\gamma\sigma\eta\kappa\alpha\sigma\tau\mu$ præparauit, sed & corporis quasdā primicias resurrectiōis mortuor̄ ostentans cōmūnē q̄q̄ cōfirmavit resurrectionē. Forſitan aut̄ & si nō recusafet, & stimatus esſet vt iq̄ qđ temeraria audacia atq; contemptu vltro ad mortem veniſſet. Nunc autem orando id recuſans immoderatā ostendit pimentū eum maliciā. Tranſeat ergo calix ingens ſubiunxit. Verum tamen nō ſicut ego volo, ſed ſicut tu, & ſuā quidē voluntatē habere fe efficaciter demonstrauit. Pponit aut̄ vbiq; ſuā, paternā voluntatē, & in omnibus adnectit illā q̄ patris eſt ei concurrentē, concordemq; ſe oſtendit illius voluntati. Quod teſtimoniū ſimiliter collatū eſt cū codice Characteo, q̄ eſt de bibliotheca ſimiliter venerabilis huius p̄farchij, & cōſtituit. Itē relectū eſt ex eodem codice teſtimoniū ſancti Athanasii archiepiscopi Alexandriæ ex libro de trinitate & incarnatōe cuius eſt initiu, q̄ callide diuinā ſcripturas, cōtinens ita, & quando dicit. Pater ſi poſſibile eſt traſeat à me calix iſte. Veruntamē non mea volūtas fiaſt, ſed tua. Spūs qđem promptus eſt, caro aut̄ infirma, duas volūtates hie oſtendit, vñā qđem humana quæ e carnis, alia aut̄ diuinam. Nā humana propter infirmitatē carnis refugiebat paſſionē, diuina aut̄ eius prompta, ſicut & Petrus audiens de paſſione formidauit & dixit: Proptius tibi ſi dñe, imperauit aut̄ dñs dicens. Vade retro me Sathanas, ſcandalū mihi eſt, q̄a nō ſapi ea quæ dei ſunt, ſed q̄ hoīs, ita & hic intelligit, faetus q̄ppe in ſimilitudine hoīm recular paſſionē vt hō, deus vero existēs, & ſecundū eſſentiā diuinā impaſſibilis prompte accepto tulit paſſionē & mortē, eo qđ imposſibile erat teneri illum à morte. Quod teſtimoniū ſimiliter collatū eſt cū libro mēbranaceo crocato, q̄ eadēque de bibliotheſa huius venerabilis patriarchij, & cōſtituit. Itē relectū eſt ex eodem codice teſtimoniū ſancti Gregorij epi Nysiq ex libro $\alpha\omega\tau\eta\pi\pi\tau\mu\tau\mu$ oppoſitione aduersus Apollinarē cuius ē initiu, Bonum erit vt iq̄ exordiū, cōtinens ita, Apollinari, ſed turbant (ingt) infidelū pturbatōe Gregorij aduersus nos cōtumelijs vtiſ turbulentos, & pſidos appellans eos q̄ euāgelicæ voci nō citra examinationē attendunt, q̄ ait: Si poſſibile eſt tranſeat à me calix iſte, veruntamē nō mea, ſed tua fiaſt volūtas. His aut̄ adiungit, ppriū dictū cōtinens ita, Apollinarij & nō memorat q̄a volūtas iſta, ppria dicta eſt, nō hoī terreni ſicut ipſi purat ſed dei q̄ de ccelo defecit, Gregorij. Quisnā inueniet tale a liquid dicere, nō dico hoīz aliquē q̄ in hærefi denotati ſunt, ſed nec ipm̄ impietatis atq; falſitatis patrē arbitror adiunueri aliqd ad blaſphemia callidius quā q̄ dicta ſunt, putas neſcit verboge ſcriptor q̄ logtur deus de ccelo defecit, ppriam ipſius deitatis voluntatē $\pi\alpha\gamma\eta\gamma\mu\pi\mu\tau\mu$ exceptat, & nō vult ad affectum venire, qđ vult ergo, diuīſe ſunt patris & filij volūtates, & quo ergo erit cōmūnis vtiſi volūtas, quo vtiſi idētitas naturæ differētia volūtatiſ inſinuabit. Omnino em̄ necesse eſt naturæ volūtatiſ cōcurrere ſicut alibi dñs ait: Non pōt arbor bona fructus malos facere, ne q̄ arbor mala fructus bonos facere, fructus vtiſi naturæ eſt affectus, vt pfecto bene bona ſit, male aut̄ mala. Si itaq; differens eſt in patre, & filio fructus volūtatiſ, differentem necesse eſt & alteutrō naturā cōfiteri. Quid igiū impugnat Arrius? qđ aut̄ nō fugiūt ad Euno- mium q̄ dividēs patris, & filij naturā ſimul diuidit cū natura voluntatē, & magis colligit alienationem ſubstantiæ ſubmiſſum à p̄lato diſcerpens à diuinitate in verbū, itaq; aut̄ qđ ab eo dictū eſt repetamus Apollinarij & nō memorant, q̄a voluntas propria dicta eſt nō hominis q̄ ex terra eſt, ſicut exiſtant ipſi, ſed dei qui de ccelo defecit, Gregorij. Qualem voluntatem afferit verbi ſcriptura q̄ nō vult dñs fieri dicens ad patrem. Nō mea voluntas, ſed tua fiaſt. Putasne in telligit in qualem delapsus eſt ſerno eius cōtrouerſiā, appropinquat paſſio, & ſicut necdū futu- rus eſt p̄ditor ſuperuenire cū multitudine. Tunc quoq; huiusmodi facta eſt oratio q̄ depre- catur homo eſt, an deus. Si deum eſſe q̄ deprecatur, exiſtant parē ei cū hominib⁹ inſipit im- potentiam. Qūo legitur deus qui nullū habet inditum bonū, ſed ſupernū inuocat adiutoriū, de hinc quomodo reprehendat diuinitas propriam voluntatem, bonum fuit an malum quod vo- lebat? & ſiquidem bonum quomodo non ad affectum perducit quod volebat, ſi autem malum quæ eſt diuinitati ad malum familiaritas. Sed quod dixi quia non intelligit quod in contrarium circa eudem sermonem, ſi quippe vñigeniti dei eſt vox quæ dicit. Non mea voluntas fiaſt, ſed tua, ipſe ſermo circa ipſum per quandā ſemper cōtrarietatē voluitur, & nusquā ſtabilitatē ha- bet. Qui cū nō vult propriam voluntatem fieri, hoc ipsum vult per omnia vt nō fiaſt quod vult. Quomodo ergo oratio ad affectum perducit dicens, quia hoc volo vt qđ volo nō fiaſt in cōtrario, per omnia qđ deſiderat conuertitur, & heſitauit erga alterutru qui huiusmodi orationem exaudit. Quicquid enim fecerit ad eum exitum qđ oratum eſt in voluntarium cōuertitur, faciat voluntatem orantis. Sed & oratio eſt vt minime fiaſt qđ vult, non faciat qđ vult, ſed q̄ orat vult fieri hoc ipsum qđ non vult. A c per hoc per omnes modos quoq; cōuertatur, quoquo modo acci- piatur incōſtantia erit eius intelligētia, ipſa ſibi repugnans, & à ſeipſa deieciſt. Ad huiusmodi itaq; verbi heſitatiōe vnum fiaſt ſolatium vera ipſa mysteriū cōfelliō, quia formidare quidē paſſionē humana fragilitatis eſt, ſicut ait & dominus ſpirituſum promptum eſſe dicens, carnē autem infir- mam

Sexte synodi Constantinopolitane.

mā, suscipere vero eādē ex dispensatōe passionē diuinę est voluntatis & virtutis. Quia igit̄ alia est humana voluntas, & alia diuina, loquit̄ quidem, & q̄ si ex homine qđ infirmitati naturae cōgruit, q̄ nostras passiōes assumpt̄. Adiungit aut̄ secundā vocem sublimē, & deo decibilē voluntatē quā firmari humanā pro hoīm salute volens, q̄ em̄ dixit non meā humanā hoc sermo ne significauit, addens vero tuā oñdit coniunctionē suā deitatis ad p̄fem̄, cuius nulla voluntatis est dñia propter cōmunitatem naturae, nā p̄pis dicens voluntatem etiā filij demonstravit, h̄ec aut̄ est velle omnes hoīes saluos fieri, & ad cognitōem veritatis venire, qđ non erat aliter fieri quā mortem subiūcere quā vitā p̄prediebat, humilem autē humanaz formidinib⁹, & sermone, & passionē assumpt̄ dñs, oñdens quod non veraciter circa eum erat quod nostrū est ex cōmunitate passionū ipsam naturā credibilem faciens. Qđ testimoniuñ s̄l̄t̄ collatū est cum libro Chartaceo q̄ erat ex bibliotheca huius venerabilis p̄farchij, & cōstituit. Itē relectū est ex eo dem codice testimoniuñ eiusdē S. Gregorij de hoīs contēplatoe capl. 4. continēs ita, ipsa qui demania regium qđ & sublime inditū, oñdit, porro à priuatoꝝ paupertate seiuncta in eo qđ indominabilis, & liberi existit arbitrii proprijs voluntatibus se imperialē dispensans. Itē relectū est ex eodē codice testimoniuñ eiusdē S. Gregorij ex his q̄ aduersus Eunomiū capl. 35. cui⁹ est initium non erat vt videſ continuens ita. Omnino necesse est conuenies esse, & propriū confiteri naturae, ip̄m quoq; arbitrii. Et si dissimile extiterit scđm naturā, dissimiles erūt etiā ip̄e voluntates virtute eius in vtrisq; idonea existente natura deficiunt ad perficiendā propriam voluntatem. Quod testimonium s̄l̄t̄ collatum est cum libro Chartaceo qui est de bibliotheca huius venerabilis p̄farchij, & constituit. Item relectum ē ex eodem codice testimoniuñ S. Iohānis archiepi Constatīnopolos ex sermone. P̄f, si possibile est, trāseat à me calix iste, cuius initium est. Profundā sectionem, continens ita. Sed non sufficiunt h̄ec solūmodo, sed & aduentus, vt non putare ꝑ phantasticum quod siebat, non superficie tñrem credibilem facit, sed & tempore multo, & quod per omnia humana trāsfigit, neq; enī simplē in homine perfecto venit, sed in vtero virginis, vt etiā i vulua baularet, & partū sustineret, & lactis nutrimentū, & incrementū, prolixitate m̄q; tpis, & per diuerſitatē oīm etatū credibile faceret quod siebat, sed neq; in hmoī pbatōe perficit, sed & ipsam circūferens carnem pmittit eā naturae perpeti detrimenta. Et esurire, & fitire, & dormire, & fatigari. Postremo etiā ad crucem veniens finit eam quā carnis sunt pati, ideo enī & guttae sudorū de ea cadebāt, & angelus inueniebat eā sustentans, & tristat̄, & h̄efitat̄. Prius enim quām h̄ec diceret, ait, aīa mea turbata ē, & tristis ē v̄ qđ ad mortē. Si enim his oībus gestis os malignū diaboli per Martionē Ponticū, & Valentīnū & Manichēum Persam, & alias plures h̄ereses valuit quātū ad eos verbū dispensatiōis subuertere. Et insonuit satanas consuonum dicēs: q̄a neq; incarnatus, neq; carne induitus ē, sed putatiꝝ hoc erat, & phātasia, & scēna atq; simulatio dum q̄n passiōes ip̄e p̄clamarēt. & mors, & sepulchrū & esurie, si nihil hoḡ factum est, quo non multo amplius h̄ec impietatis nequissima dogmata disseminarent, quāobrem sicut esuriuit, sicut fatigatus ē, sicut dormiuit, sicut māducauit, sicut bibit, sic & mortē recusat, qđ est humanū, oñdens, & infirmitatē naturae, q̄ nō si ne dolore patī auelli de p̄fenti vita. Si enim nullū hoīe dixisset, dixissem vtiq; q̄a si homo eet oportebat eū pati quā hoīs sunt, quā vero h̄ec cum ad crucē véniret, & formidaret, & tēderet, nec sine dolore auellere t̄ p̄fenti vita, inest q̄pē natura amor p̄fentiū. Et ideo oñdere voluntē carnis velamen dispensatiōem̄q; credibile facere cū multa pbatōe passiōes ipsas nudas p̄posuit. Qđ testimoniuñ s̄l̄t̄ collatū est cum libro membranaceo qui est de bibliotheca huius venerabilis p̄farchij, & constituit. Itē relectum est ex eodem codice testimoniuñ eiusdē sancti Iohānis Chrysostomi ex interprtatiōe Euangeliū scđm Matthæum lib. 8t. cuius est initium Tunc venit cū eis Iesus, cōtinēs ita. Et pusillū accedēs, orabat, dicēs: P̄f, si possibile est, trāseat à me calix iste, verunt̄ nō sicut ego volo, sed sicut tu, & venit ad eos, & inuenit eos dormientes, & dixit Petro sic: Nō potuisti vna hora vigilare meū. Vigilate & orate, vt nō ītretis in tentationē. Spūs qđe promptus est, caro aut̄ infirma. Nō simplē maxie Petrum aggredit̄, dum q̄n & ceteri dormirent, sed palpan̄ atq; tangens eum. Et ex hoc propter causam quam ante dixi, dehinc quia & ceteri hoc ipsum dixerunt, dicente enim Petro, inquit: Quod si etiam optuerit me mori tecum, non te negabo. S̄l̄t̄ autem inquit, & omnes discipuli dixerunt. Cātege omnes alloquit̄ redarguens eōq; infirmitatem, qui enim mori cum eo delegerat, nec saltē contristato simul cum eo, tunc euigilātes cōtristari valuerūt, sed tenuit eos somnus. Orat vero ne causa simulatio esse putare, & sudores defluunt, p̄ter eandē iter̄ causam, ne dicāt h̄eretici qđ anxietatē simulasset. Propterea & sudores vt guttae sanguinis, & angelus cōfortās eū, vīsus est multa milia quoq; timoris indicia, ne q̄s diceret verba fīcta fuisse. Ideo & oīo, dicēdo nāq; Si possibile est, transeat, oñdit humanum. Dicendo aut̄ verunt̄ non sicut ego volo, sed sicut tu, ostendit quid sit waꝝt̄ elegans, & Philosophum imbuens, vt & natura in aduersum trahente

hente sequi deum. Quoniā quidem non sufficiebat insipiētibus προστόπ personā faciem ostēdere solā, & iā verba adiungit. Iterq; qā verba non sufficiebat tñ, sed & res, oportebat vt eas verbis coniungeret, vt credant etiā q; vehementer contendunt, qā & homo factus est, & mortuus ē. Si em̄ & dum hæc sint, incredibile ē hoc adhuc apud quosdā, multo magis si hæc minime fuissent. Quod testimoniuū sūl collatum ē cum libro chartaceo, qui ē de bibliotheca venerabilis huius p̄iarchij, & constituit. Itē relectum ē eodē codice, testimoniuū eiusdē ex interpretatione Euāgeliū scđm Iohānem libro scđo, sermone, lxvii, cuius initiuū est: Dulcis ē præsens vita continēs ita: Nunc anima mea turbata ē, & qd dicā: Pater, salua me ab hac hora, qā hoc non ē uitatis, vt ad mortē veniret, sed maxime inuitatis, vt em̄ non dicāt, qā ipse extra dolores humanatus existens facile de morte philosophat, om̄ne mortis īperī potēter destruēs, & nos extra periculū exhortat, oīdit, qā q̄uis anxie, att̄ propter vtilitatem non recusat, hæc vero dispēsatiois sunt, non deitatis. Ideo, ait, nunc aīa mea turbata ē. Nā si hoc non ē, q̄lis consequentia ē quod dictum ē, & dicere: Pater, salua me ab hac hora, & ita turbari, vt exi quoq; deponceret, si vero inesset etiā disfugere hæc naturæ humanæ sunt īfirmitatis, siue ipotentiaz, sed non habeo, inq; quod dicā ex vi postulās, propter hoc em̄ veni in hæc rem, ac si diceret: Seu turbamur siue cōmouemur non fugiamus mortē. Nā & ego nunc turbatus nō dico vt fugiā. Oportet em̄ sustinere quod superuenit, non dico libera me ex hac hora, sed qd, p̄ glorifica nomen tuū, dum q̄i pturbatio hoc cogeret dicere, ecōtrario dico, glorifica nomen tuum, hoc ē, eleua iā sup crucem. Iterq; humānū ondī, & naturā nolentem mori, sed p̄sentē vitā amplectentem, oīdens q̄ non extra humanas passiones erat, quēadmodū em̄ esurire crimen non ē, neq; dormire, ita nec p̄sentem vitā affectare. Eternū Chirūs corpus mundū à peccatis habuit, non naturalibus necessitatibus liberq; alioquin nec corpus esset. Quod testimoniuū sūl collatum ē cum libro Membranaceo qui ē de bibliotheca huius p̄iarchij, & constituit. Itē relectum ē ex eodē codice testimonium S. Cyrilli archiepiscopi Alexādriæ, de thesauris capitulo, xxiiij, cuius initium est, si à qualibet aliquorū, continens ita, propriā mortem saluator euacuauit. Quemadmodum ergo nequaq; mors destrueret, eo non moriente, ita in singulis carnis passionibus, nisi em̄ formidasset non vtiq; natura à formidine libera fieret, nisi tristaret non vtiq; vnquā de tristitia liberaret, nisi pturbatus esset, & pertimesceret, nunquā extra hac efficeret, etiā in singulari qua humaniter facta sunt cādem aptās rōnem iuenies in Christo, eādem carnis passiones motas fuisse, non vt obtineāt sicut in nobis, sed vt agitate destruātur virtute carnem inhabitatis verbū in melius refecta eadem natura, quod testimoniuū sūl collatum ē ad librum qui ē de bibliotheca venerabilis huius p̄iarchij Cartaceum, & constituit. Itē relectum ē testimoniuū eiusdē ex eodē libro continēs ita, homo factus ē dei verbum, non iterq; vt deus ante humanatōem oīa agat, & loquit, sed & plerūq; etiā propter vtilitatem que in carnis ē dispēlatione, & sicut hō quædā loquit, hæc hāte eodē mysterio virtutem, quo modo absurdum nō est scādalizare audientes dum interdum humanius loq;. Loquit em̄, vt homo, loquit vt deus habens in vtrisq; p̄tātem, humaniter em̄ dicebat, nunc anima mea turbata est, diuinæ autem, p̄ testatē habeo ponendi cā, & iterq; p̄tātem habeo sumendi eā. Perturbari ergo passio carnis est propriæ, p̄testatē autem habere ponendi, & iterum sumendi animā virtutis verbi est actus, quemadmodum em̄ dum quid loquitur diuine, dum & homo cernatur minime scādalizamur, sed consideramus habitas in carne verbū, ita cum qd loquit vt hō, nō scādalizemur, considerātes, quia propter nos factus es homo. Et quā humanitati congruunt, loquit, quod testimoniuū fūmīliter collatum est cum eodem libro, & constituit. Item relectum est ex eodē codice testimonium eiusdē S. Cyrilli ex dogmatibus aduersus Julianum libro tertio, ex sermone duodecimo, cuius initium, attentat qdem q̄ ex aduerso est, continens ita. Quia iū nisi qd inuoluntarium erat, fecisset, & voluntatem nequaq; omnino pateret necessario demonstrat inuoluntarium qdem quod in patiendo fuit in glorium vt fatus lum, att̄ voluntarium eo quod oībus exitit vtile. Et non velle qdem calicis recusatio cōtinet, spōte àt pati in eo quod dictū est ad p̄fem. Verunt̄, non mea voluntas, sed tua sit. Cōplacente ergo deo & p̄fe, & tanq; consentiēte prudentissimis dispensatōibus filius scđm carnem mortem sustinere dicit, quatenus surgēs à mortuis, destrueret mortē, & auerteret corruptionē, & iustificaret q̄ sub celo sunt. Et post pauca: Considera ergo q̄no vt suscitaret quod datum est ei, id ē, nos quod dei erat inuoluntarium propter passionis contumelias voluntarium fecit. Sustinuit q̄ppe crucem ignomisria contempta, sicut egregius scribit Paulus, quia vera passio extitit inuoluntaria qdē ei quātum ad infirmitatem humanorū sensuū p̄tinet, verunt̄ q̄q; nimis fūsset in glorii voluntariū fuit, eo q̄ deo est esse acceptū. Acceptū nāq; videt̄ oportere om̄ne qcqd est, male sustinere fideles suos, p̄ multosq; salute. Cōsiderauit q̄s q̄ optime, & in Euāgelicis narratōibus, qd testimoniuū sūl collatum ē cum libro mēbranaceo bibliothecæ huius venerabilis p̄iarchij, & cōstituit.

Item

Sexte synodi Constantino politane.

Item relectum est ex eodem codice testimonium eiusdem ex interpretatione Euangeli secundum Matthaeum ex tomo. xi. continēsita. Licet enim quod maxime quod accidit non in oībus, & per oīa voluntariū ei fuit, sed tñ propter oīm salutē, & vita voluntariā fecit crucis passionē, no uerat q̄ppe nouerat quæ ex hoc futuræ escent emēdationes, & quod hoīs naturā repararet, & sanguine proprio acquireret deo patri, si enī nō fecisset voluntariū pati dum nimis esset inuo luntariū, quænā occaſio considerabīt orādi eū, & dicēdīt: Pater si possibile est, trāseat à me ca lix iste. Eiusdē ex tomo. xij. & subest qudē in eo metus patiēdi propter id qđ humanū est, miti gaī vero confestim p̄ inhabitatis verbī potentia atq; fortitudinē. Prospice ergo quō subde monstrar qđē in eo recusatio īp̄a quod humanū est, diuinitatis aut̄ inflexibilitas statū refūlit, ait enī ad p̄fem q̄ in cœlis est, veget̄ non sicut ego volo, sed sicut tu, & hoc āt ut homini con gruit fatus est. Nā iuxta quod deus est, non extra voluntatē est p̄fis, imd̄ vero ipse est consiliū dei & p̄fis, si vtiq; in sapia, & velle est p̄fis, sapia vero est ipse filius, q̄a vero & voluntas p̄fis no minata vñigenitus explanat egregius cātator, dñe in volititate tua p̄stitisti decori meo virtutē in Ch̄o enī om̄e datū cœleſtū bonoꝝ est à deo & p̄f. Alias vna atq; consubstātiali existēre trinitate, & vna deitate in ea intellecta quō non erit eadē voluntas p̄fis, & filii, & sp̄us sancti, condecētissime itaq; ad humilitatis habitū, & sicut homo sibi formidat tacite, eāq; extra natu rā, & ex maledicto subintravit mortē, respuens aut̄ iteq;, vt deus, non sicut ego volo, ait, sed si cut tu. Quæ duo testimonia p̄fīmō collata sunt cū libro Cartaceo bibliothecæ huius venera p̄fīarchij, & cōfītī. Itē relectū est ex eodem codice testimoniuī eiusdē sancti Cyrilli ex interpretatione Euāgeliū scđm Iohānē libro quarto, cuius initīū, q̄a descendit de celo continens, ita maxime enī non absolute, neq; in omni simpliciter argumēto, sed neq; in omni re oīno nō amplecti proprias voluntates filius affirmauit. Conseruare nanq; qua p̄fis est, dicit circa rem diffinitā propter tuas sicut mihi intelligere dat̄ sermonū ad interpretationes prouidens no stræ cautelæ sicut deus, sustinet aut̄ inuoluntariū, & facit voluntariū propter nos, passionē aut̄ dico proculdubio crucis, ita & genitorī complacitā, sicut à nobis īā dīctū est. Licet nāq; consi derare appositā statū comprobationē, & adiacētē officiose ipsam cām, ob quā sicut ipse ait, à propriis qđem recessit voluntatibus, impletat eā quā patris est, hæc est enī, inq; voluntas pa tris, vt omne quod dedit mihi, non perdā ex eo, sed vt resuscitē eum in nouissimo die. Et qm̄ quidē certe inuoluntaria simul & voluntaria vñigeniti passio quā in cruce cernit, īā plane p̄ dīctū est. Repetamus āt iteq; per subtiliores perscrutatiōes relegentib⁹ p̄dentes veritatem. Eiusdē ex eodem sermone. Nullo modo itaq; scđalizeris, o homo cū audieris dicentē, desce di de cœlo non vt faciā voluntatē meā, sed eius q̄ misit me, quod enī à principio dicebamus, hoc iteq; dicimus circa rem definitā ac manifestā sup hoc facit Ch̄is sermonē, docēs enī, quia pro oībus obediens voluntatiū qđem habet, eo q̄ ita voluisse diuīa natura, inuoluntariū aut̄ propter crucis passionē, & quātum ducit ad carnē recusantē mortem, hæc & hm̄oi fatus est, & prolixior qđem nobis consumptus est sermo, q̄a vero & inuoluntariū quodā modo videt saluatori Christo, iuxta qđ erat hō passio quā in cruce est ex ipsa nos consequens est rex natura comprobare, dicimus aut̄ q̄ Iudaicæ obstinatiois actus fuerat vt Christus per oīa crucifigeret, & hoc sine intermissione futur⁹ erat ab eis vt immeditatā habentū sup his audaciā ex his quā īā fuerat operati tā in sanctos prophetas, quāq; in hos q̄ in illo tpe fuerat sancti. Qm̄ igif nō in erat aliter quod in morte deciderat, denuo ad vitā resuscitare, nisi factus fuisset homo vñigeni tus dei verbū. Oportebat vero p̄ oīa factū pati, inuoluntariū effici voluntariū. Quæ duo testi monia sīl̄ collata sunt cū libro Cartaceo bibliothecæ huius venerabilis p̄fīarchij, & cōfītī. Itē relectū est ex eodē codice testimoniuī eiusdē S. Cyrilli, & ex eadē interpretatiōe libro octa uo, cuius initīū: Maria āt accipiens librā vnguenti continēs ita, aspice iteq; in his quod natura quidē humana in perturbatiōbus facilis & trāfīm̄grabilis est ad formidinē, diuina āt & ineffa bilis potentia in oībus infracta, atq; indirupta, & ad solā sibi quā decentem fortitudinem re spicit mortis. Nāq; subingressa memoria turbare ptentat Iesum, diuinitatis āt potentia com mota statū subiecit & grimonīa, & cōtinuo ad incōparabile trāfīm̄grabilē transformat audaciā qđ formidi ne fuerat superatū, arbitremur enī & in ipso salvatore Christo cōmoueri quæ humana sunt, p̄pter duos ac necessarios modos. Oportebat enī oportebat, & p̄ hæc ipsam nō putatiue, & ex cogitatue, magis āt naturalē, & veraciter hoīem ex muliere factū videri oīa gestatē huma naabsq; solo p̄ctō. Cæter⁹ timor atq; formido & grimonīa qđē sunt in nobis naturales, inter p̄ctā aut̄ refugiūt deputari, & sup hæc cursus vtiles, mouebant etiā in Christo q̄ humana sunt, nō vt mota p̄ualeret, atq; accresceret quēadmodū & apud nos, sed vt mota p̄ virtutem verbī abscederent ad meliorē quēdā, & diuiniorē statū trāfīm̄grabilē naturā in primo Christo, ita nē peinerat, & nō aliter, vt etiā ad nos ipsos sanatōis modus trāfīm̄grabit̄. Eiusdē ex eadē interpretatiōne libro decimo, cuius initīū, q̄ habet mādata mea, & custodit ea, sicut cōsubstātialis est, ita & conuō

conuoluntarius p̄prio genitori, vnius enim essentia vna profecto voluntas est, int̄etus in oībus vñus, & nihil est qd̄ dissonet. Eiusdē ex eadē interpretatione, lib. xij, cuius initii, qd̄ deus se cūdū naturā est filius. Cōpleta omni impietate aduersus Christū ab iniqitate Iudeor̄, & nullo de c̄tero relicto, prout apparet eoꝝ sup modū crudelitatem fuisse pfectā. Patere vt iteꝝ aliqd̄ in nouissimis eadē caro propriū atq; naturale, suscepit em̄ s̄tim flagris multimodis arefactā, dolores enim acres sunt ad extorquendū sitire quodā inſito inenarrabili calore internū examināte humorē, & igneis qbusdā accessib⁹ patiētia vñscera cōcremātibus, indifficile qpp̄ fuerat cū c̄ta valēti deo verbo etiā hoc à p̄pria carne remouere, sed quēadmodū sponte pm̄isit c̄terā pati, pati & hoc, p̄ spontaneā iḡit voluntatē q̄rebat bibere. Quā tria testimonia pati modo collata sunt cū libro chartaceo bibliothecæ venerabilis huius patriarchij & cōſtitit. Item relectū est ex eodē codice testimoniu S. Epiphani⁹ archiepi Cypri ex Panarijs, sermone. lxix, cōtra Ariomanitas, cuius est initii: Iſtos q̄ sunt circa Meletiū, cōtinēs ita: Inſiliētes iḡit verbica ptores, statim tāq̄ occasione cōtra inimicū adepti addētes aiunt, cernis qd̄ egebat auxilio angelor̄, cōfortabat em̄ eū angelus in agonia, nāq; ipse factus est, & nesciūt, qd̄ nisi habeat hēc oīa, & illud, nō mea voluntas, sed tua. Et n̄i fluctuare, & n̄i sudor ei factus fuerit ex corpore proſluēs, vtīq; putat̄ fūerat Ch̄i carnalis aduētus, & rōnabiliꝝ à Manichæis & Marcionitis q̄ secūdū phantasiā est & ſtimatō cā cantā & nō veriſima. Hēc at oīa p̄muniens vitā noſtrā cuncta dīp̄f̄sat q̄ ſuſcepit, q̄s humanae egrimoniae narrationes h̄is & nō ſimulatiōe, ſed veritate, id nō mea voluntas, vt oīdat carnis ſubſtantia verā, & redarguat eos q̄ dicunt mētem humanae eum non habere. Itēq; redarguat eos q̄ non dicunt carnē eum habuisse, oīs em̄ diuinus ſermo ſtans inter filios tenebrae redarguet tenebras, illuminat aut̄ filios veritatis. Cerne vero q̄ta utilia ſunt in iſto ſermone, di incorporealibus nō procedit ſudor, dū vero hoc fieret, oīdit veracē carnē, & non & ſtimatōe ex carne in deitate coadunata. Citra animā & mente non fit agonía, fluctuante autē eo, oīdit animā & corpus, & mente in vnu gerere, vnde agoniaſiat. Itēq; cum dicit: Non mea voluntas, ſed tua, oſtendit vere mentē humanae, ſed ſine pecato. Quod testimoniu ſimiliter collatū eft cū libro chartaceo o q̄ eft ex bibliotheca venerabilis huius patriarchij, & cōſtitit. Itē relectū eft ex eodē codice testimoniu S. Gregorij epi Nanianzeni ex ſecondo ſermone de filio, cuius initii: Qm̄ tibi quādā ex cogitationibus cōtinēs ita: Septimū deſcēdiſſe dīcaſ de ccelo filius, non vt faciat voluntatē ſuā, ſed eius qui mifit eum. Si em̄ non ab eo qui deſcēdit hēc dicerent, diceremus vtīq; tanq; ab homine formari hūc ſermonē, non ab eo qui in ſaluatorē intelligit, illius em̄ velle, nec contrariū eft deo deificatū totum, ſed eius qui ſecundū nos eft, vtpote q̄ humana voluntas nō per oīa ſequāt̄ diuinā, ſed reſiftat plerūq; atq; reluctet, etenim illud itā intelligamus. Pater h̄i poſſibile eft, trāſeat à me calix iſte, veruntamē non ſicut ego uolo, ſed tua p̄ualeat voluntas, neq; em̄ ſi poſſibile erat, aut non, hoc eū ignorare oportebat, neq; voluntati ob intronimtere voluntatē, qd̄ ergo tanq; ab eo qui aſſumpſit, ſermo eft. Id quippe eft quod deſcēdit non rei ſuſcepta ſic occurramus, non tanq; existente propria filij voluntate p̄ter illū q̄ patris, ſed tanq; non existente is ſermo eft, vt tale ſit quod colligīt, non vt faciā voluntatē meā, neq; enim mea à tua ſeparata eft, ſed cōmu-nis mea eft atq; tua, quoꝝ ſicut vna deitas, ita & uoluntas. Quod testimoniu ſimiliter collatū eft cum libro de membranis, q̄ eft de bibliotheca venerabilis huius patriarchij, & cōſtitit. Itē relectū eft ex eodē codice testimoniu S. Cyrilli archiepi Alexandriae de theſauris, libro vi geſimo quarto, cuius initii, ſi à quādā de accedētibus, cōtinēs ita. Quādo iḡit apparet for-midare mortē, & dicere. Si fieri potest, trāſeat à me calix iſte, intellige iḡit quoniā formidasset mortē docebaſ caro quādū induitus erat deus uerbum ultra id non perpeti, dicebat em̄ ad patrē non ſicut ego uolo, ſed ſicut tu. Non em̄ timebat, ſecundū quod uerbum eft & deus mortē ip-ſe, ſed ad finem pducere dīp̄ſationem properabat. Hēc enim erat uoluntas patris, habet em̄ & nolle mori, idcirco quod caro mortē naturaliter euitet, docēs profecto humanitatē ne ultra q̄ ſua ſunt ſapiat, ſed dei uoluntatē inquirat. Sicut homo dicit, nō ſicut ego uolo, ſed ſi-cut tu. Ideo quippe & addidisse uidet. Spiritus quidē promptus, caro autē infirma. Quod te-ſtimoniu ſimiliter collatū eft cū libro chartaceo de bibliotheca hui⁹ uenerabilis patriarchij, & cōſtitit. Itē relectū eft ex eodē codice testimoniu eiusdē S. Cyrilli ex interpretatione euangelij ſcđm Iohannē libro quarto, cuius initii, qd̄ deſcēdi de ccelo, cōtinēs ita. Quoniāquidē etiā aliquatenus inuoluntaria exiſtit ſaluatorē Chriftri paſſio in cruce, uoluntaria uero, ppter nos, & bñplacitū dei, & p̄tis ex hoc intelligis. Aſcēſurus quippe ſup hanc easdē diſputatōe faciebat ad deum uidelicet tanq; orationis habitū dices: Pr̄ ſi poſſibile eft, trāſeat à me calix iſte, ue-runtamē non ſicut ego uolo, ſed ſicut tu. Quoniā ergo deus erat uerbū immortalis, atq; icor-ruptibilis, & uita ipsa ſcđm naturā primeſceret, mortē ſciebat, omnibus existimo eē manifeſtissimum, p̄cipiebat tñ, utpote qui in carne erat ſuſtinere carne que ſua ſunt, & cum iā in fo-

Sexte synodi Constantinopolitane.

ribus esset, primus eret morte, & ut veraciter appareat homo, ideo ait: Si possibile est, trahat à me calix iste. Si possibile est inquit ως ταῦτα, tanq pater, O p̄r non sustinendo morte, acquirere vitam credētibus in eum si moritura est mors, me non moriente scdm carnē dumtaxat, transeat inquit calix, verunt̄ eo q̄ aliter fieri non īest, non sicut ego volo, sed sicut tu. Cernis quō deficiens quidē iterum hominis natura, & in ipso Christo quantum ad ipsam p̄tinet inuenit, restaurat autē ad confidentiā deo decibile, & ad consilium iuvenile transducit, quatenus non quod ei videf proprijs implere voluntatibus, sed diuinā magis intentionem sequi, & ad illud sedulo currere ad quod nos profecto lex reuocat conditoris, quia vero aut̄ afferentes agimus ex eo quod sequit̄ addiscēs. Spūs quidē promptus, caro autē infirma, Ne q̄ em̄ ignorabat Chr̄us quod ualde posterius erat à deo decibile dignitate adiecit informatā quidē fuisse carnē secundum quod ea decebat, & ei naturalē inerat, dicens, promptum attamē esse spm̄ sciētem nihil de his que noceant pati. Cernis qualē Christi mors inuoluntaria era propter carnē, & passionis ignominia, voluntaria attē donec ad prosperḡ finē uniuerso mūdo p̄ducere, quod erat in bīplacito p̄ris, id est omniū salus & uita. Quod testimoniū s̄l̄t collatum est ad librum chartaceū q̄ est bibliothecā uenerabilis huius patriarchij, & constitut. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū S. Athanasi archiepi Alexadriæ ex libro cōtra Apollinariū de incarnationē cuius initii. Modus qdē impie, cōtinēs ita: Qn̄ Adā deus ab origine formauit, nungd insitum ei dedit p̄ctm̄. Qua ergo iam utilitas erat mādati, q̄uo aut illū cōdēnauit peccantē, aut q̄ mō etiā Adā aī p̄uariationē nesciebat bonū aut malū quem formauit deus ad incorruptionē, & imaginē suę eternitatis, fecit em̄ naturā sine p̄ctō, & voluntatē liberi arb. qd̄ testimoniū s̄l̄t collatū est ad libr̄ ex membranis croceis q̄ est bibliothecā huius uenerabilis patriarchij, & cōstitut. Itē relectū est ex eodem codice testimoniū S. Augustini Hyponis Regiensis, ex libro v. con. Iulianū Pelagianistā, continens ita: Motus animi qd̄ est, nisi motus naturae, anima em̄ fine dubitatione natura est, & ideo voluntas motus naturae est, q̄a motus est aī. Quod testimoniū s̄l̄t collatū est ad libr̄ latinis l̄fis scriptū, interptante Cōstantino deo amabilī pb̄o, & defensore sanctissimā huius magnae ecclesiae, & latino grāmātice, & constitut. Itē relectū est ex eodem codice testimoniū de operationibus S. Leonis papæ Romanę virb̄ ex epistola ad Flauianū archiepm̄ Constantinopoleos, cuius initii. Lectis dilectionis tūr̄ l̄fis continēs ita. Sicut enim deus non mutat miseratione, ita homo non consumit dignitatē, agit enim utraq̄ forma cū alterius communione quod propriū est, uerbo sc̄ operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est, vñū hor̄ coruscat miraculis, aliud succumbit iniurijs, & sicut uerbū ab æ qualitatē paternæ gloriæ non recedit, ita caro naturā nostri generis non relinq̄, unus enim idem q̄ uerè dei filius, & uerè hoī filius. Quod testimoniū s̄l̄t collatū est ad librū mēbranaceū argento tectū, q̄ est de sceuophilacio. i. de repositione huius magnae ecclesie, & constitut. Item relectū est ex eodem codice testimoniū eiusdem S. Leonis ex sc̄da epistola ad Leonem piissimū impatorem, cuius initii. Promisisse me memini, cōtinēs ita. Licit ergo in vno dño Iesu Christo uero deo, itaq; hominis filio uerbi, & carnis una psona sit, quæ inseparabiliter atq; indiuise communes habeat actiones, intelligendæ tñ sunt ipsorum operū qualitates, & synceræ fidei contemplatione cernendū est, ad quæ prouehat humilitas carnis, & ad quæ inclinat altitudine deitatis. Et paulopost. Postremo sine uerbi potentia nō se dñs p̄i cōfiteret æ qualem, & sine veritate carnis nō idem diceret maiore se esse p̄em dñi catholica fides vtrūq; suscipiat, vtrūq; defendat q̄ scdm̄ cōfessionem beatū apostoli Petri vñū Ch̄m̄ dei viu filiū, & hoīem credit & verbū, q̄uis itaq; ab illo iūtio q̄ vtero uirginis uerbū caro factū est nihilū q̄ inter utrūq; formā diuisionis extiterit, & p̄ oīa incrementa corporea unius psonae fuerint totius t̄pis actiōes, & ipsa tñ q̄ inseparabilē facta sunt, nulla cōmixtiōe cōfundimus, s̄ qd̄, cui⁹ for m̄ sit, ex operū q̄litate sentimus, qd̄ testimoniū s̄l̄t collatū est cū libro mēbranaceo agento te cōto de sceuophilatio. i. repositione sanctæ huius magnæ ecclesie & constitut. Item relectum est ex eodē codice testimoniū S. Iustini philosophi & martyris de expofitōe fidei quā fecit sup̄ rectā cōfessionē, cuius initii, idonee aduersus Iudæos & paganos, ita cōtinēs. Sicut luis secundū qd̄ vñū lumē est ipsam opatiōem nō separabit quisq; hec palpabil corpore, rōne ve ro discernēs insinuat naturā, cuius est propria opatiō, ita in uno filio dei omnē qdē opatiōē nequaq; quisq; separaturus est ab uno filio, cuius tñ natura est propriū qd̄ agit rōne facit agno sci, qd̄ testimoniū s̄l̄t collatū est cū libro chartaceo q̄ est bibliothecā sancti huius patriarchij, & cōstitut. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū S. Iohannis archiepi Cōstantinopoleos ex sermone in Thoma ap̄lo & cōtra Arrianos, cuius initii, legi qdē & Ecclesi⁹ obtēperās, cōtinēs ita. Hæc audiēs, purgauit animā à pfidia, & exū me ambiguā sniam, assumpsi credulum sensum, accepi corpus gaudēs, ac tremēs expādi cū digitis & aī oculū, & duas p̄ hoc opatiōes sensi,

Actio Decima

Fo. LXIII.

sensi qd̄ testimoniū similiiter collatū est cū libro mēbranaceo, plato à pte apostolicā sedis an-
tiq Romæ, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū sancti Gregorij epi Nysæ ex
qnto thomo cōtra Eunomiū, cuius initii, deute itaq Petri apostoli, cōtinens ita: In cōfusa p-
manet tā carnis quanq̄ deitatis, p̄prietate cōtēplatio, donec in seip̄is alterutrū horū cōspicif,
vtpore idcirco verbū aī secula fuit, caro aut in nouissimis tēporibus factū fuisse, caro passibilis naturā est
operatricis at̄ verbū, & neq̄ h̄c opifex est existēti. Neq̄ diuinitas passibile habet virtutem,
In principio verbū erat apud deū in mortis experimēto hō, & neq̄ ab æterno qd̄ humanū est
neq̄ mortale qd̄ diuinū, & cetera oia secundū hunc modū cōsiderant. Neq̄ viuiscitat Lazare
hūana natura at neq̄ lachrymat, iacentē ī passibilis ptas. Sed ppriū qd̄ est hois lachrymare
vita vero eius q̄ vita est, nō reficit milia paupertas hūana, neq̄ currit ad fuculnē dīpotes vir-
tus, qs est q̄ fatigat ex itinere, & qs est q̄ fine labore vniuersum mondū verbo substituit, quid
est gloriæ splendor, & qd̄ clavis affligit, q̄ forma in passiōe alapis cedit, & q̄ ex æterno glori-
ficati, manifesta em̄ sunt vel si nullus sermo interpretetur, qm̄ qdem plagæ serui sunt int q̄ dīas
patitur, honores vero dñi circa quē seruus q̄tenus ppter copulationē atq̄ cōcretōem cōmu-
niafierent vtrac̄ alterutq̄ dño seruiles cicatrices in seip̄o sulcipiēte, quāq̄ seruo honore da-
minico glorificato. Itē relectū est ex eodē codice aliud eius testimoniū ex eiusdē thomō iz,
cuius initii, Si videamus & qd̄ seq̄tur, cōtinens ita. Interē dignū est sc̄iscitari eos q̄ nobis vo-
ces hm̄i, pferunt qā quod ascendit, & qd̄ videt, & quod tactū agnoscitur, & adhuc super his
quod hoib⁹ p fraternitatē sociatur, vtrunq̄ diuinæ aut hūanæ naturæ esse, pprium arbitra-
tur. Si qdem palpabilē & visibilē, & cibo atq̄ potu sustentari, & hoib⁹ cognati ac fratre, &
quæq̄ circa corporalē naturā cōspiciuntur, oia h̄c & i diuinitate cernūt, dicāt de vñigeni-
to deo & h̄c, & q̄ voluerit testificentur ei, & abulatōes oparōem & localē abscessum qd̄ pro-
priū est eoꝝ corpe circunscribuntur. Si vero hic qdem q̄ per Mariā est fratribus loqtur vñi-
genitus at frates nō habet quō em̄ in fratribus quod vñigenitū ḡnis est saluabitur, & q̄ dixit
sp̄s est deus. Itē ipse ait ad discipulos suos, qā palpate me, vt ostendat quia palpabilis quidē
est humana uatura, incōtrectabilis at̄ diuinitas, & q̄ dixit vado, localē abscessum significat qui
aut̄ oia, & in quo sicut ait Apostolus creata sunt oia & in quo oia cōsistunt, nihil in existenti-
bus extra seip̄um habet in quo per quandā motum fiat' abscessio. Neq̄ enim est aliter opari
ipsam motionē nisi transiens locū qdem in quo fuerat, derelinquit, ad alterā aut̄ trānsiuitaue-
rit, quod aut̄ p oia graditur, & in oib⁹ existit, & om̄ia cōtinēt, nō habet quod inscedat eo
quod à diuina plenitudine nihil est vacas. Quæ duo testimonia collatā sunt cū libro ex mē-
branis croceis q̄ est de bibliotheca venerabilis huius patriarchij, & cōstiterunt. Itē relectum
est ex eodē codice testimoniū eiusdē epistole ad Eustachiū de sancta trinitate cuius initium
est qdem. Et omnibus vobis, cōtinens ita, Ostendat ergo ex qbus naturæ diuersitatē agnoue-
runt. Si em̄ possibile fuisset ipsam diuinā naturā ex seip̄o videri, & tā quod familiariter ē ha-
bet quāq̄ quod alienū p ea q̄ videbātur inueniri, nō vtric̄ per oia verboꝝ egeremus argumē-
tatione alioꝝ ad cōprehendendum quod inquirebatur. Quia vero h̄c qdem sublimior est
quā q̄rentium cōsideratio veꝝ ex argumentis quibusdā de his quæ nostrā fugiunt scientiam
naturaliter collegimus, omnis inest necessitas per operatōes nos introduci ad diuinæ naturæ
indagationē. Ergo si viderimus differentes ab inuicem operatōes q̄ à p̄fe & filio, & sp̄u s̄tō
peraguntur diuersas esse, tanq̄ & operatrices naturas ex diuersitate operationum aduer-
timus. Neq̄ em̄ possibile est, vt q̄secundū natura rationem distat, cū inuicē ad operationū spe-
cie cōtūgere, nequaq̄ refrigerat ignis, neq̄ calefacit chryſtallus, sed cū dīa natura ab inuicē
disiunguntur, etiā ab eis operatōes. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū eiusdē ex eodem
libro cōtinens ita, diuina vero natura in oib⁹ adiuuentis noib⁹ scđm id qd̄ manet indeſig-
nabilis iuxta nřm sermonē, bñfactorē q̄ppe & iudicē benignū, q̄q̄ & iustū, & q̄q̄ sunt talia
dicentes operationū esse differentias edocemur, operatēs at̄ naturas nihil aliud magis q̄ ex ope-
rationū cōsideratōe & recognoscere possumus. Cū em̄ qs reddiderit rationem de vno q̄q̄ eoz
noīm de q̄eadē naturæ circa quā sunt ipsa noīa nō eādem de vtrisq̄ redder rationē, q̄q̄ vero
ratio altera ē, hoḡ & naturæ diuersa sunt. Quæ duo testimonia fili collata sunt, cum libro ex
mēbranis croceis, q̄ est bibliotheca venerabilis huius patriarchij & cōstiterūt. Itē relectū est ex
eodē codice testimoniū Cyrilli Alexandriæ ex sermone Prophēticō. i. acclamatorio ad
Theodosiū p̄iissimū ioperatorē de orthodoxa fide, cuius initii. Gloria quidē q̄ est apud hoies
cōtinens ita. Totū igit̄ qd̄ ex eo est verbū toti coadunatū agimus humanitati ī nobis ē. Neq̄
em̄ qd̄ in nobis est melius. i. animā nulla ratōe dignatus est soli cōdonans carni labores adue-
tus, agebat vero bñ p vtrac̄ dispēlationis sacramentum, v̄lus est aut̄ tanq̄ instrumēto ppria
quidē carne ad opa carnis, & naturales infirmitates, & quæq̄ ab initio longe sunt, anima ve-

L 2 ro sua

Sexte synodi Constantinopolitane.

ro sua ad humanas & inuituperabiles & grimonias, esurisse em̄ dicit, labores q̄q sustinuisse ex lō-
gis itineribus formidinis & pauoris & tumoris, & tristitia, agonia, at q̄ morte in cruce. Quod te-
stimoniu collatū est cū libro Mēbranaceo sancte tertie Ephesinæ prioris synodi q̄ est in biblio
the ca huius venerabilis patriarchij in q̄ cotinef fidicetus Propheticus, i. acclamatorius sermo &
cōstitit. Itē relectū ē ex eodē codice testimoniu eiusdē ex sermōe. xxxiiij. thesauroḡ cōtinē ita,
Neq̄ em̄ vnā naturalē opationē dabimus deo & creatori creature, vt neq̄ id q̄d creatū est ad di-
uinā educamus essentiā. Neq̄ iterq; id q̄d est diuinā naturā p̄cipū ad locū q̄ creatis cōgruit de-
ponamus. Quoq; igit̄ operatio & virtus indifferēter vna est, his necesse est & specie invitatē ser-
uari. Quod testimoniu similiter collatū est cū libro Cartacæo, q̄ est bibliotheca huius venerabi-
lis patriarchij & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicello testimoniu, Iustiniani p̄fsumi ioperatoris
ex libro cōtra Nestorianos, & Acephalos, cuius initiu. Argumentū scrupulosum diuinę nō ver-
tibilis viæ, cōtinens ita, Sed opret & q̄ subsequenter a sc̄to Leone dicta sunt loq., & q̄ ab istis ca-
lumniantur, dicēte em̄ eo, q̄a agit vtraq; forma cū alterius cōmunione q̄d p̄priū habuit, verbo
scilicet operāte q̄d verbi est, & carne exequēte q̄d carnis est, vnū hoq; coruscat miraculis, aliud
succubit inurijs. Statim assiliūt h̄eretici dicentes nō oportere dicere diuersas opationēs deitatis,
& humanitatis Christi, sed humanā ēsse opatiōem, & hoc itē secundū Apollinarij blasphemā-
tis in slānā. Oēs em̄ sancti p̄fes sicut passionē & ipassibilitatē vnius eiusdēq; credere nos docu-
erūt, ita & in diuersas opationēs vnius eiusdēq; dñi nr̄i Iesu cōfiteri nos instruxerūt p̄fes sancti, san-
ctus Cyrillus refutās vnā ēsse operationē deitatis & humanitatis scribit h̄ec in. xxxiiij. libro the-
sauroḡ. Neq̄ em̄ naturalē operationē dabimus deo ac creature, vt neq̄ id q̄d creatū est ad diuinā
educamus essentiā. Neq̄ id q̄d est diuinā naturā p̄cipū ad locū q̄ creatis cōgruit, deponam⁹
Sed & sanctus Athanasius in libro q̄rto contra Arianos h̄ec scribit. H̄ec necessario p̄examina-
timus, vt si videremus eū per instrumentū proprii carnis diuinā q̄d agentem siue loquente co-
gnoscamus q̄a deus existens h̄ec operat. Et itē si videremus eū humana loq vel pati, nō igno-
raremus q̄d carnē induens factus est h̄o, & si h̄ec facit, vniuersiūq; igit̄ opus noscētes, & vtraq;
ex vno agi videntes recte credimus, & nunq̄ errabimus. Ecce & p̄ ea q̄ nunc sunt nobis, & sc̄tis
patribus apposita aperte demonstratū est diuersas opationēs ēsse deitatis, & humanitatis vnius
dñi nostri Iesu Ch̄fi, & hoc cōfone oībus pribus q̄ anteua fuerunt sanctū docuisse Leonē. Quod
testimonialū similiter collatū est cū libro Mēbranaceo q̄ est de bibliotheca huius venerabilis pri-
archij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicello testimoniu eiusdē sancte memoriae Iustiniani
ex dogmatica epistola ad Zoilū sanctissimū patriarchā Alexandriæ, cuius initiu, literas relegen-
tes, cōtinens ita. Vnū igit̄ est Ch̄fus nō pempta naturā & differentia ppter ineffabilē vnitioē
verbū intelligendū, & h̄o videndus, q̄a neq; vnitio cōfusionū opata est, neq; differēcia substanci-
a q̄ in eo sunt sectionē vel divisionē admittit, vidētes q̄p̄ Ch̄fi miracula p̄dicamus eius dei-
tate, aspiciētes eius passionē nō negamus eius humanitatē, neq; miracula absq; carne, neq; passio-
nes sine deitate. Et est admirabile q̄ ipse erat q̄ patiebat, & nō patiebat, patiebat qđem eo quod
caro eius p̄pria patiebat, & in ipso q̄ patiebat erat qđ nō patiebat, q̄a cuī esset natura deus verbū
impassibilis erat, & ipse qđem incorporeus erat in corpore passibili, caro autē habebat in seipso
impassibile verbū exterminā ipsius corporis infirmitates, operaē em̄ vtraq; forma cum alterius
cōmunione hoc qđ p̄priū habuit, verbo qđem operāte q̄d verbi est, & carne exequēte q̄d carnis
est. Hoc & sanctus Cyrillus i trigesimo sc̄cūdo libro thesauroḡ docet epistolā ad p̄phanos ex-
planās. Nec em̄ vnā naturalē opationē dabimus ēsse dei & creature, vt neq̄ id q̄d creatū est ad
diuinā educamus essentiā, neq̄ id q̄d est diuinā naturā p̄cipū, ad locū q̄ creatis cōgruit depo-
namus. Itē ipse verus sanctus p̄f, & in his q̄ erant ad Theodosiū h̄ec eadem nos edocet dicēs to-
tum quod ex deo est verbū toti coadunatū agimus humanitatē que in nobis est. Neq̄ em̄ quod
in nobis est melius id est animā illius rationem dignatus est soli cōdonās carni aduentus labores
agebat vero bñ p̄ vtraq; dispensationis sacramētū, vñus est autē tanq̄ instrumēto propria qđē
carne ad opera carnis & infirmitates naturales & quæ q̄; à vitio longe sunt, aīa vero sua ad
humanas & inuituperabiles egrimonias, esurisse em̄ dicit, laboresq; sustinuisse ex longis itineribus
pauoresq; & timores, ac tristitia & agonia, & mortem in cruce. Nullo quippe cogēte ex seipso
posuit animā suā p̄ nobis, vt & mortuorū & viuorū dñetur, carnē scilicet suā p̄ oīm carne p̄sol-
uenis vere donū cōdignū, animā q̄q; p̄ oīm aīa vicē redēpiōis faciens, quanq; & resurrexit. Itē
vita naturaliter existēs vt deus. Nec em̄ fas ē dicere à corruptōe vñq̄ postē teneri carnē q̄ verbo
vnita est, captiūe fuisti à portis inferni illā diuinā animā, q̄a nec derelictus est in inferno sicut aīe
& sacer Petrus. Nec dixiſc̄ aſſerimus naturā illā q̄ à morte penitus nec cōprehendis, nec consu-
mitur. i. deitatē vñigenitē de infernalibus latebris educā. Nō em̄ erat hoc ipsum admiratōe di-
gnū ſi remāſſeret in inferno verbū qđ ex deo est, qđ deitatis opatiōe atq; natura admirabiliter &
vtra sermonē implet oīa, dū qñ & oīnibus appropinquet, de hinc p̄cedēte sermone h̄ec itē
ait: hu

ait, humanā qdē passionē mori, opatōem āt diuinā reuiuiscere, demōstrās q p vtraq; cognos-
cunt scdm nos sc; simul & vltra nos sicut deus. Cernis quō hic venerabilis pater diuī natura-
rē opatōes in una subsistētia sive vna persona Ch̄i dei nři tradidit. Et post pauca, deinde, p-
pter nos hō fctū est visibilis palpabilis factus ē, & p diuinā atq; hūanas opatōes existere de-
mōstratus in deitate & humanitate dedit nobis cognoscere qā in quibus est agnitus ex his &
subsistit. Sic em̄ & sc̄ti patres vtraq; voces cōfiteendo. i. qd̄ in deitate & hūanitate, & quod ex
deitate & humanitate p vtraq; eas incōfusam atq; idiuīsam dispensationē magni' dei saluato-
ris nostri Iesu Ch̄i tradiderūt. Quæ duo testimonia collata sunt fil'r ad librū mēbranaceū q ē
de bibliotheca vñ. huius patriarchij & cōfiterunt. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū
sc̄ti Eophemij archiepi Antiochiae satiſfactōe quā fecit, p Calcedonēs cōcilio, & thōmo
sc̄ti Leonis cap. lvi. Cuius initiuī est. Qm̄ nō in diminute cōfervabat caro. Cōtinens ita. Dicito
nobis tu ab oī aduersitate sincera custodiēs mentē tuā, erat aliquā tps ab incarnatō, qñ icar
natus verbū deus nō habuit perfectā suā aiatam carnē, aut qa pederest ibat sup fluctus maris
nō cōfervabat pedes ppriatē humanā naturā, sed optime in natura hūana vltra naturā o-
perabat Ch̄rūs deus noster, nō perempta vel extincta hūana ppria sui carne salte ipsius ope-
ratiōis effigies suadeat tibi cōfiteri qd̄ caro in ppria natura pm̄asit, nā ambulare & pedib⁹ am-
bulare, nī secūdū phātasiā siebat, liquet qd̄ pedū est opatio ipsius nostrę naturę, & vtq; ipas
p opationes exclamat in pristinis mēluris carnē fuisse feruata, & hm̄oi gressum oē corporalē
ac sensiblē dicūt, ambulare aut sup mare, hoc deitatis erat p humanā carnē operatīs. Si igitūt
nuda carne opationē diceremus fieri rei gestæ caligaret intelligētia, quēadmodum si etiā soli
deitati hūc ambulatē deputaremus icelum adscribētes & abulare, pfitētes, nūc autē incarna-
tū deū verbū operatū fuisse hm̄oi operationē, cōfítētes qdā qdē ad naturā carnē cōsequēter
agimus facta fuisse, qdā vero, ppter deitatis pcelam naturā. Ergo & hic duæ sunt opationes,
neq; em̄ eo q̄ habuit qd̄ deo deceat, annūtiāte verbo deo subsistētia levnitionē hēc opatio ob
hoc psumēdū nō est dicere q̄ caro erat diminuta in suis ppriatib⁹, sed idimūta & pfecta
erat. Hoc idēq; est dicere peior deterior vel quā si penitus nō existēt. Itē relectū est ex eodem
codicilō testimoniū eiusdē ex cap. lxiiij. cōtinens ita, defert ille grāmaticus ex sermōe incatna-
tionis dei verbi magnū Athanasiū ex scripturāz approbatōibus dicentē ita, qñ dicit: Pater si
possibile est, trāseat à me calix iste, verūt nō mea volūtās fiat, sed tua, spūs qdē prōptus ē ca-
ro aut̄ ifirma. Duas volūtātes hic oñdit, vñā qdē hūanā, q̄ est carnis, hāc āt diuinā, hūana ergo
pter ifirmitatē carnis recusabat passionē, diuīa āt eius prōpta. Rñde ergo nobis, suscipis hoc
dictū & acqescis tanq; certe hñs, & (vt ita dicā) ex ipsa volūtate pcedēs, an velut mēdaciē quā-
dā & variā auerfaris, sed nō vtq; fateris mētū fuisse magnū Athanasiū, & quō duas volūtā-
tes hūc sanctū dicētē suscipiēs cōsequētia rursus tibip̄si dicēs afferēs eos q̄ duas naturas i vna
subsistētia dicūt diuidere Emmanuel, manifeste qppē est, qa vbi duæ sunt volūtates, q̄ & hāc
prōpta & fortis, illa vero ifirma, diuersa q̄ naturā existēt vnius, vñā iḡt eadēq̄ naturā prōp-
tā & fortē, infirmā q̄p̄ dici, & eē in vno eodēq̄ tpe nullus vtq; dicere aut fingere audebit, cō
traria qppē vñā eadēq̄ naturā habere atq; possidere ip̄sosible est. Colligit itaq; q̄ vñus idēq̄
nō secūdū eadē naturā prōptus & fortis est atq; infirmus, sed secūdū alterā qdē qd̄ fortitudis
erat apparebat, secūdū alterā vero qd̄ erat infirmitatis, pādebat ac per hēc vidi, & ex his q̄ sc̄us
Cyrillus afferuit manifestū fit, q̄ duas naturas habeat dñs Ch̄s, in qbus & ē & cognoscit. Quæ
testimonia collata sunt fil'r cū libro chartaceo, plato à parte apliq; fedis antiq; Romæ & cōfisti-
tit. Et surgēs Theophanes deo amabilis pb̄f & Abbas monasterij Baiaȳ dixit: Suggero pietati
vñā & sancte atq; vniuersali synodo q̄ Eophremius h̄c, cuius testimonia mō relecta sunt,
patriarcha erat Antiochiae, & recusat in sacris dyptichis sancte q̄ hic est magna ecclesie. Sc̄tā
synodus dixit, veraciter scimus sc̄tē memorię Eophremiū in sacris dyptichis recusari cū sc̄tis
& pb̄abilibus p̄fib⁹. Itē relectū est ex eodē codicello testimoniū sc̄tiss. Anastašii archiepi An-
tiochia ex satisfactōe quā fecit, p tomo S. Leonis cap. vii. cuius initiuī. Si qs meminit q̄ paulo
aī nobis, cōtinens ita. Si p q̄ nosē eū deū oportuerit diuine opari, ex qbus vero necessariū erat
hoīem eū vere videri hūane operabat, altera pfecto est diuinā naturā operatio, altera vero
hūanā, & si est altera & altera sicuti & est, quā ob causā qlquā accusat de altera, & altera vtraq;
dicēs formā, neceſſe ē qppē, sicut ait Cyrilus. Reddere deo q̄ dei sunt, de vita & hūanitate q̄ ei
debent, nō āt eadē ipsa existēt vtraq; qm̄ opportune nō attribuit, attī vni deferunt per omnia
vtraq;, unus uero erat & est, qa differēter operaſ per differētes eius naturas, quēadmodū aut̄
nō idē est q̄ increpauit matrē dicētē. Vinū nō hñt, & q̄ mutauit aquā in vinū, ita nō idē ē dei-
tati hūanitas, neq; ē diuerso hūanati deitas, neq; q̄ ex eis pcedūt eadē ipsa sunt, idē āt ipse fa-
cit vtraq; q̄ deus simul & hō, nō ad cōfusionē immiscēs easdē lustūtias. Neq; itēq; ab eisdē sub-
statijs procedūt operatiōes. Alterutrū em̄ impossibile est & à secta pietatis externū. Quemadū

VII. Sexte synodi Constantinopolitane.

modum igitur nutritri & crescere non est deitatis, ita suscitare mortuos non est humanitatis, veruntamē eiūdē vtraq; sunt deitatē tēperantes humanitati condecenter nō per trāfusionem verū per vnitōne īcōfusam, ergo duā qđ operatiōes quēadmodū & substātiā, vnuſ at est qui operaſ, deus ſimul & hō ipſe. Quod teſtimoniū filr collatū eſt cū libro chartaceo prolato à parte apostolice ſedis antiq Romæ. Basilius deo amabilis eſs ciuitatis Gortin insulę Crete dixit: Suſcepit ſc̄ta & vniuersalis veſtra ſynodus hunc S. Anafastiū, q̄ fuit archieps Antiochiæ, cuius teſtimoniū in pſenti relectū eſt, ſatisfacientes pro tomo sancti Leonis. Sācta ſynodus dixit: Suſcepimus S. Anafastiū orthodoxe ſatisfacientē pro tomo ſc̄ti & memorialiſ paſpae Leonis. Theodorus deo amabilis eſs Meletinēſ dixit: Sāctū vocat tota oriens hunc ſanctā memorię Anafastiū q̄ fuit archieps Antiochiæ, & q̄ nō ſuſcepit eum deus anathematizet. Et cōſonāter oēs dixerūt, Amen. Itē relectū eſt ex eode codicillo teſtimoniū ſc̄tiſſ. Iohannis epiſcytopoleos ex libro octauo cōtra Seueri blaſphemias, cōtinēſ ita: Videamus ergo qđ itē rū denotet ſc̄tiſſ, papā Leonē. Ait em̄, operaſ vtraq; forma cū alterius cōmuniōne qđ p̄priū habuit, verbo operaſe quod verbi eſt, & carne exequēte quod carnis eſt, qm̄ ſuperuacuā conſcripſisti ſacrā hāc voce audisse te æſtimamus. Julianū Alīcarnasliū ecd̄ra r̄ſidentē tibi & taliter tuis detrahentē, operabat verbū in corruptionē, operaſta eſt caro ſecundum tuā blaſphemā i corruptionē. Dicito ergo nobis, o optimē vtrū credideris deū verbū eſſentialiter vnitū carni & aīz, ſi vtiq; vnitū eſt & etiā in qđ, hunc aut q ſuper oēs eſt deus eximiatę deitatis cōprehēdiſſe cōlū & terrā & mare, ethera q̄q; & aērem, angelos & archangelos, principatus & potestates, & (vt cōpendioſe cōplexeve dicā) illaz, existētiā cōtinere q̄ incorpore ſunt beatitudinis milliū milliū, & decies milliē denū ſanctāz ministratiū & inuifibilium ſubſtātiāz prouiderē coia vniuersiſ viſibiliſ oībus & inuifibiliſ, & ſigillatiſ vniuiciq; vtiq; vt opinor, dabis ſiquidē nō penitus, hm̄oi itaq; prouidētiā dei operationē non vocabis, & ad hoc quoq; nō cōtradicēſ, ſiquidē & nūc nō viſ palā deitati repugnare, ſic q̄q; dabis dei etiā in carnati cōtinuā operationē, verū animā in telleſtualē quaē ei ſubſtātiāliter vniita eſt, dicturus eſt vtiq; ſentire, an inſenſibiliſ eſt. Sed ſiquidē inſenſibiliſ, incidiſti in Apollinarij p̄ſis tui blaſphemā in ſenſataſ agentiſ vnitā deo verbo humanitātē. Si aut dicis mentē ſiuſ ſenſum ſentire, & nō more ināimator, aut irrationabiliſ inſenſibiliſ dabis eſſe per oīa, ſi vtiq; conſequētes vel nunc volueris ſequi ſermones ipsam intelligentiā operationē eſſe mentis, vt puta ſciſ q̄a vniita eſt deitati, licet eiusdē naturā cum oībus cītra peccatū exiſtit, agnoscit qm̄ ſuperacēdit omnē creaturā viſibiliſ & inuifibiliſ & adorat à ſupernis virtutib⁹ anima inseparabiliter vniita deo omnium conditori, memor eſto natuitatis ex virgine dei genitrice ſecundum carnē conuertionū terrena, ſalutaris paſſionis, crucis, ſepulchri, reſurrectionis, in cōlū alium p̄ſtronis. Cognoscis omnē militiā cēloz circumſuſā eī & defervientē, vtpote aīz dei, hm̄oi aut intelligentiā operationū vtiq; dicturus eſt etiā tu vt opinor, & intelligentiā aīz qua inseparabiliter vniita eſt deitati, cernis q̄a vnius eiusdē dñi noſtri Iefu Christi duas vidimus operationes deitatis eius, & humanitatis, inseparabiliter & incoſmutabiliter. Quod teſtimoniū filr collatū eſt cū libro chartaceo q̄ eſt de bibliotheca huius venerabilis p̄ſiarchij, & conſtituit. Itē relecta ſunt ex eode codicillo teſtimonia, pphanoſ h̄ereticōz vna voluntatē & vna operationē diſcentiū in dño nō Iefu Christo Themeti h̄ereticī ex ſecundo eius cōtradicitorio anterido cōtra tomū Theodosii, xli. c. ſed nō eiusdē duas ſc̄tiās. O ille aut duas opatiōes aſſerim̄us, vna q̄ppe eſt iuxta veritātē incarnati verbi opatio atq; ſc̄ia & vnius Chī ſc̄im̄us, q̄q; qđā deo decēter ſc̄it, & opaſ per p̄priā carnē, qđā vero humanae. Nec em̄ idcirco qđ & ſacer Anafatius duas volūtates agit Christū mōſtrare tpe paſſiōis, iā & duas volūtates ei repauitimus, vt has reluctancee inuicē ſc̄dm̄ hoſtuſ ſylogiſmos, ſed cognouimus pie vna ſicut vnius volūtate Emmanuel qđā qđē huāne moueri, qđā vero deo decēter. Quod teſtimoniū collatū eſt ſimiliter cū libro chartaceo, q̄ eſt de bibliotheca huius venerabilis p̄ſiarchij, & conſtituit. Itē relectū eſt ex eode codicillo teſtimoniū Anthymi h̄ereticī ex libro ad Iuſtinianū p̄iſſimū ioperatōe, cuius initiuſ eſt, dei meminisse in oī cā bonū eſt, cōtinēſ ita. Nos q̄ppe p̄dicateſ vna naturā dei verbi incarnatā & adorādā cū, p̄priā eius carne vna adoratōe in hac vna naturā dei verbi i carnata, neq; deitatis ei⁹ ignoratiā, neq; aīz ei⁹ rōnaliſ & itellectualiſ q̄ aīz qđ ex nobis aq̄ſcim̄us eſt cōſubſtātiale nobis & cōpaſſibile corpus, qđ ſc̄dm̄ ſubſtātiā vnitū eſt deo verbo acq̄ſcim̄us dicere, nec em̄ fuit. Si em̄ vna eſt ſubſtātia, & una natura dei uerbi incarnati ſicuti & eſt, proculdubio & una uolūtā, & una opatio, p̄fēctio, & una ſapiētia, & una ſcia utri uſq; eſt. Itē relectū eſt ex eode codicillo teſtimoniū eiusdē ex eode libro, cōtinēſ ita. Cōgruētia at etiā idē ſc̄tissimus p̄ edocuit & in quarto tomo cōmentarij in euāgelio ſecundū ſanctū Iohannē, ideo uero & dū mortuos ſuscitaret non uerbo tātum, neq; deo decētibus p̄ceptis operatus eſſe ſaluator inueniūt, ſed tanq; cooperatricem quandā ad hoc maximā ſanctā car- nem

Actio Decima

Fo. LXVI.

nem suā sumere properabat, vt oñderet viuiscare eā posse, & velut vnū factū ad eū, etēm qñ archifynagogę virginculā suscitabat, dicens: Puella surge, tenuit manū eius, sicut dictū ē, viuiscās qđ de oīm opifice p̄cepto, viuiscās rursus per tactū manus vnā atq; cognatā, per vtraq; oñdens opationē, cū igit̄ p̄prias itellectuās deo decibiles scimus opatiōes esse sciam vniuersoꝝ, vnā autē & eādem vtriusq; deo decibilem opationē esse sum⁹ edocti, qñ nō cōsiteamur vnā ex hac eādem vtriusq; existere sicut p̄diximus vnius Ch̄ri, & scdm eius deitatē, & se cundū eius hūanitatē. Quæ duo testimonia sīl collata sunt cū libro chartaceo, q; est de biblio theca venerabilis p̄iarchij, & cōstiterunt. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū Themi stij h̄arefarchæ ex primo eius Anteredico. i. cōtradictorio cōtra tomū Theodosii cap. v. cōtinet̄ ita. Sācti qppe p̄fes vnā absolute dixerunt Ch̄ri esse opationē, & nō scdm istā hac cōclu dunt in deo decibili tñmodo, siue altera sic humanā insinuant, sed vt ab uno eodēq; Ch̄ri oia acta sunt, q; scdm disp̄lationē sunt deo decibilia, & humanā semel, & absolute sicut visus sum dixisse Ch̄ri asserūt operationē. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex Anteredi co. i. cōtradictorio caplo. 54. cōtinēs ita. Vna itaq; scia in Ch̄ro, quēadmodū & opatio, eterñ vnuſ erat q; sciebat, sicut p̄fecto & q; operabat. Eiudē ex scdō anteredico, cap. 42. Nos aut̄ in bono sensu perst̄ates cū deo dicēdū est, & relectā p̄fessionē tenētes nō duas naturas esse credimus Emmanuel vel si ē ex duabus cōpositus, nec in duab⁹ naturis d̄iuerſoꝝ op̄ diuisiōis enī vtrūq; sed vnā naturalē dei verbi incarnatā, vnā subsistentiā & personā vnā. Consequēter at vnius personae vnā scimus & operationē. Sīl autē & vnā sciam, sicut s̄p̄ius diximus: Quæ tria te stimonia sīl collata sunt cū libro chartaceo q; est de bibliotheca venerabilis huius p̄iarchij, & cōstiterunt: Et relectū est ex eodē codicillo testimoniū Seueri ip̄i ex scd'a ep̄la ad Iconomū comitē, cuius initium ē. Etiā nobis ex deo inspirata scriptura, cōtinens ita. Si iigit̄ trāsformauit verbum cā quā sibi scd'm subsistentiā vniuit humanitatē, nō in p̄pria natura māfit hoc qđ erat, sed in sua gloria atq; operatōe. Et q; carnis erat, p̄pria facta sunt verbi, quo vtrāq; formā operari q; sua sunt, dabimus: Anathematizādi sunt hi, q; in duabus naturis diffiniūt vnū Ch̄m & vnāquāq; naturaꝝ opari q; sua sunt, dicētes: Ea itaq; q; agebāt & operabātur, ab uno Ch̄o multū dr̄it. Quædā enī sunt deo decibilia, quædā humana velut corporalē vadere, super terrā ire, iter agere, p̄fecto hūanū ē, crura vero vexatis, & ambulare sup̄ terrā penit⁹ nō valeribus sa num gressum, donare deo decibile ē. Sed vnuſ incarнат⁹ verbū hoc qđ & illud operat⁹ est. Et nequaq; hoc qđem huius, hoc vero huius naturaꝝ ē, neq; eo q; diuersa sunt operamēta, ideo du as operatrices naturas atq; formas naturales iuste diffiniemus. Qd' testimoniū sīl collatū est cū libro mēbranaceo q; est bibliotecae huius venerabilis p̄iarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex ep̄la ad Paulū h̄areticū, cuius initium: Apostoli qđē Paulū cōtinens ita. Vnā iigit̄ subsistētia p̄fientes Emmanuel cōfessns est vnā naturā, p̄fiteri dei verbi icarnatā & ipfam operatē deo decibilia, & humana, & nō scd'm Leonis tomū operatēs duas naturas, & formas supponere cōcātes ad alterutrū cōiunctionē affectualem. Hoc em̄ sibi vult blasphemia illa. Operat̄ enī vtrāq; forma cum alterius cōione qđ, p̄prium habuit. Quod testimoniū collatū ē cū libro mēbranaceo, plato à pte apostolicae sedis antiq Romæ, & cōstitit. Itē relectū ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex synodis līis ad Anthymū h̄areticū, cui⁹ initium, qđ ad tuā reuerentia, cōtinēs ita. Diuine diuina signa operatus ē, & humanas & diuinas vōces affatus est, & qđā deo decēter, & qđā humane operatus est. Et nō est diuersitas operatiōnū & vocū, miraculoꝝ qđ & passionū, ne post ienarrabilē vnitioňē in duab⁹ naturaꝝ icidam⁹ diuisionē, & ipfis dispertiamus voces, & passioňes, & operamēta, eundē sciētes, & mirifica gerētē q; passus est & diuine & disp̄satiae atq; humane hēc narratē, vt in scriptis ē explanadū ea in qbus Ch̄i fides est, & cōfessio. Quod testimoniū similiter collatū est cū libro chartaceo, plato à parte apostolicae sedis antiq Romæ, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ad Theodosii, cōtinēs ita. Istis, p̄inde p̄fatis hominiculis reprobus iſtitutoribus coaptā dum ē & anathemādum ipā synodū Calcedonī, & blasphemū tomū Leonis Romane ecclēsī antifititis quē eadē synod⁹ titulū recte fidei appellauit & cōtra canones fidei qđ diffinitōes expo nēs & diuinā & idiuīduā & icouertiblē icarnationē post vnitioňē separas dualitatē naturaꝝ haꝝ, qđ opatiōibus & p̄prietati bus sicut idē tomus legētibus luculēter oñdit, qđ latius iterpt̄as, Quidnā sit in duab⁹ naturis dicere agnoscendū vnū dh̄m & deū Iesum ch̄m post ieffabile vnitioňē, suscipimus at ac collaudamus, rectā cōfessionē vnitatis. & Ifas qđas trāquillissimē recordatiōis Zenon Imperator edidit. Qd' testimoniū similiter collatum ē cū libro chartaceo, plato à parte apostolicae sedis antiq Romæ, & cōstitit. Itē relectū ē ex eodem codicillo testimoniū Theodosii h̄arefarchæ ex libro ad Theodorā augustā. Cuius initium: Mihi qđem videbat, cōtinens ita. Vt iā & opatio vtriusq; deo decibilis vna sit, q; & vni⁹ esse eiusdemq; asserimus deo decibilia miracula & naturales oēs & iuituperabiles passioňes, qđ passus est spōte p̄ nobis, p̄pria

L1 4 carne,

Sexte synodi Constantinopolitane.

carne. Et post aliq; Quia & vnā opatōem cōfitemur deo decibile, sicut iā dictō est. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex eodē sermōe, continēs ita, deo decibile q̄ ppe opera tione eius vna existēt, necesse est, & indiuiduā hanc esse, & inseparabilē, & non vnam qdem, & indigā & ad meliora consēdere indigentē secundum humanitatē, accipiēdum ē secundum vos. Alterā vero vi summe perfectā confiteri, & indimutā secundum deitatem, ne in animi corruptā & impiā Nestorij pessimā sectā incurramus. Itē relectū est ex eodē codicello testi moniū eiusdē, continēs ita. Ergo & nos vnā eādēq; deo decibile sap̄iam & vnā sc̄iam dicētes dei verbi, & rōnalis atq; intellectualis animae, qua animata est sacro sancta eius caro. Maxime quidē sancto patrum assequimur doctrinas, sicut manifeste demonstratum est, manifestio ra, pinde etiā inconfuse, & vnitōis quæ est secundum subsistentiā ad probationē efficimus, & dualitatis vndiq; suspicionē pure amputamus. Si iīḡ non addamus eādem ipsam comitabun tur. Et nos confequerēt sicur Seuerus prudētissimus ait: duæ sc̄iæ, & duæ opationes, & duæ sa piētiae in Christo. Hęc autē Theodorici blasphemia est, & quæ ex eis est Iudaicæ h̄a refis so boles, & nequaq; nostrum q vnum eundē Ch̄m p̄dicamus & vnā eius à deo decibile sc̄iam & opationē confitemur. Qua tria testimonia collata sunt s̄l̄r cum libro chartaceo q̄ est bibliotheca venerabilis huius p̄iarchij, & constiterūt. Itē relectū est ex eodē codicello testimoniū Pauli, & ep̄stola ad Iacobū, cuius initii: Omnia mihi quæ vestra sanctitatis sunt, continēt ita. Et Enoticā lfam p̄iā recordatōis Zenonis ad p̄emptionē Calcedonē, conciliū suscepimus, quod occasionē Euticietis faciēs, velañ Nefstorij hois culturā studiose Ecclesiis introduxit in duabus naturis Ch̄m esse atq; cognosci ad spēnēdā fidē orthodoxā p̄dicās, & naturas q dem confequerēt Nestorianæ delicietā in numero dualitatis conseruat, effectū adoptōis ac dignitatis simpl̄ copulat, & ita deinceps p̄ eādem malignitatē vnu eundēq; Ch̄m filii, & dominū vngenerū incōfuse, idiuīfe, īconuerribilē, atq; īseparabilē p̄dicat, & ad interpretationē ma nifestā proprie intētōis Leonis amplexus est tomū titulū hunc orthodoxæ fidei vocās, q̄ man ifestē diuidit Ch̄m p̄ dualitatē post vniōnē naturarū, & istas formas & opatōes vocesq; , & indimuntas proprietates blasphemosæ condispertit. Quāobrē & tanḡ in terris s̄l̄a dicere ag gredientē repellimus. Et post pauca h̄a dicūt, nō ignorātēs, q̄ in ip̄sis rebus hm̄i vocē synodus quæ in illa ciuitate atq; vniā nunq; congregareb̄t. Posuit confequerēt sibi affectus copula vna vocitā psonā, & ex duabus vocibus tanq; infestā repulit vocē quæ inconfuse & indiui se vnu nobis demonstrat Emmanuel eundē consubstātiāle esse p̄i & sc̄iō spiritu sc̄dm deitatem; & eundē consubstātiāle nobis hoib⁹ sc̄dm humanitatē, eundē & mirificantē, & passum diuineq; & humane narratē, & vnā eius opationē & sc̄iam sicut vniū istruentē. Ch̄tū em̄ dei virtus, & dei sap̄ia, in quo oēs sunt thesauri sap̄ia & sc̄ia. Quāq; sic dispensatus dicit cōsumma tōis diem ignorare. Qđ testimoniū s̄l̄r collatū est cū libro chartaceo plato à parte apl̄icē sedis. Et confit. Itemq; relectū est ex eodē codicello testimoniū Theodori heretici ex dogmatica ep̄la ad Paulū hereticū, cuius initii, cū qdem t̄ps, cōtinēs ita. Et ad h̄a oia anathemanus synodū Calcedo, & tomū Leonis, & oēs q̄ dixerūt, vel dicunt in vno Ch̄o duas naturas post ineffabilē vniōnē, aut in duabus eū naturis diffinētēs, & nō p̄dicātes vnu eius eē psonā, & vnu subsistētā, & vnu naturā dei verbii incarnatā, & vnu eius opationē sc̄dm deū ferentū p̄im no stroz doctriñā. In sup & Enoticā lfam p̄iā recordatōis Zenonis suscipio ad anathemādū p̄di cta Calcedo, synodū & tomū Leonis. Qđ testimoniū s̄l̄r collatū est cū libro chartaceo, plato à pte apl̄icē sedis. Et cōstitit. Itē relectū ē ex eodē codicello testimoniū Pauli heretici ex ep̄la ad p̄dictū Theodorū, cui⁹ initii. Nō nūc primū, h̄ olim bonoq; iūdūs, cōtinēs ita. Qđ iīḡ car natōis modū idagam⁹, duo, q̄ adiūciē nō sunt cōsubstātiālia cernit per oia sensu⁹, sub q̄ in gressus vero vere vnitōis sensu⁹, nō iā quidē duo, sed vnu cōpositu decernit saluatorē Ch̄m eūdem cōsubstātiālem eē p̄i sc̄dm deitatem, cūdēq; cōsubstātiāle hoib⁹ nobis sc̄dm h̄uanitatē cūdē mirificantē & passum, deifice & h̄uanē narratē, & vnu ei⁹ opationē sicut vni⁹, & p̄ pauca. Illū itaq; Leonis tomū quē titulū recte fidei vocat ad fidē, q̄ hac iterpatōe de his q̄ ei videbā tur, eū dignāt accipere q̄ operiosissime dividit vnu Ch̄m post vniōnē dualitate naturarū & formas, & voces, opatōes q̄q; & oēs p̄prietates pari nūero cōdiuidit. Itaq; nec illos viros accipimus q̄ instabiles ei, & valde indoctas cōquirūt satisfactōes, & t̄m̄ his q̄ in ea posita sunt, indi gent, q̄tū hec ipsa à primo perimūt. Quę duo testimonia s̄l̄r collata sunt cū libro chartaceo plato à parte apl̄icē sedis antiq; Romē, & cōstitit. Theodor⁹ & Georg⁹ deo amabiles pbri, & Iohānes deo amabilis diacon⁹ locū agētes. Agathonis sc̄issimi ac b̄issimi pap̄e antiq; Romē dixerūt. Petim⁹ p̄ietatē vestrā, & sc̄iō ac vle cōciliū vt relegat, & gestis inferat, & Apollinari heretici testimoniū ex libro de obscuris eius ex codice huius venerabilis patriarchij, qđ nō ē à nob̄ positiū i relecto nūc codicello nō cōueniētē testimonijs hereticōs q̄ relecta sunt & cōso nās ad sensum Macarij & Stephani, Cōstā. p̄issimus impator & sc̄dm cōciliū dixerunt. Quod postu

Actio Decimia.

Fo. LXVII.

postulatū est ab eisdē deo amab ilibus viris efficiat, & prolatus est hīmō liber carthacus q̄ est de bibliotheca venerabilis huīus patriarchi superscriptus de obscuris Apollinarīj, cuius initū: vita viuentū cau sam. Cōtinet aut̄ testimoniū ita, deus assumens instrumentū & deus est secundum qd opera, & homo secundū quod instrumentū, manens aut̄ deus nō mutat instrumentū, & qd id mouet vīnā solet perficere operationē, si aut̄ vna opatio, & vna esentia, vna ergo esentia facta est verbi & instrumenti, Cōstantinus p̄fissimū ip̄rator, & sanctū conciliū dixerit. Superius memoratus Petrus & Theodosius, & Salomō, & Anthonius deo amabiles epi, Georgius q̄ & Dyonīsus, Anatastius & Stephanus dei cultores diaconi, atq; Anatastius & Georgius religio si monachi libellos quos polliciti sunt proprie fidei iurantes offerūt, & corporale corā positis sacrosancti dei euangelij sacramentū perfoluentes. Idē deo amabiles epi & religiosi clerici atq; monachi obtulerūt vniiformes libellos, & relecti sunt ita cōtingentes in verbis. Sanctæ & vniuersali synodo q̄ per iussionē p̄fissimi & à deo decreti dñi nostri, & magni victoris impatoris Constantini, Nunc cōuenit in hac à deo cōseruanda regia vrbe in impiali secretario qd cognominatur Trullus, libellus satisfactionis cōpositus & porrectus à me Petro indigno ep̄o Nicomedienfū metropoleos, p̄uinitie Bythinie. Qm̄quidem exsiquit vestru deo insipitu & honorabile concilium qualiter sentiā super recta & immaculata nostra christianorū fide, & de incarnatiōis dispensatione magni dei & saluatoris nři Iesu Christi q̄ vnu est de sancta & consubstantiali, & viuifica trinitate, huius rei grā p̄sentem satisfactionem in scripto cōponens offero sancto & vniuersali vestro concilio continentem sicut inferioris habet. Credo in vnu dñm patrem omnipotentem factorem celi & terræ, visibiliū omnīū & inuisibiliū. Et in vnu dñm Iesum Christū filiu dei vni genitū q̄ ex patre natus est an oia secula. Lumen de lumine, Dēu verū deo vero, Natū non factū, p̄ quo oia facta sunt. Et in spiritu sanctū dñm & viuificatorem ex p̄e procedente, cū patre & filio coadordanū & glorificandū, trinitatē cōsubstantiale, vna deitatem, & esentia, virtutemq; & potestatem, dñatōem dñi vnu, quem cū singulariter contemplat sensu diuidere que indiuisa sunt vnitatē in trinitate, trinitatem in vnitate adorandā. Vnitatem qdem secundū esse tiae siue deitatis rōnem, trinitatē vero secundū substantias siue psonas, Cōfiteor q̄c vnu eiusdē sancte ac cōsubstantialis, & viuifice trinitatis dñm nostrum Iesum Christū filium dei vni genitū, q̄ ex p̄e natus ante omnia secula eudem in ultimis diebus ppter nos & propter nostram salutē descendisse de celo, & incarnatū esse ex spū sc̄tō, & sancta gloria domina nostra dei genitricē semper q̄ virginē Maria quā deo ip̄o id est dei genitricem proprie ac veraciter cōfiteor ut pote q̄ ipsum de filiu & verbū in nouissimis temporibus secundū carnē generatē, cōsubstantiam deo & patri secundū deitatem, & cōsubstantiale nobis eundē secundū humanitatē, per omnia similem nobis absq; peccato, passibilem carnem, impassibilē deitatem, perfectū in deitate, & perfectū eudem in humanitate, deum verū & hoīem vere ex anima rationali & corpore ex duabus naturis deitate & humanitate, & in duabus naturis perfectis. Et post ineffabilē & inseparabilem vnitatem incōfuse, incōvertibiliter atq; indiuise cognoscendū, nusquam naturae p̄prietate preempta propter substancialē vnitatem, magis aut̄ saluata proprietate vtriusq; naturæ, & in vna psonā, vnaq; substancialē cōcurret, nō in duabus psonis partitū, aut diuisum, sed vnu eundēq; filiu vni genitū dñi verbū dñm Iesum Christū cōfiteor, Nec enī q̄rtā psonā sancta trinitas augmentū suscipit, etiā incarnato vno ex ipsa dei verbo sed in virginali vtero in uiolabili dei genitricis semp̄ q̄ virginis Mariæ inhabitās, incognoscibiliter ex ea in ppria substancialē car nem fibi formauit animatā aīa rationali & intellectuali, Quapropter & eiusdē duas natuitates cōfiteor, tanq; an secula ex deo & p̄e secundū deitatē, quāq; illā q̄ ex eadē sancta virginē & dei genitricē Maria secundū carnē & recentē. Manens q̄ppe qd erat fctū est isolubilit̄ qd nō erat & ita vna eius substancialē cōposita adūtio, neutra couersa vel cōfusa ppter vniōne nature, neq; pruritus sectionē admittēte ac incognosciblē vnitōe. Eternū vnitio q̄ secundū cōpositione atq; secundū substancialē est & cōfusionem & diuisionem excludit. Et seruat qdem vtriusq; naturae p̄prietatē, Vnā vero psonā dei verbi etiā cū carne demōstrat. Vnde & duas eiusdē dñi nři Iesu Ch̄ri naturales volūtates & naturales opatōes cōfiteor secundū vigorē testimoniorū sc̄tō, patrum ac pbabilitū q̄ posita sunt in suggestione missa ad p̄fissimū & à deo cōfirmādum meū dñm & magnū victore imperatore ab Agathone sc̄tissimo ac b̄tissimo papa antiq Ro, & simpliciter in oībus cōsentio, & permaneo in cūctis capitulis q̄ cōtinent tā in p̄dicta suggestiōe eiusdē sanctissimi virti, quanq; in altera suggestiōe cōciliū q̄ circa eū est, Insuper cōfiteor eundē dñm nostrū Iesum Christū verū deum q̄ ynu cōsubstantialē & viuifice trinitati est crucifixū sponte pro nobis sub pontio Pylato pafsum & sepultum, & resurrexisse tertia die secundū scripturas, & in celos ascedisse, sed eis ad dexterā patris, Iterū venturum cū gloria iudicare viuos & mortuos cuius regni nō erit finis, spero resurrectionem mortuorum, & vitā futuri seculi, Amen. Suscipio aut̄ & amplector sancta & vniuersalia qnq; concilia, i. quod in Nicia. ccxvij. sanctoꝝ ac btōꝝ patrū

Et cōtin

Sexte synodi Constantiopolitane.

Et q̄ in hac à deo cōseruāda regia vrbe, cl. sanctoꝝ, & deo seruientiū p̄fm. Et q̄ i Epheso prius. cc. sanctoꝝ p̄fm. Et q̄ in Calcedona sexcētoꝝ. xxx. sc̄tōꝝ p̄fm, & q̄ in tēporibus lustinia ni piꝝ recordatōis iteꝝ conuenit in hāc à deo conseruandā regiā vrbe sanctū. v. conciliū. In omnib⁹ aut̄ conseruo & amplector quæ ab eisdē sanctis, v. concilijs definita atq̄ statuta sint, & q̄s suscepérūt, suscipioꝝ; q̄s q̄ dānauerunt atq̄ anathematizarunt, abiōcio & anathematizoꝝ. Cū his abiōcio, & anathemo etiā oēs q̄ vnā volūtate, & vnā opationē p̄dicauerūt, aut p̄dicāt, vel p̄dicaturi sunt in incarnatōis dispēsatiōe vnius S. Trinitatis dñi nři Iesu Chri veri dei nři. Hancigī piꝝ & recte Christianoꝝ fidei satisfactionē composui, scriptā p̄ alium, mēse Martio, indictione octaua. Et subscriptio: Petrus indignus ep̄us Nycomedie Metropoleos prop̄ nincię Bythinię consenties, & p̄manens in oībus quæ continēt in p̄senti satisfactōis libello & confessus vt sup̄ius continet, quēadmodū duas naturas, ita & duas naturales volūtates, & duas naturales opationēs in incarnatōis dispēsatiōe vnius de sancta trinitate dñi nři Iesu Chri veri dei & anathemās oēs q̄ dicūt vnā volūtate, & vnā opationē in deitate eius & humanitate, manu p̄pria subscripti, mēse Martio, indictōe, viii. Georgius deo amabilis s̄b̄ monachus & apocrifarius Theodori venerabilis loci seruatoris sedis Hierosolymoꝝ accedēs, dixit: Quæ so pietatē v̄ram sanctū & v̄lē cōciliū, vt legant synodica Sophronij venerabilis memoris archiepi Hierosolymoꝝ, q̄ ab ip̄o quidē ad Sergiu tūc tēporis p̄fiaſchā existentē huius regiā, & à deo conseruādāe vrbiſ missa sunt. Nequaq̄ aut̄ ab eo eodē suscepta sunt Sergio quæ pr̄e manibus mihi sunt quo cognoscat vtrū orthodoxa sunt, an non. Conſtatīnus p̄iſſimus Imperator & sanctū cōciliū dixit. In sequētibus horꝝ platio atq̄ lectio prouenient.

Actio XI.

TN nomine dñi & dñatoris Iesu Chri dei faluatoris nři, imperatibus à deo coronatis & se renissimis nostris dñis. Flauius data, xx. die mēſis Martii, indictōe nona. Pr̄ fidēt eodē p̄iſſimo & Chro amabili magno imperatori Conſtatīno. Refidētibus quoq̄ glorioſissimi mis p̄ſcijs, & consulibus, & oībus venerabilibus, & deo amabilibus epiſ secundū ordinē in eodē ſecretario Trulli, p̄poſit in medio ſacro sanctis Christi dei nostri Euāgelijſ. Conſtatīnus deo amabilis diaconus huius ſanctissimi dei Ecclesiæ, & Primicerius deo amabilis ſanctissimi p̄fiaſchae huius à deo cōſeruādāe regiā vrbiſ Georgij dixit: Difcernere ſolēs eos q̄ recta ſentiūt, & p̄dicāt dogmata ab his q̄ nō vere cōſiſtent quæ ſup̄ dispēſatiōe ſunt Chri veri dei nostri, q̄ vnuſ eſt de sancta trinitate tam v̄raserenitas, q̄q̄ ſanctū & v̄lē v̄m cōciliū cognitionē habet q̄ in p̄terita actiōe Georgius religioſus s̄b̄ monachus & apocrifarius Theodori ſanctissimi loci seruatoris ſedis Hierosolymoꝝ ſupplicās, petiſt veſtrā pietatē, & ſanctū v̄m cōciliū, vt ſynodica Sophronij venerabilis memoria quondā archiepi Hierosolymy ciuitatis p̄ſerrent ad mediū atq̄ legerent, vt eorū ſciam habeatis, & iudicetis ſi orthodoxa exiſtūt, & luggerimus ad qđ placuerit. Conſtatīnus p̄iſſimus Imperator, & ſanctū cōciliū dixerūt. Relegant quæ dudū geſta ſunt, & relecta ſunt. Conſtatīnus p̄iſſimus Imperator, & ſanctū cōciliū dixerūt. Georgius ſ̄b̄ religioſus monachus, & apocrifarius venerabilis loci seruatoris ſedis Hierosolymoꝝ, quoq̄ meminīt ſynodicoꝝ Sophronij qndā archiepi Hierosolymoꝝ ſcdm eius petitionē plationē faciat, eorūq̄ lectio puenient. Et platus eſt liber h̄ns ſynodica eiusdē venerabilis memoria Sophronij quē accipiēs Agatho religioſus lector & notarius ſanctissimi archiepi hui⁹ à deo cōſeruādāe regie vrbiſ re legit, ita cōtines in verbiſ, dñi in oīb⁹ ſanctissimo ac b̄tissimo fratri & cōſacerdoti Sergio archiepo & p̄fiaſchae Conſta. Sophronius inutilis ſeruus ſancte Chri dei nři ciuitatis. Papa b̄tissime quā mihi nūc amabilis eſt, & multo q̄ pridē amabilior ex q̄ de incurioſo ſilētio in cauſa turba decidi, & terrenis qbusdā fluctibus opprimor, papa deo honorabilis q̄ nūc ſuauiſ eſt mihi pufillitas, & non mediocriter q̄ pridē ſuauior, ex quo de ſtercore & humo ineffabili, nūmīq̄ penuria ad ſoliū pōtificale aſcēdi, multūq̄ me cerno fluctibus ipliſari, & ad ſecula eſe periculū. Nō enī ita eſe ſuaua cōſpicuum ſuaua aī ſuauioꝝ experimētū atq̄ notitiā, ſicut poſt experimentū, & incurſum apparet tristitia, ſic ſalus hoīs q̄ poſt ſalutē egrotat optabilis, ſic trāquillitas hiſ q̄ poſt trāquillitatē fluctuant̄ gratiſſima. Sic diuitiē hiſ q̄ poſt diuitias egent amabiles, & oīa q̄ ſita cōſiderabit exiſtēre, & ip̄a ſunt qđe ac p̄manēt naturali atq̄ eēntiali q̄litate, q̄lia dūtaxat & aī experimentū cōtrariorū parebat, meliora tñ poſt horꝝ efficiunt ſciam, eaq̄ ſuſtiñētibus multo p̄triora ſunt, necnō & iucūdiora & desiderabiliora ſunt. Et hoc nobiscū lob laudabilis p̄mulgaſ ſplēdidiſſime vtrūq̄ experimētū accipiēs ac definiēs, meritoq̄ index in hiſ q̄ à nobis dicunt̄, p̄grediturq̄ ſiniam q̄ in declinē, & imunifica ſtatuit. Quid ergo ait ille de certator indomitus mutationē paſſionū aſpiciēs, & in extuatiōne an gentiū? Quis putat me cōſtituet in mēſe dieꝝ qbus me deus tuebat, qñ lucerne eius ſup̄ ea put meū ſplendebat, qñ lumine eius gradiebat in tenebris, qñ erā in itineribus latuſ, qñ domi nūs inſpiciebat tabernaculū meum, qñ eram opulentus nūmis, & in comitatu meo pueri mei quando affluēbat viꝝ meꝝ butyro; montes aut̄ mei fluebant laſte, qñ progrediebar diluculo,

In ciuitate

Actio undecima.

Fo. LXVIII,

In ciuitate & i plateis sedes mea ponebat, videtes me iuniores abscondebam, seniores vero assurgebant, maiores natu aut filebant, loquentes digitum ori suo imponebant, audiētes vero būtificabant me. Ergo ego etiā merito būtissime cum Iob quinque victori clamabo memoria prius in ore bonorum quae mihi aderat prosternatus trā quilla hæc vita fuerat cū filētio, & nullā fluctuationē agnosces pauperies. Qui spūtas me constitut in mēse diez anteriores, quibus me deus absq; tri-
bulatōe seruabat, qñ fulgebat lucerna sup caput meum, pacificā vitā degētis, & influctuabile, qñ lumine eius gradiebar in tenebris, cū vindemiacā racemos filētij, dum serenitatis honesta
bar germinibus, dum impturbationibus delectabar palmitibus, dum securitatis floribus con-
lectabar, dum intrepidatōis flosculis coronabar, dū in curia gratus cōuescebar, qñ terre restri frue-
bar pauperie, qñ fulcos impericulosi stercoris exarabā, qñ influctuose paupertatis mare trāsibā
qñ humilitatis mēse pulchritudinibus congaudebā, qñ arualis victus mellī fluo illo manna ve-
scebar. Alius quidē Israhel, & ipse qd̄ cernēdus, deliciasq; epulabat celestes atq; pacificas citra
murmurationē malū, bonūmūe ppositū. Qm̄ igit̄ hæc & vltra hæc sapiētissime in me ter affi-
ctum necessitate magna video deo amabilioris clericorū, religiosorūq; monachorū, & fidelium lai-
corū hogz oīm ciuium, huius sanctæ Christi dei nostri ciuitatis qui qui violēta manu me com-
pulerunt, & more tyrānico coegerunt, pacta sunt quibus nefcio iudicijs, neq; pcipio. Quæ so-
synceritissimos & vos exhortor, nō solū mundis oronibus ad dñm me adiuuare vitaliter fluctuan-
te, pariterq; periclitante, & confortare me pusillanimitatibus nutabundū, sed & deo inspiratis
institutis introducere ad opandum inceptū. Hoc quidē vt p̄es, & prolatores, hoc vero sicut
frēs & consanguinei, date ergo vos mihi p̄ne filiū atq; fraterne quæ postulo, iusta quippe sunt,
& ego vestrā pede ductione consequebar, & copulā ad vos hīe mercabor. Quāta fides confan-
taneos necit, & spes recta sapiētes viuifacit, & charitas diuina sentientes addēsat, quoq; funis
triplex. Et ex istis tribus diuinis cōstringit virtutibus, neq; solutionē agnoscit, neq; disruptio-
nē admittit, neq; separationē sustinet, sed ē veraciter indisruptum in vnā congregās pietatē
eos q; copula eius diuina ditati sunt. Quia vero qd̄ Apostolica atq; prīsa traditio in sc̄tis dei
p̄ totum orbē Ecclesias tenuit, vt q; ad pontificatū ducunt; qui p̄x eis pontificatus regunt oīa
synceriter consulāt, qualit̄ sapiant, & qualit̄ fidē detineant, quam Paulus eis sapiētissimus nimis
caute contradidit, vt nō cursus suos in vacuum pagant. Inanis nāq; eis omnis cursus existeret,
si in quolibet fides violaret, ille quippe sacer q; dei voces audiuīt, & cœlum ipm habuit magis,
& paradisi contēplator p̄x tēpore factus ē, & verbog; alijs homib; ineffabilū fuit auditor
atq; torpebat: sicut ipse ait, pterrebat, ne forte cum alijs pdicat Ch̄i salutiferā p̄x dictionē
ipse reprobis efficeret. Vnde & in Hierosolymis ascēdebat Ch̄i celestis discipulus, & diu-
inis qui pereāt, subiiciebat discipulis, & Euāgelicā, quam pdicabat doctrinā innotesceret eis.
Qui alios putabant p̄cedere, & ipsius eos faciebat doctrinæ participes munimē despondē-
res eis q; post eū fuerat eius suscepturi doctrinas, qbus formula cunctis pbabilit̄ factus ē, q; eius
sequi vellēt vestigia, huic proind & nos consuetudini seruītes, & legē optimā arbitratī omē
qd̄ oīm decēter effectū ē maxime aplico roboratū instructo, qualis de fide teneat, scribim⁹.
Et deo instrutis vobis ad pbādum dirigimus, ne forte terminos ēternos trāsgredi qd̄ p̄es no-
stri posuerūt & stimemur, nō discernere tm̄ sc̄tibus & vobop̄ incertis puida dogmata, s; & re-
dintegrale q; minus sunt, ppter pfectā & Ch̄i charitatē exacte potētibus atq; valētibus. Illa
igit̄ dicturus aduenio, q; ab initio in sc̄tā i catholica Eccl̄ia natus & nutrit⁹ pdidici, & à molib⁹
pcepī vnguibus sape & pdicātibus vobis deo inspiratis hauriuī. Credo igit̄ b̄tē sc̄dm qd̄ à prin-
cipio credidi in vnū deū p̄em oīpotentē sine principio penitus & sempiternū, oīm visibiliū
atq; inuisibiliū factorē. Et in vnū dñm Iesum Ch̄fm filiū dei vnigenitū qui sempiterne & intē
poralē ex ipso natus ē deo & p̄e. Et non aliud principiū q; p̄em cognoscentē, s; nec aliūde q;
ex p̄e ipsam substancialē habet lumen de lumine consubstantialē. Deum vige deo vero cōsem-
piternū. Et in vnū sp̄m sc̄tm q; semperne deo p̄e pcedit lumen, & deū ipm agnoscēdum, &
verē p̄fi & filio consempiternū consubstantialē atq; contribulē eiusdēc̄q; cōntiāt atq; naturā.
Sīt̄ & deitatis trinitatē consubstantialē cohonorandāq; ac confessore, connaturalē, & co-
gnatam atq; contribulē in vnam conrecapitulandam deitatem, atq; in vnam copulandam com-
munē dominationē absq; psonali confusionē, & absq; substanciali diuisionē. Trinitatē itaq;
in vnitate credimus, & in vnitate trinitatē glorificamus. Trinitatē quidē pro tribus subsisten-
tijs, vnitatem aut propter singularitatem deitatis, seu igit̄ sancta Trinitas numerabilis perso-
nalibus facta est substancialis, siue sancta vnitas extra omnem numerum est, & hæc quidem in-
diuisibilē habet diuisionē, & inconfusam gerit coniunctionē, cū diuidit nāq; numeralibus sub-
stantialis, & numerāt psonalibus alternitatibus, idētitate essentiā atq; naturā cōiungit, & omni-
modā portionem nō recipit. Vnitas em̄ singularis & inconfutabilis omnē refugit sc̄dm essen-
tiā numerā. Vnus em̄ deus à nobis enīxus credit, qm̄ & deitas vna flagrāter pdicat, licet in tri-
nitate

Sexte synodi Constantinopolitane.

nitae psonar̄ agnoscit̄, & vnuſ deus à nobis adnunciat̄, qm̄ & dñatio vna ſirmiter agnoscit̄, li-
cet in tribus ſubſtētijs demōſtreſ, neq; ſcdm qd vnuſ eſt deus, & vna ē deitas, ē diuſibilis, &
in tres deus ptes, vel i tres deitates pducēdus, neq; ſcdm quod vnuſ ē dñs vnuſ dñs, diſtās ē, & i
tres dños expandēdus eſt, ad tres dñatōes diſtādus ē Arianor̄ hæc eſt impietas que in iequa
les deos cōcidit deum, & in diſimiles deitates vna partit̄ deitaē, & in alterigenas tres dñatōes
vna diſtinguit dñatōem, neq; ſcdm qd trinitas vnuſ deus ē, & agnoscit̄, & ſubſtatiæ tres, pnu-
ciant, & tres obſcram personæ, p̄, & filius, & ſpūs ſanctus dī coartatus, ſiue cōpoſitus vel cō
fulus, & in vna ſeipm colliniens ſubſtantia in vnaq; concerneſ nō numerandā personā. Sabel-
lianor̄ iſta eſt prauitas in vna ſubſtantia tres confundere ſubſtantias, & in vna personā eadē
tres conſpergēs pſonas. Vbi eñ eſt trinitas impiissime, ſi in vnam pſona ſcdm vos trinitas ipa
colligit, & in vna concurrat conſuſibilē ſubſtantia. V el vbi vnitas o ſuri oſiſſime, ſi in tres eſten-
tias ipa vnitas eſſer̄, & in tres naturas diſtabit̄, & in tres deitates multiplicabit. Impiū qppē ē
orthodoxis vtrūq; & à veritate proterorſ projectum ē, tam ſingularitas ſecundū ſubſtantia, q ter-
nalitas in naturis. Illud eñ ſtatiſ ad Iudaismū deducit̄, & in ſeſe dicentē ſimul obducit, hoc ve-
ro ad paganismū deuoluſi, & in ſeſe afferentē cōouolut. Et aut oīno paganuſ ē, qui hoc furio-
ſe cū Arrio phibet, aut Iudeuſ ē qui illē ipietatis cū Sabellio fuſcipit. Et ideo bene à deiloquii
ſancitum ē vanitatē quidē nos ſapere vna & ſingulari deitate & idētitate eēntialis atq; natura
lis dñatōis. Trinitatē autem tribus inconfuſis ſubſtantia, & diuerſa ter numerādæ pſonalis al-
ternatitatis, qtenus neci plūm vnuſ Sabellianū remaneat, ſi vnu ūbiq; conſpicit̄, & oēm ſubſtan-
tiale multitudinē abiecit. Neq; eadē tria p̄aferat Arriuſ, ſi tria intelligenti per oīa oēm vni-
tas vocē repellētia deitatis eſtentia atq; natura. Quēadmodum iſi vnum deum didicimus fa-
pere, ita & vnam deitatē conſideri p̄cipiuſ, & ſicut ſubſtantias tres exorate didicimus, ita &
tres glorificare pſonas instruimur, non aliud vnum deum p̄ter tres cognoscētes pſonas, ne
q; tres conſubſtantiales pſonas trinitatis, queſunt, p̄, & filius, & ſpūs ſanctus, alteras p̄ter vnum
deum agnoscimus. Et idcirco vnum hæc tria in quibus ē deitas, p̄dicamus, & tria vnum quo-
rum ē deitas adnunciamus, ſiue quod ē accuratiuſ ac manifestius dicere que deus ē, atq; agno-
ſit̄, hoc iſi quippe & vnum ē, & tria credit̄, & tria p̄dicaſ, & vnum veraciter adnunciat̄. Et
neq; vnum quod erga vnum ē, tria recipit̄, neq; tria ſcdm quod tria ſunt, vnum aduertit, quod
eſt & mirabile & omni certe plenum ſtupore ē. Hoc iſi vnaq; & numerabile ē, & refugit nu-
merum. Numerabile quidē tribus ſuſ ſubſtantia, refugit aut̄ numerum ſingularitate deitatis.
Vnitas quippe eius eſtentia atq; natura numerari penitus non pmitit, vt non & dñam dei-
tatis introductat, & ex hoc eſtentia & natura, & deoꝝ multitudinē vnum principium faciat.
Omnis itaq; numerus contubernalē habet dñam. Et omnis dñna atq; discretio numeri ſup-
inducit, vt inſiūm numeret. Ergo beata trinitas non eēntia, nec natura, nec diuerſis deitatib-
us terriſue dñationib⁹ abſit, ſicut inſaniu Arriani, & ſicut noua Trithiæ, i. ter deitatis latra-
tores eēntias tres, & naturas tres, & tres dñatōes, & tres ſilr vaniloq; deitatis, ſi ſubſtantia &
p̄prietatib⁹ pfectus itellecſtib⁹ ſemot ſubſtantib⁹ nūero diuſibilib⁹ & nō diuidēdæ deitatis.
Diuidit itaq; in diuiſe ſtā trinitas, & in diuiſe rurus coniungit, in pſonis nāq; diuſionē hñs id
uifa pmanet, & inseparabilis p eēntiam & natura. Silr & deitas. Et idcirco nequaq; tres deos
diciſimus, neq; tres naturas in ſtā trinitate glorificamus, neq; tres eēntias in ea p̄dicamus, neq;
tres cōſitemur deitatis, non conſubſtantiales, non alterius ſubſtantia, non eiusdē originis, neq;
alterius originis, neq; qna ſingulariter in ea p̄dicas in multitudine deducere pmitimus. Nec
queq; eius vnitatē diuidere finimus, neq; tres quodſa deos eē cognoscimus, aut tres qſdā natu-
ras, vel tres quodſam eſtentias deitatis nouimus, non vniq; genas aut alienigenas, non eiusdem
ſapiæ, aut alterius ſapiæ, ſed nec penitus deos, aut naturas, vel eēntias, aut deitatis agnouimus,
vel cognoscētes ſciimus. Sed & eum qui recipit, vel ſapit, aut nouit, in mathematicis pcellimus.
Nos eñ vnum principium vnuſ nouimus deitatis, vnum imperium, vna ptatē, vna virtutē,
vna opationē, vnum confiliū, vna volūtatē, unam dominationē, unum modum, tā oīm que
post eā ſunt creatricem, q̄q; puidā & ſtabilientem, atq; conſeruaticem, unā dñationē, unam
ſempiternitatem, & queq; ſunt talia ſingularia, & incomposita unius eſtentia, atq; natura in
tribus eſt pſonalibus ſubſtantia, neq; ſubſtantias cōfundentes & in una eas ſubſtantia de-
ducētes, neq; una eēdē eēntia pteſ, & in tres eēēntias diſcerpētes, & vna ex hoc diuidētes
deitatem, ſed ē vnuſ deus, vna deitas in tribus ſubſtantia fulgens, & tres ſubſtantia & pſona
in deitate vna cognoscunt. Propterea pfectus deus eſt, p̄ pfectus deoſt fili⁹, pfectus deoſt ſpūs
ſanctus. Idcirco quod vnam eandemq; ſingula queq; pſona inseparabilem, indimutantem atq;
pfectam habet deitatem. Et iuxta quod deus quidem eſt, iſum exiſtit vnuſ quodq; dum deoſ
ſum conſideratiſa intelligentia quod non eſt ſeparabile ſeparante, vt p̄ tñ & filius, & ſpirit⁹
ſanctus, aliud & aliud & aliud diciſimus. Et idcirco hæc à dei capacibus p̄dicamus, deus, & de-
us, &

Actio undecima.

Fo. LXIX.

us, & deus, sed unus est haec tria deus, Non enim alius deus pater, nec alius deus filius, neque alius iterum deus spūs sanctus, quia nec alia natura est p̄f, nec alia natura est filius, neque alia ite natura est spūs sanctus. Hoc enim etiam multos, atque diuersos deos officinatur, multisq; & varia generant deitates, sed deus quidem est p̄f, deus vero est filius, filius deus est & spūs sanctus, eo quod in diuise & indiminate eadē tres personae una impleant deitatem, & in unaquaq; eaque funditus tota est. Nam deitas diuisionē nō sustinet, & in tribus ipsis personis plenifice atque perfecte nō partibiliter, sive ex parte easdem implens personas, sed in unaquaq; existens plenissima & una permanens, licet in tribus personis monstretur, & ad deos multitudinem nō excurreat, licet in tribus sit subsistentijs, ut non corporalē quandam sustineat sectionē, quia certe est impassibilis & incorporeā & pati nesciens quia creature sunt, propria est. Igī cum hoc quod deus est p̄f, ipse p̄f & neque filius, neque spūs sanctus, sed filius est secundum substatiā, & quod naturaliter spūs sanctus existit, & est cum hoc quod deus est filius ipse filius, & neque pater, neque spūs sanctus, sed quia pater secundū naturā prædicat, & quod secundum substantiā spūs sanctus conspicit, & est cum hoc quod deus est spūs sanctus ipse spūs sanctus, & neque pater esse cernit, neque filius esse suscipit, sed quod pater secundum essentiam credit, & quod filius secundum naturā adnuntiat. Hoc quidem propter naturā & identitatē substatiā, & cognitionem essentiā. Illud uero propter altericas hanc trium proprietates, propter dissimilitudinē proprietatum quae incōfuse unamquāq; figurat personā. Sicut ergo esse deus unaquaq; incōuertibiliter possidet, ita & proprietatē per quam ipsa persona figurat immutabilem & immobilem obtinet, quae eidem fōli est insita, & ab ipsis alijs personis eā discernit, & cōfītā atque coonorificādā consubstatiālem quoq; & consensuā trinitatē absq; cōcluſione cōseruat. Trinitas igī est non solū una deitatis perfectōe pfecta, sed super pfecta, & ultra deitatem gloriā ac sempiternitatē & imperio non disperita neque alienata, neque em̄ creatum quid, aut seruile est in trinitate, neque subintroductiū tanq; quod prius quidem non extiterit, postremo uero introgressum. Neque igit defuit patri filius, neque filio spūs sanctus, sed incōuertibilis & incōmutabilis eadē trinitas semper est, & de sc̄tā quidem ac consubstatiālē sempiternāq; & principali, omniūq; opifice & regina trinitate qualiter sentiā atque glorificem, & uenerer, ut beate dicere suppetit manifeste uobis aliqd unūq; dī digessi. Neque enim amplius qd farī permittit harū synodicas syllabācē cōpendiā, qualiter quāque & de incarnatione unius, & de eadē uenerabilē trinitate dei uerbi, & filii clemētissima atque admirabilis, hoc idēq; est dicere subdimissa exinanitione ad nos quāque terrenos diuina atque deifica discessione teneā atque sentiā, & tenere à sc̄tis patribus q secundū uos deo inspirati sunt, mihi est traditū tanq; corā ipsa ueritate q conspicit uniuersa synodica hanc literā scribens expono, & ad uestrū destino sapientissimū audiū. Credo & de hac sanctissime quod deus uerbi unigenitus patris filius, qā oīa secula & tpa impassibiliter de eadē natus est deo & patre miserationū induens, & humanitatis misericordiā circa humanum nostrū lapsum spōtanea uoluntate, & dei gignentes consilio & diuino cōplacito spūi, nō separatus à gremio generatīs ad nos hūlē descedit ē. s. ē secū eiusdem uolūtatis patri & spūi, ita & essentia inexplicabilis & naturā circumscriptionē nullo mō sustinens, aut secundum nos localem trālīmeatum naturaliter sciens efficere diuinā operationē, & uterū in tactū virginitatis ingressus castitatem lustratā Mariæ sanctā p̄clare q; & quae dei sunt sapientis, & ab omni contagione liberatā & corporis & animae, & intellectus incarnatus q erat in carneus, & formā suscepit nostrā q secundum diuinā essentiā quantū ad habitū & specie inexplorabilis, & corporalē sc̄dm nosincorporeus. Et homo iuxta ueritatē efficit q semper deus cognoscit, & materno uentre gestari monstrat qui sempiterni patris in sinu est, & intēporeus principium recepit temporale, non per phātasiā factus, hac oīa ut Manichæis, & Valentiniū uide insanis, sed re & ueritate totū seipsum exinaniens paterna & propria uoluntate. Et totā nostrā assumens massam, carnē inquā nobis cōsubstatiālē, & animā rationalē animabū nostris cōtribulem, & mentē menti nra cōparem. Hic itaq; hō est, & cognoscit, & hō secundum ueritatē factus est ab ipso summo cōceptu de sc̄tissima uirgine. Homo enim christi singi uoluit, ut simili cōsimilē mūdificaret, & cognato cognati saluificaret. Ideo uirgo sc̄tā accipit, & aīa corpusq; sanctificat. Et ita ministravit in incarnatione creatoris, ut munda & casta atque incōtaminata, incarnata ergo uerbi deus quod nostri est, nō prefacta carne copulatus p̄for matoue atque sese p̄substantiā aliquā corpori cōlinitus uel animā p̄existenti coniunctus, sed tunc his ad subsistentiū uenientibus qn̄ eis ipsum uerbum & deus naturaliter copulatus est cōtemporale hīs unionem atque p̄substantiā, & non ante uerissimum ipsius uerbi cōuentum, in seipso unq; extiterunt, uel cuiuspiam secundum nos alterius hominis penitus extiterunt, sed cum uerbi ipsius naturali conuentu substantia hītia concurrente, & nec quantum inactu oculi hanc illam priorem hītia sicut Paulus Samosatenus perstrebit, atque Nestorius, simul quippe caro, simul dei uerbi caro, simul caro animata rationalis, simul dei uerbi caro animata

M m rōnalis

Sexte synodi Constantinopolitane.

rationalis. In illo itaq; & non in semetipsa habuit existētiā vna cū cōceptu quippe verbī hāc ad subsistendū prolatā sunt, & secundū subsistentiā ei vnitā sunt, qnā ad cōsubsistendū prolatā sunt, quā certe vera est, & inseparabilis, quā neq; diuisionē perpetit, neq; mutabilitatē, aut cōfusionē admittit ab ipsa prolatā, & in ipso cōsistentia & cū ipso cōposita, nullūq; prorsus tēpus proprie cōstitutionis tulerunt, qd inconfusam atq; inseparabile ad eū compositionē p̄cederet. Ex inuiolabili nāq; & virginali sanguine sanctæ atq; immaculata virginis Mariæ verbū vere factū est incarnatū, & veraciter homo, & in vtero virgineo deportatus, & tempus expleuit legitime puerper, vt p̄ singula naturalia, & p̄t̄m nō trahentia, nobis hoībus similis factus, nostramq; nō dēsignatus passibile vilitatē, nascitur deus humano corpore, similiterq; & habitu animam rationalem, & incorporeā habens, qd ipse in semetipso, & nequāq; aliter rationali animauit spū, & virginē generante cōseruat, & b̄eatorum eā p̄prie & veraciter demonstrauit, vel si Nestorius ve-
cors scindit & eius deo rebellis exercitus lachrymat, & lamentatur, & eiulat, & itēq; cū eo discer-
pitur, Deus itaq; erat q ex sancta virgine dei genitricē Maria ē, & secundū hāc temporale pro-
pter nos nativitatē sulcepit post primā eius & sempiternā illā ex patre naturalēq; ineffabili na-
tivitatē, quāq; incarnatus nascebat ob similitudinē nři carniū. Totus deus collaudādus, totus
idem ipse apprens homo pfectus, deus idē nōscendus pfectus hō, idem ipse innotescendus, ex
duabus q̄ppe naturis vnitioē habuit deitate, & humanitate, & in duabus pfectis noscebat natu-
ris deitate & humanitate. Neq; em vnitioē mutatio qlibet vel cōfusio intercessit, neq; differen-
tia dualitatē formae sive substantiae post vnitioē diuini qdam, aut sectio intromissa, licet
hoc cōtristet qdem furentē Nestoriū, illud vero tabefacit Eutice desipientē. Nāq; secundū sub-
sistentiā adiuicē vniū, neq; mutationē acceptat, neq; diuisionem agnoscit, neq; scit q cōfu-
sionis sunt propria, neq; sectiois discit indicia, luxta qd apparet Eutices ignoras, atq; Nestorius
& vnitioē secundum subsistentiam nō addiscente virtutem iuxta quā & incarnatū ē verbum
& caro animata, & intellectualis immutabilitē deificata ē, hic qdem in confusione pelagus ia-
ctatur, hic vero in diuisionis voragine deīcif. Et iccireo ille qdem refugit cōsideri dualitatē na-
turaz, hic vero vnā dei verbi naturā incarnatā subtrahit p̄dicare. Licet vnā eius cōpositam
subsistentiā dicere metuat, timorē refugē metuit vbi timor nullus inhabitat. Nos vero sensu
viuido virtusq; hoīz seruile propellentes amentia, & sup petrā pietatis stantes intrepidi, & secū-
dum subsistentiā verbi ad carnem q ex nobis ē intellectualē, & animata cōuenientiā pdicemus,
& vnū Chrm & filiū incarnatū verbū obsecramus, & vnā eius subsistentiā cōpositā dicimus,
& in duabus eū adnūtiāmus naturis, & duas euīdē dei verbi nativitates credimus, vnā qdem ex
deo patre quā intemporalē & sempiternā scimus, secundā ex dei genitricē matre quam & mo-
dernā, & temporealē cognoscimus, & nō sicut Apollinaris Euticesq; & Dioscorus dicunt, sed
sicut sapiens nobis tradidit Cyrilus, & q̄ sunt naturaz saluari dicimus propria & vnitaz diffe-
rentiā nō re qua sumus, q̄ vt in naturali qdem dicif & est qualitate, in essentiali vero intelligit &
est quātitate, & neq; Nestorianā sectioē metuimus, neq; Euticianā mutationem veremur, qā
neq; sicut infulsus Nestorius affectualem vnitioē dicimus, aut in sōntimā qd & honoratoris
& qualitatē, & tautobulā qd cōsiliū concordiā, voluntati, momentū, & identiditatem demō-
stramus hāc cōventionem, neq; sicut Eutices à deo propulsus secundū cōfusionem quandā, aut
mutabilitatē dei verbi, & carnis intellectualiter anima sive naturaz, atq; substantiaz, & forma-
rum cōpositionem garrimus, ex qbus in Chō admirabilis facta ē cōuentio, vnde regiā viam, &
mediā gradientes, & cōfusionem, & sectionē abominamur, solā aut ex animo veneramus in-
cōfusam, simulq; diuinaſt deitatis atq; humanitatis vnitioēm solā intelligendo cognoscit na-
turelā, atq; secundū subsistentiā cōuentio. Hāc q̄ppe cū alterutrū copulata deitas, & humani-
tas habuerunt, vt neq; cōuersioē sustineat, neq; diuisionē patiant, vnitatis nāq; ratio quoq; na-
turalis inquā est, atq; secundū subsistentiā, neq; em alterā vnitioēm in q̄pr̄ter istam agnosco
nō ignorat qdem differentiā, diuisionem aut prorsus expellit, quā vero ad vnitatem concurre-
runt inconuersa conferuat, partitionēq; vnitiorum nō admittit, & ideo ex deitate, & humanita-
te, & ex duabus naturis Chrm nominantes & deū eundem & hoīem, & diphyan qd ē bis genitū
duplicem q̄ secundū naturas p̄dicamus. Similiter aut & in deitate perfectū, & in humanitate eū-
dem scimus perfectū, & in duabus eum doceamus naturis, & patri cōsubstantialem vt deū hūc
ipsum ascribimus, & cōsubstantialē matri, & nobis hūc ip̄m hominē asserimus, visibilē hūc ip̄m,
& invisibilē, creatū hunc ipsum similiter & increatū, corporeū hunc ipsum, & incorporeū, cō-
trectabili hunc ipsum & incōtrectabilem, circumscripturn eundē, & incircumscripturn, terrenum
eundē & cœlestē, carnē hunc ipsum animatā rationabiliter & deitatē, recentē hūc ip̄m, & semi-
piternū, humilē hūc ip̄m & sublimissimū, & quāq; duplicitis inseparabiliter reperiunt naturaz, vel
si qdam semper extitit vt sempiternā habens naturā, qdā vero propter nos in nouissimū tempo
ribus incōuertibiliter factus est, vt pote humanā assūmens naturā. Si igit̄ inconuertibilis erat, &
insepa-

Actio undecima.

Fo. LXX.

inseparabilis erat vnitio, sicut & incovertibilis ē, & inseparabilis permanet, & duo immutabiliter
 dñia significant, & inseparabile alteritate cōfulgēt naturę hęc substātię, q̄ & formę cōsistūt, ex
 qbus ineffabilis vnitio facta ē, & in qbus vnuſ idēq̄ Chrūs cōspiciſ, & vnū, vnū. Nā & qd ex
 ipsis effectū est nō iam dualiter diuīsum, & ea ex qbus sine sectione, & transuersiōe demonstrat
 subsistētiā, hoc extat atq̄ psona cōposita ex incōfuso cōſtant tēperamento, & portionē con
 uenientiū nescit, & esse unū, & permanere unū indiuīsum sortit, & neq̄ duo iuxta qd vnum exi
 sit, efficiſ, neq̄ cōfundit, & in singularē redigit vnitatē, naturalēq̄ & essentialē identitatē, ex
 qbus naturaliter cōuenit, sed est vnū & duo hoc ipm agnoscibile vnu qdē scđm subsistētiā,
 atq̄ psona, duo uero scđm ipsas naturas, atq̄ naturales eaz, pprīates, ex qbus eē unū sortit,
 & natura duplex permanere seruabūt, vñ ipse unus manēs Chrūs, & filius, & unigenitus iſepa
 ratus in utriſq; naturis cōspiciſ, & q̄ sunt utriusq; substātiā naturaliter operabat secundū insitā
 unicuiq; essentialē qualitatē sive naturalē, pprīate, q̄ si naturā haberet singularē & incōun
 itā sicut & subsistētiā atq; persona nō ageret utiq;, & non utiq; unus idemq; filius, & Chrūs
 pfecto q̄ utriusq; erant operare naturę, q̄i em̄ deitas expersi corporis naturaliter opera
 corporis operata est, uel q̄uo corpus deitate frustratū actiōes operatū est q̄ essentialiter deita
 tis esse noscunt, uerbū Emmanuel dū unus est, & in eo ipso utraq; id est deus & homo, q̄ natu
 rę utriusq; sunt naturaliter gesit secundū aliud q̄ gesta sunt operas secundum qd̄ deus qdem
 est idē ipse q̄ diuina sunt, secundum qd̄ hō idem ipse est q̄ humana sunt, seipsum oībus uolens
 ostendere q̄ deus idem ipse & hō fit, & ideo idem ipse tam q̄ diuina sunt agit, q̄ que humana,
 similiter & dicit & loquitur, nō alius qdem miracula operatus est. Alius aut̄ perpetrauit hūana,
 passiōesq; sustinuit, sicut & Nestorius vult, sed unus qdem idēq; & Chrūs, & filius q̄ & diuina
 gesit & humana, secundum aliud uero, & aliud sicut diuinitus obsecratus est Cyrillus, qa & in
 utriſq; habuit potestatē incōfusam, necnō & īpertibilem, secundūq; deus, ergo sempiternus
 idem ipse existebat, patrabat miracula, secundum q̄ hō uero idem ipse modernus agnoscebat
 faciebat humilia & humana. Sicut ergo in Christo utraq; natura indiminate proprietatē suā
 custodit, ita & operat utraq; forma cum alterius coiōne quod, pprīum habuit, uerbo quidem
 operatē quod uerbi est cum coiōne scilicet corporis, & carne exequente quod carnis est, cō
 cante ei vēz uerbo in eadem operatē. Dum qn̄ hēc in una subsistētiā cognoscant, & in una
 persona cōſiderent, & insufflissimā ſectiōem, ppellant. Neq; em̄ diuīsa operabant, pprīa, ut &
 diuīſiōe eaz, ſuspiciemur. Nō exultet pro hoc Nestorius ſeipsum ſeducens παραφορας errone
 idcirco q̄ utraq; forma in uno Christo, & filio cum alterius coiōne operabat quod, pprīu ha
 buit. Neq; em̄ ab altera eius diſſidens quod, pprīum habuit operabat. Nec etiū ſecundum du
 os Christos aut filios q̄ operant, glorificamus unum qdem ſecundum naturam filium & Chri
 ſtum q̄ mira sunt, ſecundum uero ſecundū grām filium, & Christum q̄ humiliora ſunt, q̄q dū
 as formas q̄ cōſter operant edocemus unā quamq; ſecundum ſuā naturalem, pprīatatem, ſed
 unum eundēq; filium, & Christum q̄ & ſublimia & humilia naturaliter operat ſecundū unius
 cuiusq; dua eis naturę, naturalem & essentialēm q̄litatem aſſerimus. naturę nanq; incō
 mutabiles manentes & incōfusae, & duæ manifeſte cognoscendae, & nō cōfusibiliter copulatæ
 his penitus nō erunt frustratæ, uel ſi una ſubſtētiā moſtrabat, nō uane pſiliāt Eutices & Dioſ
 corus, nequaq; nō exiſtētes ipie cōfusioſ, platoſ, ſed unaquaq; natura cū alterius coiōne age
 bat qd̄ pprīu habuit, & diuīſiōe refugiens, & cōuerſionē ignorans, & differentiā ad alterā cō
 ſeruans, coiōnemq; & cōpoſitiōem inſolubile, atq; inſiruptā perſeruans. Hinc pie ſentientes
 & ſuper terminos recte fidei cōſistentes ſicut unū eundēq; Christū & filium operari utraq; di
 cimus, eo q̄ deus idem ipse erat & hō, nullāq; excogitamus cōfusioem, ita nec utraq; formā
 cum alterius coiōne operari, pprīa diſſerentes, eo q̄ duę formę in uno eodēq; Ch̄o naturali
 ter pprīa operatē exiſtūt nullā penitus cōſideramus diuīſiōem, ſicut hic qdem Eutices. Ilic
 uero nobis vult calumniari Nestorius ē diuero ad inuicē cōſistentes, & aduerſum nos pius i
 pum Proclū patientes, q̄s p nihil reputantes, & utriusq; naturę utraq; nouimus operationē
 essentialē dico naturalem, & cōgruā in diuīſe de unaquaq; pcedentem eſentia & natura,
 iuxta insitā ei naturalēm atq; eſentialem q̄litatem & inseparabilem, ſimilq; incōfusam alte
 riū eſentie συνεπαγγελη ſuna ſecum cooperatōem adducens, hoc q̄ppe & operationū q̄ in
 Christo ſunt dñia ſacit ſicut naturas eſſe naturę, nō itaq; idēn dei, & humanitas ſecundū
 q̄litatem unicuiq; naturaliter inditā, licet in unam ſubſtētiā ad inuicem ineffabiliter cōcur
 runt, & in unam perſonā ſunt incōfusae cōpoſita, & unum eundēq; nobis Christū & filium
 eſſecerunt ſecundū ſubſtētiā ad inuicem cōcurrentes atq; cōpoſita. Etem deus uerbum ē,
 & nō caro, q̄q carnem rōnabilitē animatam aſſumpſit, hanc q̄ſiuit unionem naturalem ſub
 ſtētiā adunit, ipſa uero caro eſt anima rōnabilitē & non uerbum. Licet dei uerbum ca
 ro cōſpicitur. Et ideo neque eandē habent indifferēter operationem ad inuicē post unitio
 Mm 2 nem

Sexte synodi Constantinopolitane.

nem naturalem, ac incōfusam, id est verā, & secundū subsistentiā, neq; vnam solā eāge operatio-
num dicimus siue essentiale & naturalem, penitusq; indifferentem, quatenus ne & inessentialē
vnā, & vnā naturalem eas cognoscamus, q; ab Acephaloꝝ pueris ludit, & ipſis verbis impuden-
ter proferit cōposita. Quēadmodū igit vtriusq; essentia atq; natura, ex qbus nob̄ i Christo incō-
fusa facta est vniuersitas, & vnū Christum perficit, & filii totū dēi, totū euodem ipsum credendum
& hoīem vtrang; naturalem cōfitemur operationē, ne naturas q; inconfusę vnitę sunt cōfunda-
mus, ſiquid & ex operationibus tñ secundū eos q; sunt talia callidi natura noſcunt, & essentia-
rum ſemper differentiā ex differentia operationū eſt inſtitū cōprehendere. Ita & omnē vocem,
& operationem ſeu diuina quādā fit & celeſtis, ſue humana atq; terrena ex vno eodēq; Chro-
& filio edocemus procedere. Ex vnaque eius cōposita & singulari ſubſtētia incarnatū dei ver-
bum extabat. Qui & vtrang; inseparabiliter, & incōfufe operationem ſecundū naturas à ſeipſo
naturaliter proferebat. Secundū diuina qdem naturā ſuā iuxta quā erat etiam patri cōsubſtan-
tialis diuina & inexplorablem, ſecundū humana vero iuxta quā & hominibus nobis ipſe con-
ſubstantialis manſit, humana atq; terrenam vnicuiq; naturę amicam & congruam, & nō ſinēs
quenq; aſpiciēnt scandalizari qd non ſit idem ipſe deus & homo, q; hæc & illa naturaliter ope-
rabatur, i eo qdem quod idem ipſe vnuſ Christus & filius operabat vtrang; Nestoriū cēnulen-
tam obſtruens exfluuentiam. Nec enī duos iuxta eū Christos & filios ſicut dicimus, q; operantur
hæc atq; illa obſecramur. In eo vero qd oſtendebat quā vtriusq; natura ſunt propria inconfusę
poſt vnitonem manentia. Et vtrang; hunc ipsum ſimiliter proferentē operationem ipſam na-
turali ratione cognoscendā, propriamq; naturam naturaliter explanantem ex qua inseparabiliter
atq; naturaliter emanabat, & essentialiter exuadabat Euticetis confopiebat confuſionis ſoci-
um gerimen, deinde partu noſtro natus lacte nutritur & crescit, & corporales aetates diſcurrit,
donec & ad humana aetatis perfectionē ptingeret & eſuriem noſtrā, & ſitum, & fastidū iuxta
nos ex itinere ſuſtinet. Faciebat qpp, & incedendi ſimiliter nobis operatiōem quā humana
actitata ſecundū humana ſubſtantiam progrediens humanae eius natura erat oſtenſio, vnde &
ex loco ſicut nos ad locum commigrabat, q; & veraciter factus eſt homo, & natura noſtrā ha-
buit indiminutę, & circumscriptionem carnis ſuſcepit, & habitum nobis, & competentem indu-
tus eſt. Corporalis enī, id eſt corporis & forma ipſius habitus eſtit iuxta quā in utero cōceptus
formabat, & quā ſemp feruauit, & in ſeculū in infinitū cōſeruabit. Idecirco eſuriens cibabat, ideo
ſitiens potabatur, & vt homo bibebat, ideo pueriliter baſiabatur vlnis virginalibus ſupuectus,
& materno ſinu reponitus, ideo fatigatus ſedebat, & ſomni indigē dormiebat, ſed & dii cedere-
tur dolebat, & verberatus patiebat, & dolores ſuſtinuit, corporis manus & pedes transfixus. Da-
bat itaq; cū volet humanę naturę tempus operari & pati q; ſua ſunt, ne forte phantasia que-
dam & viſio inanis nominabilis eius iudiceſt incarnatio. Neq; enī inuoluntaria hæc vel necessi-
tate ſuſcipiebat, vel ſi naturaliter ea & humanae admittebat, & humanis motiōibus actitabat at-
q; operabatur. Absit hæc abominabilis ſuſpicio. Deus nempe eſt q; hæc pati carnaliter aq; eſce-
bat, vti noſ propriis paſſionibus ſuſaluet, & p; hæc nobis immunitatem impartebat, q; pati age-
requa, & operari humanaitatem idem ipſe volet, & conſiderantibus deſernebat, propter quos
& homo veraciter factus eſt, ſed nō cū naturales motus atq; carnales moueri naturaliter ad ope-
randū volet, ſue ex diuiniſis iſtidiſ audacter delectabantur pficere. Corpus enī ſe paſſibile
& mortale atq; corrugabile induit, & naturalibus noſtris, atq; irreprehenſibiliſibus ſubiſciens
a grimonij. Et huic q; natura ſuę decenter cōueniebant pati atq; portare indulſit, vſq; ad reſu-
rectionē ex mortuis, ibidem qpp & paſſibile noſtrū, & mortale atq; corrugabile diſſoluit, &
hoyz nobis libertatē donauit. Queq; igitur humilia atq; humana ſunt ita ſponte ſimil, & na-
turaliter manēs etiā in hiſ deuī demōtrabat. Erat itaq; ſibi ipſe rauiaq; ac recōditor paſſionum
humanae & actionū, & nō ſolū reconditor, ſed & arbitr̄, quanq; natura paſſibilis era naturaliter
incarnatus eſt. Et ideo eſt humana eius vltra hoīem, haud qdem qd natura humana non
ſuerat, ſed q; ſponte factus eſt homo, & homo ſponte factus hæc recipiebat, & non tyrannice
vel necessitate, vt noſ plerūq; & inuolūtarie, ſed q; & quantū cōſulebat & p; mitteret ipſe tam
eos q; afflictiones ingerebat, quanq; ipſas paſſiones quā ſecundū naturas agebant adnuebat. Ve-
rum diuina præclarraq; & ſublimia & nimis noſtrā vilitatē ſuperantia, q; erant miracula & pro-
digia, & admirandoꝝ operū prolatoꝝ q; erat inſeminate cōceptio. Iohannis intra vterū exultatio
partus ipſiſ incorruptibiliſ illibata virginitas, que ante partū, & in partū, & poſt partū eſt inte-
merabilis paſtoꝝ celeſtis iſtructio, magoꝝ ſtelli uoca conuocatio, munificentia cum hac ſimil
& adoratio, literarum indocibilis ſcientia. Quomodo namq; hic inq; literas ſit dum nō didice-
rit. Partem redarguens amicorū ignorantia maliuolū defiderium ex aquis vinalis refertio, infir-
morū corroboratio, cæ corꝝ aspectus, emūdatorū erectio, paralyticorum cōſtructio, claudoꝝ
recte currendi motio, leproſoꝝ ſupermicans mundatio, eſurientū repentina repletio perſequē-
tium or-

tium orbitas, ventorum mitigatio, maris tranquilla sedatio, super aquas corporalis incessio, immundus spirituum expulsio, elementorum subita conturbatio, vtronea sepulchro apertio, ex mortuis triduana resurrectio, corruptionis mortuorum destrutio, mortis indeficiens deiectionis custodit signaculi lapidis & sepulchri incoercibilis exitus, ianuam clausam indetrectabilis ingressus, in celum a terra nimirum ammirabilis & corporalis ascensio, & oia que his sunt similia, & sermonis naturam, & vocis virtutem transcedentiam, & omnem humanum intellectum superatia, que oia ultra naturam & sermonem humani effecta, diuinam verbi essentiam atque naturam profecto existebant indicia, & si per carnem agebant & corpus, & non sine carne ronaliter animata gerebantur, non tamen propter haec deum verbum et stimum carnum, ne absque corpore astruamus, idcirco quia ea patrabat quia corpora supercellunt. Eterni verbum veraciter caro factum est, & incarnatum absque mendacio corporatum est, & unus filius cognoscet, quod omnem exesse proferebat operationem diuinam & humanam, exigua & imanem, humiliem atque celestem, carnalem & incorporem, visibilē & inuisibilem, circumscrip̄ta & incircumscrip̄ta, conuenientem naturam eius dualitati, & ex ipsa eam incessabiliter predicat & flagrante admittit. Vnde itaque idem quod dū sit secundum subsistentiā filius idiusculus & duas natūras idem ipse noscitur. Secundum aliam quod diuina signacula operabatur, secundum aliam vero huius recipiebat. Et propterea a deo instructi ad seuerat quod per Christum deo primis coronati sunt, & loquuntur diuinis nobis intelligentias cōtexentes. Sicut cum audieris unius filii contrarias voces conuenienter naturis ipsis quod dicunt p̄tire, si quod quod magnū & diuinū ē diuinæ naturæ extas. Si vero quod paruum est & huic humana reputatur. Sic enim & dissonantia vocum effugies, unaquamq; natura, proprietates quae ei sunt istae receptate, & ipsum filium unum tamquam oīa scilicet modernum secundum sacras scripturas confiteris, sed hoc in uno filio asserit. Oēm quod opatōem nullus ab uno filio sequitur. Cuius vero natura sit quod gerit, per propria opatōem insinuat. Ergo nimis pulcherrime ab eis ē explanatum unum quod cōfiteri Emmanuel, ita quippe deus verbum incarnatus nūcupatur, & eundem oia patrare, & non aliū, & aliū tam sublimia quam exigua citra villam distantiā per quod & eius naturam īcōfusa dualitas cognoscitur, & in substantias duas atque personas ipse prorsus non dispergit, sed est unus idem filius & Christus inseparabilis in duabus induit agnoscendus uaturis, & ipsis unius filii cum certificamur, & oēs eius, & voces, & opatōes credimus, licet quod eas sint deo decibiles, quodam vero mediū quandam ordinē obtinent, tanquam h̄fites in hoc ipso deo dignū quod & humanam huius vero adserimus & virtutē, etiā illā quod dicit noua, & dei virilis opatio non unam existentem, sed diuersis geniis ac dñis quā ex Ariopago a Paulo egregio diuinitus captus deo vocatus afferuit Dionyfius, utpote deo decibile in hoc ipso & humanam h̄fitem per quod alacrum atque cōpositam προστρέψεο dictionē unius cuiusque substantiarum atque naturam unāquamque perfecte significantē opatōem. Annū secula igit̄ esse deum verbum glorificantē, patrīque coaternū temporale sustinuisse admūciamus natuitatem, quod ex virginē vere ac proprie dei genitricē Maria incarnatus nascebat. Et idcirco duabus natuitatibus nasci a patre merito credit, & perfectus idem existens in deitate, perfectus erat idem in humanitate, nequaquam per dominiam substantiarum diuisus, neque identitatē subsistentiarum, atque personarum naturas ipsis deducens ad identitatem substantiarum, sed ex quibus secundum subsistentiam naturis est declaratus in ipsis inseparabilis mansit, oīa sapienter, & vere nostra gerens opera, & passiones res naturales atque irreprehensibiles, quod procul a macula atque pollutōe sunt. Et in quibus cuiuspiam peccatum vestigium non reperitur. Peccatum namque non fecit, nec quilibet dolus in ore eius prorsus inuentus est, & cōntritus vna nobiscum humane, utpote quod sciebat hoc perfectus etiam deus, idemque indiminate extabat, miraculāque ut decuerat faciens. Perfectus quippe deus noscebatur, quis esset humana carnis intellectualiter animatus cōmixtus ad spontaneam passionē ascēdit, & vtrō Iudeus est proditus, immo ipse seipsum illis ob salutē hominum spōte, p̄didit, & ligat, & colaphis cedat, & inspuit, & flagellat, & illudit, & chlamyde purpurea tanquam rex omni induit, & harrundo tanquam sceptre regium reguliter ei contradicit, & Pilato iudicante, damnatur. Ad extremū patibulo cōfigit, & manibus atque pedibus cruentat, salutifer cruci cōclauatus, & cum latronib⁹ leuat, & acetum potat, & fel degustat, & magnē vociferans iam tradidit patri, & latus lancea proficit, sanguinemque & aquam salutare post mortem profudit, & mortuus de cruce deponit, & accuratur, & myrra cōditur, & sepultura triduana sepelit. Et triduanus resurgens, de sepulchro p̄reditur, & vna secū cunctos mortuos suscitat ex sepulchro, atque ex corruptione ad immortalitatem eos p̄ducens per suā resurrectionē ex mortuis. Et discipulis resurgens a mortuis manifestat & cibo ac potu rei fidē accōmodat, & tactu manuum apostolicas carnis proprie resurrectionē, & spiritū sanctū eis impertit quam cognatā sibi atque cōnaturalē, & elevatur in celos, & cōloge dñator ascendit, & dexterā assidet genitoris, filii h̄is paternū & regale & sublimē. Vnde & iterum veniet iudicium viuorum & mortuorum facturus, & singulis redditurus secundum opa quod vnuſque opatus ē, siue frugi quod bona gessit, seu neque & vituperabilia opatus est, quem vna cum p̄te & spiritu secundum omnium regnare credimus, Regnum vere immortale, & finem nequaquam aut terminum suscep-

Mm 3 purū,

Sexte synodi Constantinopolitane.

pturum. Sed & de incarnationis dispensatioē hoc idē est dicere admirabili de verbī incarnatiōē qualiter dico ac sentio breuiter demonstrāui. Verū de principio visibilis mundi, & constitutiōē q̄ facta est cōsummatione quā nō longe suscipiet. Confiteor deo honorabilis q̄ om̄ia nō tantum visibilia, sed & inuisibilia vñus deus cōdidit pater & filius, & sp̄us sanctus. Illa sempiterna natura quæ nec it exordiū, & ex nō existentibus prout ut existerent, & nō existentes repente protulit, & horū multoq; milii differentias prudēter produxit. Om̄ia em̄ per vñigenitū f. liū p̄f in sancto fecit sp̄u, quæ & sapienti p̄udentia cōtinet, vt deus suis operibus p̄sidens principiūq; omnibus temporalē cōstituens sensu, alia qđem fini temporali supposuit intellec̄tu, alia vero & inuisibilia hæc meliore dignitate dignatus est, & nullatenus qđem moriunt, neq; corrūpunt iuxta quod sensibilia defluunt atq; perirāsunt, nō tamen sunt immortalia per naturā, neq; in essentiam incorruptibilem trāseunt, sed gratiā eis largitus est à corruptiōē ea & à morte coercentem, sic hominū animæ permanent incorruptæ, sic angeli immortales perseuerant nō naturam reuera sicut afferui incorrupta proprieue immortalem habentes essentiā, sed gratiā deo sortiti sunt quæ immortalitatē largi, & incorruptionem pro eis prouidet, sed non iecirco qđ hoīm animæ gratia dei corruptionē repulerūt, q̄ om̄ibus creaturis naturaliter insidet, ideo & aī corpora eas fuisse supicabimur, vel aī huius visibilis mūdi prolationē atq; cōpaganem in sempiterna quadā vita positas arbitrabimur, vitamue habuisse celestē afferemus, & incarneā seu incorporeā vitā viuentes ppterā in celo aliquādo nō existēti, sicut Origines erroneous cōstituit, & huius cōplices atq; cōtentanei Didimus & Euagrius, & reliq; eage fabulæ excogitatrix oūlōes sodalitas. Quicq; de non solū errādo, p̄nuntiāt paganorū cōcreti dogmatibus, & christianorū nobilitatē sordidantes, sed & istorū corporū qbus nūc sumus amicti imprudenter perimūt resurrectionē, milia callide balbutientes imp̄ijs mis eoz, & fabulosis figuris cōdigna, qbus ad castigationē sufficit quod à Paulo ad Corinthios d. c̄tu est, qđ si mortui nō resurgūt, neq; Chrūs resurrexit, & reliq;. Ita eoz cogitatoib; vanescitibus illud addicemus, Ergo vana est fides vestra, aut nō est pars vobis nostræ odorāde cōfessionis, & carnis istius resurrectio. Nā & carnis resurrectionē exquirim cōfiteri ad salutare baptismū accedentes. Ideo ergo iuxta qđ qdā sapientiū cōtemplatus est. Cūcūm nāq; vñigenitū p̄clare insignisq; dispensatioē p̄clag; mysteriū erat, & negotiū, vt imaginē & car nem immortalē efficiat. Nō soū aīt in hoc desipientes fallunt, & à recto itinere debacchant, esse nāq; eoz tanq; in cōparatiōē maloq; intolerabilis ipetas. Sed & alia multa extra apostolicā atq; paternā nostrā traditionē afferuerūt, paradisi plantationē p̄içientes in carne. Adā formatū fuisse nolentes ex eo Euam formatā fuisse vituperātes, serpentis sonitu refutātes celestiū officiorū principatus. Ita qđem principaliter à deo adeptas fuisse phibētes. Ex condemnatiōē vero pristinā & trāgressione eas cōfingentes, Sicut in vnitate aut̄ mentiū oīa rationabilia fuisse producta impie simul & fabulose somniātes super celestū aquarū, cretrurā, pessimātes finē esse volentes suppliciū, & om̄iū qđem sensibiliū omnimodā corruptionē subintroducentes. Om̄iū verorōnabilū angelorū hominū dē monū & orationē restaurationē astruentes. Et iterē in vnitate fabulosas horū differentias profundentes. Cū & nihil à nobis differre Christū, quem ipsi delirādo p̄docēt. Nō quē nos pie p̄dicamus gloria seu honore, sive regno, sive dñatione demōnōse scaturiūt milia quādā proferētes d̄abolico cordis eoz, & ipio thesauro. Nō vna lucū ēta trāsuerſione tantūmodo sed milibus proximos putātes, & nās hoīm mortificātes, p qbus Ch̄s mori dignatus est, & pro redēptione suū diuinū sanguinē fudit, & munus p̄ oī dignitate diuinis suā aīam posuit. Nos vero recte immaculateq; fidei ac pudice lacte potati rōnali, & sine dolo, & bonū verbū degustātes vñiuersa eoz tenebrosa dogmata repellētes, & cibis horū nephandoq; vaniloquij liberi, & paternis nostris supercedētes vestigij, & p̄sentis seculi cōsummationē dicimus, & vitā illā quæ post p̄sēntem vitā futuroq; est creditus p̄mansurā, & immortale habemus suppliciū, illā qđem ind̄cūnter exhilarantē laudabiliū operū patratores. Ista vero incessa biliter affigēte, nec nō & cruciātem eos q̄ hic affectatores maloq; effecti sunt, & peccitantiam agere noluerūt, priusq; hinc euaderēt & exirent, Vermis em̄ eoz nō moriet. Hęc sapere atq; credere sapientissime ex apostolica, & euāgelica, atq; prophetica, & legitima, & ex paterna & doctrinali p̄dicatiōē p̄cepimus, & manifesta vobis prudentissimis fecimus, nihilq; vobis occultauimus cōsequens. Cx̄teq; existit, & cōpetēs pristinę traditōē cōueniens sacratissima cōcilia paternōe nostroq; atq; sacratissimōe cōuentū manifesta literis facere, atq; tanq; lustrātia nostras animas cōfouemus, & p̄ secula habere nos exoramus, q̄renus cū eis, & beatā vitā p̄ticipemus, vt eoz filij nō biles ac successores, q̄tuor itaq; in diuinis ecclesiāz dogmatibus magna sacraq; & vñiuerala cōcilia suscepimus euāgelicis illustrata fulgoribus, & splendificata euāgelicoq; cōfigurationū specimētū quantitate, his principare dicimus Nicenū trecentoq; decē, & octo dēū gerentū patrū cōuentū q̄ ex diuino nutu cōcūtus Arriane rabie dei ecclātagia. Post illū vero tēpore nō gloria sive gratia secundus cōgregat cōuentus q̄ in regiā cōuocatus est ciuitatē, l. vero & centum à deo in-

deo instituti patres extiterunt, q & hoc implere cōciliū diuinus ducti sunt, qd trifulgore Macedonij Apollinarij, & Magni ipietatē extinxit, & de tā magna atq; difficulti inflāmatōe cōuentū pfectoꝝ eripuit. Tertiū posthōctꝝ solo cōciliū glorifico qd i Epheso prius ex diuia volūtate cōsedit. Nā secundū qd Diocorū dicit illius reprobavit intelligentia Euticetis cōprehendit consonū, qd primū conciliū ducentoꝝ qdem sanctoꝝ patrū plenitudo noscebat deiecit hominicolā Nestoriū, & oēm eius Christo rebellē impietate, quartū qd post hā c tria tempore tantū deo instructus cōgregat conuentus sexcentoꝝ simul & trīginta laudabilium patrū, & illustrato rum fidei q in Calcedona qdē diuinū diuinus fecit cōueniū, & concertantē habuit Eusebiā martyre q & vsq; hactenus sup fidei eoz definiōne, ppugnat, & pro opinatiſſimo eoz maximoꝝ cōuentu verbū plurimū & incessabile facit, perimit vero pphāna dualitatē, Euticē inq & Diocorū, & eoz oburata deo rebellē maliciā ex Apollinari vndantē, quē fontem defluentem & replente oēs ipietatis riūulos ejicit cū istoꝝ ip̄fissima hā res p orthodoxoꝝ assertioꝝ, & Nestoriū deo rebellē imundissimā hā refut. Nā & cōtra hāc adhuc ipudenter respiratē cōnenerat, vnde & eā iterimit, & eā ab ecclēſiasticis atrijs expulit. Sup his āt magnis & vniuersalibus, vnerādis qd & sacratissimis, sc̄dōꝝ, beatoruꝝ patrū honore coequādis, iiiij. cōvētibus, & iā gntum sc̄m pter istos & post istos aliud cōciliū vniuerſaliter cōstitutū suscipio, qd ī regia vrbe etiā id celebratū ē lustiniano tūc sceptra Romani iperī dispensante, oēs qd eius pclaras definitioꝝ qd ad confirmationem qdem noīatissimi Calcedonensis cōciliū congregatū est, perimit āt, & in interītu p̄icit principaliter qdem Originē infanū, & oēs eius pompolas somnolētias, & plena mul-
te ipietatis cōmenta, Euacriū qd eo & Didimi dogmata, & oia eoz pagana, atq; prodigiosa, necnō & fabulosa deliramenta, post qd & Mopsuestenū auellit Theodoꝝ magistrū deo rebellis Nestoriū, & īmundā zizaniā cū suis blasphemis opusculis ab apostolica ecclēſia projicit, scripta qd Theodoriti, q male & impie aduersus Cyrilli, ppugnatoꝝ ipietatis effecta sunt, & quz qd tā cōtra duodecim eiusdē diuinū Cyrilli capitula, quā qd sc̄m primū Ephesinū cōciliū, nr̄a qd fidei rectitudinē accusauit, ipioſauendo Nestoriū, etiā illa istius cōdamnationis obnoxia faciens qd P Diodoro & Theodoro satisfaciens scripserat. Cū qbus & epistolā qd dicit Hibae ad mariū psam scriptam aberūcauit, extirpauit vt pote nō tñ rectis infestā dogmatibus, sed & omniꝝ impietate refertā. Illa igit sacra & magna vniuerſalitā qd tā q tuor āplector cōcilia, & vno sensu cōfoueo. Sup his vero & hāc gntā honoro atq; honorifico, & veneror, & cūcta eoz laudatē recipio tam in dogmatibus, & diuersis doctrinis quāq; hæreticoꝝ anathematis, & definitōibus. Vñ & cōprobo atq; suscipio qd sūſcepit & pbauerūt, Et anathema atq; abijcio qd anathemati submisserūt, & abiectos à sc̄iā nostra catholica ecclēſia censuerūt. Has brās & sc̄tās qnq; synodos adsequens vñā tñ fidei definitōem agnosco, & anathema vñū noui & symbolū qd sapientissima atq; btā trecentoꝝ dece & octo deū gerentiū patrū sc̄tā Nicena multitudine ex sc̄iō effata ē spū. Quod & in Cōstantinopoli, cl. deo iſpiratoꝝ patrū cōgregatio cōfirmauit. Et in Epheso primū ducen torū diuinorū patrū corroborauit cōciliū. Et i calcedona sexcentoꝝ, xxx. sacratissimoꝝ patrū suscepit, & stabiliuit cōūtioꝝ, & incōmutabile indisruptūq; & imobile flagrāter asseruit cōseruari suscipimus, deidē eiusdēq; bonis āplectimur. Cūcta qd̄ sacratissimi Cyrilli diuina & deo instruēta cōscripta, vt pote oī rectitudine plena, & oēm hæreticoꝝ ipietatē demolitā, p̄cipue āt illas ad Nestoriū deo odibile & deo p̄iectū duas synodicas epistolās. Secundā qd̄ & tertiā i qd̄ & duodecim connexa sunt capitula qd̄ oēm Nestoriū maliciā sc̄dōꝝ aploꝝ egnūeris excusit carbonibus Cū istis vero suscipio & synodica ep̄lam qd̄ scripta ē ad sc̄tissimos orthodoxales epos in qd̄ & vo ces eoz sacras appellauit, pacēq; cū eis firmauit. Cū qbus & ifas oriētaliū epoꝝ literas cōnume rables, & idissolubiles dicimus, vt pote ab ipo diuino Cyrillo susceptas, & ab ipo ēē testificadas vocibus nō abigēdis orthodoxas. His similiter sapiētissimi Cyrilli sacris iſcriptis tāq; sacrā & co honorādā suscipio eiusdē recte fidei, ppagatricē & à deo cōdonatā, atq; deo iſpiratā ep̄lam mag ni atq; p̄clarī Leonis sancti. Ro. ecclēſie, imd̄ oīm qd̄ sub sole erūt lumaria, quā diuino manife ſte pmotus spū cōtra Euticē maledictū, & deo odibile desipientēq; Nestoriū ad Flavianū laudabile scriptū regie vrbiſ ep̄m, quā & firmamentū recte fidei appello atq; definio hos q ita eā optie finierūt sc̄tōs p̄resaſequēs, vt pote nomē qdē rectitudinēq; dei nos instruēt, oēm vero prauitate hæreticā pimētē, & ab à deo custoditis atrijs nr̄e sc̄tē catholicę ecclēſie effugatē. Cū qd̄ diuina syllaba & scripture, & cūtas eius epistles & dogmata tāq; plata ex ore Petri principis apostolo rū āplector, & posculor & aīa tota cōplector. Hec sicut p̄dixi sacra & diuina. v. bīſſimōꝝ patrū cōcilia suscipies, oiaq; cōscripta p̄sertī Cyrilli sapiētissimi qd̄ cōtra Nestoriū infanīā sc̄tā sunt, & epistolā oriētaliū epoꝝ qd̄ ad eundē diuinū Cyrillū scripta est, quā & ip̄e orthodoxā ēē testatus ē. Et quāq; Leo sc̄tissimā Romanę ecclēſie sc̄tissimus dispensor scribit, & maxime qd̄ cōtra Eu ticianā & Nestorianā p̄fanationem scripit. Hęc qdem, vt Petri illa vero vt Marci definitioꝝ agnoscēs. Necnō & oia omniū nostrā catholicę ecclēſie probabilium instrutorū à deo iſtru

Sexte synodi Constantinopolitane.

cta didagmata, seu in verbis, & scriptis, sive in epistolis quibuslibet comprehensum est. Et ut concinnè dicā cūcta suscipio, & amplector quęq; sc̄tā catholica nřa Ecclesia suscipit, & cūcta ē regione refuto, atq; anathemo, & pphana ēē reputo, qdqd & ipsa sapienter abominat, & pprīx pietatis & stimat ēē cōtraria, nō solū codicillos, & verbula, & ideo repugnātia & priuata dogmata, sed & hæreticas & maledicas, maledicas q̄ sc̄tā doctrices p̄sonas, & vt nihil desit ad vestram satisfactionē ip̄as q̄c p̄sonas exprimo, q̄s anathematizo, & cōdēnat̄ efficio, nō lingua tñ & ore, s; corde & spū, vt pote q̄ sanctę catholice nře fidei in oībus iſidat̄ oīse sunt Anathema itaq; in p̄petuū & catathema à sc̄tā & cōsubstātiālī adorāda trinitate p̄ris & filii & spū sc̄tī sint. Prīmū qdē Symō Magus, q̄ prim⁹ p̄fissim⁹ h̄eresibus p̄fissim⁹ p̄cipiavit. Post quē Cleobius, Menāder, Phyletus, Hermogenes, Alexāder Erari⁹, Dositheus, Corpheus, Saturinus, Maſbotheus, Adrianus, Basitidis, Hisidorus eius filius, & furor superior, Hebion Carpogrates, Epiphanes, Prodigus, Dritusq; & Mirintus, Valentinus, Florinus, Blasius, Arthem⁹, Secūdus, Cassianus, Theodorus, Heraclio, Ptolomeus, Marcus, Colorbasus, Ademis, Carusfēsis, Theodosius, Eschythēus, Theodosius alter, Euphrates trāsmarinus, Monoimus, Arabs, Hermogenes, Tatianus, Syrus, Seuerus, Asclpiodoctus, Bardisanus, Armonetus eius filius, & errore cōsilis, Hermofilius, Cerdō, Sacerdō, Martiō, Pōticus, Apelles Apolinidis, Potitus, Prepon Pythō, Syuerus, Theodotus trapezita, Mōtanus, Priscillaq; & maximilla huiusfuriosę dicipula nepos, Helceles Origenes, alter Origenes, q̄ & Adamatius, Sabellius, Libicus, Nouatus, Paulus Iamosatenus, Epigenius, Cleomenes, Noīt⁹ Esmeynēs, Manes cui ip̄i furoris cognomē, Sabatius, & Arrius, Melecius, Aetius, Economius, Asterius, Eodoxius, Donatus, Macedonius q̄ sc̄tō reluctatus ē spū, & Pneumacochi appellatōē dignā accepit, Apollinaris Lodi cēsis, & eius filius Apollinaris, Magnus, Polēmo, Pellagius, Celestius, Julianus eiusdē furoris defensores Theodosius Mopsuestenus, & Nestorius antropolatrię fēdissimi p̄dicatores, Cyrus & Iohānes cilices eiudē ip̄ietatis ip̄i, p̄ductores frutices, Eutices, Diocorūs Euticetis defensor & aduocatus, Varsuē, Zoroab, Timotheus q̄ dī Elurus, Petrus, i. balbus mūgos, & Acatius q̄ caenoticū, i. nouitatē Zenōis machiati sunt, Lāpedius autor nec noīandę martianistaꝝ h̄ere seos. Didimus & Euacrius origenianę vanitatis primi secretales fēdissimi. Petrus fullo q̄ ad hymnū trīlagij crucē auls ē coaptare. Petrus alter Ibericū & barbarę mētis cōtagiū, Esaias hūius Petri collega q̄ alia acephaloꝝ iter acephaloꝝ h̄eresim p̄pagauert. Cū qbus oībus & p̄ oībus, & post oēs, & sc̄dm oēs, & sup oēs sit & Seuerus anathema horę sc̄uissimus discip. q̄ p̄ oībus acephalistaꝝ noīb̄ q̄ veteribus demōstratus ē crudelissimus tyrānus, & st̄ē eccl̄e catholicę immaniūs iūnicus, sc̄issim⁹ q̄ Antiochenę eccl̄e adulteri iniquissimus & corruptor execrabilis theodosius q̄ alexādrinus, anhemius trapezōthenus, Jacobus Syrus, Julianus halicarnaseus, Felicissimus gaianus Alexādrinus à qbus gaianiaꝝ sive Julianistaꝝ supinuēta ē h̄eresis, Dorethēus eiusdē ip̄i h̄eresis, ppugnator, Paulus fuscus nō solū appellatōē, s; sc̄dm veritatē effūs, Ioānes grāmaticus cognomēto filoponus, i. studiosus imō matheupinus, i. irritus laborator, Conō q̄ & Eugenius hi tres tritheias, i. tripliēs deitates ter maledicti, ppugnātes, Themistius q̄ fuit ignoratię p̄ & genitor atq; semiator nephādissimus, q̄ Chrm̄ verę deū nřm diē iudi cīn nesciile delirabat, nesciēs q̄ deo p̄iectus asslereret, & nō recognoscēs q̄ ignorādo loq̄bat, nīsi ignorasset verboꝝ suoꝝ virtutē, nō vtiq; lēciserat ignoratiā peperisset, & ignoratiū fēditatē feruēter defederet, ignorare Christū nō sc̄dm id qd̄ deus erat sempiterinus, sc̄dm q̄ veraciter hō sc̄fūs diē cōsumatōis atq; iudicij ex iſip̄ietia mētis eructas, & purę eū efficiēs & hāc mēstrosoita tē se diffamās acephalū, & naturā vñā eiusdē Chriſi salvatoris nři cōpositā vaticinās. Sit at & cū eo Petrus Syrus anathema, & Sergius Armenius tritheia mīnores doctores, & nec sic adiuicē cōsonātes, neq; eadē sīl̄ cū alterutro glorificātes, Damianus horę qdē excellētior aduersarius nouus aut demōstratus ē t̄pibus nostris Sabellius, cū qbus & eō ip̄ietatis successores anathema fint, & catathema, Athanasius q̄ Syrus & apozigarius, Anastasius & q̄ eōz iōueniētē cōueniētā iōueniētē & idōcte suscipiūt. Et irrōnabil̄ rāq; iūmēta ab eis seducunt. Et cū iūicē q̄ dē q̄si amicabil̄ cōminiscūt, iūicē vero inimicis anathematibus sauciāt, īduat at cū eis, & subiūcianf anathema & catathema. Et Bēiam⁹ alexādrinus, & Ioānes, & Sergius, Thomasq; & Seuerus Syri, q̄ adhuc viuūt vitā execrabilē & crudel̄ p̄ietatē expugnant. Participeſ itaq; cū eis his anathematibus & Menas alexādrinus gaiantor, ppugnator atq; defensor h̄ereseos, & i apto ex pugnās veritatis p̄dicationē, & oēs cū eis cōsortes atq; cōtributes & ip̄ietate cōsētanei, submittātur at eis anathematib⁹ & oēs h̄ereses q̄ pos̄t chruſ adoleuerūt, & chriſi Ec. aulfū sūt expugnare. i. nicolaitaꝝ, euticetaꝝ, cainoꝝ, adamianoꝝ, barbalitaꝝ, borbonianoꝝ, naafiltinoꝝ, estraloti corſonitor, fitheanoꝝ, sophianoꝝ, ofitaꝝ, antitacitoꝝ, perraticoꝝ, hydroparasititoꝝ en cretoꝝ, martianistaꝝ, phrygaꝝ, pepudianoꝝ, artitoritoꝝ, abrodricoꝝ, theſſaris, Cedecaptoꝝ, nazoreoꝝ, melchisēdeuitaꝝ, antidiocomarianitaꝝ, spathirianoꝝ, cyrcianoꝝ, dulianoꝝ Anthro-

Actio undecima.

Fo. LXXIII.

Antropomorfitas, Herachitas, Messalianos, Euticitas, Acephalos, Versunofitas, Esainos, Agnoetas, Iacobitas, Tritheitas, & quibus alia pravitas extiterit ipsa & a deo pietata haeresis vniuersa. Igisupius nojatos heresum pricipes & qui post eos anathemate sunt ipsissimum heres & scismata anathemo & catathematizo aia corde & ore, mente quoque & verbis atque sermonibus. Et oem aliu heresis autorum pitius, & oem aliu pphanissimum heresim, & oem aliud schisma a deo detrectum, quicquid nostra scia catholica ecclesia anathematis, anathemo atque & catathematizo etiam coram oem clementaneos quae easdem cum eis ipietas, & sine penitudine eis sunt mortui, & quod usque nunc in eisdem pseuerat & expugnat catholice namque ecclesie predicationem, & fidem nostram rectam & immaculatam dei in ciuitate, & anathemo iterum sicut oia coram deo repugnativa scripta quod contra nostram scientiam, catholica ecclesia cōposuerunt, & aduersus fidem nostram rectam atque immaculatam cōscripterunt. Anathemo atque eisdem pphanis heresibus & oem aliu deo odibilem, & maledicam heresim quam sciencia catholica ecclesia anathematis atque cōdēnare cōsueta est, eorumque autores & genitores, & eorum probros atque fedissimas loquulas atque codiculos, sola honorans & tenens, sentiensque & venerans scientiam ecclesie apostolicę dogmata quod parti vobis & breuiter edidi, propter synodicas fratre (ut dixi) copiam, Cum quibus hic etiam migrare deinceps, quoniam hoc deus precepit, vnde & uestra quod paternam scientiam has a mea humilitate suscipiente iure synodico lassus per nos oculis conspicere, & frons obtutibus cernere, & si quod pro ignorantia culpatum est, siue pro obliuione ptermisum est, aut pro festinatione minus aduersum est, aut pro cōpen diu minus expressum est, & nullatenus memoratum, aut pro immobilitate linguae est tacitum, aut pro ligature grauitate, & vocis nimis exilitate, aut pro sermonem agrestium infirmitate & nobis nolentibus filium adiectibus, & dictis adiupere ex prima, pcedebus plenitudine & emendationibus corrigit, & robur amicissimum tribuere, frons opata studijs, fraternisque irrigata, ppositis, & neque quod in eis deest imperfectum propter appareat, neque quod firmum est, & propter ignorantiā fortassis plegaque felicit inualidum sugiter maneat. Quod cū amicabiliter a vobis fuerit factum, me quidem locupletabit. Vobis atque benevolentibus testificamur de cōpassione caro affectu. Ita vero ex vobis ego ditatus, & ad quod defuit redintegratus, & paternis fraternali dūtis coronatus, quod vobis grās referat una cum his gaudia & tristia, siue latitudine vindemiasse & delectamentū eximiū recognoscari. Sed hoc quidem nouerit solus deus. Nouerim atque ego ipse deo honorabilis, quod homini cōpassione lucrificatio. Noueritis atque reor & vos, & adjicietis si cordis mei seruore circa pietatem videritis. Sup his igitur aplius vos verbis poscere desino, Scio enim quod hec per oia cōplebitis a nobis hūillimas supplicationes fraternali charitati ardore cōcremati, Illud quod & postulamus nunquam desinam, quod tenus orationibus aperte deum me gloriosissime foueatis metuentem, & onus sufferre mihi iuge ipso possum nequenter, & hoc non solūm, sed ut huc quod Christi gregem mecum pascere, quod mihi quidem ad regendum comisus est inualidus atque sum, nisi vestris p̄sidis adiuuer ad regendum hunc, atque nutriendum, ad cōseruandum quod innocentium & illas. Idcirco deinceps ut nullam hic grex noxam sustineat pro mea pietatis, & inertiae & opportune regere non sufficiet & tanquam ego ipse euangelissem i die iudicij iudicet, huius enim salutem, & pinguedinem pascuis optimis excellentem scio aliquam a Christo pastori, p̄ principe a me exigenda agnolco, sed si quod potueritis deo ad suffragandum nobis cōdonante uirtute cōcertante ne & ego ipse, & hec p̄ficiuntur Christi oues, propter meā ibi cōfilitate a beneficiis capiamur. Aequalē atque vobis operā postulatōem ferō ut istātē atque ad dñm obsecratōem fundatis pro Christo dilectis & trāq̄llis simis nostris iatoribus qui diuinitus p̄diuimus quod per ignaculam meruerūt, quod tenus ipse misericordis deus quod etiam virtutē h̄z, & quod a uoluntate, & vīs oneribus mitigatus annos quod eis copiosa multitudine cōdonet victoriasque maxias aduersus barbaros impedit, & filius filiorum eos coronet, & pace diuina cōfūdet, atque vigētia barbarorum oia maxie quod Sarracenos supcilia cōfringat, quod ex nostris p̄ctis exasperato nō sup nos surrexerūt, oia quod diripiūt crudeli ferale quod pposito, & ipia ppha naque audacia. Vī plus eos quod etiam vos sanctissimos poscimus, ac sc̄ilicet ad Christū petitōes effūdere ut has, p̄pitius a vobis suscipies, cito deiciat eorum furorē plenū iactantia, & uiles eos sub scabellū nōris iatoribus tribuat ut & ipsi diez letitiae hēant quod in terris nōm h̄nt in pīu à bellicis p̄turbatōib⁹ q̄escetes, & cūcta eorum cū eis letet resp̄ceptris eorum firmissimā cōmunitati & p̄ eos pacifico statu iocūditatis, p̄curatores racēis vescāt. Iure p̄m suppllico vīe frīnē dilectōi, Leōtiū deo ama, diacono. Sancte Christi dei nři resurrectionis, & nři venerabilis secretarij cancellarii, primūque notario, & reli giosū frēm nr̄m Polyeuctū, quod huius nr̄e synodice scripturā mistri sit placido vultu cōspicere Hoc quod p̄pē vīm nīmī speciale cōstat idicū, quod & aspiciētes uos amirāt, quod & in sublimitate maioria existitis, & maximā hūilitate estis iduti. Sed & cūctis urīs p̄claris p̄prietatib⁹ spiritualitatem atque hilaritatem cōplectini & aīc spiritualia largini stipendia, & ad nos celeriter remittite alacres atque gaudentes quod talē sit meriti cōspicere Bizantino, atq̄stā, letificantes quod etiam nostrā pusillitatē dū spēdide noh quod vīa sunt differunt a deo cōdonata aīc ualitudinē, & a deo cōcessā corporis sanitatem, & desiderabilia scripta cōferre quod rectam nobis fidem illustrāt, & habitū aīc cōdificēt & pastoralē nobis disciplinā istituit, & cōstātissimos ad regendum hic Christi gregem efficiat, ut discretiōis ac sc̄izō p̄fidio

Sextesynodi Constantinopolitane.

sidio muniti à caulis ouium dūina prouidentia nobis commissari; baculo pastoralis vigilat; furētes ac infidiales lupos arceamus, populumq; nobis commissum periculi immune creato-ri p̄äsentemus, p laboribus nostris ab equissimo Iudice mercede munifice recepturi, omnē q̄cū sacratissimis vobis est deo amabilē & iocūdā fraternitatē plurimū in Chō deo ego humi-lis & pusillus, & hi q̄ mecum sunt oēs frēs salutamus in columnis in dīo. Ora, p me sanctissi-me frater. Constatīnus piissimus Imperator, & sancta synodus dixit: Sciam nunc relectoꝝ sy-nodicoꝝ sumus edicti, dicat Theodorus & Georgius deo amabiles p̄bri, & Iohānes diaconus locū repūtates Agathōis sc̄tissimi papæ Romani, si & iterz nouiter aliqd psequi cupiūt, Theo-dorus & Georgius deo amabiles p̄bri, & Iohānes deo amabilis diaconus vtriq; locū p̄ntantes sc̄tissimi papæ aplīce sedis antiq; Romæ dixerūt. Nouit tā vīa pietas, quāq; vīm sc̄tūm cōciliū qd p suggestiōes q̄ emissæ sunt ad vīam pietatē ab Agathone sc̄tissimo papa nō ois virtus or-thodoxe & aplīce fidei iſinuata ē p plurima p̄m testimonia q̄ in eis sunt posita, ex abūdāti aut & alia testimonia sup̄būtūlūs in codicillo, & q̄ collata sunt cū libris sc̄tōꝝ, pbabiliū p̄m. Et quāq; alia plurima testimonia sup̄būtūlūs nobis sc̄tōꝝ, pbabiliū p̄m, attamen his cōtēti sumus p̄ recte fidei cōprobatoꝝ. Adiçimus at̄ & testimonia, pphanog; hereticog; in eodē codicillo cōtraria sc̄tūs pribus cōtinētia. i. vñā volūtate, & vñā opationē in disp̄satōe vniꝝ de sc̄tā trini-tate dñi nři Iesu Ch̄i q̄ & collata sunt cū libris eorundē hereticog; & oībus manifesta facta ē, q̄ sit orthodoxoꝝ p̄m piissimafides. Et q̄ hereticog; malicioſa ip̄etas. Quia at̄ cognitū ē no-bis, q̄ quādā, ppriā scripta reperta sunt apud Macariū, & Stephanū eius discipulū cōsonātā sectis, pphanog; hereticog; q̄ & ab eis oblata sunt, & sunt in chartophylacio venerabilis p̄i-archij huius a deo cōseruāde regiae vrbis, si cōstat deo instruēto dño sc̄tō vñā sc̄tū cōcilio in me diū veniāt hmōi opuscula, q̄tenus q̄ in eis virtus iaceat, cognoscat. Constatīnus piissimus Im-pator, & sancta synodus dixerūt: Edicat Georgius deo amabilis deicola diaconus & charto-phylax huius sc̄tissima magnæ Ecclesiæ, si sc̄d'm que dicta sunt à parte sc̄tissimi papæ aposto-līcē sedis antiquæ Romæ Agathonis opuscula Macarij & Stephanī eius discipuli sunt in eius sacro chartophylacio, Georgius deicola deo amabilis diaconus & chartophylax dixit. Etiā dñe iuxta qd docuerunt q̄ à parte sunt aplīce sedis antiq; Romæ, sunt in mihi cōmīsso charto-phylacio opuscula Macarij & Stephanī. Cōstatīnus piissimus Imperator & sc̄tā synodus dixe-rūt. Hæc ad mediū deducant. Et paululū subegrediēs idē deicola deo amabilis diaconus & char-tophalax, & cōtingēs in cōmīsso cartophylacio cōfestim reuersus, p̄lūt duos chartaceos co-dices, & chartaceū q̄ternionē, Cōstatīnus piissimus Imperator, & sc̄tā synodus dixerūt. Discu-rat Georgius deo amabilis hos codices q̄s, p̄lūt, & q̄ternionē chartaceū q̄ cū eis est si sunt Ma-carīj opuscula. Georgius deo amabilis diaconus & chartophylax dixit. Hī codices dñe, & qua-ternio chartaceos q̄ cū eis est, in domo ip̄eriali q̄ Philippi cī dñ inuēti sunt in uno metato iuris monasterij Christopoleos vna cū alijs diuersis codicibus, q̄ duo libri vna cū q̄ternione charta-ceo tā ex manus Stephanī ppriātate, quāq; ex sup̄scriptōe eorū cognoscunt Macarij & Ste-phani. Cōstatīnus piissimus ip̄erator & sc̄tā synodus dixerūt. Horꝝ lectio, pueniat. Et accipiēs Antiochus religiosus lector & notariū sc̄tissimi archiep̄i à deo cōseruādē huiꝝ regie vrbis char-taceū q̄ternionē, relegit hīitem in sup̄scriptōe sic. Exemplar libelli q̄ porrexit piissimo magno ip̄atori Cōstatīno Macarij p̄iarcha Theopoleos iue Antiochīc orientalis diocese in pala-cio, & dū relegeret hmōi q̄ternio, Cōstatīnus piissimus ip̄erator & sc̄tā synodus dixerūt. Virtu-te p̄ntis libelli in an̄ gestis agnouimus, & sup̄flua ē hmōi lectio, sed relegat interim vñ ex duo-bus libris. Et accipiēs idē religiosus Antiochus lector & notariū relegit hīns in sup̄scriptōe. Set mo acclamatus piissimo & pacifico magno ip̄atori, Cōstatīno à Macario ep̄o Theopolita-no. Etrelecta hmōi sup̄scriptōe Theophani deo amabilis p̄bri, & abbas mōasterij Baiarū dixit. Piissime dñe extra ordinē fecit Macarij hūc, q̄ dicit atq; relegit q̄si p̄phoneticō sermo, à sacer-dote q̄ppe si factus fuerit, p̄phoneticus sermo, ad ip̄atore vel historicus, corā senatu offert atq; relegit. Pri⁹ aut̄ q̄ hoc faceret & insardinā, & in Romā & in alia loca codices faciēs, eundē p̄phoneticū sermonē dixit p̄dictus Macarius, qd penitus ad ritū sacerdotalē exiſtit icōgrū. Cōstatīnus piissimus Imperator dixit. Nos qdē p̄phoneticū sermonē à Macario accepisse nescimus, chartulas at̄ q̄sdā obtulit nobis, q̄ & sunt q̄s vñq; haec tenus nec relegimus, & has i futu-ro secretario p̄ferem⁹, vt debeat vñ sc̄tā synod⁹ notitiā eorū accipere. Cōfēq;nter vero lectio eius q̄ p̄phoneticus dñ, fiat, & relectus ē hmōi, p̄phonetic⁹ oī prauitate plenus, & hereticis in oīb; cōsonās, apte cōtinēs vñā volūtate & vñā opationē in icarnatōis disp̄satōe vnius de sc̄tā trinitate dñi nři Iesu Ch̄i veri dei nři, Cōstatīnus piissimus ip̄erator & sc̄tā synodus dixerūt. Sift & alter liber relegat. Et accipiēs idē religiosus lector & notarius hmōi libri relegit hītē in su-p̄scriptione ita. Sermo missus à Macario archiep̄o theopoleos Luc⁹ p̄bri & monacho i Afri-ca q̄ scriperat de noua herese Maximianog; Et dū diu lectio eiusdē sermonis fieret, sc̄tā syno-dus di-

Actio undecima.

Fo. LXXIII.

dus dixit, Relecto iā libello Macarij q̄ oblatus est p̄iissimo & tranquillissimo nō dño atq̄ magno victori ioperatori. Similiter aut̄ relecto & illo q̄si prophonetico sermone q̄ sicut subscriptus est ad à deo cōseruandā eius fortitudinē factus ē & hoc expleto, insup aut̄ ad relegendū incepto etiā p̄hīte sermone ad Lucā quendā monachū Aphrica habentē ordinē oppositionū Aristo. & syllogismos dissonātem oīno à sc̄tis q̄nq̄ vniuersalibus cōcilijs, & sc̄tis probabilibus p̄ibus q̄ nunq̄ tale aliqd admiserūt, p̄uidimus interruptionē fieri lectiōis de hmōi sermone ad Lucā, eo qd extrenea, atq̄ aliena sunt ab ecclesiasticis dogmatibus q̄ in eo cōtinēti, & sibi & veritati oīno contraria. Reliq̄ vero eiusdē libri relegant. Et relectus est ex eodē libro liber tertius eiusdē Macarij de eadēre cuius ē initii. Aduersus expugnatores qdē pp̄ter pietatē instatiae. Et diu lectiōe pue- niente sc̄tā synodus dixit. Sup̄flue fabulositatis puluerē scriptorū Macarij & Stephani eius disci- puli, p̄sertim q̄ textu eorū sermonis, q̄ & in p̄fīti relegit à nobis met ipsis excutientes, & iusto ana themati submittētes interrūpi p̄uidimus hoḡia abus noxiā lectionē. Ex hmōi àt scriptis ad pa- raximile demonstratiōem cōcordiē ad dudū plata à pte apostolicæ sedis antiq̄ Romæ h̄ereticorū testimonia quæ q̄ sunt ex eisdē scriptis manifeste deflorari blasphemiaz. Et his gestis opportu- nū inseri. Cōstantinus p̄iissimus ioperator dixit. Secundū qd̄ p̄quidit sc̄tā synodus fiat. Et deflo- rata sunt ex sup̄radictis Macarij scriptis ad cōferendū cū testimonijs, p̄phanoī & ipioī h̄ereti- coīz diuersa blasphemiaz, & inserte sunt cōtinentes ita, Macarij h̄ereticī ex libello oblatō p̄iissimo magnō prīcipi Cōstātino cuius ē initii. Pacis dei q̄ exuperat oīm sensum, capitulū ē. Pie- tas vna & sola diuina volūtate. Tanq̄ nos exsistēt ī eo & alia volūtate siue refistēt, atq̄ cōtra- ria diuinæ eius & potēti volūtati, ī possiblē em̄ est in vno deo ī Chō deo nō duas simul circa idisp̄m cōtrarias seu similes substītere volūtates Themistij hereticī ex sc̄do ei⁹ aīretico. i. cōtra- dictorio cōtra thomū Theodosii cap. xli. Neq̄ em̄ idcirco qd̄ sacer Athanasius duas voluntates ait Ch̄m ostēdise in tpe passiōis, etiā duas volūtates ei cōcuponimus & has repugnātes adiui- cē secundū istas tuas collectōes. Sed pie sciamus tanq̄ vnius vnā volūtate Emmanuelis. Alicubi qd̄ hūanæ moueri, alicubi vero deo digne Macarij h̄ereticī ex sermōe tertio cui⁹ initii ē. Ad- versus ipugnatores qd̄ ob pietatē instatiae, vnā em̄ psonā saluatoris Ch̄fi vnius de sc̄tā trinita- te p̄dicamus, & sicut vnu est ipse vna ei voluntatē astruimus, quēadmodū & q̄ an nos fuerant explanarūt eiudē ex eodē sermōe, sic nos vnā voluntatē Ch̄fi & hanc totā diuinā secundū do- ftores p̄dicamus. Apollinarij hereticī & nō memorāt q̄ voluntas ista pp̄pria dicta est nō hois q̄ ex terra est, vt ipsi putāt, sed dei q̄ de celo descendit Macarij h̄ereticī de sermōe qd̄ acclamato- riū ad p̄iissimū ioperatōrē, cuius ē initii. Mihi qd̄ inuictissime dñe, eos aut̄ q̄ cōtraria eis astrux- erūt sc̄tōs patres nō os cōdemnauerūt, & absolute oēs q̄ vnā voluntatē dēū astruxerūt q̄z vnu existit Honoriū Romanus q̄ vnā volūtatem manifestissime p̄dicauit. Ad dē que àt & q̄ vnā ope- rationē dixerūt nō receperūt sc̄tis patribus cognitā vnā viuificā Christi opatōem Anthimi h̄ereticī ex sermōe ad Iustinianū ioperatōrē, cuius est initii, dei meminisse in oī causa bonū est. Si ergo vna est substītēta, & natura dei verbi incarnata sicut & ē, pculubio & vna volūtās, & vna reuera est opatio vnaq̄ sapientia, & vna sc̄tēta vtrifq̄ est Macarij h̄ereticī ex sermone q̄ ab eo missus est ad Lucā pb̄m & monachū Africā, cuius est initii, q̄le est his q̄ in mari periclitant, q̄li vero natura etiā in his q̄ oīmodo seūcta sunt vt & iteq̄ vanitati vīz cōdescendā. Postq̄ cum alia quadā operat natura vnā nō p̄ficit operationē, Apollinarij h̄ereticī de aporis, i. de difficultib⁹ instrumentū & illud qd̄ hoc mouet vnā naturaliter p̄ficit opationē. Si ergo vna est opatio, vna ē substītēta, vna īḡt substītēta sc̄tā est verbi & instrumēti, Macarij h̄ereticī ex eodē sermone ad Lucā pb̄m & monachū, q̄propter & ad singula q̄ siebat vt quandā cooperatricē qdā mō p̄sertim aut̄ ad hoc sanctā carnē suā assūmere nitebat, vt ostenderet viuificare valentē, & sicut vnu ī factū cū eo nō secundū naturā videlicet sed secundū dispensatōis vnitōne & virtutē insolubili- lem vitā; quā ineffabilis humanatio nobis effulgit. Etenim q̄ archisynagogaz filiā suscitabat dicēs puella surge, tenuit manū eius viuificās qd̄ vt deus oīm opifici p̄cepto viuificās aut̄ iteq̄ & p̄ tactū sancte carnis suæ vnā atq̄ cognatā p̄ vtrāq̄ operationē oīdens. Cernis qū dicens opa- ri vtrāq̄ naturā p̄a terē cū alterius cōmuniōne vnā eius opationē pmulgauit. Neq̄ eum ex eo qd̄ secundū alterū dixit, viuificās vt deus, viuificās aut̄ & per tactū, iā secundū istos nouos dogma- xistas duas viuificās & duas opatōes intelligere nos istituit. Anthimi h̄ereticī ex Prophonetico id ē acclamatorio ad Iustinianū ioperatōrē, cuius initii est, dei meminisse in oī causa, cōueniētes aut̄ de his & idē sc̄tissimus p̄f edocuit & in 4. thomo cōmento, euangelij secundū Iohannē ita di- cens, ideo & cū mortuos suscitaret nō verbo trī, neq̄ deo dignis p̄ceptis reperitur esse salua- tor, sed quandā cooperatricē & viuificā, p̄sertim autem ad hoc sanctā suā assūmere nitebat, vt ostenderet viuificare valentē, & sicut iam factā cū eo. Etenim q̄n archisynagogaz filiā susci- tabat dicens. Puella surge tenuit manū eius sicut scriptū est, viuificās qdēm vt deus mādato oīm opifice, viuificans aut̄ & iteq̄ per tactū manus vnam & cognatam per vtrāq̄ operationem ostendens.

Sexte synodi Constantiopolitane.

ōndens. Dum igit̄ p̄ prium itellec̄tualis deo digne operatōis sciamus oīm sciam, vñā autē eādemq; q̄ vtriusq; deo decibile operationē esse sumus edocti. Qūo nō cōfiteamur ex hoc vñā eādemq; oīm esse sciam, vt diximus vnius Ch̄ri & sc̄dm deitatē eius, & sc̄dm eius humanitatē. Constatinus piissimus ipator dixit: Sufficiant sūnt etiā, q̄ hodierna die sunt gesta, q̄a vero in Christo amabilis noſtr̄ Reipub, causis occupamur, iubemus Conſtatīnum, & Anafasīū gloriſſimōs patrīos, Prolyeuclū quoq; & Petrum gloriſſimos exconsules ex pſona noſtr̄ pie- tatis cum sancto & vniuersali v̄o cōcilio in reliq; cōuentib; iueniri, postq; p̄ntis caſe pluri ma & pr̄cipua capitula corā noſtra pietate iam peracta sūnt.

Actio Duodecima.

In nomine dñi & dn̄toris Iesu Ch̄ri dei ſaluatoris nři, imperatibus à deo coronatis ſer- renissimis noſtris dñis, Flauij Conſtatīno, data. xxij. dii mensis Martij, indictio nona. Residētibus quoq; gloriſſimis patrīos, & cōſulibus, ex latere venerādi ſefiſ p̄iſſimi & Ch̄ri amatoris imperatoris nři Conſtatīni, oībusq; ſanctissimis & deo amabilibus ep̄is fili in eodē Trulli ſecretario, ex ordine residētibus, p̄pofiti in medio ſacro ſanctis Chriſti dei noſtri Euāgelijs. Conſtatīnus deo amabilis diaconus hic ſitę ſanctæ dei Catholice atq; Apoſtolicæ magnæ Eccleſia, & Primicerius deo amabilium notarior̄ Georgij ſc̄tissimi archiepiſi Conſtatīnopoleos dixit: Omnia idiminate & ob exactissimā comp̄hēſionē orthodoxę atq; immaculatę nře Ch̄rianoꝝ fidei conſiderās. Hoc aut̄ ſanctum & vniuersale v̄m cōciliū nouit q̄ in p̄terito conuētu dum relegereſ, quaſi acclamatorius Macarij ad p̄iſſimū & a deo coro natum dñm nřm, & magnū Imperatore factus iterloqu⁹ dignata eſt eius deo inſtructa ſereni tas chartas quasdā ei fuſſe porrectas à Macario, non aut̄ eas v̄sq; haſtenus relegisse, ſed & has ſubsequēter in ſancto proferre concilio, quatenus eaꝝ ſciām percipere debeat. Pr̄ veſo igi tur aſta Iohānes gloriſſimus patrīo, & queſtor miſſus à p̄iſſimo & ſerenissimo magno Imperatore chartas quasdā deferēs, & ſuggerimus qđ videt, gloriſſimi iudices & ſanctum conciliū dixerunt, interim eoz quæ dudum geſta ſunt, conſequēter proueniat iectio. Et rele- eta ſunt, gloriſſimi iudices & ſc̄tū conciliū dixerunt, ingrediaſt Iohānes gloriſſimus pa- trīo & queſtor. Et ingressus ē. Gloriſſimi iudices & ſc̄tū conciliū dixerunt. Proſequat̄ Iohānes gloriſſimus patrīo & queſtor, cuius rei gr̄a ad nos venit, Iohānes gloriſſimus pa- trīo & queſtor dixit: Benignissimus & à deo conſeruādus dñs noſter, & magnus victor Im- perator de chartis in traſactione memorati, quæ ei oblatæ ſunt à Macario coartatus amore dei coronatoris ſui, & in quicunque faciē chartas quas mecum defero atq; codices contradidit mihi ſubēs p̄ me h̄c ſancto v̄o offerti concilio, quatenus eoz debeat ſufcipian- tur, & porrectæ ſunt duæ chartæ h̄ntes ſigillum ex cera exprimē monogrammū Conſtatīni dñi, fili aut̄ & p̄memorati codices idem ſigillū h̄ntes. Gloriſſimi iudices & ſanctum conciliū dixerunt: Memoratus patrīo & queſtor debitum iuſſis Imperialibus exhibēs ad propriā re- petat. Supscripta aut̄ chartæ lectiones obmittātur. Et accipiēs Antiochus religiosus lector & notarius ſc̄tissimi priarcha Conſtatīnopoleos vnum ex codicibus relegit h̄item preſcriptio- nē, ita sermo acclamatus apud p̄iſſimū & pacificū magnū ipatorē Conſtatīnū à Macario ep̄o Theopoleos. Et dum ad modicū lector fieret, gloriſſimi iudices, & ſc̄tū conciliū dixerūt, q̄ quaſi acclamatorius dicit, liber etiā in tranſactis p̄ ſente p̄iſſimo, & à deo cōfirmato magno Imperatore, & in altero codice lector, ſupfluū exiſtit & hunc denuo legi, chartula vero q̄ cum eodē codicillo inuēta eſt, relegat, & accipiēs idem Antiochus religiosus lector, & notarius re- legit, continēs ita. Adnotatio mēſe ſeptēbrīo die, 22. feria. 5. indictione septia. Zacharias ep̄s Claudiopoleos & Georgius ep̄s Adraſi Hisauriæ, & Tyberius diaconus & notarius direrunt. Miſit nos ſc̄tissimus priarcha noſter ad ſc̄tissimū priarchā Conſtatīnopoleos, deſerētes ad re- legendū in notis, & exceptit vnuſ nřm Tyberius diaconus & notarius. Et aſcēdētibus nobis in priarchiū, egressus eſt Chartofilax, & diximus ei, q̄a nuntia de nobis, & dixit quæ cauſa ē, & di- ximus ei, volumus ingredi ſalutare veſtigia eius, & dū lector fieret gloriſſimi iudices & ſan- ctū conciliū dixerūt, qm̄ & virtus quæ in p̄ſenti charta contineſt nihil ad p̄ntem priuet cauſam ſuſidimus, nec huius fieri lectionē, reliqua vero relegātur. Itē accipiēs religiosus Antiochus al- ter̄ codicē relegit h̄ns exēplar ep̄iſtolæ Sergij q̄ndā patrīo Conſtatīnopoleos ad Cyz epm̄ Faſidis h̄item in verbis ita, apparuīt qđe nobis ſtatiū, & à primo experimēto vehemētia, & ſedulitas ſenſus deo amabilitatis v̄r̄a, nūc aut̄ multo amplius p̄ h̄c q̄ ſcripſit, ſolertiai eius at q̄ diligētiam addidicimus, inſinuans q̄p̄ relegisse diuinā iuſſiōne fortissimi, & à deo cōſer- uandi

uandi nři imperatoris ad Archadiū reuerendū pſule insulæ Cypri cōtra Paulū priorē malig-
ni cœtus Acephalorū, & inueniſſe p̄dictā pia iuſſionē prohibentē duas in Christo deo nostro
dicere operatiōes, interrogauit nos p notionē ſuā, vtrū oporteat duas p̄dicare operatiōes, an
vnā dicere in dño operationē. Vnā nos ſimpli & cōpendioso ſermone utimur, & q̄ nr̄a ſunt
ſciæ perhibemus. Aſſerimus iḡiſ q̄ in ſciis qdem magnis, & vniuersalib⁹ cōcilijs nulla de hoc
motio facta eſt, nec inuenire eſt de hm̄i c̄ſtione diſtinzione quālibet eſſe prolatā à qdā or-
thodoxorū concilio, nō nullos vero probabiliū patr̄ ſcimus, & p̄cipue ſcīſſi, Cyrillū, Alexā-
drīa archiep̄m in qbusdā ſcriptis ſuīs vnā viuificā operationē Christi veri dei nostri dicen-
tes, ſed & Menas ſanctæ memoriarū qdā archiep̄s à deo cōſeruādā huius regie urbis ſermonē
cōpoſuit acclamatiū ad Vigiliū quondā ſcīſſi, papā antiquæ Romæ, in q̄ & ipſe ſimilī modo
vnā voluntatē, & vnā magni dei & ſaluatoris nostri Iefu Christi operationē aſtruxit, & vt pru-
dentia veftra diligētia relegēs vigorē q̄ in eo cōtinet agnoſcat, neceſſario, pſatū ſermonē
trāſcribi fecimus ſubnectentes testimonia diuersa ad ſtabiliendā propositā intentionem, &
hunc vnā cū noſtris literis ad eā deſtinare ſcepimus. Qm̄ iḡiſ aſſeruit veſtra reuerentia Leo-
nē ſcīſſi, papam Romanū in eo q̄ dicit, operaſ em̄ vtrāq; forma cū alterius opinionē duas o-
peratiōes in Chro vero deo noſtro tradere, atq; p̄dicare oportet eā, ſcire q̄ multis ex impio
ſchismate malitiosis viris aduersum pietatis dogmata decertantibus, & aduersum p̄dicti egre-
gi patris epiftolā latrantibus q̄ cōiter, ut eſt, recta fidei fundamentū eſtit, diuersi probabiliū
catholicae ecclie doctores ad iuſta & verā aduocationem p̄dictā eplā aſſurrexerunt, &
nullū hoſe ſcimus dixiſſe quod in pſenti libro duas operatiōes Leo ſcīſſi, aſſeruit, ſed vt nō
oēs hos ad mediū deducentes literas extendamus vnius eoz q̄ plurimā ob doctrinā veracū
dogmatū ab oībus laudē adeptus eſt, eulogij dico venerabilis memoriarū quondā Alexandri-
noꝝ paſtore, libruꝝ integrū pro pſata ſcripſit epiftola testimoniuꝝ ad pñtem ptiens textum
ſuperius memoratō ſermoiſ ſubnecti poſt paterna teſtimonia fecimus. Neq; ergo eos q̄ ſcim⁹
pie, p ſuperius diſta epiftola, pugnaſſe, neq; aliū quemq; deo inſpirabiliū ecclie inſtituto-
rē vñq; hodie duas operatiōes in Chro deo nřo reperit aſtruxiſſe. Si q̄ ſero de foſertioribus
oñdere aualerit quemq; pbabiliū, & deo inſpirabiliū patr̄ noſtrorū q̄q; dogmata catholicae
ſtruunt ecclie, duas operatiōes in Chro diſcre tradiſſe opportunū eſt p oia ſeq. oīno eū
neceſſe eſt nō ſolum ſecundū ſenſiun ſeq ſcīſſi patr̄ dogmata, ſed & eisdē uocibus vti cū illis
nihilq; penitus innouari. Quæ iḡiſ nouimus, ppoſiti capituli ḡra h̄c ſunt. Suſcipiens at deo
amabilitas veſtra, & ſequenter ea q̄ à nobis miſſa ſunt relegēs q̄ ſunt ædificatiōes qdē in hm̄i
ſermoiſbus atq; opuſculis ipſis ſciās deo & pribus aſcrībat, gratis aut, p noſtra exore humili-
tate, & hoſe reſcripta velociter ad nos dirigat, & poſt ſinē lectoriſ huius epiftolæ idem religio
ſus Antiochus relegit ex eodē codice ſermonē q̄ſi Menas qndā patriarcha Cōſtātinopoleos
ad Vigiliū papā Romanū, & dū hic relegereſ gloriolifſimi iudices, & ſcīſſi cōciliū dixerūt: Su-
perflua etiā pñ ſectio ſermoſ exiſit, ga penitus ſuctus, & falſus eſt, eo q̄ neq; in reſoſtis ge-
ftis hic ſit uenerabilis p̄iarchij epiftolaꝝ Menas ſanctæ memoriarū huius regie urbis antiſtū
tiſ ſermo q̄ dicit Menas ad Vigiliū inueniſſe, ſed & in ſuperius poſita tertia actione dū relegereſ
primus liber geſtoſ ſcīſſi qnti cōciliij inueniunt ſunt additi tres falſi q̄terniōes hūc ſermonē aſtrū
entes, reliq; vero eiusdē codicis relegant. Itē relegit idem religioſiſſi. Antiochus exemplaria ſe
ptimæ & octaua actiōis ſcīſſi & uniuerſalis qnti cōciliij trāſcripta actiſ principalibus reiacen-
ti bus in uenerabili patriarcho, Dūq; h̄c iḡiſ relegereſ gloriolifſimi iudices, & ſcīſſi cōciliū
dixerunt, Iādudū & pñtes ſeptima & octaua actiōes dū relegereſ ſcīſſi qntū cōciliū declarareſ
ſunt nobis, ſed & in memoria babemus q̄ tunc, pſecuti ſunt ex pte apostoliſ ſediſ antiq; Ro.
falſa tā fuſiſe p̄dictā ſeptimā actiōem, eo q̄ ſint fallaces duo libelli q̄ in ea cōtinent, q̄ſi porre-
ſti à Vigilio, Iuſtini, & Theodoſio piaz memoriarū, & ſupfluia exiſtit etiam pſataꝝ duarū a-
ctionū lectioni. Item q̄; porrectus eſt a ſupraſcripto religioſiſſi. Antiochus alter codex quē & re-
legit, cōtinenſ ita: Exemplar epiftolæ Sergij Cōſtantinopolitani ad Honoriū papam Roma-
nū. In tm ūobiſ ſcīſſi in oībus vnanimitate ſpūs cōſtrīngimur, ut ſtudeamus oīm cōſilio
rum nřorū, & actiōum uos ſacratiſ, h̄e pſidētēs, & niſi plurimū locorū diſtātia ſeiūg eret, hoc
utiq; q̄tide gererenuſ ueſtre honorandæ unanimiſ ſraternitatī munito miratoq; noſmet
ipſos circunlepienſes cōſultu, atti qm̄ nobis & iam ſermo atque abſcq; labore lfa qđ ſtudemus
ipartit, cōfēſtim ea p qbus hoc ſcribimus enarramus, aň aliqd certum tps cum aduersus Per-
ſas à deo cōfirmatus dñs nř, & magnus uictor ioperat, pmouebat exercitum, ppter certamia
à deo ſibi tradiſ Chro amabilis reip. & ad partes Armeniæ, puicīa pueniſſet, unus ex princi-
pibus ipiſe partis Seueri execrabilis noīe Paulus, nullis locis apparenſ ad eius pietatē accessit,
ſermonē p ſua errabunda h̄ereſe, pferēs. Et hoc pfecto dūtaxat ſatisfaciēdo in qbus pñſiſma
eius ac regaliſ magnanimitas cum ceteris em̄ doniſ dei etiam diuinorū dogmatum locuple-

Nn tari

Sexte synodi Constantinopolitane.

rari scia meruit, dū redarguisset, atq; depō passet prauā eius i pietatē, pphanis eius astutis sanctis in ecclisia vt verus eius pugnator recta atq; imaculata ē diuerso, pculit dogmata, inter qd & vnius opatiōis Christi veri dei nři mētionē effecit, post aliqd vero tps idē à deo cōfirmatus i pector, pūicia Lazō adueniē recordatus est disputatōis, quā (sicut diximus) fece-
rat ad Paulū illū h̄reticū cū ptiā Cyri sc̄issimi tūc qdē eiusdē Ch̄o amabilis Lazō, puen-
cie metropolitanā sedē tenētis. Nūc autē magnā Alexādrīa regētis. Pr̄dictus igit sc̄issi, vir his
auditis eius serenitatē r̄ndit nescire subtis vtrū vnā an duas opatiōes Ch̄i veri dei nři astrue-
re necesse fit. Ergo p iussionē eius pietatis p literas p prias interrogavit nos p̄dictus sc̄issi, vir
vtg; vnā opatiōen, an duas in saluatore n̄o Christo necesse sit dicere, & si qd noscanus sc̄ōge
ac b̄tissimo patr̄ vna dicētes opatiōen, vñ nos qd noſtre cr̄at sc̄is p noſtra rescripta ei signi-
ficiavimus, dirigētes etiā sermonē adclamatoriū Menē sc̄issi. qndā patriarcha huius à deo cō-
seruādā regiē vrbis porrect ab eo hic p̄nti Vigilio sc̄ē memorē p̄decessori sc̄itatis vestræ
h̄nitē & diuersa testimonia paterna de vna opatiōe, & vna volūtate saluatoris nostri Christi
veri dei nostri, nihil tūc p̄priū penitus in hmōi nostris rescriptis, p̄mulgauimus, sicut suppetit
nosse vos sacratissi, & vnanimes relegate eos qd missa sunt exēplaria, & silētiū qdē ex illo tpe
hmōi suscepit capl̄n. Quia igit an paruū tps coopante gratia dei qd oēs hoies vult saluos fieri,
& ad agnitionē veritatis venire p̄ zelo fortissimi, ac inuictis, magni iperatoris excitatus Cy-
rus sc̄issi. Alexādrīa magnē ciuitatis patriarcha, & cois frater n̄, & cosacerdos deo amabilis,
& modeſte adhortatus ē eos qd in magna ciuitate Alexādrīa, p Euticetis & Diocorū, Seueri
q; & Iuliani sunt deo odibiliū lāguētes ad catholicā ecclesiā accedere. Et post multas dispu-
tatiōes & labores qd cū nūmā prudētia & saluberrima dispēfatiōe i hac cā ipēdit hoc qd festi-
nabat, p supernā grām ordinavit, facta qd sunt iter vtrasci p̄tes dogmatica qdā capitula i qbus
oēs qd ante a qdē in diuersas portiōes diuersi fuerūt paucosq; sibi Dioſcorū atq; Seuerus h̄reti-
cos scribētes coadunati sunt cū sc̄issi. & sola catholica ecclisia & vnu grex Ch̄i veri dei nři.
Ois Christo amabilis Alexādrīs populus factus ē, & penē vniuersa cū eis Aegyptus, & The-
bais & Libia, & cetera Aegyptiacē dispositiōes qd̄ olim cōfiderabāt, vt diximus i innu-
merabilē copiā h̄relum multitudine discissas, nūc at b̄nplacito dei, & studio p̄dicti sc̄issimi
Alexādrīnōz antifit vñ labiū facti sunt oēs, vna vox & i vnitate sp̄us rectae ecclisia dog-
mata cōfident. Ex his atq; dicta sunt atq; stabilita, vñ exīstit capitulū de vna opatiōe Christi
magni dei, & saluatoris nři. His itaq; pueniētibus Sophronius venerabilis mōachus, qd ex
nūc auditu didicimus Hierosolymo, p̄sulē ordinatus. Necdū enī hactenus eius ex more fina-
tica suscepimus apud Alexādrīa tūc tps positus cū p̄fato sc̄issi, papa, qd sicut diximus admi-
rabilē illā circa eos qd dudū h̄retici fuerāt deo b̄nplacito vnitate cōponebat, atq; cū eo de eis-
de capitulis p̄tractabat aduersatus ē, & cōtradixit ad vnius opatiōis capitulū duas oīno opatiōes
Christi dei nostri dignū ingens cōseri, p̄noiatō at sc̄issi, papa, p̄serti testimonia ei qdā
sc̄ōs patr̄ n̄o, p̄ferēte dispersim in qbusdā opusculis suis vna opatiōen asserētiū, ad h̄ac
q; & ex abūdāti ingente qd multoties sc̄ō patres nostri, vt lucrarent plurimā aia, salutē, dū
talia emergerēt capitula deo placitis dispēfatiōibus ac placidi fuisse vident̄ nihil de subtilitate
rectorū ecclisia dogmatū exagītates & dicētes, qd oporteat vtiq; etiā p̄nti, dū tātorū milliū,
dū populi salus p manibus ponit, nihil de hoc p cōtētōne altercari. Idcirco qd (sicut dictū est)
etiā a qbusdā sacrī patribus vox hmōi dicta ē. Nihilq; de hoc ledāt recte fideiō, memorat̄
deo amabilis Sophronius tale dispēfatiōem nō accepto tulit. Quia igit p hoc cū literis eiusdē
sc̄issi, cōministri ad nos cōiūxit, de hoc qd̄ etiā apud nos sermonē mouēdo isiftens, vt de talī
bus adimeref capitulū post factā vnitōne vox vnius opatiōis, dūq; hoc arbitratō sumus. Qūo
enī nō eēt dūz & valde onerosum, qd̄ hoc refoluere, euertere qd̄ erat future qdē oēm illā con-
cordiā atq; vnitatē qd̄ bñ fuerat effecta tā apd Alexādrīnā magnā ciuitatē, qd̄ p vniuersas sub
ea, puinicias qd nullo tpe vsc̄i, nūc acqueuant, nomē saltē supplicat diuini atq; laudabilis patris
noſtri Leonis, aut sc̄ē & magnā atq; uniuersalis Calcedonei, cōciliū mentionē facere. Nunc
uero p̄clarā & magna voce i diuinis missis arcanis hoc p̄dicātes. Multis igit à nobis de hoc
motis sermōibus ad p̄noiatū venerabilē Sophroniū, postremo adhortati eū sumus testimoniā
nobis, pferre sc̄ōs & p̄babilū patr̄ illorū vci qd̄ oēs cōiter doctores confitemur, & eoz
dogmata legēm sancta dei cognoscūt ecclisia duas noiati & ipsiis verbis opatiōes in Christo
dicēdas tradētia, ille autē hoc facere penitus nō valuit. Nos uero cōfiderātes cōcipiēte ex hoc in
ter qdā hic cōtētōne exarētē, & sciētes qd̄ semp ex hmōi decertatōibus ille h̄relum dis-
sensiōes effectā fuerāt, necessariū iudicauimus oē studiū ponere ad fedādū atq; amputādū ta-
lē superflui verbōz cōfictū, & ad s̄pedictū sc̄issi. Alexādrīa patriarcha scripsim⁹, ut postq;
vnitatē cū his qd̄ pridē reperiebat deo auxiliātē cōposuit, de cetero nullū permitteret unā aut
duas pferre operatiōes Christo deo nostro, magis autē sicut sc̄ā & uniuersalia tradiderūt cō-
cilia

Actio Duo decima

Fo. LXXVI.

cilia, vnu eundēq; filii vnigenitū dñm no. Ie. Christū verū deū opatū cōfiteri, tam diuinā q̄q; humana, & oēm deo decibile, & hoīe dignā opationē ex vno eodēq; incarnato verbo indi- uise pcedere, & ad vnu eundēq; redigere, eo q; vnius qdē operatois vox, q̄q; à qbusdā sc̄tis di- cta est patribus, verūtē peregrina videri, & perturbare aures q̄rundā suspicatiū ad perempti- onē hāc, pferri incōfuse, atq; secundū subsistentiā vnitā in Christo deo nostro duaq; natu- rā, qd nō est, vnḡ nec fuit. Silr aut̄ & duaq; operationum dictio multos sc̄dalizet, vtpote à nullo sc̄tō, & pbabilū ecclesiæ instituto, edictā, insuper & cōsequēs ei est p̄dicare volun- tates cōtrarias h̄ntes, tanq; deo qdē verbo salutare volēti adimpleri passionē, h̄uanitate vero eius obſtēti eius voluntati & resistente. Et perinde duo cōtraria volētes introduci qd̄ ipium est, ipſibile q̄ppe est in vno eodēq; subiaceti duas simul, & erga hoc ipm cōtrarias subsistere voluntates. Nā salutaris deū gerentiū patrū doctrina operæptiu instruit, q; nunq̄ intellectua- liter aīata dñi caro separati, & ex appetitu, p̄ptio cōtrario nutui vnitū sibi secundū subsisten- tiā dei verbi naturale motū suū effecisile, sed qn̄ & q̄lē & q̄tā ipse deus verbū volebat, & vt ple- nius dicat, quēadmodū corpus nost̄ regit & ornat & disponit ab intellectuali, & rōnali aīa no- stra, ita & in dñ Ch̄o tota h̄ana eius conspersio ab ipfius verbi deitate semp in oīibus mora- dei mobilis erat secundū Nīseū Gregoriū dicētē cōtra Eunomiū ita, secundū qd̄ deus erat filius ip̄assibilis, vtiq; est & imortalis. Si q̄ aut̄ passio de eo in euāgelio dicit, p̄ humanitatē pfecto q̄ suscipiebat passionē hmōi operatus est, operat q̄ppe vere deitas per corpus qd̄ circa ipsam ē oīm salutē, vt fit carnis qdē passio, dei aut̄ operatio. Hanc igit̄ ut dictū est cōfessionē incipi- entē accendi vidētes, necessarium iudicauimus attritas potius sc̄tō patr̄, patr̄, voces, & synodice definitas semper seq, & neq; q̄raro à qbusdā patribus dicta sunt, & nō circa hāc intētionē ha- bētibus q̄si planā & inambiguā de eis doctrinā expōnerent ad regulā & legē per oīa dogma- ticā reducere. Qle est & quod de vna operatiō ab eis dictum est, neq; iteq; q̄ nullatenus dicta sunt à pbabilib⁹ patribus, nunc vero à qbusdā p̄ferunt, duas inquā operatiōes tanq; dogma ecclesiasticū p̄ferre, & ad ultimū stetit, ac placuit q̄tenus p̄dictus Sophronius venerabilis nul- lū sermonē de cetero de vna siue duabus operatiōib⁹ mouere debeat, sed ei sufficiat p̄fsata, cau- taq; attrita sc̄tō, patr̄, recta traditio atq; doctrina. His itaq; cōtentus sape noitatus venera- bilis vir, & hāc custodire certificās, petimus nos etiā per ep̄istolā de his ei p̄btere r̄sum, qte- nus hmōi ep̄istolā (ut ait) or̄nat his q̄ forſitan interrogare eū de p̄cīta q̄ſtione voluerint. Qd̄ & alacriter egimus, & ille qdē in his hinc enauigauit, nup̄ aut̄ p̄fissimus & à deo coronatus dñs n̄ apud Edessinā demorās ciuitatē pios ad nos apices fecit p̄cīpiētes, vt paternā illa testimonia defloremus q̄ cōtinēt in libro dogmatico, sicut dictū est, facto à sancta memorī Mena ad sc̄tū. Vigiliū de vna opatiō, & vna volūtate, & hēc à deo iſtruct̄ eius serenitati dirigere de- beremus, qd̄ & ad effectū p̄fluxim⁹. Nos at̄ q̄ dudū mota sunt memor̄ retinētes, & tumultū q̄ ex huiuscemodi motiōe cepit sc̄tēs suggestissimus eius p̄fissim⁹ serenitati p̄ mediocrē n̄ram suggestionē, & scriptā ad ext̄ellētissimū facellariū ip̄erialē cōsequēter huius capituli oēm subtilitatē hoy, q̄ à nobis p̄ hoc actitata sunt, & q̄ nō opteat de hmōi inq̄stō p̄scrutari, sed per- manere ī attrita patr̄, doctrīa quā oēs cōsonātē cōfītent de hmōi qōne, & cōfiteri vnigenitū filiū dei q̄ veraciter deus simul & hō est, eūdē opari diuīa & h̄ana, & ex vno eodēq; incarnato deo verbo, sicut qd̄ occurrētes iā sumus effati iſeparabili, atq; iduīe oēm diuinā atq; hu. opa- tionē pcedere. Hoc nāq; nos Leo istiuit manifeste phibēs, agit em̄ vtrac̄ forma cū alterius coiōne qd̄ p̄priū h̄, ī qbus rescriptū p̄iē iussiōis ab eius mālueti, suscepim⁹ fortitudiē, q̄ à deo cōfervādā eius serenitatē cōdecēt cōtinētē. His igit̄ oībus à p̄cipio ita pueniētibus rōnable simul, & necessariū iudicauim⁹ de his q̄ parti mēorata sui t cognitionē dare v̄f̄ & f̄f̄ atq; vna nimi btitudini p̄ exēplaria q̄ à nobis directa sunt, & ad hoc hortamur vos sacratissimi hāc oīa legere, & deo placitā ac plenis. cha, q̄ i vobis ē, nūc q̄ se q̄ntes si qd̄ aplius, minusve iūeneritis, hoc p̄ data à vobis grām adiplere, atq; p̄ sc̄tās syllas v̄ras vna cū v̄ra optabili fospitate q̄q; sup̄ his vobis fuerit placita significare. Itē relectū ē ex eodē codice rescriptū ep̄lē Honori pa. Ro, ad eūdē Sergiū, cōtinēs ita. Scripta fñitatis v̄f̄ & suscepim⁹ p̄ q̄ itētēs q̄sdā & nouas vocū qō- nes cognouim⁹ it̄roductas per Sophroniū quēdā tūc mōachū, nūc vero ep̄m Hierosolymoꝝ vrbis cōstitutū aduersus fr̄ēm nīm Cȳ Alex, antīstite vna ope, d. nī Ie. Ch̄i cōuerfis ex hē refi p̄dicatē q̄ deniq; ad vestrā fñnit. Sophronius veniēs, q̄relāq; hmōi deponēs multiformiter eruditus pet̄t de his q̄ à vob fuerat iſtructus pagialib⁹ sibi syllab̄ referari, q̄q; lfaz̄ exēplar in- tuētes satis p̄uide fñni, vestrā scripſisse laudam⁹ nouitatē uocabuli auferētē, qd̄ posset sc̄dalū simplicib⁹ gñare. Nos ei q̄ puenimus op̄z̄ abulare eī vero duce deo puenimus usq; ad mēsurā rectē fidei, quā apli ueritatis scripturaꝝ sc̄tā funiculo ext̄ederūt cōfītētes d. Ie. Ch̄i, mediato- rē dei & hoīm, opatū diuīa media h̄uanitate verbo dei naturalē unita, eūdēq; opatū h̄ana in effabiliſ atq; singulariter adsumpta carne discrete, īcōfuse, atq; īcōuertibiliter plena diuinitate

Nn z & qui

Sexte synodi Constantinopolitane.

& q̄ chorus cavit i carne plena diui. miraculis, ip̄e est & carnis affectus plene deus hō passionis & opprobrij opāt v̄nus mediator dei & hoīm in vtrisq; natu. verbū caro factū, & habit. in nobis, ip̄e filius hoīs de celo descendēs, v̄nus atq; idē sicut scriptū ē, crucifixus dñs maiestatis dū cōstet diuinitatē nō posse ppeti hūanas passiōes, & nō de celo, sed de sc̄tā ē assumpta caro dei genitrix, nā p se veritas i euāgeliō ita ingt, nūlius ascēdit in celū nisi q̄ de celo descēdit filiō hoīs q̄ ē in celo pfecto nos instrues, q̄ diuinitati v̄nita ē caro passibilis ieffabiliter, atq; singulariter, vt discreta atq; incōfusq; sic idiuīs videre cōiūgi. Vt em̄ itupēda mēte mirabiliter manētibus vtrarūq; na- turarū differētijs cognoscāt vñri. Cui apl̄s cōcīnēs ad Corint. ait. Sapientia loqmur inter pfe- ctos, sapientia vero nō huius seculi, neq; p̄cipū huius seculi q̄ destrūt, sed loqmur dei sapientia in mysterio absc̄ditā, quā pdestinat deus an̄ secula in gloria nrām, quā nemo principū huius seculi cognouit. Si em̄ cognouissent nunq; dñm maiestatis crucifixiſent. Dū pfectō diuinitas nec crucifigī potuit, nec passiōes hūanas expiri, sed ppter ineffabilē cōiunctiōne hūana diuina q̄ na- turg, idcirco & vbiq; deus d̄f pari, & hūanitas, & locū diuinitas descēdit. Vñ & vñ volū, fate- mur dñi nostri Iesu Christi, q̄ pfectō à diui, assumpta ē nostri natura, nō culpa illa pfecto q̄ an̄ pctōm creatā est, nō q̄ post p̄uariationē vitiata ē. Ch̄s em̄ dñs in similitudinē carnis pctō veniēs pctōm mūdi abstulit, & de plenitudine eius accepimus. Et formā serui suscipiēs habitu inuētus ē vt hō, q̄ sine pctō cōceptus de. s. f. etiā absc̄p̄ pctō ē p̄tus de sc̄tā & immac. virgine dei geni. nul- lū expiēs cōtagiū vitiare natura, carnis ei vocabulū duobus modis sacris eulogis boni malic̄ cognouimus noīari sicut scriptū ē. Nō pmanet sp̄us meus i hoībus istis, q̄a caro sunt. Et apl̄s Caro & sanguis regnū dei nō possidebūt, & rursum, mēte seruio legi dei, carne āt legi pctō, & vi- deo aliā legē in mēbris meis repugnātē legi mētis mea, & captiuū metrahente in legē pctō q̄ est in mēbris meis. Et alia multa hmōi i malo absolūte solēt intelligi vel vocari, in bono at̄ ita, Esaia ppheta dicēte, veniet oīs caro i Hierusalē, & adorabit in cōspectu meo. Et Iob, i carne mea vide bo dē, & alias, Videbit oīs caro salutare dei. Et alia diuersa nō ē assumpta sicut p̄fati sumus à sal- uatore vitiata natura q̄ repugnaret legi mētis eius, sed venit q̄rere, & saluare qd̄ pierat. i. vitiata hūani gñis naturā. Nā lex alia in mēbris, aut v̄olūta diuersa nō fuit, vel cōtraria saluatoris, q̄a su p lege natus ē hūanę cōditōis. Et siqdē scriptū ē, nō veni facere volūtate meā, sed eius q̄ misit me patris. Et nō qd̄ ego volo, sed qd̄ tu vis p̄. & alia hmōi. Nō sunt hēc diuersa volūtates, sed dispe- satōis hūanitatis assumptae. Ita ei, ppter nos dicta sunt, ḡbus dedit exēplū, vt asseçmut vestigia eius, pius mḡ discipulos ibuens, vt nō suā vñusq; nr̄m, sed potius dñi in oībus pferat volūtate. Via igit̄ regia incedentes dextrorum vel sinistrorum venatoꝝ laq;os circūpositos euitantes ad lapidē pedē nostrū minime offendamus, idumeis. i. terrenis atq; hæreticis relinquentes. Nec vesti- giū qd̄ pedis sensus nr̄i terrā, i. prauā eoꝝ doctrinā oīmō atterētes ad id qd̄ tēdimus hoc ē fines primos puenire posimus, ducū nostroꝝ semita gradiētes, & si forte qdā balbutiētes vt ita dicā nīsi sunt pferentes exponere formātes se in specimē nutritoꝝ, vt possent mētes ibuere auditoga Nō optet ad dogmata hēc ecclēsiastica extorqre, q̄ neq; synodales apices sup hoc examinātes, neq; autoritates canonice vīsē sunt explanasse, vt vñā vel duas energias alīs p̄sumat Ch̄ri dei p- dicare, q̄s neq; euāgelicꝝ, vel apl̄icꝝ lfꝝ, neq; synodalē examinatio sup his habita vīsē sunt termi- nasse, nīli fortassis sicut p̄fati sumus qdā alīq; balbutiēdo docuerūt cōdescēdentes ad informādas mētes atq; intelligētiās p̄uolog, q̄ ad ecclēsiastica dogmata trahi nō dñt, q̄ vñusq; in sensu suo abūdās vide f scdm ppriā sñiam explicare. Nā q̄ do. Ie. Christus filius ac verbū dei p̄ quē facta sunt oīa ip̄e sit vñus opator diuinit, atq; humanit. plene sunt sacrī literē luculētius demōstrātes Verā at, ppter opa diuinit, atq; humana, gemine opatōes dñt deriuāte dici vel intelligi. Ad nos ista p̄tinere nō debet reliq̄tes ea grāmaticis q̄ solēt p̄uulus exq̄fita deriuādo noīa vēdicare. Nos ei nō vñā opatōem, vel duas do. Ie. Christū eiusq; sc̄tā spi, sacrī literis p̄cepimus, sed multiformiter cognouimus opatū. Scriptū ē ei. Si q̄s sp̄m Christi nō h̄, hic eius nō ē. Et alibi nemo p̄t di- cere do. Ie. nīsi in. f. f. diuīsōes vero gratiaꝝ sunt, idē at̄ sp̄us, & diuīsōes ministratiōnū sunt, idē at̄ do, & diuīsōes opatiōnū sunt, idē uero deus q̄ opat̄ oīa in oībus. Si ei diuīsōes opatiōnū sunt multe, & oīs deus in mēbris oībus plene corporis opat̄, q̄to magis capiti nostro Christo do. hēc p̄t plenissime coaptari, ut caput & corpus unū fit pfectū, ut pfecto occurrat sicut scriptū ē in ui- rū pfectū, in mensura etatis plenitudinis Christi. Si ei in alijs. i. in mēbris suis sp̄us Christi multi- formiter operat̄ in q̄uiūt, mouen̄t, & sunt, q̄to magis p̄femētū mediatorē dei & hoīm ple- ne ac pfecta multisq; modis & ineffabili cōfiteri nos cōione utriusq; natura cōdebet opatū? & nos qdē sc̄tā sanctiōes diuinorū eloq; optet sage uel sp̄are, illa uidelicet refutātes q̄ qdē nouē uoces noscunt sc̄tis dei ecclēsiā sc̄dala gñare, ne aut duaḡ opatiōnū uocabulo offensi sectātes Nestorianos nos uerā sapere arbitremus aut certe si rursus unā operationē. d. n. I. Christi faten- dā eē cēleremus, stultā Euticianistā, attonitis aurib; dementia fateri putemur. Præcauentes ne q̄b; inania arma cōbusta sunt, eosq; cineres & diuinus ignis flāmuomaḡ, denuo renouet q̄stio- num, sum-

Actio Duodecima

Fo. LXXVII.

nū, simpliciter atque veraciter cōfītētes do. Ie. Christū vnū opatorē diuīc atq; hu. naturē electius arbitrātes vt vani naturae pōderatores otiose negotiātes, & turgidi aduersus nos isonēt voci bus Ranae phili, quā vt simplices & hūiles spū p̄pli chīiani possent remanere ieuniū. Nullus ei decipiat p̄ philiā discipulos pīscatorē, eoz ei doctrinā se q̄ntes oīa argumēta scopuloē dispu tatiōis callide, atq; fluuiuagā itra eoz retia sūt collisa. Hęc nobiscū frīnitas vīa p̄dīcet, sicut & nos ea vobiscū vnanimite p̄dicamus, hortatēs vos vt vnius vel genīe nouę vocis i ductū oīa tōis vocabulū aufugiētes, vnuī nobiscū d. le. Chri. fi. dei viui, deū veritā, i dua, naturis oīatū diuini, atq; huma, fide orthodoxa, & vnitate catholica p̄dīcetis. Et sup̄scriptio; Deus te inco lumē custodiat dilectis, atq; sc̄tis, ff. Gloriosis, iudices & sc̄tā syno, dixerūt. Optet ad nos affer ri regeſta ac dogmatica scripta q̄ exposita sūt à Sergio q̄ndā p̄iarcha huius re. vrb, siue ad Ho, vel Cyri, vel Sophro, aut etiā alias p̄so, seu ab Honorio ad Serg. factā sup̄ p̄nti dogmatica q̄. ne reiācti i sacro chartophilaciō huius venerab. p̄iar, vt cōferat cū codicibus q̄ pijs. do. nō oī principi à Maca, oblati sūt, & nūc relecti, Georgius igit̄ deo ama, diaco, & chartophi, huius sc̄is. magne ecclēsie cū oī festinātia pḡes i chartophilaciō venerab. p̄iarchij eadē re geſta q̄ dicta sūt deferat, & ſcripta referat, Serg. deo ama, diaco, & chartophilax dixit: Sicut iuſſit vīa sc̄a sy nodus cōfēſti vado, & q̄ta iuuenire potero mecum deferā, Glorisi, iudi, & sc̄tā syno, dixeſt. Que p̄missa sūt ab eodē Georg. deo ama, diaco, & chartophilace ad effectū p̄ueniāt. Hi at q̄ excipiūt q̄ gerūt in hac geſta sc̄tā nrā syno, eāt vna cū Iohā, reuerē, ep̄o ciui, Regitāc, Georg, deo ama, ep̄o Cizici, & Dōmēcio ep̄o Pluſiados ad Maca, & oīndāt ei tā illos duos li, & chartaceū q̄ternionē q̄ cū eis ē, & sc̄sūtēt ab eo si vere hęc opūcula eiūſdē existūt Macarij. Silt̄ at oīndāt ei & tres codices, & illā vna chartā q̄ nūc q̄ corā nob̄ relecta sūt, si hęc vtiq; sūt q̄ ipse obtulit nrō pijs. dño, & mag. ip̄atori, & r̄nū q̄d eis dederit, statī ad nos p̄ducāt. Et paululū recedētes p̄ſati reuerēdis, epi vna cū Pau. & Iohā, magnificis à ſecretis atq; p̄italibus ſecretarijs, & Agathōe religo, lector & notario ſc̄tissimi p̄iar. Cōſtātinop. Et veniē, ad Maca, atq; paulopōt reuertētes dixerūt, ſcd̄ m iuſſio, vīa glīx, ſc̄tē vīlī ſy nodi ſgentes ascēdimus i veneſa, p̄far chiū, & i trātes vna cellā in q̄ ē Maca, ſicut iuſſis iterogau cū illos duos li, q̄ i noīe eius ſup̄scripti sūt, & vnuī q̄ cū eis ē chartaceū, & q̄ternionē, & ſi opus, eius exiſtūt. Qui Maca, accipies ea & reuelues, ac ip̄icēs dixit. Etiā dñe, p̄ certo mea opūcula sūt, & recognosco ea. Silī at & oīndāt ei tres codices, & vna chartā q̄ hodierna die relecta ē, & aſpiciēs ea dixit: Etiā dñe cognosco ea, āno ei p̄terito obtuli ea dño, & vere recognosco ea, Georg, deo ama, diaco, & chartophilax igreſſus i mediū ſc̄tī ſc̄ciliū dixit iuxta q̄ mihi iuſſa sūt à vīa glīa, & à ſc̄tō & vīlī ſc̄ciliō pḡes i chartophilaciō venerabilis p̄iar, codices ſue regeſta q̄ iuuenire potui defero, ad q̄d vo bis placuerit gloriſiſſ. iud, & ſc̄tā syno, dixerūt: Offerat Georgi deo ama, diaco, & chartophi, ad relegeſtū, & cōferētū cū codicibus à Maca, porrectis pijs. nrō principi codices ſue regeſta q̄ detulit. Et accipies Antiochus religi, lector & nota, Georgij ſc̄tis, archiepi Cōſtātinop, codicē ſue regeſtū diuersaq; ep̄ifolas, Sergij q̄ndā p̄iarche Cōſtātinop, relegit ep̄ifolā eiūſdē Sergij ad Cyri q̄ndā ep̄m Lazicē, & collata ē cū codice Macarij q̄ platus ē p̄ Iohā, gloriſiſ, q̄ ſtorē & cōſtitit. Itē platus ē alius codex ſue regeſtū relectū ſilr p̄ eūde religiſu Antiochū hīns ep̄ifolā Sergij q̄ndā p̄iarc. Cōſtātinop. ad Honoriū q̄ndā papā Ro. & collata ē cū codice q̄ à Maca, datus ē pijs. principi, & cōſtitit, ſilr plata ē à Sergio deo ama, diaco, & charatoph, ep̄ifola auctēti, latina Honoriū q̄ndā papē Ro. ad Serg. q̄ndā p̄iarchā Cōſtātinop. vna cū eī ſterp. & col. ē eadē latīa ep̄if. p̄ Iohā, reuerēdis, ep̄m ciuit. Portuēſis q̄ vnuſ extitit de ſc̄cilio antiq̄ Ro. & cōſtitit, gloriſiſ, iudices dixerūt: Cognitōem accipies ſc̄tī vīm & vīle ſc̄ciliū, eoz q̄ nūc relecta atq; col. sūt, tā de Serg. q̄ndā p̄iar, huius reg. vrb, q̄ de Hono. q̄n. papa Romāo, ad hec & Sophronio q̄n. pat. Hierosolymoq; q̄ ei viſafuerit, pſeſt. ſc̄tā syno, dixit: Sc̄d̄ m ite locutionē glīa vīa de his q̄ nob̄ relecta sūt, tā de regeſtis ſcripta, à Ser. ep̄ifolay, q̄ & auct. ep̄ifola Honoriū latīa. Ad hec etiā & de synodis Sophronij q̄ nob̄ iā relecta sūt accurati⁹ de eis p̄tractates futuro ſecretario vob̄ gloriſiſ, q̄ opportunā ſuſt dicimus, Gloriſiſ, iud, dixerūt. Hoc q̄dē ſc̄tā syno, pagat. Pijs. uero atq; à deo cōfirmādus dñs n̄ & mag. Impator deū coro natorē ſuū clemētia i oībus imitatus & p̄niam expectās Macarij p nos idignos eius famulos veſtrā ſc̄ſitaf ſp ſc̄tām & uniuers, syno, ſi forſit̄ eo p̄cēnītē poſt depositōem à ſc̄tā vīa ſyn. in eo p̄petratā in, p̄pria ſede reſtituēdus ē. ſc̄tā syno, dixit, lueteterū Macarij in ip̄ietatis do gmatib⁹ & nō ſolā vnuersam Chrō amab, plebē q̄ hanc à deo cōſeruandā reg. urbē ihabitāt euerſiōe turbulēta putantē ſtēmoniaq; ſc̄tō, & p̄bab, pat̄, falsantē, & q̄ndā qđē abſcinden tē, q̄ndā vero addētē, & ſcd̄ m qđ ei uidebat in deuīa mitētē pijsimū & à deo coronat. noſtrū p̄incipē p̄oblatos ab eo codices, ſed & à ſolis ortu uſq; occasum p literas suas, & per hoīes q̄s mittebat uniueros perturbantē, & à ſide uera ſegregantē, & iuste atq; regulariter à p̄otifica lihabitū denudatū nullatenus diuīna regula de c̄tero ſuſcipit in doctoris ſedereſidere, ne ex

Nn 3 hoc

Sexte synodi Constantiopolitane.

hoc ppteræ sua hæreseos multo amplius recrudescere faciat intelligentia, & fiant iuxta quod scriptum est nouissima illius deteriora prioribus, & maxime cum diuersis vicibus in pntia pñssimi nostri dñi & magni iperatoris, & cuncti nostri cõciliij interrogatus sit si seqitur, & vna cum oib[us] cõfiteat in dño nro Iesu Christo sicut duas naturas, ita & duas uoluntates naturales, & duas opatiæ naturales, & eo nullatenus accepto ferrete, sed & cõfirmare qd dudu ab eo ipso definita sunt, & ipsis sermonibus astreante, qa si mēbratim incidat, & iacter in mare, ego neq[ue] in duas voluntates, necp duas operatiæ dico in dño nro Iesu Christo vno sanctæ trinitatis. Et ex hoc (ut dictum est) synodice depositum & anathemat, nullo modo hunc Macarium de cætero, sicut superioris dictum est, hoc sanctum cõciliu in sacerdotali suscipit sede, sed & execramur, & extra terminos à deo cõseruadæ huius regiae urbis hunc fieri, vna cum ei similia sententibus, Reue rendiss, epi ac venerabilis clericu q sub sede sunt Antiochiae ciuitatis acc edentes ad gloriofis, iudices dixerunt: Petimus vestram gloriam suggestere pñssimo, & à deo coronato nostro dño, & magno iperatore altero p Macario q fuerat archieps nro ad pontificale sedem Antiochiae puenire, ut non sit vidua hmoi sedes, Gloriofis, iudices dixerunt, secundu q considerata sunt à sancto & vniuersali uestro cõcilio, & iuxta petitionem reueredissimorum eporum, religiosorumq[ue] clericorum, q sub iure sunt sedis Antiochenæ ciuitatis ecclesie uestrae sancta synodo in futuro secretario que pmissa sunt super Sergio, Honorio, atq[ue] Sophronio opere adimplete.

¶ Actio Decimatertia.

AT NO[n]E dñi & dñatoris Iesu Christi dei & saluatoris nro, iperantibus à deo coronatis ac serenissimis nostris dñis Flauis, Cõstantino qui deim pñssimo & à deo coronato magno principe perpetuo Augusto & iperatore anno, xxviiij, & post cõsulatum eius à deo instru-ctæ mansuetudinis ann o. xiii, Heracleo vero atq[ue] Tyberio à deo cõseruandæ eius fratribus anno, xxij, die, xxviiij, mensis Martij, indictione nona, Præposito uenerando sessu pñssimi & Christo amabilis nostri iperatoris Constantini in secretario sacri palati, quod cognominatur Trullus, & per iussionem eius deo instructæ serenitatis ex persona eius, præsentibus & audientibus Cõstantino gloriofissimo exconsule, patricio, & curatore imperialis domus Hormisdæ. Anastaio gl. excōsule patricio & loci seruatore comitis imperialis excubiti. Polyeucho glo, excōsule. Petro gloriofissimo excōsule. Cōueniente q[ue] & sancto ac vniuersali cõcilio qd p[ro] iperiale decretu cõgregatu est i hac à deo cõseruadæ regia urbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus pb[is], & Iohane venerabili diacl. locu pñtantibus sc̄tissimi acb[is], Agathonis pape antiq[ue] Ro. Refidetibus q[ue] gloriofis, patricijs & consulibus, & oib[us] sc̄tissi. & deo amabilibus epijs p ordinem in eod[em] secretario Trullo ppositis i medio sacroscris Chfi dei nostri euagelijs. Cõstantinus deo ama, diaco, huius sancte dei catholica & aplice magna ecclesiæ, & primicerius deo amabilu notarior[um] Georgij sc̄tissi, p[ri]arche huius à deo cõseruadæ regia urbis dixit. Meminit sanctu & vle vestre cõciliu, qd cum p[re]cedenti cõetu interlocutu est à gloriofis, iudicibus q[ue] tenus p[ro]priu pmulgaret int[er]nū sup Georg, Honorio & Sophro. qndā patriarchis, & pmisit qd in altero hoc pageret. Et q[ue] postea q[ue] considerata sunt à vfo sancto cõcilio vt p[ro]ueniret, atq[ue] cõfirmarent sup Macario petierunt reueredissimis, epij q[ue] sedi subiacebant Antiochenæ ciuitatis, & religiosi clericu ad suggestio pñssimo ac sereniss, nro dño & magno principi altero pmoueri in sede Antiochenæ ciuitatis, & suggestimus ad d[omi]n[u]m placuerit. Gloriofis, iudices & sanctu cõciliu dixerunt, Relegant acta p[re]terita, & relecta sunt. Gloriofis, iudices dixerunt: Prosequeat sanctu & vle vestre cõciliu q[ue] in aliatis ab eo p[ro]missa sunt, Sanctu cõciliu dixit: Scdm p[ro]missio- ne q[ue] à nobis ad vestram gloriam facta est retractantes dogmaticas epistolas q[ue] à Sergio quodam patriarcha huius à deo cõseruandæ regia urbis scriptæ sunt tā ad Cyri, q[ue] tūc fuerat epijs Phasidis, q[ue] ad Honoriu quondam papam antiq[ue] Ro. Sif aut & epistolā ab illo. i. Honorio scriptā ad eundē Sergiu, hasq[ue] inuenientes oīno alienas existere ab apostolicis dogmatibus, & à definiti onibus sancto concilio, & cuncto pb[is] patre, seq uero falsas doctrinas hereticorum, eas oīmodo abiiciimus, & tanq[ue] atq[ue] noxias execramur, q[ue] aut. i. eorundē ipia execramur dogma ta, ho[me] & noīa à sancta dei ecclesia, pñcij iudicauimus. i. Sergij qndā p[ro]sul huius à deo cõseruadæ regiae urbis q[ue] aggressus ē de hmoi ipio dogmate cõscribere. Cyri Alexadriae, Pyrrhi, Petri, & Pauli, q[ue] & ipsi p[ro]sul functi sunt i sede huius à deo cõseruadæ ciuitatis, & filia eis senserūt. Ad hec & Theodori qndā epi Faran q[ue] oīm suprascriptar[um] psonar[um] mentionē fecit Agatho sc̄tiss. ac ter b[ea]tissimus papa antiq[ue] Ro. in suggestio quā fecit ad pñssimum, & à deo cõfirmatum dñm nostru & magnū iperatore, eosq[ue] abiicit, utpote contraria rectæ fidei sentientes, q[ue]s anathemati submitti definimus. Cū his vero simul pñcij à sancta dei catholica ecclesia, simulq[ue] anathemati zaru p[ro]uidimus & Honoriu q[ue] fuerat papa antiq[ue] Ro. eo q[ue] inuenimus p[ro]scripta q[ue] ab eo facta sūt ad Sergiu q[ue] oib[us] eius mentē secutus est, & ipia dogmata cõfirmavit. Pertractauimus at & sy nodica Sophronij venerabilis memorie qndā archiepi sancte dei Hierosolymo[rum] ciuit. & hec reperiētes

Actio decimatercia

Fo. LXXVIII.

reperiētes cū vera fide cōuenientia, ap̄līcīs q̄ & sanctōs atq; pbabilū p̄m doctrinis paria, vt-pote q̄ sunt, orthodoxa recepimus, & vt salubria sanctæ catholicæ & ap̄līc ecclæ suscepimus & nomē eius inseri sc̄tis dyptichis sc̄tāz ecclesiaz iustū esse iudicauimus. Gloriosissimi iudices dixerūt. Satisfac̄s interrogatiō sc̄tm v̄m & v̄le cōciliū, ppter psonas q̄s & pposuimus, id ē, Sergij & Honorij qndā priarchaz, necnō & Sophronij venera, mēoriz, q̄ fuit archieps Hiero solymoz assecuta ē, & de Pyrrho, Paulo, & Petro, & his qndā psulibus huius à deo cōseruādæ ciuitatis, sup his & Cyri q̄ fuerat papa Alexātria, & Theodori qndā epi ciuitatis Pharā interloquā ad Georgiū deicolā diaconū & chartophylacē huius sc̄tissimæ magnæ dei eccl. q̄ten⁹ in mediū, pferat ad legendū q̄z reiāc̄t in venerabili priarchio sive synodica dogmatica opu scula, vel ep̄stolas superscriptas psonaz, & nos eaq̄ p̄cipiamus cognitionē. De petitiōe vero q̄ facta est à reuerēdissimis epiis, & religiosissimis clericis subiacētibus sedi Antiochiae magna ciuitatis p̄ ordinādo psule in sede Antiochenæ ciuitatis suggestim⁹ deo iſtructis aurib⁹ fortissimi, & à deo muniti n̄i ip̄atoris. Et iussit eius serenitas decretū sc̄dm solidā cōleq̄ntiā fieri à reuerēdissimis epiis & clericis suprascripte sedis & hoc offerri ei⁹ māsu etiā fortitudini, sc̄tm cōciliū dixit, in qrat v̄a gloria, vt Georgi⁹ deo amabilis diaconus & chartophylax huius sanctissimæ magnæ ecclesiaz, q̄ten⁹ ad mediū deducat quæscūq; sive dogmaticas ep̄stolas, seu & alia opuscula q̄s tā à Pyrrho, Petro, & Paulo, qndā priarchis huius à deo seruādæ regie vrbis q̄p à Cyro qndā papa Alexātria, & Theodoro qndā epi Farā ad retractādū ea, hoc fieri suggestiū iudicauimus, eo q̄ & secta eoz oib⁹ māfesta ē de vna volūtate & vna opatōe, de hoc vero & Agatho sc̄tissimus antiq̄ Romē psul p suggestionē suā eoz revelauit cōtrariā intētionē, imo magis etiā declarauit eos q̄ similia senteūt cū Sergio q̄ exorsus est nouitatē vocis cacodoxā, & blasphemia introducere i catholica ecclesiæ doctria, vñ etiā hos cū p̄prijs eoz scriptis p̄fisat⁹ sanctissim⁹ papa piecit. Gloriosissimi iudices dixerūt: Quāq; in oib⁹ orthodoxa sit suggestio sanctissimi, ac ter b̄tissimi Agathonis papæ & veritati cōueniēs, atthi oīno necessariū existit, vt p̄noīataz personaz scripta ad mediū pducant sc̄dm anteriorē interlocutionē quāfecim⁹, vt in ampli⁹ manifestei secta earūdē psonaz. Sc̄tm cōciliū dixit: Postq; ob accurati⁹ cognoscendū de Pyrrho, Paulo, & Petro, atq; Cyro, q̄ fuit papa Alexātria, & Theodoro qndā epi Pharanitano iſſit v̄a gloria. Georgi⁹ deo amabilis diacon⁹ & chartophylax hui⁹ sc̄tissimæ magnæ dei ecclesiæ ad mediū deducat, q̄ à supradictis psonis dogmatice scripta sunt, q̄ten⁹ oib⁹ satisfaciat, qd & ipsi in oib⁹ Sergij errore securi sunt. Georgius deo amabilis diaconus & chartophylax dixit: Sc̄dm q̄ dudu in anteriori actōe interlocutū est v̄m sc̄tm & vniuersal cōciliū. Tūc egressus perquisiū q̄ iuſſerat, & primū qdē inueni in chartophylacio venerabilis priarchij sup h̄c q̄ à me plata sunt etiā ep̄stola Cyri epi⁹ q̄ tūc fastidis fuerat missa ad Sergiū qndā priarcha huius à deo cōseruādæ regie vrbis ante. lvi. annos per quartādecimā indictionē p̄te riti circuli interrogās per eādem ep̄stolā p̄dictū Sergiū de questione operationū. Similiter & alterā ep̄stolā directā ab ipso Cyro ad eundē Sergiū, postq; ab ep̄scopatu fastidis trāſtatus ad sedem Alexātria magnæ ciuitatis insinuantē vnitatem factā cum his q̄ Theodosiani dicunt vna cū exēplaribus satisfactionis de vnitate qua, puenit inter hospis Theodosianos, & fdi cūtum Cyz, pariterq; & Theodori quondā ep̄scopi Pharanitani libros diuersos platos ex bibliotheca venerabilis priarchij inter quos & ep̄stolam eiusdem Theodori ad Serum episco pum Arsenuitā de vna operatione similiter, & interpretationis diuersoz paternoz testimoniorum, excussi vero ex eadē bibliotheca, & alios sex libros h̄ntes scripta Pyrrhi q̄ factus est post Sergiū priarcha huius à deo cōseruādæ regie vrbis, plurima h̄ore manu eius scepta sunt de voluntate & operatōe, & qbusdā alijs, similiter aut̄ ptuli ex chartophylacio memorati venerabilis priarchij regestū diuersaz ep̄stolaz Pauli, q̄ fuit post eundē Pyrrhū priarcha huius regie vrbis, in quo iacet ep̄stola scripta ab eodē Paulo ad sanctā memorię Theodori, q̄ fuit papa Roman⁹ de vna volūtate, & tres psphoneticos, i. acclamatoriis tomos eiusdē Pauli ad sanctę memorię qndā ip̄atorē n̄m, & p̄rem pijsimi n̄i dñi & magni ip̄atoris de volūtate & operatōe, ad h̄c & Petri q̄ factus est priarcha post eundē Paulū huius regie vrbis, similiter & regestū diuersaz ep̄stolaz, in quo est ep̄stola eiusdē dogmatica scripta ad Vitalianū sanctæ memorię quondā papā Romanū. Et vtraq; p̄ manibus habeo ad qd vobis placuerit. Sc̄tm cōciliū dixit. Libros atq; regesta vel chartas quas p̄ manibus habet Georgius deo amabilis diaconus & chartophylax sanctæ huius magnæ ecclesiaz h̄ec suscipiētes hi q̄ à nobis excipiūt per ordinē relegat. Et accipies Antiochus religiosus lector & notarius duas ep̄stolas à Cyro scriptas ad Sergiū vna cū p̄nominationis satisfactionis exemplari relegit sic continēti in verbis. Deo honorabili mihi domino benigno principi pastore patri, patrum vniuersali priarche Sergio à Cyro humili vestro prompto me existente. Rr̄äsentē suggestionē porrigere deo honorabili meo domino diuersæ mihi subibant cogitationes, & in duabus sentētis animā partiebar.

Nn 4 Putafine

Sexte synodi Constantinopolitane.

Putásne, inquit, docenti consentiā. Altiora te ne quæsieris, & potiora te ne scrutatus fueris, & claustra labijs imponēs silere studeā, aut auscultē in eū q̄ dicit. Quærēs quære, & apud me manē. Deinde in hoc meis sufficiēter examinās, & iā scribēdi sumebā fidutiā, cū ter beatitudinis vestre à deo spiratā doctrinā in mēte piciperē satisfactus q̄ vnū duobus, siue etiā vtrūq; ex hoc mihi cōquireret. Aut em̄ inquā sufficiar, aut p̄ oīa emendabor in his q̄ suggestur ita sele hñt, dñi dignus suissem effectus deo honorabilis p̄fissimis vestigijis à deo confirmati nostri dñi simulq; & deo imitabilē eius cōdescensionē indeptus fidutiā capiebā diuinā iussiōne eius sere nitatis relegēdi quæ ad Archadiū sc̄tissimū archiep̄m Cyprī cōtra Paulū primatē ep̄o nimiū deo decēter cōstructa est, cuius laudabilis ac deo amabilis verē est oīs qdem intētus piā immaculatā nr̄z fidei rectitudinē allegās, duas ante operatōes in dño nostro Iesu Ch̄o, vt post vni tōne dicat, phibentē eā inueniens abnuebā & p̄ferre tentabā honoratissimā Leonis ep̄lam, duas operatōes cū alterutrū, s. cōione, quēamodū docet sc̄tissimus meus dñs manifestissime p̄clamantē. Ex hoc ergo deinceps nobis exorto sermone venerādā suggestionē deo inspirabilū vestro, ac relegēdā iubēat suspicere quæ dicebat ac putabat p̄fat̄ p̄ie iussiōnis esse re scriptū, mentionē em̄ faciebat illius Pauli, q̄ & Sauli, sed & iussiōnes exemplares, & intentū eōg; quæ in eo scripta fuerāt, admittebat. Opportune ergo nūc silentiū gerere, & nequaq; cōtradicere p̄truebat, ad vero deo eruditā doctrinā cōfugere didici venerabiles eius syllas postulans p̄mereri liqdūs declarātes, q̄lter duas operatōes post vnitōne dicere recusantes in vna, i. fin gulari operatōe hoībus diuinis eloquij possumus cōcludere tā qđ passibile, q̄ qđ impassibile ē ipsius ineffabilis disp̄fatois saluatoris nr̄i Iesu Ch̄i, q̄tenus à deo illustrata cōditōe deo instru ctōg; vestro, illuminata i peritia nr̄a forsitā vel in hoc imitabilē pinguisimā atq; fertilē terrā, seminatūq; verbi granū libēter fuscipēs ad fecūditatē salūi p̄ducat, deo acceptas deniq; sui orōnes solita ministrare tā meæ paruitati, q̄g; his q̄ meciū sunt, benignus meus dñs dignet. Et subscriptio, Cyrus humilis exorās, p̄ honoratissima vita deo honorabilis mei dñi suggesti. Aliā ep̄lam eiusdē Cyri scriptā ab Alexādria, p̄prio dño p̄ oīa à deo honorādo, atq; ter btissimo benigno pasto, pastori, p̄i p̄m vñi priarchae Sergio Cyrus humilis vester fecūditatē, & iteḡ spiritualē fructificationē p̄ deo acceptabiles oratiōes btitudinis deo amabilis mei dñi q̄ cōcurrat doctrinā p̄fissimor̄ t̄pibus à deo cōseruādo, & veraciter Ch̄o amabilē dñōr̄ nr̄o rū, & nūc, p̄ mereor ter btissimo meo dño primitis suggestere. Notū em̄ facio, q̄ oēs q̄ dicunt dogmatis Theodosianor̄, circa hāc Alexādrinor̄ Ch̄o amabilē ciuitatē clerici vna cū his q̄ in dignitatibus & militibus clarēt, insuper & q̄ ex plebe sunt, in milibus cōstituti per tertiam Iunij mēfis adunati sancta noīræ catholice dei eccl̄iae itemerabilia nobiscū dei mysteria per ceperūt, ad hoc adducti p̄manēte, p̄fecto bñ placito oīpotētis dei cōfilio per collatā mihi doctrinā tā à p̄fissimis, ac inuictissimis nfis dñis, q̄g; à deo in inspirati dñi mei sanctitate, vt per hoc stabilitet secundū qđ scriptū est in cōfrequētatioib; dies festus vñq; ad cornu altaris. Si at̄ opor tet veracius dicere, nō in cōfrequētatioib; tm̄, neq; vñq; ad cornu altaris, sed & in oēm Alexādrinor̄ Ch̄o amabilē ciuitate, eiusq; cōfiniā vñq; ad nubes ip̄as, & vltra hāc cōleibitūs officiis in pacē sancta eccl̄iae, & in his q̄ ad eadē cōuentū lētatiib;. Qualiter aut̄ hāc adunatio, aſſectuta est subtiliter p̄sumēs suggesti p̄fissimis auribus inuictissimor̄, ac serenissimor̄ noīræ dñōr̄ per cōfamilū meū Iohanne deo amabilē diaconū, q̄ adfuit in om̄ibus quæ mota sunt, & certus sum, q̄a & in hoc acceptat vñtimū sū famulū sanctissimus meus dñs, quæſo nāq; ter beatissimū meum dñm, quatenus cognitōem oīm faciēs, si qđ mihi vitali motione forſitan defuit, aut per ignorantiā de competentibus frustratus sum emendare exiguum suum famulū opus em̄ hoc deo honorabilium vestrorum est, q̄ omnibus diuinis scripturis decoramini, & desuper viribus perficimini.

¶ Subscriptio.

Cyrus humilis ep̄scopus orans pro deo honorabilis mei domini viā suggesti.
¶ Exemplar satisfactionis facta inter Cyrum quondam papam Alexandriae, & eos qui erant ex parte Theodosianorum.

Dño Christo vero deo nostro oībus p̄fulgenti, om̄esq; ad saluberrimā, & verā eius fidē dirigiēti, & in vñā eadē sancta suā eccl̄ia cōuocanti p̄sentem satisfactionem facimus, p̄ vnitate sancta dei eccl̄iae mensis Maij, die. 4. inductione sexta.

¶ Satisfaction facta à Cyro, misericordia dei ep̄o per diuinam sanctionem benignissimor̄ atq; triumphator̄ dominor̄ nostror̄ locum exhibente apostolicē sedis huius Alexandriae ep̄scopo amabilis ciuitatis.

Capitulum Primum.

¶ Si quis non confiteit patrem, & filium, & sp̄m sanctum trinitatem consubstantialem, vnam deitatem in tribus subsistentiis, Anathema sit.

Capitulum secundum.

¶ Si quis nō cōfiteit vñ sancta trinitatis deū verbū, q̄ ante secula sine tempore natus ē ex patre, & descendisse de cōelis, & incarnatum esse ex sp̄u sancto, & dñā nostra sancta gloriosa dei genitrix

Actio decimatercia.

Fo. LXXIX

nitrice, semperq; virgine Maria, & humanatū passum esse ppria carne & mortuū, & sepultū, & resurrexisse tertia die secundum scripturas. Anathema fit.

Tertiū capitulū,

¶ Si qs non confiteſ vnius eiusdemq; dñi nři Iesu Chři veri dei nostri tā passiones, qđ mira- cula, sed alterius, & alterius. Anathema fit.

Quartum capitulū.

¶ Si qs non confiteſ ex ipa summa vnitōe dētū verbū in vtero sancte dei genitricis, semp̄ virginis Mariæ cōſtituſe ſibi p vnitōe carnē ex ipa ſctā dei genitricē nobis cōſubſtūtiale aniatā aia rōnali, & intellec̄tuali vnitōe naturali atq; ſcdm ſubſtentiā, & ſic pcessiſſe ex ea vnu exiſtentē incōfolum, atq; indiuiſum. Anathema fit.

Quintum capitulū.

¶ Si qs non confiteſ sanctā dominā nřam ſemperq; virginem Mariā pprie, & ſcdm veritatē vnotorou, id est, dei genitricem, vtpote quæ deum verbū incarnatū concepit, & genuit, Ana thema fit.

Sextum capitulū.

¶ Si qs non cōſiteſ ex duabus naturis, i. deitate & humanitate vnum Chřm, vnum filium, vna dei verbi naturā incarnatā ſecundū ſanctū Cyrillū, inconfuse, incōuertibili, immutabili, ſue vna ſubſtentiā cōpoſitā quod eſt ipē dñs noſter Iesu Christuſ q; vnu eſt de ſancta cōſubſtā tiali trinitate, talis Anathema fit.

Septimum capitulū.

¶ Si qs vnu dñm nřm Iesum Chřm in duabus conſiderari dicens naturis, non eundē vnu de trinitate conſiteat ſempiterne quidem ex patre genitum deum verbū nouiſſimis aut ſecu li tpibus eundē incarnatum atq; genitū ex ſanctissima & intemerata domina nřa dei genitri- ce ſemperq; virgine Mariā, ſed alteri hunc noſcit, & alte, & non vnu eundemq; ſecundum ſapientiſſimū Cyrillum in deitate pfectum, & in humanitate eundem pfectum. Ex hoc ſo- lo in duabus contēplandū naturis eundē paſſum, & non paſſum ſecundum aliud, & aliud, ſicut idem ſanctus Cyrus ait, & patiente quidē humanitus carne ſecundū quod homo eſt, pma- nente vero impaſſibilē vt deum, in paſſionibus ppria carnis eundemq; vnu Chřm & filium opantē deo decicilia, & chūana vna dei viri opatione ſecundū ſanctū Dionyſiū ſola contempla- tionē diſcernens ea, ex quibus vnitiofacta eſt. Hęc intellectu conſideras incouertibilia, & in- confusa poſt eorū naturalē, & ſecundū ſubſtentiā vnitōe manentia, in hiſq; indiuife atq; inseparabiliter vnu eundemq; Chřm & filium recognoscens, iuxta quod duo adiuicē incoſu- fe conuenientia conſiderat intellectu cauſatiā eoꝝ contemplationē, & non phantafia menda- ciū, atq; inanibus mentis figmentis, nullatenus vero diſiungit quaſi perempta iam illa qua in duo eft ſectiōe, ppter ineffabilē & incoſufam, & inexcogitabilē vnitōe dicens ſcdm ſctm Athanasiū. Simul enī caro, ſimul dei verbi caro, ſimul caro animata rōnalis, ſimul dei verbi ca- ro animata rōnalis, ſed ad diuifionem p partes huiusmodi affumit vocem, Anathema fit.

Octauum capitulū.

¶ Si qs non anathematizat Arriū, Eunomiū, Macedoniū, Apollinarē haereticos, Nestorium, Euticem, nec nominabilem, & Cyrum, & Iohānem, & Egeotas, & omnes qui quoctūq; modo contradixerunt duodecim capitulis ſanctissimi Cyrilli, & ppenitentiā non egerunt, ſed in hoc errore ſunt mortui, & quiq; ſimilia eis ſapuerunt, aut ſapiunt, Anathema fit.

Nonum capitulū.

¶ Si qs non anathematizat ſcripta Theoderiti, quæq; ſunt cōtra rectā fidē, & ſanctū Cyrillū, & epistolā quæ dicit Ibae, & Theodorū Mobsuetenū & ſcripta eius, & fi qs nō luſcipit ſcripta ſancti Cyrilli, & maxime quæ ſunt cōtra Theodorū, & Theodoritū, Andreāq; & Nestorū, & quiq; ſimilia eis vniuſue eoꝝ ſenferūt, aut ſentiunt, Anathema fit.

¶ Item accipiens idem Antiocetus religiosus lector, & notarius codicē Theodori q; fuit epus Farā, re legit librum eius ſcriptū ad Sergiū quondā epm Arfiniū Aegyptiacē diocesos in quo continebat ita. Omne quicq; deſcribit ſeu locutus, ſue operatus dñs per mentem & ſen ſum atq; ſapiā organa quæ dicunt *ασθητικά*, & dixit, & operatus eſt, & ſic eius tanq; torius & vniuſue operaſio verbi mentis, ſenſibilis, & organici corporis cuncta dicant. Eiusdem ex eodē ſermone. Qm̄ quidē primordialiter, ppter quandā diuīnā & ſapienſiſſimā diſpensatio- ne ſomniū, & faſtidii, elurie, & ſitum admifit, qn̄ voluit, maxime vero etiam in hiſ motu ho- rum & quietē ad illam omni potentißimā ac ſapienſiſſimā verbi operationē applicamus, & ex hoc vnu am vniuſ eiusdēq; Christi operationē appellamus. Eiusdē ex eodē ſermone. Affa- tim vt opinor nobis ſermo diſcipliño monſtravit, q; oīa quæcūq; ſcripta ſunt de dño Chri- ſto, ſue dei, ſeu aīa, ſue corporis, ſeu vtriusq; aīa inq; atq; corporis ſingulariter ſimul & inſe- parabiliter agebant, incipiētia qdē, & vt eſt dicere affluētia ex verbi ſapia, & benignitate atq; virtute mediante intellectuali aia & corpore pcedentia, & ideo vna eſt operaſio torius, vtpo te vnu eiusdēq; ſaluatoris noſtri, hęc oīa & ſunt & dicta ſunt. Eiusdē ex eodem ſermone. Ha- bemus vtiq; ex hiſ maniſtum, quia dei ſunt omnia quæ de Christo audiuiimus, & credimus ſue diuīnā naturā congruentia ſue humana, & ideo vna operaſio iſta tam deitatis eius, qđ huma-

Sexte synodi Constantinopolitane.

humanitatis pie nominata sunt. Eiusdem de eodem sermone. Ut sit omnis humanatio à principio usq; ad finē, & quęq; eius sunt parua, & magna vna veraciter sublimissima, & diuina operatio. Eiusdē ex sermone quę fecit de interpretatione paterno teſtimoniog. Diuina vero voluntas quę est ipſius Chri, ipſius enim voluntas vna est, & hæc diuina. Eiusdē ex eodē sermone. Per hæc igit abīq; villa ambiguitate instruimur, q̄ oīa salutaris dispensatōis seu diuina, siue humana de salvatore nostro Iesu Chro descripta sunt, p̄cipiāt qđem, vt est dicere ex diuinitate facultatē, originēq; accipiebat, mediāt tñ intellectuali atq; rōnali ania p corpus gereban, siue mirificā quandā virtute dixeris, siue etiā naturalē alterā hoīs motionem, vt est cibi appetitus somnus, fastidium, & dolog, ſuceptio, triftitia, anxietas, quę etiā per iufitatem noīm ex cōſuetudine paſſiones appellant, p̄prię vero naturales ſunt motōes per animatum, ac ſensuale animal, & ipſa vero quę reuerā ſunt, & dicunt paſſiones, crux, mortificatio, plague, cicatrix, ac clauatōes, confutōes, alapæ. Oīa hæc recte utiq; & iuste vocāda ſunt, vna eius deniq; opera tio. Eiusdē ex eodem sermone. Intelligēda ergo ſunt nobis oīo quęq; ſunt circa ſaluatoris Chri humanatōem diuina & profecto ſalutaris operatio. Eiusdē ex eodē sermone. Ex his iugit oībus & his & filiib; aperte, & ſatis iuste vna dei operatio, cuncta quęq; ſunt p̄prię humana tōes, p̄pria credenda atq; dicēda ſunt. Eiusdē ex eodē sermone. Noſtra qđem ania non habet in ſitum talis eſte virtutis, vt & naturales corporis p̄prietates ab ea & a ſemet expellat, ſed neq; dñā in tñ apparuit rōnali ania ipſius p̄prij corporis, vt etiā quę circa hoc ſunt, huic quę ſunt inſita, id ē, mole, fluxumq; & colorē obtineat, quę & citra hæc vñq; conſtituat. Que oīa in diſpēſatōe Chri ſaluatoris noſtri conſcripta, & facta ſunt in illo diuino & viuifico cor- pōre, eternū abſq; mole, & vt ita dicat īcorpabili abſq; d̄ 1450 λη diremptō de vulna, p̄ceſſit, & ſepulchro etiā, vt & tanq; ſup paumentum ſupra mare ambularet. Eiusdē ex eodē sermone. Opportunum qđem eſt nos ita ſentire, & dicere oīa quęq; in humanatōe de ſaluatorē Chri eſte ſcribunt vñā cognoscere operatōem, huius autē opifice & creatorē ipſum deum verbum, instrumentū vero humanitatē. Quęq; igit tanq; deo, & quęq; humanati congruētia de eo dicta ſunt, oīa ipſius deitatis verbi eſt operatio. Itē accipies idē religiosus Antiochus librum in ſupſcriptōe continēt. Pyrrhi humilis epi de voluntate, & operatōe. Relegit trinum dogma- ticum eiusdē Pyrrhi in quo continebat. Vnum autē vt dictum eſt tñ rephendit capitulum So- phronius deo amabilis tanq; qui teſtimonium Dionysii deiloquī doctoris diſsimulatſet p im- mutatōem vniuſ vocis. Congrua q̄ppe in hoc maxime, dicens idem vir, & cautelā hñtia in q̄bus ait ille. Sed virificati dei nouā quandā dei virilem operationem nobis morigerās. Vnam enim in veritate noua continebat eadem charta non malicioſe quod abſit ſcd'm meum ſermonem, ſed ut pote quę non & qualq; noua itelligi valiſſet à Cyro sanctissimo hmōi vox eſt ap- posita, & p extremitatum q̄ppe negatōem vñā diuinus doctor aſſerit affirmatiū faciens, & hæc singulariter exprimens qđ aliud q̄ vnam conſideri operatōem tanquā vniuſ chri ſecundū ſermonem aperte & plane contradidit. Itē relectū eſt ex regeſto diuersaq; epiftolāq; exemplar epiftolā Pauli quandā pr̄fulis huius à deo conſeruāda regiā vrbis ſcriptā ad Theodo- ḡz quondā papā Romanum. Cuius initium. Ecce q̄ bonum & q̄ iocundum habitare frēs in vnum. Habet autē poſt aliq; eadem epiftola ita, vniuſ autē eiusdemq; dei verbi incarnati tñ mi- racula pr̄dicamus, quā paſſiones agnoscimus, q̄s carne pro nobis ſuſtinuit. Vnde & deus de paſſius, & filius hoīs de celo deſcendisse propter illā que ſuprā reſenſita eſt inſeparabilem, & ſecundum ſubſiſtentiā duag; naturag; vnitōem, propterea & vñā vnluntatem domini noſtri Iesu Chri intelligimus, ne aduerſitatē vel differentiā voluntatē in vna eademq; persona domini noſtri Iesu Chri adnectamus, aut eum ſibi relučatē doceamus, aut duos volentes introducamus, non pro commixtōe prorsus, vel conuifione duag; naturag; quę in eo conſide- rant, hmōi vniuſ voluntatis voce, pferentes ob peremptōem alterius ſolā alterā eſſe, pnuſtiātes, ſed quod per hmōi voce inſinuātes quod eius rōnaliſter ac intellectuāl animata caro ex ipa principali vnitōe ineffabiliter quęq; diuina ſunt locupletata eā ſibi vniuſ ſcd'm ſubſiſtentiā verbii ipsam diuina ſuſtinebat, & non differentiā voluntatē. Itē relecta eſt ex altero re- geſto epiftola Petri, & ipſius quondā pr̄fulis regiā ciuitatis ad Vitalianum sanctā memo- riā q̄ fuit papa Romanus, cuius eſt initium. Spiritalem nobis letitiā peperit litera vñā vnam- mis & sanctā fraternitatis. Dumq; relegeſet eadem epiftola hñs diuersa patrum teſtimonia. Hi q̄ locum gerebat Agathonis ſctissimi papa Romani dixerunt. Innotescimus veftrę glorię quod paterna teſtimonia quę continent in p̄ſenti quę nunc relegeſit Petri epiftola circumre- ſciſſa deflorata ſunt ab eodem Petro, ex hoc quod ondere voluſſet ſuā ſuperuacuā voluntatē, & vñā operatōem intentōem. Gloriosissimi iudices dixerunt. Comperimus diligēter iuxta quę à veftra reuerētia dicta ſunt, q̄ talia teſtimonia quę cōtinēt in p̄nti ep̄la detruncate po- ſita ſunt. Et ſi placet veftro ſanctō & vñi concilio in amplius hmōi ep̄la lectio nō pcedat. Sā- cum

Etum conciliū dixit. Ad hæc quæ gloria vestra nuper locuta est satis, est præsentis epistolæ le-
 ctio. Ecce aut̄ scđm quæ iā vestra interlocuta est gloria, siue inquisiuit in mediū venientibus tā
 dogmaticis epistolis q̄ scriptis quæ fecerunt Pyrrhus, Paulus, & Petrus quondā p̄farchæ hu-
 ius regiæ vrbis. Necnon quæ à Theodoro q̄ fuit Pharā ep̄us, & Cyro q̄ fuit papa Alexádræ,
 & ante nostros vestræ p̄ gloriæ relictis audi aperte vna operationem, & vna voluntatem in
 incarnationis dispensatione domini nostri Iesu Christi veri dei nostri eos impie prædicasse
 declaratibus omnem satisfactionem vestra gloria debet percipere quod bene atq; iuste eos
 iam abiicit Agathon sanctissimus papa antiquæ Romæ p suggestionem quæ fecit ad p̄fissimū
 ac triumphatorem magnum nostrum Imperatorem, & nos quoq; consonatè cum eo, vt pote
 hos aduersa rectæ fidei sentientes expellit de sacris dyptichis, & anathemate pcelli censuimus,
 eorumq; scripta, vt impietate repleta abominamur, & vt exterminio debeat submitti decer-
 nimus. Gloriosissimi iudices dixerunt. Si hi q̄ post Petrum ep̄m fuerunt huius à deo conseruā-
 dæ regiæ vrbis, id est, Thomas, Iohānes, & Constatinus vident̄, seu Epistolas, siue sermones
 composuisse de nouitate vocum quæ nup̄ impie in catholicā Ecclesiā intromissa est, eoz ex-
 emplaria, siue regefta, vel authētica in medium proferat Georgius deo amabilis diaconus, &
 chartophylax, q̄tenus & eos cognitione p̄cipiens sanctum vrm concilium que equitati con-
 ueniunt, decernat. Sifl & si vident̄ seu ep̄i, siue clerici, vel monachi, ceteri ue quidā libellos ex-
 egisse ab his q̄ ep̄atum gesserunt huius à deo conseruādæ regiæ vrbis de vna operatione, & vna
 voluntate etiā hæc p̄uidimus, vt p̄dictus Georgius deo amabilis, & chartophylax ad medium
 indiminute deducat, vt & ip̄a scđm iudicium sancti vestri concilij exterminio contradantur.
 Georgi deo amabilis diaconus, & chartophylax dixit. Polyp̄tice domine siue regeftum in quo
 continent exemplaria synodicoꝝ, quæ facta sunt tā à Thoma, Iohāne, & Constatino sanctæ
 memoriæ quondā p̄farchis huius regiæ vrbis, hic mihi p̄sto est, cum his & auctentica synodi-
 ca bullata quæ facta sunt à Thoma sanctæ memoriæ quondā p̄farcha ad Vitalianum sanctæ
 memoriæ quondā papā Romanum, quæ etiā volens ad eum dirigere, ppter impioḡ Sarrace-
 noꝝ incursum assidue imminentē, vt nostis & obſeſſionē, quæ facta est p biennium quo gessit
 ep̄atum non valuit redigere. Et hæc ergo statim vobis iubētibus, pfero, pſcrutatus sum vero
 libellos qui facti sunt à diuersis ep̄is, seu monachis, siue clericis, ac laicis de voluntate & opatio-
 ne diligenter & hos, ptuli, & sunt in chartophylacio ad id quod vobis placuerit. Gloriosissimi
 iudices, & scđm conciliū dixerunt. Regefta synodicoꝝ, quæ afferit Georgius deo amabilis dia-
 conus & chartophylax p̄ manibus habere scriptoꝝ à Thoma, Iohāne, & Constatino, qui
 ep̄atum gesserunt huius à deo conseruādæ regiæ vrbis, necnon & auctentica synodica quæ di-
 xit scripsisse Thomā ad Vitalianū sanctæ memoriæ quondā papā antiquæ Romæ ad mediū
 pferat, & hæc fuscipiētes, qui à nobis excipiunt ob auditū n̄m omnium relegat. Et accipies
 Agatho religiosus lector, & notarius scđm p̄farchæ Constatinopoleos synodici auctenti-
 cum sanctæ memoriæ Thoma bullatum, & corā oībus bullā quæ in eo p̄fuerat, auferēs rele-
 git hūs in subscriptione ita. Per oīa scđm ac btissimo fratti, & confacerdoti dño Vitaliano,
 Thomas indignus ep̄us in domino salutē. Cuius initiu est: Qui cuncta ex nihilo quidē, vt ex-
 isterēt, ptulit. Quod synodici collatū est cū regefto quod, ptulit Georgius deo amabilis dia-
 conus & chartophylax, & constituit ab initio vīq; ad finē indiminate. Sifl relectum est ex eo-
 dē regefto exēplar synodicoꝝ Iohānis sanctæ memoriæ qui fuit sifl p̄farcha huius regiæ vr-
 bis, continēs in subscriptione ita. Per omnia scđm & confacerdoti Macario Iohānes indis-
 gnus ep̄us, quoꝝ initium est: Quis loquīt̄ potentias dominii? Item relecta sunt ex eodē Poly-
 p̄tico atq; regefto exemplaria synodicoꝝ Constatini venerabilis quondā p̄farchæ huius re-
 giæ vrbis, continēta in subscriptione ita. Per omnia venerabili atq; sanctissimo confacerdoti
 Macario Constatinus indignus ep̄us, quoꝝ initium est. Alij qđem fortale maiore modestia,
 & comprehensione multoꝝ. His ergo ab initio vīq; ad finem indiminate relectis sanctum con-
 cilium dixit: Auditum accipientes synodicas epistolæ quæ scriptæ sunt à Thoma, Iohāne,
 & Constatino quondā patriarchis huius regiæ vrbis, & nihil iuuenientes contrarium de ortho-
 doxa fide eos sensisse siue scripsisse p̄cuidimus, vt Georgius deo amabilis diaconus & char-
 tophylax huius sanctæ magnæ dei Ecclesiæ in conspectu uostro corā positis sacro sanctis dei elo-
 quis satifaciat, quod oībus modis pſcrutatus nequaꝝ reperit libellos scriptos fuisse à qbusdā
 atq; oblatos p̄dictis tribus p̄farchis Thome, Iohāni, & Cōstātino vna voluntatem, & vna
 operatōem aſtruentis in incarnationis dispensatōe vnius de scđa trinitate dñi n̄i Iesu Ch̄ri veri
 dei nostri, & tactis, p̄positis sacro sanctis dei euāgelijs, Georgius deo amabilis diaconus & char-
 tophylax iurauit hoc modo. Per has scđas scripturas & deum q̄ p̄ eas locutus est oīa pſcrutatus
 non inueni libellos fuisse factos à qbusdā, & oblatos p̄dictis tribus sanctis p̄farchis Thome,
 Iohāni, & Constatino de vna voluntate, & vna operatōe, scđm conciliū dixit, corporali sacra-
 mento

Sexte synodi Constantinopolitane.

mento in nostra audiētia & glorioſiſſimorū iudicū qui nobis ſunt perſoluto à Georgio deo amabili diacono & chartophilace ſanctæ huius magnæ dei Ecclesiæ pfectamq; nobis ſatisfactionē hmōi corporali verbo phibente quod nullatenus ſanctæ memorie Thomas, Iohannes, atq; Conſtatīnus à quibusdā libellos extorſerunt de opatione & voluntate, hos ſanctæ memorie tres viros, id ē, Thomā, Iohannē, & Conſtatīnū præuidimus in identitate manere, atq; in ſacris dyptichis ſanctæ ecclaz recitari, vt pote q; in omnibus immaculati, & irre prehēſibiles inuerti ſunt circa rectā noſtrā Chrianoſe fide. Libellos vero quos aſſeruit Georgius deo amabilis diaconus & chartophilax ſe habere factos à diuerſis pſonis ſub Sergio, Paulo & Petro ſtatiſ ad nos pducatur, quatenus hoꝝ compeſteret fiaſ exterminatio. Et paululū eges ſus Georgius deo amabilis diaconus & chartophilax, & poſt modicū regrediens chartasq; diuerſas deferēt, dixit: Scdm qd placuit vro ſanctō concilio, oes libellos, professionsq; & cæteras chartas q; facte ſunt ad pntē dogmaticā motionē ptiñtes, q; inuenient ſunt in chartophiliaco venerabil' priarchij ptuli, in qbus & alterā latīna epistolā Honori, q fuit papa Romi. ppter illā epistolā eius quæ iā prolata eſt cum eius interptatōe, Itē deferō & librū mēbraneū habentē exemplaria diuerſaq; dogmaticaq; epifoliaz, in quo iacet epifola dogmatica Pirrhī quondā archiepiſi huius à deo conſeruādā regia vrbis quā ſcripſit ad Iohannē ſanctę memorię quondā papā Romanū, & oia deferō ad quod vobis placuerit. Sanctū conciliū dixit: Libellos & cæteras chartas quas adſeruit Georgius deo amabilis diaconus & cartophiliaco ſanctae huius magnæ Ecclesiæ ad pſentem dogmaticā motionē deducens in mediū proferat, quatenus haꝝ ptractatē, ſi contrariare recta fidei inuenierimus, congruēti extermiño ſubmitti p̄cipiamus. Epifola vero latīna quā in p̄ſenti dixit inueniſſe, ac p̄ꝝ manibus habere idē deo amabilis diaconus & chartophilax Georgius Honori quondā papā Romanī cū interptatiōe ſua, pariterq; & librū in quo contineſt epifola Pirrhī ad Iohannē quondā papā Romanū contradat ad legeudū, vt hoꝝ ſciam accipiamus, & prolata eſt hmōi Honori latīna epifola cum interptatiōne ſua hīs in ſupscriptiōe ita. Dilectissimo fratri Sergio Honori, cuius initium fuit Scripta dilectissimi filii nři Sirici diaconi. Habet autē eadē epifola poſt pauca haꝝ, necnon & Cyrofratri nřo Alexadrinæ ciuitatis p̄ſuli. Quatenus nouæ adiuventionis vnius vel duarū operationū vocabulo refutato claro dei Ecclesiæ p̄conio nebulosaq; cōcertatiōnū caligines effundi non debeāt vel aspergi, vt p̄fectoro vnius vel geminæ operationis vocabulū nouiter introductūm a p̄adicatione fidei eximaf. Nā qui haꝝ dicunt, qd aliud niſi iuxta vnius vel geminæ naturæ Chri dei vocabulū, ita & operationū vnius vel geminæ ſuſpicant̄ eſſe velfuſile mediatorē dei & hoīm dñm Iesum Chrm ſentire vel promere, quod ſatiſineptū eſt. Habet autē & circa fine eadē epifola ſic: Et haꝝ quidē qntū ad instruendā notitiā ambigentū ſc̄iſſimæ fraternitati v̄r̄e per eā inſinuandū præuidimus. Cæterq; qntū ad dogma ecclesiasticū pertinet quæ tenere vel p̄dicare debemus propter ſimplicitatē hoīm, & amputādas inextricabiles quæſtionū ambages ſicut ſuperius diximus non vñā, vel duas operationes in mediatorē dei & hoīm minū definire: led vtrāq; natureſ in uno Chri vnitate naturali copulatas cū alterius cōiōne operatē atq; operatrices confiteri debemus, & diuinā quidē quæ dei ſunt operantē, & humānā quæ carnis ſunt exequentē, non diuife, neq; confuſe aut conuertibiliter dei naturā in hoīmē, nec humānā in deum cōuerſam edocentes, ſed naturaq; dr̄nas integras conſitētes, vnuſ atq; idē humilis & ſublimis, & qualis p̄i & minor p̄e, ipſe ante tpa natus, in tpe eſt, p̄ quæ facta ſunt ſecula, factus in ſeculo eſt, & q; legē dedit, factus ſub lege eſt, vt eos q; ſub lege erant, redi-meret, ipſe crucifixus, ipſe chyrographū quod erat contra nos euacuans, in cruce de potestati-bus, & principiibus triumphauit. Auferētes ergo ſicut diximus ſcandalū nouellæ adiuventionis non nos oportet vnam vel duas operationes definiētes p̄adicare, ſed pro vna quam quidē dicunt operatione oportet nos vnu operatorē Chrm dñm in vtrisq; naturis veridice conſi-teri, & pro duabus opeſtōibus ablatō geminæ opeſtōis vocabulo ipsas potius duas naturas, i. diuinitatis, & carnis afflumptæ in vna pſona vñigeniti dei p̄is incōſuſe, indiuife, atq; incōuer-tiliter p̄adicare, ppria operantē. Et hoc qdē b̄tissimā fraternitatē veſtra inſinuandū p̄uidimus, q̄tenus vnuſ confuſionis, ppoſitū vnanimitati veſtra ſc̄titatis monſtraremus, vt p̄fe-cto in vno ſpū anhelantes parifidei documēto inſpiremus. Scribētes etiam cōibus fratribus, Cyro & Sophronio atiftibus, ne nouæ vocis. i. vnuſ vel geminæ opeſtōis vocabulo inſiſte-re, vel immorati videamur, ſed abraſa hmōi nouæ vocis appellatōe vnuſ Chrm dñm nobisq; vtrisq; naturis diuia vel humana p̄dicēt operantē, q; hos quos ad nos p̄dictus frater & coeſs nř Sophroni⁹ miſt iſtruximus, ne duarū operationū vocabulū dñi p̄dicare innitat, q; instantiſſi me, pmiferūt p̄dictū v̄r̄e eſſe factur, ſi etiam Cyrus frater & coeſs noſter ab vnuſ opeſtōis vocabulo diſceſterit. Siſt datus eſt etiam liber in quo continebat̄ epifola Pirrhī quondam pſuſis huius regia vrbis ad Iohannem ſanctę memorię q fuit papa Romanus, cuius initium eſt:

Dñs &

Actio decimaquarta.

Fo. LXXXI.

Dñs & deus noster Chrūs futurus in cœlo ascendere. Habet autē eadē epistola post aliqua hēc nā q̄ illoḡ videns sic nos ex aduerso positos q̄ sacerdotio fungimur' exprobrationibus submittit ab eis q̄ cōstituti sunt à rege, nō derideat ac despiciat nostrū cōciliū vnitate īpietatis p̄prīae nostrā instabilitatē faciet, eo q̄ nōdū de duabus naturis destrūctū sit bellū, & alterā nobis ipsiſ turbulētā introducim̄us. Similiter plati & lecti sunt libelli q̄ supius memorant̄ & ceteræ chartæ, sanctū cōciliū dixit. Cognitionē accipiētes prolatos, nobis à Georgio deo amabili diacono & chartophilace huius magna dei ecclesia libelloz, atq̄ chartaz, siue alioz opusculoz cōperimus in vnā eandēq̄ impietatē cōcurrere. Et p̄uidimus hēc tanq̄ prophana & aīa pernicioſa cōtinuo ob' perfectū exterminiuīgne cōcremari, & cōbusta sunt. Gloriosissimi iudices & sanctū cōciliū dixerunt. Satis habet & quā hodierna die peracta sunt.

¶ A ctio Decimaquarta.

IN NOĒ dñi & dhatoris Iesu Christi dei atq; saluatoris nostri ī perantibus à deo coronatis, ac serenissimi nostri dñis Flauij, Cōstantino qđē piissimo & à deo decreto magno principe ppetuo Augusto, & iperatore anno. xxvii. Et post cōsulatū eius à deo instruētæ maluetudinis, anno. xiiij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno. xxij, die secunda mensis Aprilis, inductione nona. Residentibusq; gloriolissimi patrīcijs & cōfiliis, Et cōbus venerabilibus & deo amabilibus ep̄is p ordinē in eodē secretario Trulli ppositis in medio sacrosanctis & īmaculatis Christi dei nostri euāgelij. Cōstātin⁹ deo amabili diaconus huius sanctæ magnæ dei ecclesiæ, & primicerius deū colentū notariorum Georgij sc̄tissimi patriarchæ huius à deo cōseruādæ regiæ vrbis dixit: Notiōne habet, tā v̄a gloria, q̄c sanctū & vniuersale vestrū cōciliū qđ per. xxvij. diē transacti Martij mensis plati sunt à Georgio deo amabili diacono & chartophilace huius sanctæ magnæ dei ecclesiæ diuerſi libelli, aliaq; opuscula dogmatica chartacea, & libri diuersi q̄ & sunt p interlocutione vestris sancti & vniuersalibz cōciliibz in pditū tradita: Memor q̄q; est per oīa tā vestra gloria, q̄q; sc̄tūm & vniuersale vestræ conciliū qđ in antelatis prolatis sunt ex venerabili patriarchio huius à deo cōseruandæ regiæ vrbis duo libri in mēbranis sancti quondam Cyrilli ep̄i facta est interlocutio ceterorū cōciliorū. Et q̄a in prim ordijs primi libri tres c̄ternionis inuēti sunt positi in superscripto astruētes libelli, q̄ dicit Menæ ad Vigiliū tūc t̄pis papā antiq Ro. quē & accusauerūt q̄ parte sunt Agathonis sc̄tissi, papæ & apostolicæ sedis antiq Ro. dicentes falsum eū esse, & q̄a post lectionē hmōi libri dū legeret, etiā sc̄tis liber eiusdē sancti qnti cōciliū inuēti sunt duo libelli q̄ dicebant Vigiliū ad Iustiniānū quondam diua memoria imperatorē & Theodorā quē fuit Augusta. In q̄bus libellis q̄ apostolicæ sedis sunt opposuerunt, dicentes q̄ hi libelli falsi existunt, & q̄ popofcerant eosdē libros opportune retractari. Vnde suggerimus ad qđ placuerit. Gloriosissimi iudices & sanctū cōciliū dixerunt: Interim opportune fiat de antelatis lectio, & relecta sunt. Gloriosissimi iudices & sanctū cōciliū dixerunt: Oportet duos mēbranaceos libros sc̄tū qnti cōciliū, q iā à Geor. deo amab. diaco. & chartophilace porrecti sunt, vt itez ab eo ad mediū deducant ut inscrupulosius cognoscamus, si iuxta q̄ memorauerunt locū rep̄sentantes Agathonis sc̄tissi, papæ antiq Ro. hēc infalsata sunt, silf aut̄ pferri volumē chartaceū auctēticū. vii. actōis p̄fati sc̄tū. v. cōciliū, q̄tenus etiā cōsideremus, & cōpetēter retractem⁹, si imutilatū p̄manſit. Et plati sunt ijdē duo mēbranacei libri, & uolumē chartaceū ab eodem Geor. deo ama. chartophilace, gloriosif. iudices & sanctū cōciliū dixerūt: Edicat Georgi⁹ deo amab. diaco. & chartophilax sancte huius magnæ dei ecclesiæ si libri duo q̄ plati sunt, & chartaceū volumē, ipsa sunt q̄ duduū p̄tulerat. Georgius deo ama. diaco. & chart, dixit: Pro certo dñi hi sunt duo codices q̄ cōtineat acta sc̄tū qnti vniuersalibz cōciliū, & tomū auctēticæ septimæ actōis eiusdē sc̄tū qnti cōciliū, quēadmodū & tādudum p̄tulerunt. Subtilius aut̄ in bibliotheca venerabilis patriarchij scrutatus inueni & aliū chartaceū libz eiudē sc̄tū qnti cōciliū, quem & defero, & si uideſt sc̄tō uestro cōciliō iubeat hūc me p̄ferre, sanctū cōciliū dixit: Libz chartaceū quē Georgius deo amab. diaco. & chartophilax huius venerabilis patriarchij p̄ manibus gerere p̄fecutus est sc̄tū qnti cōciliū, p̄ferat ad cōferendū cū duobus mēbranaceis libris iā ab eo platis, & plati sunt, sanctū cōciliū dixit: Transeat in mediū Georgius deo amabilis diaco. & chartophilax, tac̄tisq̄ p̄positis sacrosanctis Ch̄ri dei nři euāgelijs satisfaciat nobis si p̄signat̄ hi duo libri & uolumen q̄tio ea inuenit, & in bibliotheca venerabilis patriarchij percepit, ita etiā nunc sunt. Tāgens igī p̄posita sacrosancta dei eloquia idē deo amabilis diaconus & chartophilax Geor. dixit: Per istas sc̄tās virtutes & deū q̄ locutus est d̄ eas cū ueritate hi duo libri mēbranacei libri sc̄tū qnti cōciliū, & uolumen septimæ actōis eiusdē S. qnti conciliū, iuxta quod iā & excussi sunt & plati, ita etiā nunc manifesta sunt sicut & pridē, ea in bibliotheca venerabilis patriarchij inueni, atq; suscepi, & neq; additū est quicq; neq; substractū per me, neq; cū cōscientia mea à quoq; oīm, sed & liber chartaceus eiusdē S. qnti cōciliū q̄ in p̄sentia mea inuētus

Oo est in

Sexte synodi Constantinopolitane.

est in eadē bibliotheca venerabilis patriarchij inest sicut ibidem inuentus est depositus. Et surge tes reuerendissimi ep̄i eiusdē sc̄ti cōcilijs: assumentesq; in manibus tā p̄r̄ dictos duos libros mem branaceos & volumen chartaceū, accurateq; eadē loca inspicientes q̄ accusata sunt, eaq; confe rentes cū chartaceo libro quē in recēti ptulerat Georgius deo amabilis diaconus & chartophylax, nec nō & cū alijs antiq; chartaceis libris eiusdē sc̄ti qnti cōcilijs dixerūt hos duos libros i mē branis q; plati sunt à Georgio deo amabilis diacono & chartophilac huius sc̄ti magnæ regie vrbis ecclesia, & volumen chartaceū septimæ actionis sc̄ti qnti cōcilijs diligenter cōsiderantes secundū qd poposcerūt locū tēp̄sentantes Agathonis sc̄tissimi papæ apostolicæ sedis antiq; Romæ & h̄c cōferentes tā cū nūc plato modico chartaceo libro, quāq; cū alijs libris antiq; chartaceis eiusdē sc̄ti qnti cōcilijs, & inuenientes eosdē duos mēbranaceos libros, & volumen chartaceū septimæ actionis sibimet qdē consonates, adiectiones vero habentes tā librū q̄ dicit Menz ad Vigiliū, & à Vigilio q̄si duos libellos ad Iustinianū diuē memorie quodā ioperatore. Et Theodorā eius coniugem, in qbus libellis ei placuit vt anathemaret Theodorus Mopuestenū episcopum. Et epistola q̄ dicit Ibae, & scripta Theodoriti cōcta duodecim capitula sancte memorie Cyrilli Alexandriæ quondā ep̄i, dogmatica cōputauit his sermonibus definire. Anathematizamus aut & Theodorū quondā ep̄m Mopuestenū, vt pote q̄ alienus semp ab ecclesiis extitit: & sc̄tissimis p̄ibus aduersarij, q̄ nō confiteit incarnatū esse dei verbū. i. Ch̄m esse vnā subsistētā & vnā psonam, & vnā operatōem, h̄c cognouimus quēadmodū & affirmāt qd ab apostolica fede atiq; Ro. sunt, neq; sc̄tā neq; scripta fuisse i tpe memorari sc̄ti qnti cōcilijs, sed adiectos qdē eē tres cōterniōes in prio libro sc̄ti qnti concilijs. In qbus videt libellus q̄ dicit Menz, Post hec & secūdo libro circa septimā actionē mutatū qdē fuisse qntumdecimū quaternionem adieciū q̄ esse quadrifoliū nō subscriptum ante decimū sextum quaternionem in q̄ferunt duo libri Vigiliū q̄ dicunt facti fuisse ad Iustinianū & Theodorā diuē memoriae vtrisq; alterā l̄am habentibus, hos viros q̄ falsauerunt p̄fatos duos libros & chartaceū volumen ex illoꝝ vocabulis malicio ſe aduersus recta dogmata h̄c interieſſe, eo qd neq; nūc prolati antiq; & imutilatis libris, eiusdē sc̄ti qnti concilijs, neq; in chartaceo libro q̄ in recenti inuentus est apud bibliothecam ve nerabilis patriarchij reiacēt īdem ipſi libelli seu Menz ad Vigilio ad Iustinianū & Theodorā diuē memoriae, sed hos fallaciter inueniētes insertos, vt pote q̄ diabolica opatiōe per eos q̄ hec falsauerunt sint cōplices, chartaceū qddā volumen qd falsatū est decernimus capsas lo cis, in qbus adiectōes sunt facte, vrg; libros etiā eos obduci in locis in qbus depravati sunt & castari eos, eos aut q̄ falsauerunt anathemati submitti, & noiatim cū eis anathematizare libellum q̄ dicit Menz ad Vigiliū, & duos libellos q̄si à Vigilio ad Iustinianū, & Theodorā diuē me morie, Macrobius reuerendissimus ep̄us Seleucia Hisauriae dixit. Suggero vestre gloriæ, & hu ic sancto atq; viiuens alii concilio q̄ puenit ad me liber sc̄ti qnti concilijs, datus mihi à quodā Philippo mḡo militum iperialis obsequij, quem relegens inueni eū falsatum esse in septima actiōe & interrogans eundē Philippum, q̄a alicubi dedisti hunc librū, dixit mihi q̄a Stephano discipulo Macarij eū dedi. Literæ vero in qbus falsitas libri facta est propriæ manus Georgij monachij Catamacariū certe sunt, q̄a cū esset patriarcha meus ipse Macarius, ingrediebar in domū eius, & aspiciebam eundē Geogij monachum ſe p̄ius ſcribentē, & ſcio accurate q̄a propriæ eius manus sunt. Peto itaq; tam veſtrā gloriā, quamq; sanctū concilium, vt ad medium veniat ſuprascriptus Georgius monachus, & de hoc interrogetur, gloriofissimi iudices, & sanctū cōciliū dixerunt, Georgius religiosus monachus cuius mentio facta est imediata veniat, & ingressus est, gloriofissimi iudices & sanctū conciliū dixerunt. In medio aſſidente Georgio monacho p̄ſens liber ostendat, vt recognoscat ſi l̄ræ propriæ eius manus sunt, q̄ opes additamentū in vi. folio ſcri p̄te ſunt. Georgius religiosus monachus intuens i eundē librū dixit. Hic liber q̄ nūc prolatus est à Macrobius sc̄tissimo metropolitano Seleucia mihiq; ostensus est, Philippi mḡi militū iperialis obsequij erat. Ipſe aut̄ Philippus vicinus erat de parte Stephanij q̄ cecidit Catamacariū hæreticū, qñ ergo facta est queſtio inter Theodorus q̄ fuerat patriarcha à deo cōſeruandæ huius regie vrbis, & p̄fatum Macarii de ſe de tulerūt à paribus libelloꝝ q̄ dicunt Vigilij de patriarchio ſicut dixerunt Macarius & Stephanus, & ſcripimus i quaterniones, & oblati ſunt ab eis p̄iſſimo noſtro p̄cipi, p̄ſumptione aut̄ accepta q̄ circa erant Stephanū & Macariū, vt pote q̄ obtulerant p̄cipi eosdē quaterniones vnicuiq; ad eos vniuenti mōſtrabat. Idē vero Philippus habuit hūc librū, & adduxit eū ad Stephanū hæreticū, vt eū cōſideraret dicens, q̄a veniens de occidēte adduxi librū qnti concilijs, & vide ſi bene habet. Nā hic codex non habuit libellos q̄ dicunt Vigilij. Et dixit Stephanus hæreticus, vt ſciat q̄a minus habet. Idē ergo Philippus rogauit eū dicens, ſi qd ſciat q̄a deeft, imp̄le. Et ipſe Stephanus dixit mihi vt ſcriberem eosdem libellos, & dedi eidē Stephanū, & i veritate h̄c propriæ manus meæ ſunt, & cognosco ea, non ſolum autem in hoc libro addiderunt iſtos q̄ dicuntur libelli Vigilij, ſed quanticumq; libri qnti concilijs ad eos pue nerunt

Actio decimaquarta.

Fo. LXXXII.

nerunt nō h̄ntes libellos, q̄ dicuntur Vigiliū, addiderūt idē Macarius & Stephanus. Incidit autē eis & alius latinus codex q̄nti concilij, quē dixerunt sex solidis se cōparasse ab vxore q̄ fuit Innocentij patricij de capitulo eiusdē latini libri, certissime scit Cōstantinus reuerendissimus pb̄f huius sancte magne dei ecclesie, & latinus grāmaticus. Gloriosiss. iudices & sc̄tā synodus dixerūt: Edicat p̄fens Cōstantinus deo amabilis pb̄f, & grāmaticus latinus, si vero dicit religiōsus monachus de illo libro latino, cuius mentionē fecit. Cōstantinus deo amab. pb̄f & grāmaticus latinus dixit: Scio dñe t̄pibus Pauli quondā patriarche, venisse Fotinū, q̄ fuit ep̄s Carthaginensis, & cū misericordia acturus eēt in sc̄tā magna dei ecclesia, quē fit est q̄uo sedere debuisset, vtrū ne aīn Metropolitanos q̄ hic morabant, an post eos. Et regrente eodē Paulo quondā patriarcha in bibliotheca patriarchij librū q̄nti concilij vt cognosceret q̄uo sedere debuissent, cōtigit vt inueniret & latinus liber eiudē concilij, & exinde instructus idē Paulus fecit eū ordinabiliter sedere, protulit vero eundē librū latinū de bibliotheca, & dixit mihi: Aspice illum si secundū chartaceū auctentīcū volumen septimae actōis sancti cōciliij cōpletū est, & vnū eūdē latinum lib̄x in septima actōe minus h̄ntem ad illud volumen chartaceū, & dixit mihi idē Paulus patriarcha, q̄a assume tecū Sergium diaconum q̄ dicit Antifidius, q̄a bonus scriptor ē & ostende ei q̄uo debeat literas latinas scribere, & adde quæ minus sunt, sunt autē quæ addidimus in eodē latino libro in septima actione libelli q̄ dicunt Vigiliū pap̄e Romani, q̄s & interpretatus sum latine ex ipso volumine, & (vt dictum est) scriptis ipse Sergius diaconus: quæ vero scripta sunt ab eodē Sergio diacono q̄ dicit Antifidius, interposui in eodē latino libro. Theodorus Liberatus q̄ habuit stationē ad sanctum Iohannē Focā. Hēc dñi in veritate scio facta fuisse. Gloriosissimi iudices & sanctū concilium dixerunt: Præsens Sergius deo amabilis diaconus Inauriens quæ à Cōstantino deo amabili pb̄f & latino grāmatico dicta sunt, quæ scit cū omni veritate prosequat. Sergius deo amabilis diaconus sancte magnæ dei ecclesie dicit: Ante hos multos annos cōuocauit me Paulus quondā priarcha Cōstantinopolita, & dixit mihi: V ide q̄ interpretat Dōnus Cōstātinus grāmaticus latinus ex volumine q̄nti concilij, & scribe in latinis l̄fis, & hēc audiens ab eo sicut seruus, & subiectus obediui, & scripti, & dedi ea Dōno Cōstātino grāmatico & pb̄f. Sāctū cōciliū exclamauit, anathema libro, q̄ dī Mene ad Vigiliū, & q̄ eū fixerūt siue scriperūt, Anathema libellis q̄ dicunt facti fuisse à Vigilio ad Iustinianū & Theodorā diuī memorie, q̄ & sunt demōstrati anathema, simul q̄ falsauerunt acta sancti & vñs q̄nti cōciliij, anathema q̄ docuerūt & exposuerūt docētibusq̄ vel postea docturis vñā voluntate & vñā opationē in incarnationis dispētatione dñi nostri Iesu Ch̄ri veri dei nři vniuers de sc̄tā trinitate, Sanctoꝝ q̄tuor cōciliōꝝ sempiterna memoria, Sācti q̄nti concilij sempiterna memoria, multos annos Cōstātino magno iperatori, multos annos pacifico iperatori, multos annos cōseruatori recte fidei. Fili dei da illi vitā, filii dei da victoriā illi, Theodorus deo amab. ep̄s ciuit. Thremithuntonis insulæ Cypri locum gerē Epiphanij sc̄tiss. archiepi eiudē insulæ Cypri vñā cū Stratonicō ep̄o Solorū, & Thycone ep̄o Cytī vtrisq̄ ex synodo exi st̄tibus aī fatē Cypri Chfo amabilis insulæ dixerūt: Suggērimus glorię vñā ac vñi vestro cōcilio q̄ testimonia diuersa sc̄tōꝝ pb̄biliūꝝ patr̄y deferimus afferētia duas volūtates naturales & duas naturales opatōes in incarnationis dispētatione dñi nostri Iesu Christi veri dei nři, qbus interiacet testimoniuī S. Athanasii q̄ndā archiepi Alexādriꝝ ex libro q̄ subterscribit de textu euā gelij qđ ait: Nunc aīa mea turbata est, & vero apud nos in puincia terminatū, Liber eiudē S. Athanasii h̄ns in integrō eundē eius lib̄x, Ingrediētibus autē nobis huc nup̄ ex iussione piissimi dñi nostri, & à deo coronati magni iperatoris, & inqrentibus libros patr̄y, q̄z testimonia defērimus, vt p̄ferremus vestro sc̄tō cōcilio, inuenimus codicē chartaceū vetustissimū h̄ntem diuersas allocutōes eiudē sc̄tiss. Athanasii, qbus interiacet etiā p̄dictus sermo, nunc aīa mea turbata est. Peritius igit tam vestrā gloriā, q̄z sanctum & vñl cōciliū veſtrūm si ei placuerit, vt hm̄oi codicēm q̄ & pr̄e manibus nostris est offeramus ad legendū. Gloriosiss. iudices & sanctū concilii dixerunt: Lib̄y S. Athanasii, quem afferuerunt pr̄e manibus habere deo amabiles ep̄i insulæ Cypri accipientes q̄z acta pr̄äsentis cōciliij sunt ad inauriendū nos oēs quæ in eo cōtinēt in nunc aīa mea turbata est legant. Et accipiens hm̄oi codicē Agatho religiōsus lector & notarius sc̄tiss. patriarche Constantinopoleos re legit sermonē q̄ in eo cōtineat, habētē in verbis ita, Athanasii archiepiscopi Alexandriꝝ, in nunc aīa mea turbata est, Similitudo dñi ad vos utilitas magna est, eo q̄ & nos assimilamur ad eū. Nisi em̄ ille assimilatus fuisset hoībus, non poterant deo hoīes assimilari, sed vt ad deum hoīem factum adsimilare hoīines, oportuerat ita eum q̄ vt nobis simili fieret, descendit in hoc maxime similem effici, in quo trāsmutari indigebamus, trāsmutari atē egebamus secundū passiones, vt hēc in ipassibilitate transferrent. Nullus igit diffidat de passionib⁹ audiens, existimans verti deitatē, sed supuenisse ei passionē ex carnali atq̄ aīa motione coniectet, & supuenisse, & victimam fuisse. Ideo

Oo 2 nāg

Sexte synodi Constantiopolitane.

nāq aduenit vt vincaſ. Ideoq; victū est vt omnis natura humana p cognitionē beneficiū capiat. Ex hoc q̄ppe incipientes transfiguramur omnes ex passibilibus impassibiles, & ex mortuis viuentes effe cti. Nullus igit̄ perturbetur ad infidelitatem si dicit, dū deus fit dñs pariter q̄ & hō. Nunc anima mea turbata est. Hoc enim factū est deitate qdem acquiescente, carne aut̄ inseruente. Possibile erū erat deitati phibere perturbationē, sed noluit, vt similitudinē quā ad nos habuit nō dissolueret. Tale ergo aliqd̄ est intelligendū ex rebus q̄ circa nos sunt. Temperatū mel cum aqua nō qd̄ mel mutatum est, sed aqua supabūdauit, qn̄ duntaxat motio carnis est in deo talem quandā similitudinē assumat sicut aquā in mellicato. i. melle tempore superabundantē, qn̄ ite qd̄ diuinū est demōstratur, & opatur virtutes, & ostēdit potestate, tale similitudinē assumamus sicut dū mel aquā superat. Hoc c̄m possibile est deitati. Aliqñ qdem carnem permettere, vt superabunder, aliquā vero ea superare ad perimendā passionē ipsam, & carnis infirmitatem, Iudicium vero est q̄ draginta diebus abstinuit corporal cibo, & nō esurijt ipm corpus. Post hac q̄ppe scriptū est, esurijt hic carnis exuperantia, deinde esurijt post tm̄ tps exuperauit qd̄ carnis est, id vero vt & tentatio ingereret, & tētator cōfundere, & hō q̄ à principio p cibū lapsus est, p abstinentiā cibi resurget. Tolerat aut̄ & pturbationē carnis sub ipsa morte adueniēre, & qn̄ ergo obediēs futurus est et nāam p nobis obedientiā cōplens, nisi & contra aduersitatē haberet, & vinceret aduersitatē nobis, si qn̄ ex carne infestatio sit, si inobedientēs fuerimus mādato victi carne, hoc modo p̄tū imergit. Ergo & in dño aduersitatē qdem oportebat fieri à carne, obedientiam vero vincere, quāuis erū deus est, verū in carne, & secundū carnē obedientiā cōplet, & voluntatē carnis voluntas preualet deitatis sicut pdixit, q̄a descedi de celo, nō vt faciā voluntatem meā, sed vt faciā voluntate eius q̄ misit me patris, ppriam voluntatē dices ipsam carnem. Nam & caro propria eius erat, neq̄ erū voluntas filij diuinā à volūtate dei separata. Oportebat q̄ppe moueri carnis voluntatē, subiici vero voluntati deitatis, & ita hoīm inobedientia solūtur per hāc admirabilē obedientiā qui Christus obediuit pro nobis. Cōsydera igit̄ facta monitiōe carnali qd̄ afferat, & quicqd̄ dicat salua me ex hac hora, sed ideo veni in hāc horā, pater glorifica non men tuū ipsum, qd̄ dicā salua me ex hac hora, afferuit secundū motionē carnis, ideo veni in hanc horā diuinitate supuincēte affatus est pene, nec apparere carnalē voluntatē permittente diuina. Ipsum igit̄ qd̄ dicā tanquā abſidentis sermo apparet qdem nobis q̄a & caro vera subiecta vero & nō valens circūducere sicut equus ſeffore, nec q̄tū eft ipsam manū q̄ regit inflectere, deniq̄ qd̄ arbitramur passionē nō ignominia nō cōfūſionē, ſed gloriā ſuā & patris, & accelerat magisq̄ uitat passionē. Pater clarifica nomē tuū, Nō erat inq̄t à me vlla recuſatio, ſed recuſans obtinet, Carnalis erū natura recuſat mortē, & erat hoc in Ch̄o, qn̄ verbū caro veraciter factū est, deitatis aut̄ volūtātē elegit mundi ſalutē quā mors opata eft, dehinc adimpta videtur, id vt faciā voluntatē eius q̄ misit me dicit Ch̄rī, pater glorifica nomē tuū, & respōsum de celo, & clarificauit, & ite q̄ clarificabo, vt ſciamus q̄a diuina nulla eft, neq̄ separatio patris & filij, magis aut̄ vt lucremur cōiunctionē noſtrā q̄ ad deū in Ch̄o facta eft. Nullus q̄ppe hoīm eft q̄ non ſe- ipsum abſtraxit à volūtate dei ex aliqua parte, vel re, vel tpe, in ſolo aut̄ Ch̄o inseparabilitas volūtatis ſeruata eft, quē adſequentes, cōiunctōem à deo lucratif sumus, vnitioq̄ ſalutarē ad ſimilitudinē diuinā vnitōis ſicut ipſe phibuit. Ego & pater vnu ſumus, ita & hi in nobis vnu ſunt. Sc̄m cōciliū dixit. A pte etiā nūc in ſermōe q̄ relectus eft duas naturales volūtates i incarnatōis dīpēſatōe vnius de ſc̄tā trinitate dñi nři Iefu Ch̄ri veri dei laudabilis Athanasius declarauit. Dominicus reuerendissimus efs Pluſiados dixit. Suggero tā veſtrā gl̄a, quāq̄ ſc̄tō ac vniuersali concilio qd̄ Polychronius qd̄ presbyter & monachus cōſentaneus exiſtēs Macarij & Stephani hē reticorū, & illoq̄ ſpia ſtabilire cupiēs dogmata, nō mediocriter ſimplices decepit per ſuā ipiā falſamq̄ doctrinam. Si ergo placet tam veſtrā gloriā quāq̄ ſc̄tō & vniuersali cōcilio hūc ad nos aduenire, & ppriā fidē ſuā explanet. Gloriosissimi iudices & sanctū conciliū dixerunt. Sufficien ter qdem habent q̄ hodierna die geſta ſunt. Polychronius aut̄ religiosus presbyter & monachus in ſubſequenti ad nos perducatur de propria fide ſua interrogandus.

Actio decima quinta.

In noīe dñi & dñatoris Iefu Ch̄ri dei & ſaluatoris noſtri ipantibus à deo coronatis, ac ſer- renissimis noſtri dñis Flauis, Conſtantino qdem p̄iſſimo & à deo decreto magno princi- pe perpetuo Auguſto, & iperatore anno. xxvii. Et poſt conſulatū eius à deo inſtructe mā ſuetudinī, anno. xxiij, Heracleo vero atq̄ Tyberio à deo conſeruandis eius fratribus, anno. xxiiij, die ſecunda mensis Aprilis, iudicē ix. Residentibus quoq̄ per ordinē glorioſiſiſmis pa- tricijs & conſulibus, oībusq̄ venerabilibus, & reuerendissimiſiſ episcopis in eodem ſecretario p̄- poſiſis ſacrosanctis & immaculatis dei euangelis, Theodorus reuerendissimus diaconus huīus ſc̄tē magnæ dei ecclesiæ, & primicerius deo amabilii notariorū. Georgius ſc̄tissimi archiepi- huīus à deo conſeruandæ regiæ vrbis dixit. Menit per oīa tā veſtrā gloria q̄q̄ p̄ſens & vniuer- ſale con-

Actio decimaquinta.

Fo. LXXXIII.

sale cōciliū qđ in p̄terito cōuentu, Domicius reuerēdiss. eps Plufiados sc̄tō v̄o suggestit cōcilio, qđ Polychronius religiosus pb̄ & mōachus defendēs dogmata ipioꝝ Macarij & Stepha ni qđ dā de Chrō amabili pplo p̄ vanā doctrinā suā euerteret, & vt adduceret ad vestigē sanctū cōciliū, q̄ten⁹ deberet de ppria fide sua p̄quirere q̄ tūc t̄pis p̄uidit, tā v̄a gl̄ia, q̄c sc̄tm & vle v̄ect̄ cōciliū memoratū Polychroniū i subsequēti ad nos aduenire. Ecce ergo in p̄senti p̄ ve lo assit idē religiosus Polychronius, & suggestim⁹ ad qđ placuerit, Gloriosiss. iudices & sc̄tm cōciliū dixerūt, ingrediat Polychronius religiosus pb̄ & mona, & ingressus ē, Gloriosiss. iudices & sanctū cōciliū dixerūt. Edicat Polychronius religiosus pb̄ & mōachus q̄ de fide ej⁹ sūt q̄to cōfiteſt incarnatōis disp̄sationē dñi nři Iesu Ch̄ri veri dei nři q̄ v̄nus est de sc̄tā trinitate. Polychronius religiosus mōachus dixit. Ego expositionē fidei meæ do in ope mortui rogās, p̄ eo filiū dei vt sufficit eū, fin aut̄ nō surrexerit, ea cōciliū, & ip̄ator q̄ eis placuerint i me faciat. Sanctū cōciliū dixit. Qualē expositionē fidei vis supra mortuū ponere vt resurgat agnoscere volumus, Polychronius religiosus pb̄ & mōachus dixit, ego pono expositionē meā supra mortuū, & tūc eā relegateſ. Sanctū cōciliū dixit: Ecce mortuus p̄paratus ē. Expositionem ergo fidei tuę p̄fer q̄ debet supponi mortuo, vt sufficit eū sic vt dixisti. Et p̄tulit idē religiosus Polychronius chartulā bullatā, bulla exprimēt Monogrammū Polychronij cōfessoris, q̄ habebat supscriptionē. Cōstātino à deo coronato & sapiētissimo magno principi Polychronius, & dixit, in hoc ē fides mea, & ita mihi oñdit deus, vt ponā eā sup mortuū, & si nō surrexerit, vt p̄dixi, q̄ & ip̄ator & cōciliū quo iūferint iudicent, Sanctū cōciliū dixit. Chartula q̄ prolatā est à Polichronio religioso monacho disbullet, atq̄ relegatur, & disbullata est hm̄oi chartula, quā accipiens Antiochus religiosus lector & notarius sanctissimi patriarchae Constatinopoleos relegit p̄dictā chartulā hñtem his verbis ita. Cōstātino à deo coronato ac māsuetissimo magno principi ego Polychronius tanq̄ p̄sens saluto & adoro, & q̄a vidi multitudinē viror̄, & candidator̄, & in medio virū, cuius virtutē narrare non valeo dicentē mihi, q̄a nouā fidē cōponis, festina, & dic imperatori Constantino, non facias nouā fidem, neq; ac quiescas. Et veniente me ab Heraclea in Crisopoli, & stāte me in solario, hora erat q̄si septima diei, vidi virilem cōditatū valde, & stetit corā me dices, q̄a nō cōfiteſt vñā volūtatem, & dei virile operationē nō est Christianus. Ego aut̄ dixi hoc, & Cōstantinus sapientissimus imperator p̄finiuit vñā voluntatē, & dei virile operationē: ille aut̄ dixit multum bene & deo placite. Sanctū conciliū dixit: Edicat Polychronius religiosus monachus, si literæ q̄ in p̄senti cōtinēt chartula propria manu existunt, & si ipsa est chartula q̄ debeat sup mortuū ponī, & resuscitare eū. Polychronius religiosus monachus dixit, ita est dñi, propriæ meæ manus existunt, & ista est chartula q̄ debet à me supponi mortuo, etq̄ resuscitare, Gloriosissimi iudices & sanctū cōciliū dixerūt, p̄uidimus vt chartula q̄ relecta est, sup mortuū ponī ab eodē Polychronio iuxta propositionē q̄ ab eo facta est extra hoc sacrū palatiū in loco publico in p̄sentia nostra, & plebis que q̄i inuenta fuerit ad satisfactionē Christo amabilis populi, q̄liter deus veritatē demōstret. Et egredietibus, tā gloriōfissimis iudicibus & sc̄tō cōcilio, & plurimo populo cōgregato, in atrio publici lauacri, qđ dicit Xeuzippus, appositus est ei in argēto exequiali feretro mortuus similiter corā gloriōfissimis iudicibus, & his q̄ erant ex sancto cōcilio, plurimo q̄ Christo amabili pplo ibidē inuenio sup assistens idem Polychronius posuit supra ipsum mortuū hm̄oi fidei suā chartulā, perq̄ plures horas p̄seuerās, & infusurrās ei nihil horū q̄ ab eo stolidē ac blasphemē promissa fuerat valens peragere, idē Polychronius dixit nullatenus se posse mortuū suscitare. Populus itaq̄ q̄ ibidē aderat, exclamauit dicens: nouo Symoni anathema. Polychronius seductor populi anathema. Et iteq̄ ingrediētes & gloriōfissimi iudices & sanctū ac vniuersale cōciliū in secretario sacri palatiū, quod appellat Trullus, presente eodē religioso pb̄o & monacho dixerunt. Edicat iteq̄ Polychronius monachus si cōfiteſt duas naturales volūtates, & duas naturales operations in incarnatōis dispensatōe dñi nostri Iesu Christi veri dei nostri, q̄ v̄nus est de sancta trinitate, Polychronius religiosus monachus dixit Sicut cōtinēt chartula quā obtuli & posui supra mortuū, ita credo vñā voluntatē, & dei virile operationē, & alter⁹ qđ nō dico. Gloriosissimi iudices & sanctū cōciliū dixerunt. Chartā quā obtulisti, q̄s scriptis: Polychronius dixit, propria mea manus existit. Sc̄tm cōciliū dixit: Postq̄ Polychronius monachus in proprio errore vsc̄i in seniū p̄seuerauit. Nunc autē etiam à nobis commonitus quomodo sentiat de humanitōe dñi nostri Iesu veri dei nostri conatus est tentare sp̄m sanctū, & blasphemiam compónens chartulam obstinanter affatus est ponere eā super mortuum, & ad firmatē blasphemias quā in ea fuerat scripta, vt non dicamus fide huiusmodi mortuū resurrectuꝝ nos iuxta quod dicitū est à sancto Paulo ap̄lo anathemati iā hunc secundū animā submisimus, sed ad satisfactionē Christo amabiliū populoꝝ quorū plu-

Oo 3 rimos

Sexte synodi Constantiopolitane.

rimos p̄teritis temporib⁹ tam ipse q̄ eius cōsentanei decepterant, pmisimus talem eius p̄sumtionē, demoniosamq; ac temerariā p̄positionē publicæ fieri, & mortuū quē q̄sierat in medium deduci in p̄ntia nostra, & gloriofissimorū iudicū & multitudinis Christo amabilis populi ille p̄posuit tale eius impī scriptum superponens, & plurimā horā quantam ipse voluit sup̄sistens eidem mortuo, & sup̄ susurras intra semetip̄m que p̄putauit, donec dixit nō se posse facere, q̄nq; nanq; est et possiblē blasphemantem in deo virtutes operari. Vnde praevidimus hunc tanquam seductorē populi & deceptorē, & manifestū hæreticū omni sacerdotali ordine, & officio denu-dari, & deposito eo sanctum cōciliū exclamauit, Polychronio hæretico & consentaneis eius Anathema Macario & Stephano, & Polychronio Anathema. Trinitas istos tres depositus, Gloriosissimi iudices & sanctum cōciliū dixerunt, Sufficiunt q̄ hodierna die acta sunt.

Actio decimasexta.

A **I**n nomine domini & dominatoris Iesu Christi dei & saluatoris nostri imperantibus à deo coronatis ac serenissimis nostris dominis Flavijs Cōstantino qđ p̄jissimo & à deo coro-nato magno principe p̄petuo Augusto & imperatore, anno. xxvij. & post consulatū eius à deo instructe mansuetudinis, anno. xij. Heracleo vero, atq; Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno. xxiiij. die nona mensis Augusti indictō nona. Residentibus q̄q; gloriofissi-mis Patricijs, & cōsulibus, oībusq; venerabilibus, & deo amabilibus episcopis iuxta ordinem in eodē secretario, p̄positis in medio sanctis atq; immaculatis Christi dei nostri euāgelijs, Theodo-rus amabilis diaconus huius sanctissimæ magnæ ecclesiæ, & primicerius deo amabilis notario Georġij sanctissimi archiepiscopi huius à deo conseruandæ regiæ vrbis dixit. Edocemus vñam gloriā, & sc̄trū ac vniuersale vestrū concilium qđ Cōstantinus q̄ se dicit esse pb̄m sanctæ deiecclesias q̄ est in Apania secūdæ Syriæ prouinciæ pro velo assūtis rogās ingressum adipisci, qua-tenus instruat vestrū sc̄trū cōciliū qđam quæ ad p̄item dogmaticā p̄tinent motionē, & sugge-rimus iuxta qđ placuerit. Gloriofissimi iudices, & sanctū concilium dixerunt. Intret memoratus Cōstantinus religiosus presbyter. Et ingressus est, sancta synodus dixit. Cōstantinus religiosus q̄ astat sui cognitionē edicat, & causam ob quā aduenit. Cōstantinus religiosus dixit. Cōstanti-nus dico, presbyter sum sanctissimæ dei Apamienis ecclesiæ secūdæ Syriæ prouinciæ ordinata-us ab Abrahadio epo Artilusio, veni ad sanctū nutu diuino cōgregatū vestrū cōciliū, vt instru-am vos, q̄ si auditus essem q̄ passi sunt hoc anno nō habemus p̄peti hoc qđ passi sumus i prelio, volui em ingressi in synodo, & rogare vt pax fieret, q̄tenus aliqd Enotici id est adunatoriū fieret in medio, vt neq; illi cōtristarent, hoc est q̄ dicunt vñā voluntatē, & q̄ dicūt duas voluntates & profectus ad Theodoro patriciū stateū, & rogaui eū q̄tenus ipse pro me loquereſ ad sy-nodū, & fieret charitas & pax, q̄a pace & charitatē plus oībus diligit deus, & nūc si iubetis vt qđ mihi deus dedit de fide conscriba syriacæ, & interpreteſ grecæ, Sancta synodus dixit. Quēadmo-dū, p̄prietatis indicia insinuasti nobis grecæ, similiter & q̄ fidei tuae sunt dicta, Cōstantinus pres-byter dixit. Indicias dñi accipiā sex diej, & scribo apud me fidē meā, & defero eam ad sc̄trū ve-strum concilium. Gloriofissimi iudices, & sancta synodus dixerunt, iuxta propositiōem tuā ad-uenisti ad nos, vt debeas quæ fidei tuae sunt dicere, necessarium ergo existit vt confessim q̄ fidei tuae sunt edicas nobis & modum Enotici, id est adunatoriū qđ dixisti fieri, Cōstantinus religio-sus presbyter dixit. Ego duas naturas dico sicut dictum est in Calcedona, & duas proprietates, & de operationibus contentionem nō habeo sicut proprietates eas dicitis, voluntatē vero vñā dico persona dei verbi ipsius substantiæ. Nam si volueritis ediscere veritatem bene qđ fit Hypostasis, id est substantia grecæ nescio, voluntatem vero dico esse p̄sonæ dei verbi, & post in-carnationem, pater q̄ppe filius, & spiritus sanctus vna est voluntas. Gloriofissimi iudices & sc̄trā synodus dixerunt, ipsa vna voluntas quā dicens in dispensatione incarnationis domini nostri Iesu Christi diuinæ eius creatura est, an humanae eius naturæ? Cōstantinus religiosus dixit, diui-nitatis dico esse voluntatem. Gloriofissimi iudices, & sancta synodus dixerunt, humana natura domini nostri Iesu Christi habuit voluntatem an non? Cōstantinus religiosus dixit, naturalem etiam habuit, namq; eam ab eterno vñq; ad crucem, & proprietatem hanc dico, & proprietas est Gloriofissimi iudices, & sancta synodus dixerunt. Quid ergo ab ipsa cruce naturam humanam de-seruit Christus. Cōstantinus religiosus dixit, non mansit cū eo humana voluntas, sed mansit cū sanguine, & carne, quia non indiget neq; comedere, neq; bibere, neq; dormire, neq; ambulare. Gloriofissimi iudices & sancta synodus dixerūt. Ante hoc effatus es q̄ vnam voluntatem habuit persona dei verbi, & post hoc dixisti, quia naturalem habuit voluntatem humanitas eius, vnde secundum sermones tuos vnam habuit personalem voluntatem, & vnam naturalem, & q̄ modo tu vnam voluntatē sentis in Christo? Cōstantinus religiosus dixit, Christus deseruit, & exuit eā in carne & sanguine. Gloriofissimi iudices & sancta synodus dixerunt, ubi itaq; remansit ipsa caro & sanguis? Cōstantinus religiosus dixit, exuit eam, Gloriofissimi iudices, & sancta synodus dixerūt

Actio decimaseptima.

Fo. LXXXIII.

dixerunt, quis exuit carne. Constantinus religiosus dixit, Christus, Gloriosissimi iudices, & sancta synodus dixerunt. Et humanam voluntatem simul exuit cum carne? Cōstantinus religiosus dixit. Etiam dñi voluntate illam, Gloriosissimi iudices, & sanctū cōciliū dixerunt, Macarius q̄ fuit patriarcha Antiochiae sic credebat ut dicis. Cōstantinus religiosus dixit. Etia dñi sicut ego dico vñā voluntate, ita & Macarius dicebat, sic namq; & ex eo audiui. Sancta synodus dixit, ita sentis, & ita perferas vsp̄ ad finē in hac secta? Cōstantinus religiosus dixit. Etia dñi, sic sentio, & sic credo, & non est possibile aliter. Sancta synodus exclamauit: hæc secta Manichæorum est. Hæc est fides Apollinarij, Anathema illi cū dogmatibus suis, nouo Manichæo anathema, nouo Apollinario Anathema, foras mittat Manichæus, omnibusq; hereticis Anathema. Et postq; expulsi est idē Cōstantinus, Georgius archiepiscopus huius à deo cōseruanda regiæ urbis dixit. Ego & qdam parvū q; sub fede mea sunt venerabiles epi propter dispensationem rogamus, vt si possibile est noīatim anathematizent personæ in exclamationib; i. Sergius, Pyrrhus, Paulus, & Petrus, Sancta synodus dixit. Eos q; semel cōdemnabiles demonstrati sunt, & secundū sententiā nostrā iam duduī eieſti de sacris dypthichis, oportunitū existit etiam in exclamationibus hos nominatim anathematizare. Georgius sanctissimus archiepiscopus huius regiæ ciuitatis dixit. Qñ multitudinis sue multoq; vbiq; concilium obtinet, necessarium est noīatim memoratas psonas anathematizari, & exclamauerunt uniuersi. Multos annos impatori, Cōstantino magno impatori multos annos. Orthodoxo imperatori multos annos. Pacifico imperatori multos annos. Cōstantino nouo Martiano multos annos. Cōstantino nouo Theodosio multos annos Cōstantino nouo Iustiniano multos annos. Cōseruatori recte fidei multos annos. Firmamentū eccliasis dñe custodi, Cōseruatorē fidei dñe confserua, Agathoni papæ Romano multos annos. Georgio patriarche Cōstantinopoleo multos annos, Theophanio patriarche Antiochiae multos annos. Orthodoxo cōcilio multos annos. Orthodoxo senatu multos annos. Theodoro hæretico Pharanitano Anathema, Sergio hæretico Anathema, Cyro hæretico Anathema, Honio hæretico Anathema, Pyrrho hæretico Anathema, Paulo hæretico Anath., Petro hæretico Anathema, Macario her., Anath., Stephano hær., Anathema, Polychronio hær., Anat., Aspergio Pergēti Anath., oībus hæreticis Anathema, oībus q; suffragani hæreticis Anath. Augeatur fides Christianoꝝ, Orthodoxoꝝ & uniuersali cōcilio multos annos. Gloriosissimi iudices dixerūt. Edicat sanctū & uniuersale uestrū cōciliū, si quicquā de his q; ad scrupulosiorē indagationē pertinet relictū est sup̄ plente capitulo, & debeat ampliorescrutationē, & ingletonē circa id adhibere sanctitas uestra, sancta synodus dixit, sufficienter qdēm habent quæ q; usq; nunc gesta sunt ac decreta, & ad p̄sentem dogmaticā ingletonē intendūt, in sequenti uero inspiratōe sancti, & uisici spūs definitioni recte fidei cōuenientem synodaliter statuemus.

¶ Actio decimaseptima.

¶ Definitio Orthodoxæ fidei facta in regia urbe tēporibus p̄fissimi ac tranquillissi.
mi domini nostri Cōstantini magni Victoris imperatoris.

T N nomine domini & dñatoris Iesu Christi dei & saluatoris nostri, iperantibus à deo coronatis ac serenissimis nostris dominis Flauis, Cōstantino qdem p̄fissimo & à deo coronato magno principe perpetuo Augusto & impatore, anno. xxviiij, & post consulatū eius à deo instructæ mansuetudinis, anno. xiiij. Heracleo uero, atq; Tyberio à deo conseruandis eius fratribus, anno. xxviiij. die. xi. mēsis Septēbris, Idicōe. x. Refidētibus q; gloriosissimis Patricijs, & consulibus, omnibusq; uenerabilibus, & deo amabilibus episcopis iuxta ordinē in eodē secrētario prepositis in medio sanctis atq; immaculatis Christi dei nostri euāgelijs, Theodorus amabilis diaconus huius sc̄tissima magna ecclesiæ, & primicerius deo amabilii notarioꝝ Georgij sanctissimi archiepiscopi huius à deo cōsernande regia urbis dixit. Cōperta habet sanctū & uenerabile uestrū cōciliū, q; dudū gesta sunt in ultima actiōe, qñ interlocuta est sufficere qdēm h̄c q; acta sunt. Pollicira est uero per diuinā gratiā Christi ueri dei inde futurā definitionē recte fidei cōuenientē pmulgare, ad memoriā ergo deducimus qd uidetur. Gloriosissimi iudices, & sanctū cōciliū dixerūt. Ordo lectiōis de his q; dudū acta sunt, p̄ueniat, & relecta sunt. Sc̄tū cōciliū dixit definitio Orthodoxæ fidei q; à nobis cōstituta ē relegat. Et accipiēs Agatho reuerēdissimus lector & notarius Georgij uef. archiepi à deo custodiendæ huius regiæ urbis, relegit eandē definitionē ita continente. Sancta magna atq; uniuersalis synodus, qua p̄ gratiā dei & piā sanctiōnem Cōstantini p̄fissimi & fidelissimi magni ioperatoris congregata ē in hac à deo conseruanda regia Cōstantinopoli noua Roma in secrētario diualis palati, qd cognominaꝝ Trullus, decreuit quæ habetur in subditis. Vnigenitus dei patris filius & uerbū q; p̄ omnia similiſ nobis absq; p̄fectus ē homo Christus uerus deus noster p̄ euangelicas uoces flagrante p̄dicauit. Ego sum lux mundi, q; seguit me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen uitæ. Et iterꝝ, Pacē meā do uobis, pacē meā relinq; uobis, ac p̄inde diuinitus edita pacis doctrina deo iinstruēte mālūtissim⁹ nō

Oo 4 impe-

Sexte synodi Constantinopolitane.

Imperator institutus propugnator quidem est recte fidei, expugnator prauæ doctrinæ hoc sanctu vniuersale congregas collegiu, totius ecclesiae adunauit cōpaginæ, vñ hoc sc̄tū nostrū vñ cōciliū impietatis errore nūc vñq; q à qbusdā t̄pibus factus ē, pcul abiçies, sanctoꝝ aut ac p̄babiliū p̄m ioffenso recto tramite iter cōsecuta sc̄tā & vñq; synodos p̄ia in oib; eis cōsonuit, trecētoꝝ iniquimus dece& octo sc̄tōꝝ p̄m q in Nicæa cōuenient aduersus Arriū furiolum, & ei q à C.L. à deo iſpiratoꝝ viris post hāc apud Costatīnopolim aduersus Macedoniū iſpugnatorē sp̄s, & Apollinarē ipiū, fili & ei q in Epheso prius aduersus Nestoriū Iudaice intelligentiæ cōgregata ē ducētoꝝ venerabilii viroꝝ. Atq; ei q in Calcedona sexcētoꝝ trigoꝝ deo iſpiratoꝝ p̄m aduersum Euticē, & Dioscoroꝝ deo odibiliū. Sup has & vltimæ hæc qntæ sc̄tē synodi q hic cōgregata ē aduersus Theodoroꝝ Mopſueſtenū, Origenē didymū, & Euacriū & scripta Theodoriti aduersuſ, i.z. ca. laudabilis Cyrilli, & ep̄laꝝ q dī lbae ad mariū Perfam scripta immutilatas qdē i oib; pietatis renouās sanctoꝝ, pfanas vero ipietatis expellēs doctrinas. Et id qd ē à trecētiſ dece & octo pribus editū, & dehic à cl. deo institute cōfirmatū est, qd etiā ceteroꝝ sc̄tē synodi ad extiguēdā oēm pefiferā h̄eresim alacriter suscepit & cōfirmauit sym bolū, & choc n̄m sc̄tū & vñle deo iſpiratoꝝ cōsignauit cōciliū symbolū Nicenū trecētoꝝ x. & viij Credimus in vñ dū p̄em oipotente factorē celi & terræ, visibiliū oīm & iuſibiliū. Et in vñ dū Iesum Chrm̄ filiu dei q natus ē ex p̄e vñgenitū, hoc ē, de essentia p̄is, dū de deo, lumē de lumine, dū verē de deo vero, natū nō factū. Cōsubstātiale p̄i, p̄ que oīa facta sunt, q in cœlo, & que in terra, ppter nos hoīes, & ppter n̄ram salutē descēdente de cœlo, incarnatū & h̄uanatū, p̄sum, & resurgente tertia die, & ascēdente in cœlo, & vñtuꝝ iudicare viuos & mortuos, & in sp̄m sc̄tū. Eos q dicūt, q erat aliqui, q nō erat, & i anq; naſceret nō erat, & q ex nihilo fact⁹ ē velex altera subiātā vel eentia dicētes esse, aut vertibile, aut mutabile filiu dei, hos anathema tizat catholica & apostolica ecclesia. Et C.L. sanctoꝝ p̄m Costatīnopolis congregatoꝝ.

¶ Credimus in vñ dū p̄em oipotente factorē celi & terræ, visibiliū oīm & iuſibiliū. Et in vñ dū Iesum Chrm̄ filiu dei vñgenitū, q ex p̄e nat⁹ ē an oīa secula, lumē de lumine, dū verē de deo vero, natū nō factū, cōsubstātiale p̄i, p̄ que oīa facta sunt, ppter nos hoīes & ppter n̄ram salutē descēdente de cœlos, & incarnatū de sp̄u sc̄tō, & Maria vīgine. Et humanitū, crucifixū & p nobis sub Pōtio Pilato, & passum, & sepultū, & resurgēte tertia die sc̄dm scripturas, & ascēdentē in cœlos, & sedēte ad dexterā p̄is, & iterē ventuꝝ cū gloria iudicare viuos & mortuos, cuius regni nō erit finis. Et in sp̄m sc̄tū dū, & viuſicatore ex p̄e, pcedēte cū p̄e & filio co adorādū, & cōglorificādū, q locutus ē p̄ prophetas, in vñ sc̄tā catholicā & ap̄līcā ecclesiā. Cōfitemur vñ baptisma in remissionē p̄ctōꝝ, speramus resurrectōem mortuoꝝ, & vitā futuri se culi, amē. Sufficiebat qdē ad pfectā orthodoxye fidei cognitōem atq; cōfirmatōem piū atq; orthodoxum hoc diuinæ ḡfæ symbolū, sed qm̄ nō destitit ab exordio adinuētō malitia cooperatorē sibi serpētē inueniēs, & p cū venenosam humanitā naturā deferēt mortē, & ita organa ad p̄priā sui voluntatē apta reperiēt Theodoroꝝ dicimus q fuerat ep̄s Farā, Sergiū, Pyrrhū, Paulū, Petruꝝ, q fuerūt huius regiæ vrbis antistites. Inſup & Honoriū, q fuit papa antiq; Romæ, & Cyz q Alexādriæ tenuit episcopatū, Macariū quoq; q nup fuerat Antiochiae p̄sul, & Stephanus eius discipulū nō vacuūt p eos plenitudinis ecclesiæ erroris sc̄dala fuscitare, vniuersi voluntatis, & vniuersi operatiōis in duabus naturis vnius de sc̄tā trinitate Chri veri dei nři orthodoxye plebi vniſoni disseminādo h̄eresim cōtentaneā in sanac malicioſe sc̄tæ impiog; Apol linarij Seueri atq; Themistij, & pfectiōne humanitatis vnius eiusdē q dū Iesu Chri dei nostri molita est p quandā dolosam adiuentōem perimere, p hoc inuoluntariā, & cōoperatricē carnē eius q intellec̄tualiter animata est, infamiter introducēt. Excitauitq; Chrius deus noster fidelissimū Imperatorē nouū Dauid vir sc̄dm cor suū inueniēs, q nō dedit iuxta quod scriptū est somnum oculis suis, & palpebris suis dormitatōem, donec p hunc nostrum à deo congregatum sacram̄ conuentum ipsam recte fidei reperit perfectā p̄dicatōem, secundū em̄ à dū æditam vocem vbi duo vel tres fuerint cōgregati in nomine meo, ibi sum in medio eorū quæ præsens sancta & vniuersalis synodus fideliter suscipiens, & expassis manibus amplectēs tam suggestionē quæ à sanctissimo ac beatissimo Agathone antiq; Romæ facta ē ad Costatīnum p̄issimū atq; fidelissimū nostrū Imperatorē, qua noīatim abiecit eos q docuerūt vel p̄dicauerūt sicut superius dictū est vñ sc̄tā voluntatē, & vñ opationē in carnatiōis dispēlatōe dū nři Iesu Chri veri dei nři adeq; amplexa est, & alterā synodalē suggestionē q̄ missa ē à sacro cōcilio qd est sub eodē sanctissimo papa. C.xxv. deo amabilū ep̄og; ad eius à deo instructā trāquillitatē vt pote consonātes sancto Calcedonei, concilio, & tomo ſacerdī ac b̄tissimi papē eiusdē antiq; Romæ Leonis q directus ē ad sc̄tū Flauianū, quē & titulū recte fidei hmōi synodus appellauit. Ad hāc & synodicis ep̄lis q̄ scriptę sunt à b̄to Cyrillo aduersus ipiū Nestoriū & ad oriēta lesepos. Assecutū q̄ sc̄tā qnq; vña cōcilia, & sc̄tōꝝ atq; p̄babiles patres cōfonāterꝝ cōſideri defini-

definiētes dñm nřm Iesum Christū verū deū nostrū vnū de scđtā & cōsubstātiali, & vitę originē
sbente trinitate pfecū in deitate, & pfecū eundē in hūanitate, deū vere & hoīem vere eundem
ex aīa rōnali & corpe cōsubstātiale p̄ scđm deitatē, & cōsubstātiale nobis scđm hūanitatis per
oīa simile nobis abs p̄ cōf. aīi secula qdē ex patre genitū, secundū deitatē, in vlti. diebus at eun-
dem ppter nos, & ppter nostrā salu. de. ss. & Maria virgine, pprie & veraciter dei genitrice, &
secundū hūanitatē vnū eundē q̄ Chrm filiū dei vni genitū in duabusq; naturis incōfusū, incōuer-
tibiliter, inseparabiliter, indiuise cognoscēdū nusq; extincta h̄az natura & dñia ppter vnitioē,
saluataq; magis ppter vtriusq; natura, & vnā psonā, & in vnā subst. cōcurrentē, nō in duas
psonas p̄tū vel diuisum, sed vnū eundē q̄ filiū vni genitū deū verbū do. Ie. Chri, iuxta qd̄ oī p-
phete de eo & ipse nos, do. Ie. Chr. erudituit, & scđtā patrū nobis tradidit symbo. & duas natu-
rales volun. in eo, & duas naturales opatōes indiuise, incōueribiliter, inseparabili, inconfuse se-
cundū scđtā patrū doctrinā adequē p̄dicamus, & duas naturales volūtates nō contrarias (absit)
iuxta qd̄ ip̄i assuererūt heretici, led fequerē humāna eius volūtate, & nō resistētē vel reluctātē,
sed potius & subiectā diuinę eius atq; oipotēti volūtati, optebat em̄ carnis voluntatē moueri,
subiecti vero volūtati diuinę iuxta sapientissimū Athanasii, sicut em̄ eius caro dei verbi dicit & ē
ita & naturalis carnis eius volūtas, ppria verbi dicit & est sicut ipse ait, q̄a descendit de celo, nō vt
faciā voluntatē meā, sed eius q̄ misit patris suā ppriā dicēs voluntatē q̄ erat carnis eius. Nā & ca-
ro ppriā facta est, quēadmodū em̄ sanctissima atq; immaculata aīata eius caro deificata est, non
est pempta, sed in pprio sui statu & rōne pmanit, ita & humana eius voluntas deificata non est
pempta, saluata est autē magis secundū deiloqū Gregorii dicentē. Nā illius velle qd̄ in saluatore
intelligit, nō est cōtrariū deo, deificatus est totū, duas vero naturales opatōes indiuise, incōuer-
ibiliter, incōfusū, inseparabiliter in eodē dño Iesu Christo vero deo nō glorificamus hoc est diui-
nam operationē & humāna operatōem secundū diui. p̄dicatorē Leonē apertissime afferentem,
Agit em̄ vtracq; forma cū alterius cōione qd̄ ppriū est verbo. s. opāte qd̄ verbi est, & carne exe-
quente qd̄ carnis est. Nec em̄ in q̄quā vnā dabimus naturalē opatōem dei, & creatoris, vt neque
qd̄ creatū est in diuinā educamus essentiā, ne q̄ qd̄ eximiū est diuinę natura ad cōpetentē creatu-
ris locū deīciamus, vnius em̄ ciudē tā miracula, quāc̄ passiōes cognoscimus secundū aliud, &
aliud eoz, ex qbus ē naturis, & in qbus habet esse sicut admirabilis inq̄t Cyrilus. Vñ igit̄ incōfu-
sum atq; indiuisum cōseruantes breui voce cuncta p̄serimus vnū sanctę trinitatis, & post incar-
natōem dñm nostrum Iesum Christū esse credentes asserimus duas eius naturas in vna eius
radiante subsistentia, in qua tā miracala, quamq; passiōes per omnē sui dispensationē cōuersatus
nō per phantasiā, sed veraciter haec demōstrauit ob naturalē differentiā in eadē vna subsistētia
cognoscendā, dum cum alterius cōmunione vtracq; natura indiuise, & incōfusū propria vellet at-
q; operaretur, iuxta quā rōnem, & duas naturales voluntates, & operatōes cōfitemur ad salutem
humani generis cōuenienter in eo cōcurrentes. His igit̄ cum omni vndiq; cautela atq; diligen-
tia à nobis formatis, definimus alia fidem nulli licere proferre, aut cōscribere, componere, aut
sapere, vel etiā aliter docere. Qui vero p̄fūlperit fidem alterā cōponere, vel proferre, vel do-
cere, vel tradere, aut symbolū volentibus conuerti ad agnitiōem veritatis ex gentilitate, vel iu-
daismo, aut ex qualibet h̄arefi, aut q̄ nouitatem vocis vel sermonis adiumentōem ad subuersio-
nem eoz que nunc à nobis determinata sunt introducere, hos siqdem epi fuerint, aut clerici, a-
lienos esse eōs qd̄ ab episcopatu, clericos vero à clero. Sinaūt monachi fuerint, vel laici eti-
am anathematizare eos. Et subscriptōes, Theodorus hūilis presbyter sanctę Romā eccl-
esi locū gerens Agathonis ter beatissimi vniuersalis papae vrbis Romā subscripti, Georgius hu-
milis presbyter sicut supra. Iohannes humilis diaconus sicut supra. Georgius mis. dei eps Con-
stantinopoleos nouz Romā definiens subscripti. Petrus mis. dei presbyter & locum seruans a-
postolicē sedis Alexandrinę magna ciuita, subscripti. Theophanes misericordia dei eps Theo-
poleos, id est Antiochie definiens sub. Georgius hūilis presbyter locum gerens Theodori deo
amabilis presbyteri, & loci seruatoris apostolicē sedis sanctę Christi dei nostri Hierosolymę
ciuitatis subscripti. Iohannes dei misericordia episcopus Thessalonicensis, & vicarius apostoli-
cē sedis Romā legatus definiens subscripti. Theodorus mi. dei episcopus ciuitatis Tremithūtæ
Insula Cypri definiens sub. Theodorus humilis presbyter sanctę Rauennatis ecclie locū ge-
rens, Theodori beatissimi archiepiscopi subscripti. Iohannes indignus ep̄s sanctę Portuensis
ecclie legatus totius concilij sanctę sedis apostolicę vrbis Romā def. sub. Stephanus miseri-
cordia dei episcopus Corinthi & legatus apostolicę sedis antiquę Romā definiens sub. Basilius
misericordia dei episcopus, & metropolita ciuitatis Gortinę Insula Cretę & legatus totius cō-
ciliij apostolicę principalis sedis antiquę Romā definiens sub. Abundantius humilis ep̄s sanctę
ecclie ciuitatis Themsanę legatus totius cōciliij sanctę sedis apostolicę vrbis Romā definiens
sub. Iohannes indignus ep̄s sanctę ecclie Regitanę legatus totius concilij scđtē sedis apostolicę
vrbis

Sexte synodi Constantinopolitane.

urbis Romæ definiens subscripti. Philalithes indignus episcopus Cæsareæ magnæ ciuitatis primæ Cappadociæ prouinciæ, & primum habens ponticæ dispensatōris, definiens subscripti. Theodorus mīa dei Epūs Ephesiorum Metropolis Asianæ prouinciæ, & primatum habens Asia næ dispensatōris, definiens sub. Sisinnius mīa dei Epūs Heracleæ Metropolis prouinciæ Europeorū definiens sub. Plato mīa dei Epūs Cyrae Metropolis primæ Galacia prouinciæ definiens sub. Georgius misericordia dei Epūs Cyzici Metropoleos prouinciæ Hellestantiæ, definiens subscripti. Marinus indignus episcopus Sardorum Metropolis prouinciæ Lydiæ, definiens sub. Petrus indignus epūs Nicomedie Metropolis Bithyniæ prouinciæ definiens sub. Fotius misericordia dei Episcopus Nicenii Metropolis Bithyniæ prouinciæ defi. sub. Iohannes mīa dei Episcopus Calcedonensis Metropoleos Bithyniæ prouinciæ, definiens, subscri. Iohannes dei misericordia Episcopus Sidenis Metropolis Pamphyliæ prouin. definiens sub. Iohannes misericordia dei Episcopus Amasæ Metropolis Helenoponti prouinciæ, definiens subscri. Theodorus misericordia dei Episcopus Mylitenis Metropoleos primæ Armeniæ prouinciæ, definiens sub. Iustinus mīa dei Episcopus Tyanensis Metropolis secundæ Cappadociæ prouinciæ, definiens sub. Alipius misericordia dei Episcopus Gangreñis Metropolis Paphlagoniæ prouinciæ, definiens sub. Cyprianus misericordia dei Episcopus Claudiopoleos Honoriadis prouinciæ, definiens sub. Iohannes mīa dei Epūs Pysunti Metropo. secundæ Galacia prouin. defi. sub. Polyeuctus mīa dei Epūs Myrorum metropo. Lycia prouin. defi. sub. Theodorus mīa dei Epūs Stauropo. Metro. Cariæ prouinciæ de. sub. Tyberius mīa dei Episcopus Laodicæ metropolis Phrygiæ Pagacianæ prouinciæ, definiens sub. Cosmas mīa dei episcopus Synadrum metropolis Phrygiæ Salutaris prouinciæ, definiens sub. Constantinus mīa dei epūs Baratensis ciuitatis Lycaoniæ prouin. & locum gerens Pauli sanctissimi metropo. Melicomenis, definiens sub. Stephanus mīa dei Episcopus Antiochiae metro. Pisidia prouinciæ, de. sub. Iohannes misericordia dei Episcopus Pergi metropoleos Pamphyliæ prouin. definiens sub. Theopemptus mīa dei Epūs Iustiniānopoleos, siue Muccisenorum metropoleos secundæ Cappadociæ, definiens subscri. Hisidorus mīa dei Epūs Rhodi metropolis Cycladum insularum, definiens sub. Sisius mīa dei Epūs Herapoleos metropolis Phrygiæ Pagapoanæ, definiens sub. Theodorus mīa dei Epūs Tharsenenis metropolis primæ Ciliciæ prouin. definiens sub. Stephanus mīa dei Epūs Anazarbi metropolis, secundæ Ciliciæ prouinciæ, definiens sub. Macrobius mīa dei Epūs Seleucia metropolis Hisauriæ, definiens sub. Iohannes humilis Epūs Atheniensium ciuitatis, & legatus sancti apostolicæ sedis antiquæ Romæ, definiens sub. Theodorus mīa dei Epūs Pompioleos metropolis Paphlagoniæ prouin. sub. Zacharias mīa dei Epūs Leotopoleos Hisauriæ prouin. definiens sub. Georgius mīa dei epūs Mytilenæ ciuitatis Lysborum insulae, definiens sub. Georgius Epūs indignus Milissorum ciuitatis Cariæ prouin. definiens sub. Sergius mīa dei Epūs Sylimbria ciuitatis Europeorum prouin. Thraciæ, definiens sub. Theomnius mīa dei epūs ciuitatis Canorum Bithyniæ prouinciæ, definiens sub. per manus Georgij diaconi, & dispenfatoris sanctæ Ecclesiæ meæ pro infirmitate qua detineor. Alexander mīa dei Epūs ciuitatis Quadratorum Hisauriæ prouinciæ definiens sub. Epiphanius mīa dei Epūs Euchathatorum Eleoponti prouinciæ definiens sub. Iohannes mīa dei epūs Ieradiopoleos ciuitatis secundæ Armeniæ prouin. definiens sub. Petrus mīa dei nostri Iesu Christi epūs Soropoleos Thraciæ, definiens sub. Iohannes mīa dei epūs ciuitatis Stoborum definiens sub. Stratonicus mīa dei epūs Soliorum ciuitatis Cypri insulae, definiens sub. Thychon mīa dei epūs ciuitatis Citij insulae Cypri, definiens sub. Iohannes mīa dei Epūs Argiutorum ciuitatis, definiens sub. Theodosius mīa dei epūs Lacedemoniorum ciuitatis, definiens sub. Iohannes humilis epūs citatis. Crætæ insulae. de. sub. Gregorius mīa dei epūs Cætani ciuitatis insulae Cretæ definiens sub. Iohannes mīa dei epūs Nysenæ ciuitatis primæ capadociæ prouin. defini. sub. Theodorus mīa dei epūs Thermitæ ciuitatis primæ Cappadociæ definiens sub. Georgius gratia dei nostri epūs ciuitatis Camilianorum, definiens sub. Theodorushumilis epūs Iustiniānopoleos Armeniæ, definiens sub. Georgius mīa dei epūs regionis Daranaleos, hoc est, ciuitatis Analibog, def. sub. Ioitus mīa dei epūs Chro poleos, siue Diofforu quod est Iobis Tomolis Asiane prouin. defi. sub. Theodorus mīa dei epūs ciuitatis Pergami Asiane, defi. sub. Theodorus mīa dei epūs Mastoreorū ciuitatis Asiane prouin. definiens sub. Antonius mīa dei epūs Yperorum ciuitatis Asiane prouinciæ, definiens sub. Patricius mīa dei Epūs Magnesiæ ciuitatis circa Meandrum Asiane prouinciæ, definiens sub. Iohannes efs ciuitatis Amatorum definiens sub. Sisimus mīa dei epūs ciuitatis Nyſ Asiane prouin. definiens sub. Theodorus mīa dei epūs ciuitatis Adramytinorum, sub. Reginus mīa dei epūs Pamoi ciuitatis prouinciæ Europe, definiens sub. Macarius epūs mīa dei ciuitatis Iulio poleos prię Galacie definiens sub. Michael mīa dei epūs Hasponitanę ciuitatis primę Galacię prouinciæ, definiens subscri.

Actio decimaseptima.

Fo. LXXXVI.

sub. Plato mi. dei epūs Cinninorū ciuitatis primæ Galacia prouinciæ definiens subscripti. Genesius humilis episcopus Anastasiopolitana ciuitatis definitiæ subscripti. Andreas misericordia dei epūs ciuitatis Minizi deseruiens subscripti. Stephanus misericordia dei epūs Verinopoleos ciuitatis primæ Galacia pruinciæ definiens subscripti. Cyricus mi. dei epūs Adrianensis Helespōti prouinciæ definiens sub. Iohannes mi. dei epūs ciuitatis Militopoleos Helespōti pruinciæ definiens sub. Mercurius mi. dei epūs ciuitatis Poematiæ Helespōti pruinciæ definiens sub. Andreas epūs ciuit. Selādi Lydie prouinciæ definiens sub. Iohannes mi. dei epūs ciuitatis Phyladelphiæ Lydie prouinciæ definiens sub. Iohannes mi. dei epūs ciuitatis Sytoz Lydie pruinciæ definiens sub. Thēodotus mi. dei ciuitatis Daldes Lydie prouinciæ definiens sub. Iohannes mi. dei epūs Dalcyentii ciuitatis Bythinia prouinciæ definiens sub. Sisinnius mi. dei epūs Basilepoleos Bythinia prouinciæ definiens sub. Georgius mi. dei epūs ciuitatis Cadostæ Bythinia prouinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Preneti ciuitatis Byth. prouinciæ definiens sub. Polychronius mi. dei epūs Theopoleos Bythinia prouinciæ definiens subscripti. p. Theodosiū archipresbyterū meū propter senectutem mā. Theodorus misericordia dei epūs ciuitatis Cefariæ Bythinia pruinciæ definiens sub. Anastasius humilis epūs Theorocianorū ciuitatis sive Apollonēsis epūs definiens sub. Theodorus misericordia dei epūs Iustinianopoleos Bythinia prouinciæ definiens sub. Cosmas mi. dei episcopus ciuitatis Catanensi Pamphilia pruinciæ definiens sub. Niceta misericordia dei epūs ciuit. Coracij definiens sub. Theodorus mi. dei epūs ciuit. Verisse secūdæ Armeniæ pruinciæ def. sub. Callinicas mi. dei epūs Coloniæ ciuitatis magnæ Armeniog̃ prouinciæ definiens sub. Tyberius gratia Chri epūs Amisæ ciuit. Helenopōti prouinciæ definiens sub. Iohannes gratia Christi epūs Andrapinorū ciuit. Helenopoleos prouinciæ definiens sub. Sergius misericordia dei epūs Synopis ciuitatis definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Hiborēsis Helenoponti pruinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Trapezunti ciuitatis definitiæ sub. Anastasius mi. dei epūs ciuitatis Polemoni definiens sub. Gregorius mi. dei epūs ciuitatis primæ Armeniæ prouinciæ definiens sub. Iohannes indignus epūs Fostinopolitana secundæ ciuitatis Cappadociae prouinciæ definiens sub. Georgius hūlis epūs ciuit. Iunopolitanæ definiens sub. Plato mi. dei epūs Hadrianopoleos ciuitatis Honoriodos pruinciæ defin. sub. Georgius mi. dei epūs ciuit Craciæ definiens sub. Domicius mi. dei epūs Prusiadēsis ciuitatis definiens sub. Stephanus humilis episcopus Heraclia Ponti definiens sub. Longinus mi. dei episcopus ciuit. Tini definiens sub. Iohannes mi. dei epūs ciuit. Comanæ definiens sub. Theophilactus mi. dei epūs ciuitatis Cerasmitæ definiens sub. Solomon mi. dei epūs ciuitatis Clanei secūdæ Galacie pruinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs ciuitatis Amorij definiens sub. Georgius mi. dei epūs ciuitatis Syriandi Lyciæ prouinciæ definiens sub. Iohannes humilis epūs ciuitatis Cyzicaricæ pruinciæ definiens sub. Patrius mi. dei epūs Eluzi ciuit. Phrygiæ Capicianæ pruinciæ defi. sub. Cyricus mi. dei epūs ciuit. Pocyræ Phrygiæ Cappadociae prouincia definiens sub. Petrus mi. dei epūs ciuitatis Apiæ Phrygiæ Capicianæ pruinciæ definiens sub. Alexander indignus epūs ciuitatis Nacoliæ Phrygiæ salutaricæ pruinciæ definiens sub. Paulus humilis epūs ciuitatis Sozoplitanæ Pisidiae prouinciæ definiens sub. Cōstantinus humilis epūs Tymbriaris ciuit. Pisidiae pruinciæ definiens sub. Martinus humilis epūs ciuitatis Filomæ Pisidiae pruinciæ definiens sub. Plato humilis epūs Magid ciuitatis Pamphilia prouinciæ definiens sub. Plufianus humilis epūs ciuitatis Sillei Pamphilia prouinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Nazianzi ciuitatis definiens sub. Theodorus mīse. dei epūs ciuitatis Doari definiens sub. Georgius mi. dei epūs Insula Choensi definiens sub. Georgius mi. dei epūs Insula Chiorum definiens sub. Stephanus humilis epūs Insula Parodaæ definiens sub. Sergius mi. dei epūs ciuitatis Insula Naxia definiens sub. Demetrius humilis epūs ciuitatis Insula Tini definiens subscripti. Georgius mi. dei episcopus ciuitatis Insula Thyras definiens subscripti. Constantinus misericordia dei Dalisandi Hisauriæ prouincia definiens subscripti. Theodorus misericordia dei epūs ciuitatis Alberorū Hisauriæ prouinciæ definiens subscripti. Iohannes mi. dei epūs Corri ciuitatis primæ Ciliciæ prouinciæ definiens subscripti. Iohannes mi. dei epūs ciuit. Adani primæ prouinciæ Ciliciæ definiens sub. Eolalius mi. dei epūs Zinonopoleos Hesauriæ pruinciæ definiens subscripti. Georgius mi. dei epūs ciuit. Flauiadis secūdæ Ciliciæ pruinciæ definiens sub. Hirenachus hūlis diaconus Amastris sc̄tē dei ecclesiæ & locū tenens comitis sc̄tissimi mei epī eiusdē Amastrinæ ciuit. subscripti. Eotichius mi. dei epūs ciuitatis Insula Meli definiens sub. Cosmas indignus epūs ciuit. Cotyaeorū definiens sub. Domicius misericordia dei epūs ciuitatis promissi definiens sub. Leontius mi. dei episcopus Helenopolitana ciuitatis definiens subscripti. Theodosius mi. dei epūs ciuitatis Sibiloz Lycanorū pruinciæ definiens sub. Constantinus mi. dei epūs ciuitatis Lapsaci definiens sub. Iohannes mi. dei epūs Hadrianopoleos Bythinia pruinciæ definiens sub. Theodosius mi. dei epūs Sibastinoz metropolis definiens subscripti. Siluanus mi. dei epūs Insula Limniorum definiens sub. Hisidorus mi. dei episcopus Abydi-

Sexte synodi Constantinopolitane.

IVXY
Abydinoꝝ ciuitatis definiens subscripti, Andreas misericordia dei ep̄us Neapolitanꝝ ciuitatis Cariaꝝ, p̄uinciaꝝ p̄ Theodoro Metropolitā meum sub, ppter infirmitatē qua detineor, Io-hānes mia ep̄us intula Carpathi definiens sub. Dauid mia dei diaconus Bosphoritanꝝ sanctæ Ecclesieꝝ, & locum gerēs Andreæ sc̄tissimi ep̄i mei sub. Theodorus idignus ep̄us Phasidis Lazici, pui, definiens sub. Citonatus idignus ep̄us sancta Ecclesieꝝ Catalina Insulaꝝ Sardiniaꝝ definiens sub. Theodorus mia dei ep̄us Aurielopoleos Libyæ, pui, definiens sub. Sc̄tā synodus exclamauit. Multos annos Imperatori Ch̄o dilecto, Imperatori multos annos, Orthodoxa oēs credimus, illuminatōem pacis dñe conserua Martiano nouo Constatino æterna memoria, q̄ depositus hæreticos, cōserua dñe, Nestorio hæretico, Eutici, atq; Seuero anathema. Siūla eis sa pietibus anathema, Theodoro Pharanitano anathema, Sergio & Honorio anathema. Pyrrho & Paulo anat. Cyro & Petro anat. Macario & Stephano anat. Polichronio nouo Symoni & oībus hæreticis anat, his q̄ p̄dicauerūt, vel p̄dicat, & sperat docere vñā voluntatē, & vñā opatiōem in incarnationis dispensatione Christi veri dei nostri anathema.

Actio Decima octaua.

TN nomine dñi & dñatoris nostri Iesu Ch̄i dei atq; saluatoris nostri Imperatibus à deo coronatis ac serenissimis nřis dñis Flauis, Constatino qdem piissimo, & a deo decreto magno principe ppetuo Augusto & Imperatore anno. 18. & post consulatum eius a deo instructaꝝ māsuetudinis anno. 15. Heracio vero atq; Tyberio a deo conseruādis eius fratribus anno. 22. 16. die mensis septembri indictōe. 10. Reſidentibus itaq; glorioſissimis patrīcīis & cōſulibꝝ, & oībus venerabilibus Metropolitanis ep̄is, p̄positis in medio sc̄tis & intemeratis Ch̄i dei nři Euāgelijs, Theodorus deo amabilis diaconus huius sc̄tissimæ dei catholicæ & apostolicæ magnæ Ecclesie, & Pr̄imicerius deo amabilis notarij, Georgij venerabilis atq; sc̄tissimi p̄iarchæ Constatinopolitani dixit. Maximæ pietatis existit cognitio trāquillissime dñe, vt principaliter que ad culturā diuininitatis attinent, p̄cipue diligentiā adhibere, dehinc causas que Ch̄o amabili Reipub. competunt recta consideratōe dirigere, qđ, pfecto επιστολος benigne pagitis māsuetissime oēm qdem ſecularium cauſarꝝ ſollicitudinē reponens, p̄ diuinis vero curā & ſtudium p̄ ſp̄us sancti gr̄am aſlumens, & hic vester eſt acceptabilis ornatus pietatem aduerſus diabolū acceſſire malitiā, & contra impietatis eius cohortem ſacrum aggregate collegium, hoc conſultum agimus ſc̄tū & magnū, atq; vniuersale concilium quod (ſicut congruum fuerat) cum pluri q̄nta debuit ſedulitate ex multis diebus ſup̄ immaculata noſtra ch̄ia noꝝ fide quod agendum fuerat, gemit p̄pugnatiōem adeptū veſtrā pietatē, diſſiōne veſtro que quo exorta eſt aduerſus rectitudinē fidei, poſt tergū efficit innixa qdem veritatis doctrinis, corroborata vero b̄tissimoḡ patrū irrefrehensibilibus, & vere diuinis traditōibus ex iplis auctoꝝ scriptis in vnoquoq; que, puenereunt confiderādum eſt. Definitōem aut nūc p̄mulgauit ſine mendacio diuinaz̄ scripturaꝝ vigore pollentem, sanctoꝝ q̄ patrum doctrina ſup̄scriptā ad confirmatōem qdem rectoꝝ veritatis dogmatum gloriā vero p̄i vestri Imperi, & hac p̄ manibꝝ deſerimus veſtrā ſeremitatē p̄posito recendā. Conſtatīnus piissimus Imperator dixit: Quæ memorata eſt definitio, relegat. Et accipiens religiosus lector, & Notarius Georgij venerabilis atq; sanctissimi archiep̄ifcopi huius a deo conſeruanæ regiæ vrbis eandem definitionem, relegit in his verbis.

Et subscriptio piissimi, & deo dilecti Cōſtantini Imperatoris legimus & cōſenſimus.
COnſtatīnus piissimus Imperator dixit, edicat ſc̄tū & vle cōcilium ſi cum consensu oīm venerabilū ep̄oꝝ p̄mulga eſt definitio que ad p̄is relecta eſt. Sc̄tū concilii exclamauit. Omnes ita credimus, vna fides. Omnes idiſm ſentimus, oēs cōſentītes & amplectētes ſubscriptimus, Orthodoxa oēs credimus, h̄c eſt fides apostoloz, h̄c eſt fides patrū, h̄c eſt fides orthodoxoz, multos annos Imperatori, integrates duarꝝ natu‐raz̄ Ch̄i dei nostri tu declarasti. Luminarii pacis dñe cōserua, Martiano nouo Conſtatino æterna memoria, nouo Iuſtiniano Conſtatino æterna memoria. Oēs hæreticos tu effugasti, deiectorē hæreticoꝝ dñe cōserua, diuidētes & confundētes tu pſecutus es. Absit inuidia à veſtro Impio, deus custodiat fortitudinē veſtrā, deus regnū & imperiū veſtrū pacificet, veſtra vita orthodoxoꝝ vita eſt. Cœlestis rex terrestre cōserua, p̄ te vniuersales ecclesiæ pacificatæ ſunt, Nestorio & Eutici, & Seuero anathema. Cōſentaneis eoꝝ anathema, Theodoro Farani tæ anat. Sergio & Honorio anat. Pyrrho & Paulo anat. Cyro & Petro anat. Macario & Stephano anat. oībus hæreticis anat, q̄ p̄dicauerūt, & p̄dicat, & docent, ac docturi ſunt vñā voluntatē & vñā opatiōem in diſp̄efatōe dñi nři Iesu Ch̄i dei noſtra anat. Cōſtantīnus piissimus Imperator dixit. Deū teſtē p̄ferimus ſc̄tū & vniuerſali vfo cōcilio quodq; abfq; quolibet fauore & ūi dia p̄cipiale deſideriū, & zelus extitit nobis irrefrehensibile eſte immaculatā nī am orthodo‐xā Ch̄ianoḡ fidē, & cū ſtabilitate noſā cōſeruare in noſe dei ſecundū doctrinā atq; traditio‐nem

nem q̄ tradita est nobis tā p euangeliū q̄ p per sc̄tōs ap̄lōs, & p statuta sc̄tōs qnq; vniuersalium cōciliōs, sanctoꝝ q̄ pbabiliū patꝝ, & nō mediocriter nōs p hoc desideriū coartabat, ex q̄ iubēte deo n̄o auctor aliter accepimus solum imperij nostri. Cum ergo deo placuit tempus cōcedere, inuitauimus fieri collectionē vestrā ad cōsiderādū vobis sc̄tās dei scripturas, dēm̄q̄ vocis siue assertionis nouitatē q̄ adiecta est ad intemeratā nostrā christianoꝝ fidē in his vici-nis t̄pibus à qbusdā prava sentiētibus expellendā, mūdissimāq̄ nobis hāc cōtradēdā, sicut p̄dictū est, q̄ tenus sc̄dm sc̄tā & v̄la qnq; cōcilia, & statuta sc̄tōs venerabiliū patꝝ, ita eā & nos custodiamus v̄s q̄ in mortē. Ibi ergo iudicemur vobiscū apud terrible tribunal dei qn̄ futurus est iudicare viuos & mortuos. Si forsū aliqd vñq; cōsciam habetis fuisse iter misum in definitiōne q̄ a vobis, p̄mulgata est, sedet si quisq; ex vobis fōrtitā vult dicere vtīq; examinato sermone q̄ fuerit à qlibet ex vobis platus ex oī parte p grām & inspirationē sc̄tī sp̄s summitatē cōphēdā? sancte & immaculatē fidei q̄ tradita est nobis à sc̄tis apostolis & discipulis dñi, & saluatoris n̄i Iesu Ch̄fi veri dei n̄i, & eis q̄ deinceps repti sunt pbabilibus p̄ibus, & S. qnq; vniuersalibus cōciliis, q̄ tenus ī vno ore, vnoꝝ corde oēs ecclēsia dei hymnū offerat ī tpe regni n̄i misericordiss. deo n̄o recte annūtātes verbū veritatis eius, & pfectius extinguat oīs hāre tice p̄sumptōis iactātiā ab eius benignitate. S. synodus exclamauit: Multos annos imperatori Ch̄ro dilecto iperatori multos ānos, piū & Ch̄rianū iperatore dñe conserua, orthodoxā fidē tu cōfirmasti, definitio orthōdoxa ē. Cōtradicēti huic definitōi, anathema. Qui cōtradixerit huic definitōi diuisor ē, q̄ cōtradixerit huic definitōi, hāreticus ē, q̄ nō suscep̄it hāc definitiōne. Apollinarista ē, q̄ cōtradixerit huic definitōi, Nestorianus ē: q̄ nō suscep̄it hāc definitiōne. Euticianista ē, Nestorianis anathema, Euticianis anathema, Apollinaristis anathema. Oibus Ch̄ro rebellibus hāresibus anathema, eterna memoria ipatori, eternū p̄maneat v̄m iperiu. Cōstātinus p̄iss. iperator dixit: Et si pculdubio v̄a venerabilitas atq; religio, delassatā sit ex lōginq; itinere & diuturna hic cōmoratōe, verūtī grām dignā cū viciſtudine illa sup̄ni nutus etiā ab iperio n̄o p̄cipiet, eo q̄ multis errātibus circa orthodoxā fidē extincta dissoſtātia, ī vnā eadēq; cōfessionē cōsonāter oēs cōuenimus, sperātes verā atq; celere salutē ā mul‐toꝝ muneḡ datore deo itercessōibus S. & īmaculatē dei genitricis & v̄rā sc̄tatiſ ſuscipere. S. Cōciliū dixit: P̄issimē & trāq; illū, dñe ſermonē adclamatoriū ad deū imitabile vest̄ & potētatiū iuxta morē cōpoſuim⁹, & ſi placuerit pietati v̄a hūc plegi iubete. Cōſtā, p̄issi. iperator dixit: Acclamatoriū ſermo q̄ cōpoſitus ē ā sc̄tō vrō cōcilio deferat & relegat q̄ datus ē & ī his ſermōibus. Ita relectus ē ſermo acclamatōis, q̄ p̄phonetic⁹ dñ, ā sc̄tō & v̄li cōcilio ad p̄iſſimū & Ch̄ro dilectū Cōſtātinū iperatore. A dextera dei q̄ cūcta creauit, & cōtinet iperialis p̄tatis merito diadema ſuscip̄ies Ch̄ro dilecte iperator hūanitate ac māluetudine, & circa fidē inſita pietatē atq; reſtitūne dñm remunerare diligis q̄ te regnare diſpōnit, tales q̄ppē muneḡ vi‐ces ſcis eū habere cōplacitas qbus ſibi diligis ſamulari. Quæ vero ē alia deo liberalior à vobis donoꝝ oblatio q̄ charitatis, & fidei circa eū flagrā ſe deſtructio. Sc̄tā & dei ecclēſiaꝝ p̄ vos pacificus ſtatus, pp̄ter qđ & maxie plurimos agōes ſup his q̄s habes cōſummaſti, vt vnañimi‐tate acq̄reres diſidētiū, vos em̄ p Christū benigne regnatis, Chrūs vero p̄ vos ecclēſius ſuis pa‐ce de legit i partire, ipſe & nūc veſtrā ſuſcitauit ſerenitatē ad recte fidei zelū cōmouit hāc v̄lem ad temetiōm ſynodū cōuocādi, vt nup qdē exort̄ h̄eresis nouitatē deſtrueret, veritatis āt p̄dicationē firmaret, vt hoc pueniētē ſtabile & incoſcium ſit ecclēſia ipsius collegiū, itolerabi‐le em̄ exiſtimasti prudētiſſime iperator ī cæteris qdē nos ad inuicē cōtentire atq; concurtere, circa ipm āt vīte n̄rē capitulo ab inuicē diſtrīpi atq; diſcindi, & hinc nos alterut̄a mēbra exi‐ſtētiā, & ī vno Ch̄fi corpe cōſtituamur p̄ eadēq; ad ipm, & ad inuicē itelligētiā atq; fidei con‐ſonātiā. Quid vero ē & pſertim iperatore decibilius q̄ p̄ oibus pietate adorare ſubiectos, per qđ & in cæteris felicitet resp, verūtī veſtris diualibus p̄ceptis acq̄ſcētēs tā antiq̄ Ro. & apo‐ſtolicē ſummitatis p̄tificiales antiftites, & nos hūiles Ch̄ri tā ſacerdotes atq; miſtri, ille qdē p̄ ſe literaꝝ pagina, eosq; q̄ eius pſonā deſcriberet ſacerdotes cōſtituit. Nos āt oēs ſimil cum deo imitabili ſolio tux fortitudinis corporaliter circūſtētimus. Si iigif oēs ſimpli & absq; callidi‐tate ā principio euāgelicā p̄dicationē ſuſcepſiſt, apostolicisq; iſtitutoibus eſſent cōtentī. Bñ v̄tīq; & apte ſeſe cauſe haberēt, & neq; autoribus h̄eresum, neq; autoribus ſacerdotū certamī‐nū labores exercent. Optebat em̄ illos qdē in filētio degētes ſalutē acq̄rere, iſtos vero ad te luſtādū nō puocari, & trāq; illitā t̄p̄ ſumultibus nō cōpartire, ſed filētū prudēter amplecti & deo colloq, & ſubiectis formula virtutū exiſtere. Sed qā aduerſarii ſatanas req̄efere minime ſinit, ſed armiger atq; teloꝝ portator aduersus Christū, pp̄rios miſtri exuſciat, erroꝝ do‐ctrinis velut occultis gladijs multorū mētes fraudulēter p̄mētes, huius rei grā Chrūs q̄ patris eſt sapia & virtus, p̄ quā vniuersa cōſtituta ſunt, & cōtinent, ſuos aduersus illos p̄liatores apto‐tpe ſuſcitauit gladiū ſp̄s arripiētes ad abſcindēdū, ac p̄imedū eos q̄ manū extollunt aduersus

Pp populum

Sexte synodi Constantinopolitane.

pplm eius copiosum, & ecclesia aulas niteban lupo, more captas tenere, & iteriores mar-
garitas diuini eloquij rapere atq; cōculare porcinis dogmatibus, ad q̄s & gladius inq̄ iubet
exacui, frāmea exurge sup lupos pastores, & eos q̄ oues cōturbat īterfice. Sic vtq; & oīm sy-
nodo, vniuersitatis cōūētus effecti sunt aduersus id qd̄ tumultuabat & reluctabat tā princi-
pibus, q̄q̄ p̄fiscis p̄fibus sp̄ armatis. Arri⁹ diuisor atq; partitor trinitatis īsurgebat, & cōtinuo
Cōstātinus sp̄ Augustus, & Siluester laudabilis magnā atq; isignē Nicēa synodū cōgregabat
p̄ quā ipsa trinitas, tā fidei symbolū dictauit, q̄q̄ aduersus Arrianā maliciā sniam, p̄muigauit
& iusta p̄ cōna ēcclesiā locis idignis, sed illi cōdignis cruciauit, Macedonius sp̄s dene-
gabat deitatem & dñantē cōseruū p̄dicabat. Sed maxius ip̄operator Theodosius, & Damasus fidei
adamas, cuius solidā mēte aggrediōis atq; cōflictus alienaz sectaz nullatenus fauciārūt, Ge-
orgius & Nectarius ī Acygia vrbe, conūctū cōgregabat, & sacrilegā qd̄ lingua à sacerdotio
abscindebat q̄ blasphemias execrabilis ī sp̄m sanctū iaculabat, fidei vero symbolū denuo ex-
planabat, q̄ deus est sp̄s cōfirmātes p̄ ea manifestiū exposuerūt. Sic iḡf eos q̄ trinitatis vni-
itatē soluebat trinitatis virtus destruxit, multū vero valde & multipharie, & sup ipsa vnigeni-
ti dispēsaōe facta ē oppositio, sed ḡnalis sermo exeq̄ festinat. Iter⁹ Nestorius & iter⁹ Celesti-
nus & Cyrillus ille qd̄ Christū diuidebat & partiebat, hi vero cū dño cōspirātes vnā cum his
sceptro, dño diuisore deīciebat effusius, & ibidē gesto, turbule p̄ literatiā vocē dū fileant
causas ipsas loquunt, deinde Euticetus Isanīa delirā alterā fabulā ipsiusq̄ saluatoris hūanita-
tē penitus reculantē, & vmbrosā quādā eius & nos similitudinē p̄figiāte. Putasne ac nedum
erat & nō spiritalis viros iſurgere q̄ diuinis verbis falsidicis cōpescerēt, & q̄no nō idignaret
deus q̄ blasphemabat, & nō defendebat, leonis iḡf tuba tanq̄ leonis rugitus vitiliter vocife-
rās ex Roma, interim archimādrīta bestiā pterruit, & à monachico grege piecit, eiusq̄ phan-
tasiā atq; putationē reprobauit, & euanescere fecit iniustā turbulā. Martianus sacrificiū ip̄oper-
ator & Anatholiū Cōstātinopolitanus antistes cū oī Calcedonē ā Ch̄o cōgregata collecti-
one āplexi sunt, atq; manu & lingua cōsentiebat, & pariter subscribebat, & cōsonā Euticetus,
& Diocori intelligētia euacuarūt. Si iḡf post hēc Vigilius, Post hēc Iustiniano p̄iissima cōso-
nuit, & v. cōciliū cōstitutū est, & eos opuscula q̄ lateter repta sunt repleta abominationē ana-
thematis. His ita se hūntibus necessariū exsitebat & vestrā Ch̄o amabilē māuetudinē sa-
cratissimū hūc & copiosū cōgregare cōuētū, dū vtrāq; bhfacere putarent, & causā qd̄ dissen-
siōis ecclesiāz repellere, distantia vero ad vnitatē reducere. Nec em̄ sufferebas cōspicere deo
imitabilis dñe vt nup̄ cōtexta falsae doctrīz adiuētio tunica recta fidei vsg; q̄q; cōscinderet,
s; audēter dicimus tāq̄ p̄ organa sp̄s p̄ nos & vna nobisq̄ qd̄ excissū erat retexuisti, & ad soli
ditatē cōpagiasti, īTEGRITATē restituisti, p̄in iſpiratōe S. sp̄s cōspirātes & ad iūicē oēs cōsonā-
tes atq; cōfetiētes, & Agath. sc̄iss. p̄is nfi & sumi pap̄ dogmaticis l̄is ad vestrā fortitudinē
missis cōsentietes, ne cno & suggestōe sc̄tēq; sub eo ē synod. cxxv. pat̄z cōcordātes vnā de S.
trinitate dñm n̄m le. Christū etiā īcarnatū p̄dicamus in duabus p̄fectis naturis īdiuise, incō-
fuse laudādū, vt em̄ verbū cōsubstantiale ē & cōsempiternū deo genitori, vt ā carnē sumēs ex
intemerata virgine, deīq̄ genitrice Maria hō p̄fectus ē cōsubstantialis nobis, factusq; sub tpe,
p̄fectū iḡf in deitate, & p̄fectū ēndē in hūanitate sc̄dm p̄ficas p̄m traditōes & Calcedo, diu-
nā definitionē p̄dicamus, & quēadmodū duas p̄cipimus naturas, ita & duas naturales volūta-
tes, & duas naturales opatōes agnoscimus, neutrā em̄ eaq; q̄ Ch̄i sunt naturaz ī eius dispēsa-
tiōe audēmus absq; volūtate vel absq; opatōe p̄nūtiare, ne forte eaq; p̄mētes, p̄prietates etiā
naturas, q̄z sunt p̄prietates pariter p̄mamus. Nec em̄ negamus naturale eius hūaitatis volūta-
tē aut naturalē opatōem, ne & qd̄ p̄ salute n̄a dispēsatōis est cap. denegemus, & deitate passi-
oni applicemus, hoc nāq; conabam̄ q nup̄ in eo vnius volūtatis, & vnius opatōis execrabilē
nouitatē introduxerūt Arri⁹ & Apollinarij, Euticetus atq; Seueri malignā sectā restaurantes, Si
em̄ absq; volūtate, & absq; opatōe hūanā dei naturā dicere cestaremus, vbi p̄fectū in hūanita-
te saluatū est. Nihil ēli aliud substituit hūanā substātia īTEGRITATē, nisi essentialis volūtas p̄ quā
liberi arb. vigor ī nobis designat, sic se habeat vt substātialis opatio, quo em̄ dicimus eū ī hūa-
nitate p̄fectū, si nihil hūanū paslus ē aut opatus, quēadmodū em̄ duaz naturaz cōcursus vnaz
nobis incōfusam atq; īdiuise cōseruauit substātia. Ita & vna substātia ī duabus coruscās na-
turis q̄ vtriq; cōueniūt, p̄prie demōstrabat, duas iḡf in eo naturales volūtates, & duas natura-
les opatōes cōiter atq; īdiuise, p̄cedētes p̄dicamus, supfluas āt vocū nouitates, & hāz adiuē-
tores, p̄cul qddā ab ecclesiasticis sētis abiçimus, & anathemati merito subiçimus. i. Theodo-
dog Pharanitanū, Sergiū & Paulū, Pyrrhū simul & Petz q̄ Cōstātinopoleos p̄sulatū tenu-
rūt, insup & Cȳz q̄ Alexātrino, sacerdotiū gessit, & cū eis Honoriū q̄ fuit Roma p̄sul, vpo
te q̄ eos in his secutus est sup his p̄cipua rōne anathematizamus, deponētes Machariū q̄ fue-
rat Antiochēsis ep̄s, & Stephanū huius discipulū, & potius dicamus magistrū, qui p̄decessorē
suorum

Actio decima octaua

Fo. LXXXVIII.

suorum impietate defendere conati sunt, & ut verbi aliter dicatur totum orbem terrarum cōcitauerunt & oēs quodē vbiq; pestiferis lris, fraudulētis vero institutōibus vñūquęq; multorū tñ, in simplicitate vaſtauerunt. Si'l' aūt & Polycroniū infantilis intelligētiae deligē ſenem q mortuos ſuſcitare pollicit, dū nō ſuſcitaret derisus eſt, & oēs q cōſtituerunt, vel cōſtituunt, cōſtituere p̄ſum- pſerint vñā voluntatē & vñā operationē in diſpenſatō. Et ne forte qdā reprehēdat ſeu ſan- gīnissimi papaz diuinā ēmulationē, ſue p̄fente angelicū cōuentū. Nos em̄ illius & aī nos, & no- biskū apostolicas & paternas traditiōes ſumus ſecuti, & nihil diſonū aut diſcrepans ab eoz in formatiōe adiuuenimus, in ſup cōtra iuſgētēs nobis reſtitutus, ſed nō anticipauimus, & ne- q; nos cōgregationē adiumpſimus. Præincipientes vero ē diuerso ſumus armati. Quis igit aspe- xit talia miracula? Spūale nunc proponebat ſtudiū, & propugnator falſidicē ſciē iā aī exue- bat, ignorabat aūt, q nō adipiſceret corona vīctoriā, led & exueret corona ſacerdotiā. Sum- muſ aūt nobiskū cōcertabat aploz & princeps, illius em̄ imitatorē & ſedis ſuccēſſorē habuimus fautorē, & diuini sacramēti myſteriū iuſtrantē p literas cōfessionē tibi à deo in ſcriptā illa Ro- mana antiqua ciuitas obtulit, & dogmatū diē à vespertiniſ partibus extulit, charta & atramē- tu videbat, & p Agathonē Petrus loquebat, & cū oipotenti cōregnatore primus imperator ſi- mul decernebas tu q à deo decoratus es, & ſimone Reſimi pinis volitantes correuebant, & ſtat ruinae eoz statua, fides vero reſurgit, plebisq; cōcordia in ppriū reſtituit decus, eleuatus eſt ſol, & luna ſtetit in ordine ſuo. Ait ppheta, in lumine leuatus eſt ſol. i. mens veſtra ad iuſtitiā ſolē alcedit puriſiſum pūra respicere reconciliationē q nobis ex hoc appor- taut. Et luna ſte- tit in ordine ſuo. i. ecclēſia & ſponſa Chri ſuo decore amicta eſt, & pietatē tāq; virginitatis ſto- la induit, & orthodoxa ſidei pulchritudine plenius ſatisfacta ppetua pace mundū iuſtrat. Audite hēc oēs q terrenū hoc tabernaculū vos exuiftis, & q poſte naſciturū eſtis, pſentibus em̄ nō auditus, ſed viſus ē ſatisfactio, & ſoli ſapiēti & potēti deo grāz laudes enixius offeram? Gloria in excelsis deo, & in terra pax decatantes, dū Chro oipoteti cōplacuit ſuſcitare princi- pē deo dilectū q vnitatis ecclēſia ſediator effectus eſt. Sed o benigniſſime dñe & amator iu- ſtitie ei q tibi potētiā largitus ē hāc grām recōpenſa, & his q a nobis geſta ſunt ſignaculū tri- bu, veſtrā iuſribi iperiale rati habitionē, & p edicta diuinalia, atq; p pias cōſtitutiōes ex more eoz oim firmitate, qtenus nullus his q geſta ſunt aut cōtradicat, nouāve qſtione machi- net. Scito em̄ ſereniſſime ioperatoſ q nihil horū q in synodiſ vniuerſis & approbabiliſbus pa- tribus cōſtituta ſunt fallauimus, veſtis poſtuiſ ſoſtū ſalauimus, atq; poſt te corroborauit fidei fundamentū bñdicito vitā eius, dirige gressus cogitationū eius. Cōterat virtutē inimicoſ ſuog, & refiſtentis ei cōtinuo corruant, qafeſit iudiciū & iuſtitiā ſempiternā, & pericitanti veritati manus porrexit, popu- lūq; tuū ſaluauit ad eadē ſapere eos cōcilians. Gaude ciuitas noua Roma Cōſtātinopolis glori- ficate noīe principali. Ecce rex tuus fideliſ ſedet fortiſiſmus, & accipiet arnatūrā ēmulatricē eius virtutē, induitus eſt loricā iuſtitiā, & ſtitutus circūpoſuit ſibi galeā, prudentiāq; ſpeculū virtutū, & ſcutū aliumpſit inexpugnabilē in deū pietatē, his armatū eū iuſpiciat barbari, & ſpe- ramus in deū obrēpare dñanti. Lætare ciuitas Syon, cacumē orbis terra ſup iperiu, Cōſtan- tinus te purpura ſornauit, & p ſide coronauit, & Cōſtātinus vtrifq; ſup coronauit, porteq; in- feri aduersum tuū orthodoxū iperiu nō ſualebūt, gaude & fiducialiter age ioperatoſ ſpecioſiſ- ſime, dñs deus tuus in te potēs, p̄acinge te virtute ſaluabit te, adducet ſup te iocūditatē & ex- ultationē, ampliabitq; iperiu tuū, & exaltabit brachiū tuū, & dñabit cūctis aduersis, deūq; nō agnoscētib, atq; aī ſtātibus, & lamētabit qdē hoſtilitas, gaudebit aī ſedētia, q ego potēs

Actio decima octaua.

sum dicit dñs oīſ.

IN noīe dñi & dñatoris Iefu Christi ſaluatoris nr̄i, ioperatoſ p̄iſſimus pacificus Flavius, Cō- ſtātinus fideliſ in Iefu Christo deo ioperatoſ. Edictū Christo dilecto oī populo habitatiū **A** in occidiuis partibus. Firmamentū ac fundamenṭū ſuperno nutu credite nobis Christia- niſſime extitit reip, fides in deo inflexibilis, & incōcuffibilis, in qua Chrūs deus noſter tā- q propria domū ſuā conſtruxit ecclēſia, & ſicut rex oim imperij noſtri ſedē conſtituit, princi- patusq; nobis ſceptra cōmifit. Sicut em̄ quandā petrā excelsam & ſublimem, & vt coeli, ter- rāq; in conſortio conſtitutā myſtīca confeſſionē quā in eū cū patre & ſpū eſt ſaluator nobis oſtendit, vt per eā tanq; per mediā ſcalā ad celeſtē conuerſationē reducamur, diuiniſorūq; re- gni potētia coronemur. Super hanc petrā cogitatōis noſtra gressus infiximus, ſuper quā ſir- miter ſtarē p̄cipimur, quamq; cautiſ tenere ſubiectos p̄cipimus, ne quisq; vt minus attoritus exagite a maligno & inſtabili ſpū, expulſusq; atq; p̄cipitatus in impietatis voragine delabāt. Etem desiderabile eſt de moni q generi humano ſemp infeſtus eſt ſeparare hoīem à deo qui factus eſt ad imaginē dei, & multimodis deceptionibus fallere. Sed nihil eſt & ei ſic ſtudioſum atq; officiōſum q pietatē oppugnare, & ecclēſiaſticē pacis ſtatū perturbare, qd & nuper el- aī ſtātibus

Pp 2 ps

.LXVXXX. **Sexte synodi Constantinopolitane.**

psis tēporibus demonstrauit, atq; aduersus inuicē ecclesiās p̄lia sumere p̄suasit per instrumen-
ta q̄ ad hoc vñā secū cōfigerēt adiuuenit sub sacerdotali scilicet habitu & indumento dolosam
intētionē obēcantia, Christi vero amatoribus populis letale institutionē eructātia, vnius q̄p
pe volūtatis & vnius opatōis in incarnationē saluatoris, atq; in duabus eius naturis diuina fa-
mūr, & humana nouitātē sanxerūt, q̄tenus ex hoc in Christo naturā ex improviso excogita-
rent introducere antiquæ illius & corruptiōis cōfussionis h̄ereſim cōflantes, cū qua Apollinari-
nus qđē anathematizatus est, Eutēs & Diocorūs cū sua pessima secta simul delecti sunt, &
oēshi & quiq; vestigia eoz seculi sunt. E regione aut̄ veritatis inierunt synodalibus simul &
paternis cōdenati sunt sententijs, hm̄oi deniq; cogitatōe ecclesiās cōtaminauerūt etiā hi q; aī
nostra tpa sacrilegi sacerdotes ecclesiās puerle gubernarāt. Sūt aut̄ hi Theodorus q̄ fuit Farā
ēps, Sergius q̄ fuit nr̄a à deo cōseruādā regiæ vrbis antistes, Ad h̄ec & Honorius q̄ fuit antiq;
Ro. papa hm̄oi h̄ereſeos cōfirmator, q̄ etiā sui extitit oppugnator, Cyrus q̄q q̄ Alexadrino-
rū qđē p̄sulatū sortitus est, infringere aut̄ orthodoxa dogmata studuit. Sil̄ & Pyrrhus, Pau-
lus & Petrus, huius regiæ n̄æ ciuitatis p̄iarchæ sedis alterutru successores, q̄ pueriōis virtūi
inuicē trāmiserūt, q̄z oīm cultores & opitulatores mali maloꝝ sup̄insurrexerūt Macarius q̄
fuit Antiochenoꝝ antistes, & Stephanus eius discipulus & p̄uaricatiōis substructor & Poly-
chronius q̄ multo tpe h̄ereticæ vetustati cōsenuit, q̄ in tm̄ q̄s seculi sunt, & mulati sunt, impie-
tatis p̄ furia suā aīam cremauerūt, vt etiā discerpere atq; dissidērare inuicē mēbra Ch̄i Ch̄o di-
lectos p̄uaderēt; vt nec barbari tm̄, & q̄tū Christiani Christians oppugnarēt sc̄tāe ecclesiāe
ad inuicē perturbationē atq; dissidiū, emolumētū atq; lāttia p̄ lucro reputātes, verū nos eis q̄
ab origine pie atq; & quioco noīe aī nos regnauerūt, exē quāri cupiētes, zeloꝝ recte & in-
temeratae fidei cōflagrātes, atq; sc̄tās dei ecclesiās in pacis ordine p̄seuerare tpibus n̄i iperij,
principale opus statuētes. Porr̄ p̄telari hm̄oi illāsionē miserrimū & st̄imauimus, vñ & hoc sa-
cratissimū & vñlē cōuocātes sextū cōciliū, ut pote parile p̄cedētiū sc̄tōy q̄p vñlum cōciliōg in
mediū deducere falsog; dogmatū, hoc est nouitatū, ppōnes de creuimus, q̄ sanctū cōciliū singula
q̄p ppendēs atq; discernēs eos qđē q̄ orthodoxye fidei p̄dicationē cōcussērūt, & Christi
gregē sc̄dalizauerūt ac sacerdotali ouisi eliminauit, definitionē vero à deo institutā & sc̄tās
dei ecclesiās in vnitate cōgregatē cōstituit, euāgelicās qđē & apicas cōlequētē sanctiōes, Me-
moratis aut̄ sc̄tās & vñlibus, v., cōciliis cōsonātē, Idcirco & nos q̄ ab eis definita sunt corrobor-
are atq; firmare cupiētes, pñs piū edictū edidimus vere circa diuinitatē fidei sc̄dm ecclesiāsticā
ca statuta adnūtiās cōfessionē. Credimus in patrē & filiū & sp̄m sanctū, trinitatē in vnitate &
vnitātē in trinitate, vñā substātiā in tribus subsistētis, Vnitate qđē, ppter naturalē vnionē ac
dñationē. Trinitatē vero, ppter subsistētia pfectiōne, & diuitias sup̄existētis bonitatis. Vni-
tas q̄ppe vere ē trinitas, q̄a vnitātē est deitati, Et trinitas vere ē vnitātē diuisa proprietatibus, &
nō disptita & ternitatem. Ipsa etem̄ sibi cōsempiterna ē & essentia & q̄lis honoris est, nec ei exti-
tit sc̄lm q̄i cū p̄f̄ nō erat & filius, cuius vtq; vocabit p̄f̄, si nō simul cū eo erat sine principio si-
lius, nec erat qñ nō erat cū vñrlī q̄ sp̄s sc̄tū. Vnus igit h̄ec tria deus q̄a cū inuicē intelligūtur
sola signifilatim dñha i cōitate essentia ē inseparabilē discernētē vñāquāq; p̄sonā. Solus p̄inde p̄
p̄f̄ est, solus filius filius, solus sp̄s sanctus sp̄s sc̄tū, his etem̄ diffentijs nō conuertunt ad in-
uicē, sed in his qđē inseparabiliter diuidunt, cōciant aut̄ essentia vnitate, Trinitas simplex &
impartita atq; incōposita ex tribus pfectis ex seipso perfecta & superperfecta vna natura atq;
deitate & vna voluntate, vnaq; opatione glorificanda. Quoꝝ igit vna natura est hog; & vo-
luntas, & operatio est sicut nos docuit cultor Basilius. Cōfitemur deinde vñū sancte trinitatis
dñm nostrū Iesum Christū vñgenitū filiū dei deum nost̄, q̄ est cum patre & sancto sp̄u sine
principio cōsubstantialis, eundē ipm in vltimis p̄stitutisq; tēporibus p̄pter humani
generis salutē atq; reformationē descendisse de ccelis, hoc est per spontanētē se exinanire hu-
militatem, & in vulva illibatae virginis dei q̄ genitricis Maria habitasse purificatę & aīam &
corpus p̄ sp̄m & ex sc̄tā & imaculata carne eius in pp̄ria subsistētia carnē sumptuose nobis con-
substantiale, & h̄ac sibi mediante aīa rationali & intellectuali cōpaginaſſe atq; formasse,
natū quoq; ex eadē virginē matre sup̄ omnē intelligentiā, & sup̄ omnē mentis cōsideratiō-
nem, sine semine q̄ppe & sup̄ naturā existētēm conceptū ineffabilis atq; inenarrabilis est eius
natūtā. Procesit itaq; secundū nos q̄ sup̄ nos est & Christus & dñs, oīa ferens in seipso na-
turaliter, q̄ n̄a sunt p̄ter solū p̄t̄m totus h̄o factus, & totus p̄manens deus, idē ip̄e terrenus &
celestis, inuisibilis & visibilis, mortalis & immortalis, Due nāq; naturā cōcurrentes ad insepa-
rabilē vnitātē vñū qđem Emmanuel nobis p̄f̄cerat saluātem in se indimūtē naturā, ex
q̄bus exitit p̄prietates. Cū enim simplex sit verbū secundū diuinā paternāq; & sempiternā
natūtā duplex processit secundū maternā temporalē & corporalē natūtā, Vnde & du-
as Christi dei nostri natūtāes glorificamus, vñā eius venerātes subsistētā in duabus pfectis
naturis

Actio decima octaua

Fo. LXXXIX.

naturis existentē, vñus quippe sanctæ trinitatis permanſit, etiā dum verbū caro fieret perfectus in deitate, & perfectus idē ipse in humanitate cōsubstantialis deo patri secundū deitatē & cōsubstantialis nobis idē ipse secundū humanitatem, passibilis quidē carne, impassibilis autē deitate, nec em̄ alteri miracula, & alteri passiones sequestramus, sed vni eidem q̄ dño nostro Iesu Christo vtrarūq; indicia deputamus secundū aliud quidē miracula operari, secundū aliud vero pati. Etenī secundum diuinā eius naturam signoꝝ proferebat virtutē, & secundum humanā formā, quæ naturæ congruebat irrefutabiles passiones assumebat, tenuis ipse ipsum trāfiguraret passibile nostrū in impassibilitatē secundū apostolū dicente: Oportet em̄ corrūptibile hoc induere incorruptionē, & mortale hoc induere immortalitatē. Neq; em̄ dedignatus est amator hoīm huānū & irrefutabilibus passionibus cōdescendere, q; cū deus eset immortalis mediante anima morti corporaliter cōgressus est, animā autem dicimus in oib⁹ perfectā & solidā, cui in nihilo deerat huāna perfectio. Huāna autē perfectionis indiciū, mens est per quā & volumus & cogitamus, & ab irrationalibus animātibus secernimur. Nihil quippe est sine mente voluntariū, omne autē voluntarium intellectuale est. Vbi igit̄ mens est? ibi modis oib⁹ & voluntas. Si itaq; perfectus hō factus est saluator in perfectione pmanēs deitatis, neq; amens, neq; inuoluntarius extitit. Igit̄ hi q; humanæ dñi animæ quæ secundū naturam est, extingue voluntatē pertentat, amente qdam eā vt vere dementes assignat. Ad impassibilē autē naturā ealdā passiones ad mortē reducunt, nos aut̄ astruunt nō perfecte saluari, hæc quæ pdicunt, q; imperfecte verbum nostrā naturā assumpit. Si igit̄ totus toti humanæ naturæ non vñitus est, nec totus hō saluatus est. Quod em̄ non assumptū est nec saluatu, quod vero vñitu est deo, hoc & saluatur secundū deiloquū Gregorium. Sed hi quidē cū proprijs x̄stimationib⁹ & phātasiis circuerrent, nos autē q; verē dispensatōis mysteriū nō ludimus, nō solū intellectuālē & voluntariā sacrofanciā saluatoris aiam esse credimus, sed & oib⁹ eam vere naturalibus virtutibus factā, & similibus nobis absq; p̄ctō voluntarie acquieuisse passionib⁹, dū verbū eā p̄mitteret, & q̄rere quæ sua sunt, Sic & naturale cibū secundū rōnem appetebat, desiderabat q̄q; & turbabat ac tristabat. Cum enim saluator ad crucis passionē propria volūtate venire, ceperit tristari & anxiari. Hæc enim aīz rōnaliſ & volūtariꝝ proprietates existūt & psuadet nobis p̄clarus pater noster Epiphanius in sermone aduersus Arriomanitas ita p̄fecutus, A carne enim (inqt) diuinitati vñita absq; aīa & mēte nō fiet agonia. Vnde & idem dñs noster dicebat: Tristis est aīa mea vñq; ad mortē, deinde orat trāſire calicē. Vt enim hō recusat mortē, Nā habebat, & nō velle mori, sicut asserit laudabilis Cyrillus, eo q; recusat caro eius naturaliter mortē, sicut aut̄ deus idē ipse prompte veniebat ad passionē, & tefis hoꝝ irreprehēsibilis athleta atq; dei cultor p̄ nr Athanasius, in sermone q̄ppe de trinitate & incarnatione ita ait: Et cum dicit p̄, Si possibile est, transeat à me calix iste, verunt̄ nō mea fiat volūta, sed tua, Duas voluntates hic enim ostēdit, vñā qdē humānā, quæ est carnis; alterā vero diuinā. Et humāna qdē propter infirmitatē carnis recusat passionē; diuina aut̄ eius prompta, Vñus enim cū sit idem ipse in vtraq; natura, loqut̄ inter dum qdem congruentē humanitatī, inter dum vero diuinitati congruentē exprimit vocē. Habuit enim (iuxta quod ait, opinatissi mus Cyrius) in vtrisq; potestate. Dum ergo dicit, non mea volūta fiat, nō mea, hoc est humāna naturæ, dixit. Et ego enim nunc sicut hō loquor, dū vero dicit tua, illā q; coīs est, inqt, mihi verbi & tibi patris. Igit̄ & filiū secundum quod verbū est, vna est volūta, propter vñitatē essentiā scđm sanctū Nisēnum Gregoriū in sermone aduersus Apollinarium sic inquit: Loquīs enim tamq; ex homine quod infirmitatē naturæ cōuenit ille q; nostras passiones pprias fecit, Adiungit deinde secundum vocē excellētam & deo dignā voluntatē ratam magis fieri q; hominis pro hominū salute volens, q; enim nō mea humāna hoc sermone significavit. Adiungens autē tuā ostendit cōiunctionē suā ad patrē deitatis, cuius nulla est voluntatis diffērentia, ppter cōmunitatē naturæ, Si ergo seq̄tur secundum q̄ patres inquiunt naturam uolūtas, Duæ vero naturæ in Christo, duas per oīa illis & naturales voluntates dabimus. Idem ipse enim sicut asseruimus secundum vtrāq; formā volens, voluit qdē vt deus, voluit vero & vt hō secundum naturæ diuerstatem, & iam duaq; voluntatum demonstrās differentiā. Et neq; contrarias voluntates, aut ad inuicē oppositas introducimus. Saluatoris enim humāna volūta nō erat cōtraria diuinæ eius volūtati, sed sequebat in oib⁹ assumentis & deificatis verbi volūtate quæ deificata est assumptæ humanitatis humāna volūta. Ergo qd̄ ait deiloquus Gregorius, Illius enim velle q; secundum saluatorē proculdubio intelligit hoīs, nec contrarium deo deificatū totum. Et de voluntatibus qdē in breui talis est ratio, affert vero ut etiā de opationib⁹ rōnem breuiter cōphendamus similibus usi denuo p̄batōibus duas opationes in Chō deo nō naturales demōstrantes. Qui enim unā solummodo in Chō opationē adnuntiant, uel diuidunt naturas, aut pm̄scent & cōfundunt. Nestorius nāq; hominicola & q;

Pp 3 qui

Sexte synodi Constantiopolitane.

qui illius demētia deprimunt duas dicētes naturas simul diuidūt cū eis, & psonas pari numero cū eis & subsistētias introducūt, vñā aut eaꝝ affectiuā decernūt opationē. Affectus nāq; duarꝝ p oia aut etiā pluriū reꝝ disperitataꝝ, atq; separatim subsist̄ etiū est conexio. Qui ergo (vt dicitū est) in duos Ch̄ōs vñā Christi cōcidūt, vñā affectiuā (vt diximus) dogmatizant opationē. Apollinarius vero, Themistius, & Eutices, & Seuerus, & quiq; partis eoꝝ stultitia insigniti sunt, duas naturas q̄ in Christo sunt cōfundētes atq; cōglutinat̄es vñā quidē eius cōfusam & phantaſticā naturā p̄dicat, vñāq; eius portetānt opationē, & hæc quidē illi. Nos aut alrinse-
cūs positiā voragine, diuisionisq; & cōfusionis declinantes periculū, & tanq; iter regale perge-
tes duas Christi naturas, & haꝝ pari numero naturales opationes cōfitemur in vna indiuīdū
cōcurrentes subsistentiā, & quæ suꝝ sunt alterutra in cōmune p̄prietates cōferentē. Nec em̄
persona aliqd aliud est q̄ ipſe naturaꝝ, sed in verbi subsistentia totius humanitatis formata na-
tura q̄ sua sunt indiminate operat cū eo cui vñita est substantialiter verbo absq; solo peccato,
sicut & verbū perfecte operaꝝ quæ eius sunt propria cū humana natura quā aſumpſit. Ita er-
go pie nobis credentibus seruab̄ secundum beatū Leonem, operaꝝ em̄ vtraq; natura cū alte-
rius cōmuniōne quod p̄priū habuit, verbo operante quod verbi est, & carne exequente quæ
carnis sunt. Quæ em̄ habuit sicut consubstantialis patri, hæc operabatur diuinitus, per formā
tamen humānā, quæ aut aſumpſit ex nobis vt cōsubstantialis nobis hæc operabat humanaꝝ,
sed nō vt purus hō, sed vt humanatus deus. Ait namq; in thesauris sacratissimus Cyrillus, Est
agnoscere in hoc ipſo vtraq; in eo, deus em̄ verus in carne, & caro vera in deo, ex qbus enim
oportuit cognoscere eū dñm hæc diuinitus operaꝝ, & ex qbus necessariū erat hoīem vero eū
videre hæc facit & dicit dispēſans mysterio veritatē. Nā ambulare corporalibus pedibus, & cū
labore iter facere, & p̄ lingua loq; humanæ naturæ opus extiterat, mēbra vero paralyticī ver-
bo ſaluare, & muti ad articulate loquēlū lingua aptare, & laboratibus atq; oneratis multitudine
pctōꝝ & egritudinū remiſſionē cōcedere, opa ſunt diuinaꝝ virtutis, fed nō alteꝝ abſq; al-
tero factū est, & ad mediū p̄ducēdūt ſc̄tis. Leo in ep̄la ad Leonē impatorē hæc aſſerēs, In
tātā vnitate ab ipſo cōceptu virgi, deitate & huānitate cōferta, vt nec fine hoīe diuinaꝝ, nec fi-
ne deo ageren̄ huāna. En manifeste hic p̄ aſſeruit, q̄a in pſona vnitate cōiter & nō diſiun̄te
neq; cōfule vtraq; natura opata eft qđ naturali eius erat, & p̄priā vt deus eſſe credaf, & dispē-
ſationē credibile faciat. Vnus ergo existens dñs n̄ Iesu Chr̄ū pfectus in deitate, & pfectus
idē ipſe in humanitate operaꝝ vt deus, operaꝝ vero ut hō dualitate naturaꝝ etiā duas natura-
les opationes explēs, q̄ em̄ alterius ḡn̄s, alteriusq; naturaꝝ ſunt ſc̄dm ſapiētissimū. Cyrilli eandē
opationē habere nullus ſapiēs dabit, fed ſicut diſſociata h̄nt naturaꝝ ſue & qualitatū rōnē, ita
& differētē reddūt opationē, ſicut & magn⁹ Basilius collegit in libro aduersus Eunomium, qm̄
diuersaꝝ naturaꝝ nō una eft opatio. Duas igil natuiales uolūtates, & duas natuiales opationes
in diſpēſatōe incarnatiōis unius ſancte trinitatis dñi n̄i Iesu Ch̄ū ueri dei n̄i recte ſentientē p̄-
dicamus, & ita oībus amatoribus Ch̄ī ſapere p̄ pſens noſtrę edictū piū adnūtiāmus, ſuſcipi-
muſq; & amplectim̄ ſc̄tas & vles qnq; synodos q̄ in Nicēa, ccxviiij. patꝝ q aduersus Arria-
nā cōſederūt insaniā, q cooperātē trina & cōglorificāda deitate ſacré fidei ſymbolū termina-
uerūt, & q̄ in hac à deo cōſeruanda regia ciuitate, in q̄. CL. q aduersum Macedonianā rebelle
ſpūs intelligētā, ſimul & linguaꝝ, & magnū noīe Apollinaritā, cōgregati ſunt patres, q̄ inſpi-
ratiōe ſc̄t ſpū p̄dictū uenerabile interptati ſunt ſymbolū de ſpū ſc̄t qđ deus eft cōfirmat̄es, p̄
ea q̄ manifestiſ ſeruarūt. Et q̄ prius in Epheso cōgregata eft, cuius authores fuerūt, Celeſti-
nus, & Cyrus, q̄ cū Christo dño atq; inseparabili deo noſtro diuiforē Nestoriū cū ſua p̄-
phana & maligna ſecta cōdēnarūt, cū eis q̄q; amplector hæc oīm ſignaculi, ſirmamētūq; eo-
rū confirmationē ſanctū Calcedonense conciliū ſexcentoꝝ ſuper triginta, & numero pariter
& multitudie honorabilit̄ patꝝ, & flagello Dioscorus & Eutices cruciati ſunt, & cū ipietatis
uertice de ſacerdotio abſcissi ſunt. Suſcipimus q̄q; & quæ in tēporibus Iuſtiniani diuī ſmemo-
riæ in p̄dicta à deo cōſeruanda noſtra felicissima ciuitate cōploſa eft synodus cōtra dei impu-
gnatores. Origenē, Didimū, & Euacrium, & obſcena Theodori Mopſueſteni, & ludaica ſcri-
pta, & refutati onē opuſculor̄. Theodorici aduersum duo decim capitula famoſissimi Cyrilli
cū abolitōe ep̄iſtolæ q̄ dicit Ibaꝝ ad Mariū Persam ſcripta. Hæc itaq; ūniuersalia & à deo cō-
ſcrita cōcilia ſicut quandā hæreditatē cōleſtem in cordis cōclauſi reponens tanq; intellectua-
les margaritas ab eis theſaurizam⁹ dogmata, & q̄s anathematizarūt, atq; refutarūt, anathema-
tizamus, atq; refutam⁹, q̄ſq; ſuſcepérūt ſuſcipimus, patresq; noſtrōſ ſcribimus. Anathematizamus
at oīm h̄refim q̄ à Simōne uſq; nūc in dei ecclesiā introducta eft ad diſcindēdā pacē
atq; unanimitatē credentiū. Super hæc oīa anathematizamus atq; refutamus & eos q̄ ſuper-
uacuoꝝ & nouitioꝝ dogmatum hæreticos authores atq; fautores ſecuti ſunt. Dicimus autem
Theodoꝝ q̄ ſuit Faranitanus eſp̄s, & Sergiū q̄ ſuit huius à deo cōſeruādā nīz regiꝝ urbis anti-
ſtes

Exemplar iussionis Constantini.

Fo. XC

Ites huic consentaneum & moribus atq; impietate parilem. Ad hæc & Honorium qui fuit antiquæ Romæ papa horæ heretos in oib; fautorem, concurforē, atq; confirmatōrē, & Cypr., qui fuit Alexadrinoz epūs. Similiter Pyrrhum, Petrum, Paulum huius regiæ nostræ ciuitatis ps̄les, & vna cum eis Macarium, q̄ fuit Antiochenoz epūs, & Stephanum eius discipulum, atq; Polychronium dementē, & omnes q̄ sapuerunt & sapiunt, velfuturi sunt sapere vñā voluntatē, & vñā operationē in dispensatione saluatoris nostri Iesu Christi. His oib; ita à sancto hoc & vniuersali sexto concilio constitutis: & p subscriptionē nostræ fortitudinis confirmatis sanctimus, vt nullus quoq; aliud quicq; de fide satagat, vel noui dogmatis adinventionē machineat, aut penitus de vna voluntate, & vna opatione docendi indicium vellermonē comoueat. Nos em̄ sc̄tōs & probabiles p̄es nostros sequentes naturæ voluntates adnuntiamus, & sicut duas naturas in Chro credimus, ita & duas naturales voluntates, & duas opationes p̄dicamus. Hæc sunt veræ in deū cōfessiones, & dogmata hæc sunt euāgelicæ atq; apostolicarum vocum p̄dicatores. Hæc sunt sc̄tōs concilioz & pbabilii paternæ linguae didagmata, hæc Petrus q̄ est petrasi dei, & princeps A postolor̄ itemerata seruauit. In hac fide & viuimus & regnamus, & conregnā nobis, & conregnare denio speramus, hæc comitē hinc recedētes habere depositum, & cū hac ante Chri tribunal assistere. Ad hæc confessionē oēs hortamur, & deseruire deo nobiscū inuitamus sup montē excelsum Imperij stātes p̄dicamus: atq; ecclesiasticā pacē totius populi solennitatē adnuntiamus. Nā illā qñdā Christo dilectōr̄ dissensio nunc in cōcordiā versa est, hæreticor̄ cōtrita sunt sc̄dala, ppriāq; dignitatē hæc fides īdepta est ipso Christo suis ecclesiis medēte. Ipse ē igit̄ pax nostra q̄ soluit mediū macerie parietē, & quæ p̄ tēpora dissidēbat in vnanimitatē conciliauit vñus dñs, vna fides, vnum baptisma, vna in deū nūc ē Ecclesiæ vuitas. Si quis igit̄ Chri amator est, & metuit dñm, optatāq; salutem desiderat, hæc fidē orthodoxā teneat. Nec enim erit p̄ alia fidē saluari. Si quis vero hoīm psonis gratiam exhibet, charitatis autem in deū emulatorem se non demonstrat, p̄sensēm p̄ nostram piām constitutionem non recipit, siquidē episcopus est, vel clericus, aut monachico circundatus est habitu deportationis p̄eānam exoluet. Si vero in ordine dignitatū insertus est sub pretio proscriptiōis multat̄, eīq; cingulum admittit. Si autem idioticæ sortis est ex hac regia omniq; penitus ciuitate extorris addicitur. Et super hæc omnia etiam terribilis atq; inexpialis iudicij non effugiet cruciatum.

¶ Proponatur exemplar diuinæ iussionis domini Constantini directæ ad synodum Apostolicæ sedis antique Romæ.

TN nomine domini & dominatoris Iesu Christi dei atq; saluatoris nostri, Imperator p̄s simus Flavius Constantinus fidelis in Iesu Christo Imperator omnibus sanctissimis vniuersis synodis apostolicæ sedis concilio pertinentibus. Clarus & speciosus sacratissimus vester cētus extitit, quem pro ecclesia congregauit spiritus sanctus, & pietatibus armuit sermonibus, in quibus debellati sunt infideliatores fidei doctoriibus sacerdotalis ordinis pontifici, verumetiam & vniuersali patri auxiliantibus, cum quo & pacificare didicisti, & compugnare eruditis estis. Tempus est enim in omni re, sicut Salomonii videretur, bonum est pacē habere ad omnes, sed ad ipsos qui concordiā erga pietatem habent. Melius est autem pugnare, quando actio pacis consensum in malum operatur. Nam dominus inquit: Non veni mittere pacem in terram, sed gladium, gladio enim bis acuto fidei verbū simulatur diuidens, & discessens credulum, & incredulum, & cognitionem quidem vel consensem quæ ad impietatē declinauerunt eas separans, deo autem accommodā seu connectens per pacem, & dilectionem erga ipsum positas. Nihil enim propositius est electione quæ per fidem erga ipsum pertinet, nec pater nec mater quæ cum filiis dolores cōpeperit, nec fratres necessitate naturæ alligati, sed voluntatibus dissoluti non ex lege coniunctiois crassa, & non impassibilis connexio & alterutri solutōe affectionem dissoluens nullum ex his diuinæ naturæ participes effici, sola autem circa deūm fides & dilectio quoq; complexione regenerati, & reformati sumus, & commendatiōe erga creatorē digni sumus, ipse em̄ dicebat saluator. Qui amat patrē aut matrē plus q̄ me, non est me dignus, & q̄ amat filium aut filiā sup me, nō est me dignus, & q̄ non accipit crucem suā, & sequat̄ me, non est me dignus. Qui ergo euāgelicā semitā inuestigare, p̄posuerūt, & apostolicę dignitatē pontificatum sortiti sunt oīa contēnunt, & patiunt̄, & ad extremā, si contigerit, ppter dei amicitiā: condēnari ad mortē, & durissima q̄y pati & agere didicerunt cum fidē vident depopulari, p̄ quā erga deūm amicitia acquisita est, cū ecclesiā hæreticis inuasōibus oppugnat̄ speculant̄, q̄ veritatē proiectā mēdacio sentirēt, putāsne & offendere postponētes res conciliauerunt hostibus, & euāgelicū obliuiscunt mādatū, & qualiter hoc innoxium & impunitum fuerit. Nullatenus igit̄ sumentes armaturā dei his q̄ aduersus eos pugnare conati sunt restare certat̄. Hoc vero hoc & vestrū sacerdotale collegiū exhibuit, & p̄ pietate pugnauit, in q̄

Pp 4 bus cō

Sexte synodi Constantinopolitane.

bus cōi patrī auxiliatum est, & hæreticō deuiat acies, sed memoria eorū quā dicenda fuerint corripit, sermoq; amplius egredi pmitur. Lugubris enim tragedia sequētum ē explanatio, hæresum em̄ inuentores facti sunt pōtifices, & p pace contentionē populo adnuntiauerūt, p frumento zizania ruris ecclesiū semiauerūt, vinū miscuerūt aque, & proximo potū dedeūt, euer sionēq; turbidā, & tanq; lupus agnos simulabat mēdaciū, & veritas vt mēdaciū refutabat, con turbanter res tota ecclasticæ, qd nocere queat, nō erat q discerneret, & qm̄ hæc qdē sic dispo nebant, & pietatē ipetas deposcebat, puecti sumus illuc q nos decebat dirigere gressum, & soli sapiēti, eorūq; cognitorū deo mētis nīz extēdimus oculū, & deinceps eorū q interptādo dubium igerūt, solutionē cōtinuis orōniū dari nobis postulauimus, ppter qd nutu eius illustrata ecclasia, oculos, i. sacerdotes ad cōtēplandā veritatē cōcitarī dinoscimus. Tāto em̄ amplius p fide certam⁹ atq; pietati attēdimus, & in primis de ecclasticō statu, p curamus; q̄ten⁹ & ciuilib⁹ circūdati sollicitudinibus, bellicisq; cōsilijs retracti summū sacerdotalē hūc cētū nō defecimus cōgregare, vt ecclias distātia, pcul expulsa pacis cōiunctio coaptet, in pace nāq; fidei pariter cōpacta à Chō dlecta Romana Rempub. nostrā confidimus & statim cōgregatū est ve nerabile vestrū cōciliū. Interfuitis nāq; & vos cū vniuersali principe pastore, simul cū ipso di uinitus loqntes tā in spū, q̄q; līa. Succepimus em̄ ex beatitudine eius, vegetiā à sanctitudine ve stra dire etas nobis literas, q̄, platiq; lec̄te sunt, & veritatis vez̄ stilū declarauerūt, orthodoxoxāq; fidē depinxerūt, totē em̄ coueniēter & differēter pos̄t sunt ad imitationē, & tā synodiciq; paternis doctrinis cōsentient, neq; em̄ negleximus, sed diligētius eas cōparauimus. Idcirco & oēs cōsonāter mēte & lingua cōcredimus, & similiter cōfessi sumus, & tāq; ipsius diuini Petri vocē Agathonis relationē supmirati sumus. Nemo em̄ discrepauit nisi vnu. Nanc; nemo ab oīb⁹ perijt, nisi fili⁹ interitus, p̄r cōtumacię & hic vna cū p̄priis discipulis spōte assumptus ē ab angelo decibili & summo sacerdotali choro, quē cū ppheta cōlulgere opportunū ē, eo q̄ cōdo lem̄, q̄liter cecidisti ex celo sacerdotij culmis, Lucifer q̄ mane oriebaris, luce certissime scia fidelīū aias lustrare ordinatis es, & in nubib⁹ ponere adrogatię sedē vanis dogmatibus elat⁹ es q̄ mō fuga lapsus es ab angelo imitato agmine tāto sacerdotū & supbię talis ad altā ruinā ele uatus es, p̄ qua mysticæ mēsa temetiōm alienasti, & emulator fact⁹ es Iudaica discessiōis, quo nō suscepisti collationē fratru imperialē & apostolicā celebratiū solēnitatē. Qūo recalcitraſti q̄ dilectus es diligētibus te, & ad patiētiā te inuitatibus. Nunq̄ q̄ cadit, nō resurgit, aut ita ver tens nō cōuerti, quare auertis auertione improbabā, & tētus es in hæretico p̄posito tuo. Nolui ſti vtiq; cōuerti ad pietatē, cōfusus es in qb⁹ male docebas. O demētē ſimul obceſationē, idēq; em̄ eē vtrū q̄ videt horū nāq; aliae eftigia corporis, alia at gressus aia seducit, decipiēs male doe re nō erubescet, & bñdicere erubescet hic qdē q̄ Antiochē ſūfact⁹ ē p̄ſul Macari⁹, quē rō oportet dicere Macariū, vel q̄ cū ipso de ordine Christi diſceſſerūt, cuius vniuersali cōuentio nis cōi ſnia de sacerdotali dignitate repulsi ſunt, & p̄bationi sanctissimi papæ traditi ſunt, diffi nitōem at adorādā vel venerabile ſc̄tissimū cōciliū decreuit tā ſc̄tissimū cōcilijs arq; p̄babili⁹ p̄fīb⁹ cōuenientē & ſubſequente in qua & imperiū noſtri ſubſcripſit, & per pia dicta noſtra cōprobauit eam, per quā oratōibus noſtris cuncta ecclieſ plenitudo pacificet, alicubi ſunt q̄ ſcā dalum cōtrītā conditōis fabricauerunt. Alicubi ſunt q̄ ſimulatā reuerentiā ad argumentū fal ſe doctrinæ induebant. Aſſumpta ſunt pſonaq; velamina, cōuict̄e ſunt decipientū falſitatem pelle lupus abiecit, & nudus lupus publicat, & hoc manet dum apparet, qd tegebat, cum nō ap parebat ſimulatio damañ. V eritas fidūlaliter agit, falſitas exterminat, & eius q̄ ſeminavit zizaniā dogmata abſcindat, triticum qd est Chō dlectus populus in vnu horreum mittit. ſ. in eccliaſ Christi. Lux orthodoxe fidei orta ē, erroris tenebre demergunt. Trifitia trāfigurat & luctus in letitīa, & cōtrīfatio in gaudium, oia ad meliora trāſgrediuñ. Propter qd & nos ec clēiſ dei q̄ dudum pacis grām acceperūt cōgratulatēs apostolice traditōi alloqmur vos, gau dete gaudete, iteq; dico gaudete, ternum em̄ gaudiū trinitas nobis cōcessit. Bene valete ſacra tissimi auxiliatores pietatis orātes, p noſtro Imperio. Et manus dinina. Legimus. Data. x. Ca leñ. Ianua. Conſtantinopoli Imperiali domo p̄iſſimo perpetuo augusto Conſtantino Imperatore, anno. 29. Et post consulatum eiusdem, anno. 15. iudicione decima.

¶ Scripta Leonis papæ ad Conſtantinum p̄iſſimū augustum.

REgi regum in cuius potestate ſunt regna mundi puilli, cui magnas grās agimus qui ita in vobis terrenum contulit regnum, vt celeſtia vos magis ambire concederet. Plus eft em̄ quod in deo defixa mente confidit: q̄ quod de collato vobis diuinitus honore regnatis, illud enim vobis, hoc profecit omnino ſubiectis. Nam triumphalē paterni diadematis gloriam nascendo ſuperna miseratione obtinetis, pietas em̄ veftra fructus misericordiæ eft, potestas autem custos eft disciplinæ. Per illa igitur regia mens deo iungit, per iſtā vero censura ſubditis adhibet, illius opes inopes adiuuat, huius at ſagacitas à vero trāmi

Rescriptum Leonis pape ad Constantinum

Fo. XCII

tramite deviantes emendat. Non enim minor regnantium cura est prava corrigeret, quod de aduersariis triumphare, quod ei nimis potestatem suam seruendo subiiciunt, cuius prefectio munere & protectione imperare noscunt. Unde diuinitus ordinata vestra Christianissima pietas, & habitaculum dignissimum sancti sp̄s in sui cordis archano parans quādū caput ecclesie dūm Iesum Christum verę pietatis regulā amplectendo concessisse ab eo regni demonstrat authorem, tamen venerabile corpus eius quod est sancta mater ecclesia, ut syncretus & principalis filius largiendo atque soulo inconclusa facit soliditate gaudere. Scriptum est igit̄ de vobis clementissime principum, & de eadē sc̄tā ecclesia toto terrae orbe diffusa, erūt, inquit, reges nutricij tui, pariterque scriptū est: Honor regis iudicij diligit, quod dum diuinā rebus humanis pponitis, & orthodoxā fidē curis secularibus incōparabiliter antefertis, quod aliud quod iudicij rectū dei cultui mācipatis, & sacrificiū purissimum; atque holocaustū diuinæ suavitatis odore flagrā in ara vestri pectoris eius inuisibili maiestati manifestat. Hæc de p̄fissimi animi vestri p̄posito Christianissime Augustō efficaciter dicitur operātē confidimus, quia sola & terror ois euictus est, & rectitudō euangelica & apostolica fidei cū sincera charitatis copula apud cūctos ecclesiastē Christi p̄fides obtinet. Ibi enim Christiane fidei veritas lucet, vbi gemina dei videlicet & proximi charitas feruer, pindē nisi hoc vtrūq; rex regū oī potens deus suis sacerdotibus cōdonare disponeret, nunquā se regia generositas ad infirmos famulos inclinaret, & paululū regali fastigio leprosito vntū se de collegio sacerdotum, p̄ zelo dei adnumerari cōcupisceret. O quā gloria & p̄cela veraq; humilitas quæ p̄ amore diuino se inclinare dignata ē. Quid igit̄ restat auguste regie & sublimissime pri- ceps nisi vt deus q̄ incrementū dat, hæc in cor regiū dignāter inspiret, augeat, & impleat in vobis lucē catholici dogmatis quod fugēt hereticā nebulae prauitatis. Denique legatos huius apostolicae sedis mīris vītae Romanæ ecclesiae pietatis vītae famulos, id ē, Theodorus, & Georgius p̄byters, & Iohānē diaconū filios nostros, atque Constantini subdiaconū regionariū sancte nr̄g ecclesiæ vna cū plonis quod cum eis pfecta fuerat quod à decessore meo apostolicae memoria Agathone papa p̄ octauā indicōem p̄ causa fidei vestra pietate ubente illuc directe fuerat p̄ nup Elepsam decimā indicōem mense Iulio cum diuilibus clementiæ vestre apicibus, & synodibus gestis cū magno iocunditatis gaudio in dño exultantes suscepimus, & quasi de quodā mēroris fluchi optatae trāquillitatis portum igrēsū receptis viribus cū grāz actōib⁹ exclamare cōpimus. Dñe saluum fac Christianissimum regē nīm, & exaudi eū in die in qua iuocauerit te, p̄ cuius à deo inspiratū studium p̄ totum orbem terrarū apostolicae traditiōis pietas flagrat, dum terra caligo hereticæ prauitatis evanuit. Merito igit̄ cum Propheta canendum est, ac dicendum: Dñe in virtute tua exaltabis rex, & sup salutare tuum exultabit vehementer, Desiderium anīz eius tribuisti ei, & voluntate labiorū eius non fraudasti eum, Rex enim quod sedet in solio sicut sapientissimus qdam ait, intuitu suo dissipat omne malum, & enī dissipatum est dño cooperante vestra pietatis laboribus malum quod diaboli neqtia deceptō iduxerat, & bonū Christiane fidei quod Christus ad salutem hoīm contulit, obtinet. Iḡ gesto & synodalium seriem recurrētes, curiosaq; diligentia singula quod gesta sunt flagitiae, eademq; apostolicae sedis legati narrauerāt scriptis consonatibus conuenire reperimus. Cognovimus enī quod sc̄tā & vñis ac magna sexta syndodus quod p̄ dei grām imperiali decreto in regia vrbe nup congregata est, eademq; & vñiuersum concilium adducens huic sancte sedi apostolice, cuius ministerio fungimur, senserit, atque decreverit sub orthodoxe fidei iegritate, regulisq; maiorē atque concorditer nobiscū confessa est vnum esse de sc̄tā & inseparabili trinitate dñm nostrum Iesum Christum ex duabus, & in duabus naturis īconfuse, inseparabili, idiuīs consistente, vt vere deū pfectū, & hoīem pfectū eūdem ip̄sum, saluāq; p̄prietate vniuersitatisq; in eo conuenientiū naturas, eundē ip̄m diuīa operatum, vt deum & humana inseparabiliter operari, vt hoīem absq; solo pctō, & duas idcirco naturales voluntates, duasq; naturales operatores eū habere veraciter p̄dicauit, & p̄ quod p̄cipitaliter, & naturas eius veritas demonstrat̄ vñiq; ad cognoscendā pfecto dñnam quāq; sunt naturas, ex qbus, & in qbus, vñus, idemq; dñs noster Iesus Christus consistit, per quod re vera p̄bavimus hanc sanctam & laudabilem atque p̄edicabilem sextam synodum per miām dei, q̄ Christiane fidei veritatē suis fidelibus reserat, apostolica p̄dicatōem inoffenso pede fuisse secutā, sc̄tōrumq; & vñiuersalium qnq; concilioq; definitōibus in oībus consentientem, & hoīz regulas amplectentem, nihil super statuta orthodoxe fidei augentem, aut minuentem, sed regiam & evangelicam semitam rectissime gradientem, & in his atque per eos sacroꝝ dogmatum lima & probabilitū catholicae Christi ecclesiæ patrum doctrinā seruata est, & regulati lima ad oīm edificatōem prolata, sed & hoc vere dignum, deoꝝ gratissimum existit quod apostolica p̄dicatōis veritas q̄ imperiale exornat potentiam, & p̄cipalem clementiam seruat p̄ augustissime pietatis edictum ī toto orbe terrarū percrebuit, & sicut solis radius oīm hoīm corda lustrauit, vt inde rursus doctrinam pietatis spiritualiter perceperint. Vnde iuste disp̄fatois gubernaculū beni-

Sexte synodi Constantinopolitane.

benigne sibi p̄bere cognoscunt. Synodali igit̄ sua, & Imperialis edicti censura tanq̄ ancipi-
spūs gladio cū priscis hæresibus etiā nouæ prauitatis error expunctus ē, & q̄ authores falsita-
tis extiterunt cū suæ blasphemie labo p̄strati sunt, q̄ ore sacrilego tētauerūt afflere vnā vo-
luntatē, & vnā opatōem in duabus subsistentiā vnitatis naturis dñi nři Iesu Ch̄ri ex qbus, & in
qbus indiuisibilē, & inconfuse constituit. Hanc igit̄ rectā atq; ap̄icē traditōis normā decessor
meus Agatho apostolicē mēorizā papa cū sua synodo p̄dicauit. Hanc scriptis p̄curribus in
suæ suggestionis pagina vñ pietatē p̄ suos legatos emisit, approbās & confirmās testimonijs
sanctor̄ ac pbabilū ecclie doctoꝝ q̄ sc̄tā nunc magna synodus dñi, & vestro fauore cele-
brata suscepit, & in oībus nobiscū amplexa est, vtpote b̄ti Petri ap̄loꝝ principis syncerā do-
ctrinā in ea agnoscens, & imutilat̄ pietatis in hac signa contrectans. Sc̄tā igit̄ vñis & magna
sexta synodus quā nutu dei vñia clementia & sedulo conuocauit, & p̄ dei ministerio p̄fuit, apo-
stolica in oībus regulā, & pbabilū p̄m doctrinā secuta est, & q̄a definitōem rectā fidei, vt di-
ctum est plenissime p̄dicauit, quā & apostolica sedes beati Petri Apostoli, cuius licet impares
ministerio fungimur venerater suscipit. Idcirco & nos, & p̄ nostrum officium hæc venerāda
sedes apostolica concorditer ac vnamitter quæ definita sunt ab ea consentit, & beati Petri au-
thoritate cōfirmat sicut supra solidat̄ petrā q̄ Chrūs ē ab ip̄o dño adeptus firmitatē, p̄pterea
sicut suscepimus atq; firmiter p̄dicamus sc̄tā quinq; vniuersalia concilia Nicēnū Constatino-
politanū. Ephesinum primū Calcedonense, & Constatinopolitanū, quæ & oīs Ch̄ri Ecclesia
approbat, & sequit. Ita & qd nup̄ in regia vrbe pio vestre serenitatis adnisi celebrat̄ est, sc̄tā se-
xtum conciliū vt eorū pedisse qui interptes pari veneratōe, atq; censura suscipimus, & hoc cū
eis digne cōnumerari tanq̄ vna, & æ quali dei grā congregatū decernimus, & q̄ in eo fideliter
conuenerūt Ch̄ri Ecclie sacerdotes inter sanctos ecclie p̄t̄ atq; doctores adscribendos & que
censemus. Nā & istis sicut & illis idem dei spūs salutē animaq; opatus est, & huius immarcessi-
bilis fructus Imperiali pietati vestrā à dño reputabif, cuius & p̄ secula p̄dicādo labore mirabi-
liter dei grā cooperāte pfectum est. Anathematizamus p̄terea pindē atq; execramur oīs hæ-
refes, oīs q̄, eaq; authores atq; fautores, q̄ aduersus apostolica, & orthodoxā fidē diabolicis de-
cepti fallacijs falsitatis errores in ecclie conati sunt introducere, id ē, Arrium, Sabellium, Ma-
cedoniu, Apollinarē, Eunomium, Nestoriu, Euticem, Diocor̄, Timotheum, Seuerū, Themistium,
Origenem q̄ & amantium, Didymū, & Euacrium, silt̄ scripta Theodoriti aduersus. 12.
sancti Cyrilli capitula cum epistola quā dī Ibae missa ad Marium Persam, & vna cum eis Ia-
cobū, Theodosium, Gaiānum, Anthymū, Zoarā, Donatum, Nouatum, Priscinianum, Paulū,
Fotinum, Pelagium, Celestiū, Julianum, Faustum, Maximinū, quos sancta catholica atq; apo-
stolica Ecclesia de catalogo fideliū p̄m, vtpote zizania de area dñica Ecclesia gehennæ sup-
plicio abdicāda p̄ ventilabri diuinā discretōis abiecit. Pariterq; anathematizamus noui erro-
ris iuentores. i. Theodor̄ Faranitanū ep̄m Cyrum, Alexādrinum, Sergium, Pyrrhum, Paulū
Petrū, Constatinopolitanæ Ecclesiæ successores magis q̄ p̄fules, necnō & Honoriū, q̄ hāc
apostolican Ecclesiæ non apostolicæ traditōis doctrina lustravit, sed „ppphana, pditione im-
maculatā fidem subuertere conatus est. Et omnes q̄ in suo errore defuncti sunt similiter ana-
thematizamus, & abominarū imitatores eorū, & complices q̄ dudum fuerunt, vel nunc vñq;
sunt. i. Macarium quondā fallacissimū Antiochiae Ecclesiæ deceptorē cum sui erroris discipu-
lo imd magistro Stephano, & cum eis Polychroniū nonum, vt vere dictum ē Symonē, q̄ hæ-
reticē prauitatis delusus phantasmate mortuos suscitare pollicitus, dū vanā eius p̄sumptio-
nem effectus non sequit, fallax & in hoc oībus comprobatus est, & q̄ filia eorū sapuerūt vel sa-
piunt, q̄ vnā videlicet voluntatē, & vnā opatōem dicere p̄sumptserunt, vel p̄sumunt in
duabus naturis dñi nři Iesu Ch̄ri, quos & sancta vniuersalis supra memorata sexta synodus ab-
dicauit, & Macarium qdem de p̄ulari dignitate deiecit, discipulumq; eius Stephanum, & Po-
lychroniū senem vanissimū sacerdotij honore frustravit, eorūq; participes atq; socios q̄ nolue-
runt intelligere vt bene agerent, in iniqtatibus meditati sunt in cubilibus suis, q̄ suos vt p̄fes-
tim Macarius errores huc illucq; disseminare conati sunt, & dū sub ouili tegmine latens lupus
apparet, & p̄ pastore sur, & latro cōpertus ē à vero pastore ouium Ch̄ri, vt pestifer ac deua-
stator abiectus ē. Idcirco digna anathematis stilo p̄culsi sunt, & eternis vinculis colligati p̄c-
nitere nolēdo insolubiliter tenent obstricti, ne rursus in effrenat̄ p̄sumptōis audaciā cōcita-
ti suæ pestiferæ doctrinæ cōtagio quēq; de simplicib; q̄ etiā nūc vñq; in sua obſtinatōe p̄uica
citer p̄fuerare maluerūt, quā ad veritatis cognitōem vt faluarent p̄cidentendo cōuerti, obdu-
rauit enī cor eorū diuturna malitia, & oībus claruerūt consic̄e magis q̄ ignoratiæ labo p̄stra-
ti, vt sp̄ote rebelles apostolicæ veritati, & suā magis q̄ dei gloriā inqrentes, cū deus moneat ad
p̄cidentiæ correctōem delinquentes exhortans. Nolo mortem peccatoris, sed vt cōuertat,
& viuat. Nā quod p̄ diuinalia scripta vestra pietas nostrā exiguitatem commonere dignata est,
vt salu-

Rescriptum Leonis pape ad Constantinum

Fo. XCII

vt salutari doctrinae & orthodoxae fidei dogmatibus imbuerent, quatenus ad sanguinem fidei sciaram puenirent, vt aegrotis & naufragatis circa fidem sedulo eis manu spiritualis doctrinam porreximus, vt ad portum veritatis pertingerent, & medicinalia monita ad cognoscendam sanem scientiam rectitudinem indefiniter contulimus, & quod ad nostrum ministerium congruit admonitionis remedia non obmittimus cupientibus exhibere. Licer autem scripturarum stilus pro statu apostolicorum & Evangelicorum fidei admiranda certamina vestra clementia, & vigilatia singulariter narrare non sufficit, sed non ideo pretermissa sunt fortitudinis insignia, dum ubique orbis universus eius canit praeconia. O sancta mater ecclesia exurge, depone pallium mercatoris, & induere stola iocunditatis tuae. Ecce filius tuus Constantissimus principium defensor tuus, adiutor tuus, ne commouearis accinctus est gladium verbum dei quo diuidit incredulos a fidelibus, induit se lorica fidei, & galea spem salutis. Enppugnator tuus confide, ne metuas, nouus David, non ille rex universus gentium Iudaicorum, sed hic tuus Christianorum plebis piissimus princeps Nazarenus sanguine corporatus deiecit Goliath magniloquum hostem tuum, & cunctum agmen eius huc illucque dispersit, percussit frontem eius iactu lapidis ubi non intererat signaculum pietatis, amputatum est caput eius, & in membris eius nullus vigor relictus est. Enubique triumphus portat in pilo. Congregamini pariter, & venite: O religiosissime Christi ecclesiae cum sacerdotibus plebes toto orbe diffusae canite magna voce, & dicite: Vicit nouus David Constantissimus Augustor et non in milibus soli. Nec enim generalem euangelicam predicationis victoriem numero, vinculis quisque poterit comprehendere, sed & ipsum principem, & hostem ducem, ac incentio rem oim malorum, & errore diaboli cum suis legionibus atque auctoribus per arma vera atque orthodoxam, & apostolicam traditum, & confessum extinxit. Exulta nunc secura sancta mater ecclesia de libertate tua saepius impugnata, sed non derelicta. Suscitauit rex tuus inuictissimus Christianissimum principem, ppugnare tuum, benefactorum tuum, atque opulentissimum largitorum, cuius studio orthodoxa fides recollecto splendore toto orbe irradiat, fideles oes gloriam referentes exultant, infideles mercatorum atque delectio coprimit & confundit, ecclesiae Christi de cunctis oppositionibus liberante respirant, donis Imperialibus confuent, principali praesidio mununt, quibus & domesticis verbis augusta vestra benignitas Christi in imitandum pollicetur. Ecce ego vobiscum sum usque ad consummationem seculi, ut domini nostri Iesu Christi, cuius exemplis utrumque eterna eius regni perenni gloria potiat in orbem terrarum generaliter atque perenniter eius Imperium dilatetur. Presentis denique suggestionis exiguum portatorem Constantinum subdiaconum regionarium huius sancte apostolique sedis, qui & nuper cum legis apostolicae memoriae predecessoris mei interfuit sancte synodo inibi celebratae clementia consueta dignum exceptio censeat vestra regalis magnanimitas, eiusque suggestionibus aurum pietatis accometer, ut auctor in ministro dignanter suscipiat. Et subscriptio. Piissimum domini Imperium gratia superna custodiat, ei oim getium colla substerat, data nonas Maias, indictione decima.

¶ Exemplar divinae iussionis Iustiniani Augusti directa ad Iohannem papam

urbis Romae.

In nomine domini dei salvatoris nostri Iesu Christi Imperator Caesar Flavius Iustinianus fidelis in Iesu Christo pacificus plus pretius Augustus, Iohanni vero sanctissimo ac beatissimo archiepiscopo antiquae almiae urbis Romae atque universali papae. Magnum studium, magna sollicitudinem nos habentes, per stabilitatem immaculatam Christianorum fidei, dehinc namque clementissimum nostrum deum adiutorum, & susceptorum nostram serenitatem esse confidimus aduersus omnem inimicorum Christo dilectorum nostrorum Reipublicam, dum cognitum est nobis, quia synodalia gesta, eorumque definitio quam & instituere noscum sanctum sextum concilium quod congregatum est in tempore sancte memorie nostri patris in hanc a deo conseruandam regiam urbem apud quosdam nostros iudices remiserunt. Haec omnino non prouidimus alterum aliquem apud se detinere ea sine nostra piissima serenitate, eo quod nos copiosus missus noster deus custodes constituit eiusdem immaculatae Christianorum fidei, sed mox adduximus nostros patres sanctissimos ac beatissimos patriarchas cum vestra beatitudinis apocrisiario, & sacratissimum senatum, vestram deo amabiles Metropolis, & epos qui hic in regia urbe cōmorantur, & deinceps militates incolas sancti palati, nec non & ex collegis popularibus, & ab excubitoribus. Insuper etiam quosdam de Christo dilectis exercitibus tamen ab a deo conseruando Imperiali obsequio, quod ab orientali Thraciano, similiter & ab Armeniano, etiam ab exercitu Italorum, deinde ex Carbarianis, & Septemianis seu de Sardinia atque de Africano exercitu quod ad nostram pietatem ingressi sunt, & iussimus prefatas synodalium gestorum chartas in medium adduci, & coram supradictis omnibus lectionem eorum fieri, omnesque diligenter audientes signare ipsas fecimus, quoque auditores universitas in nostris manibus eas prout chartas, ut debeamus nos tenendas in uolatas conservare ipsas, ut non licentia fuerit in quolibet tempore his qui timorem dei non volunt habere aliquid corrumpere, aut submutare ab his quae inserta sunt in propriae synodalibus gestis quod totas chartas bene diffinitas in temporibus sanctarum memo

Sexte synodi Constantinopolitane.

memoriae nostri patris ex probabilibus sanctis patribus, qui propriæ linguae & manuū fidem apud dñm nostrum Iesum Ch̄m veꝝ deum existente confirmasse dinoscunt, & confitentes eam docuisse, nos speramus clementissimū nřm deū, quia vſq; dum noster sp̄s statutus est ex deo esse in nobis ipsas chartas illibatas, & incōmutabiles semp conseruabimus. Ad insinuandū itaq; vestre paternæ beatitudini hm̄oi capituli motōes, puidimus & eaꝝ sciam notam fecisse beatitudini vestræ, & manu diuina. Diuinitas te seruet p mulros annos sanctissime, ac beatissi me pater. Data decimotertio Calendas Martias Conſtantinopoli Imperiali domo. P̄fissimoꝝ perpetuo Augusto. Iustiniano Imperatore, anno secundo. Et post consulatū eius anno secundo in inductione decima quinta.

¶ Gloria in excelsis deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.

¶ Gloria iudeuæ Trinitati.

¶ Scriptus est enim hic codex tib⁹ domini Sergij sanctissimi, ac beatissimi papæ
Et in patriarchio sancte ecclesie Romanae reconditus.

ACTA SCITV DIGNIS- SIMA DOCTAE QVE CONCINNA-

ta Constantiensis concilij celebratissimi.

B

ACRO SANCTA generalis synodus Basiliensis in ſpiritu sancto legitime congregata vniuersalem ecclesiā repreſentā ad ppetuā rei memoriā. Qm̄ facile labit humana memoria, & plicius eft hoīm cursus ad nouitates, ad regimeri dñci gergis feliciter & votive dirigendum maxime ptingere dinoscit, vt vniuerſaliū geſta cōcilioꝝ ſub fidelis approbatōe testimonij ad posteritatis memorā pandant, & in cōi notia teneant. Nāq; cum ſepe caſus eveniat, quoꝝ ſimiles conſtat apud antiquos fuſſe deſiſos, vtile qdem eft ſcire, quale fuerit eoꝝ q; nos p-cesserunt de ſimili re iudiciū. Et cū pleriq; in rebus dubijs ad vtranꝝ partē rōnes plurimæ adducant, ad tollēdas lites, & cōtentōes oppor-tuna cernit vetere authoritas, & quæ ab antiquo facta legiſt sanctoꝝ diffinitio p̄im. Sic em̄ ſcriptum eft. Interroga generationē p̄iſtinā, & diligēter iueſtiga p̄im memorā. Et iter: Interroga p̄im tuū, & dicit tibi, maiores tuos, & annuntiabit tibi. In conciliis p̄terea generalibus errores aduersus sanctā fidem, p̄ tpe insurgētes reproban̄t, determinan̄t quæſtiones ad catho-licā fidem ptingentes, quæ deniq; & qualiter intelligēda ſunt, diuina mādata declarat, & qd illis p̄prium eft, p ea ſacri canones edunt, q; conſtringētes hoīm vitas ſciri ab oībus debet, vt pſcripto eoꝝ manifeſtiuſ cognito vel inhibita declinet, vel pmissa ſectent. Hęc aut̄ aliaꝝ plurima attendētes rem vtile, & admodū fructuosam eſſe cognoscimus magnę Conſtantieñ. synodi q; ad extirpationē ſchismatis h̄eresum, & errorꝝ, ac reformationē ecclesiā in capite, & in membris ſuſſe dinoscit congregata geſta in vnu de quo nemo ambigere habeat ad ppetuā rei memoriā librū redigi. Nāq; cū plurima ibidē maxima negotia, & digna memoratu peracta fue-rint, q; non illa collaudet ad posteritatis notitiā recondi ppetuā. Quis non operā p̄ciū duxerit ſciri ab oībus Ch̄rifidelibus qđo sancta Conſtantieñ. synodo operāte ecclesia catholica que per qdraginta ferē annos horrēdo ſchismate diuīſa fuerat ad perfectā vnitatē pacis rediit felicis recordatōis Martino papa qnto ad ſummi apliſce apliſtoꝝ aſſumptoꝝ q; determinatōes, ac decreta illius synodi per declarationē authoritatis vls ecclesiā, & generaliū concilioꝝ eandē repreſentantiū p extirpatōe p̄dicti ſchismatis, p eliminatōe h̄eresum, & errorꝝ, ac preforma-tionē ecclesiā in capite, & in mēbris edita non libenter audire, & cognoscere velit. Nēpe nos magnā atq; evidentē vtilitatē ex cognitō geſtoꝝ illius sancte synodi resultare pſpiciētes, ac voletēſ ſaluti publicā, & cōibus cōculere comodis, decreta ibidē facta ex aſtibus eiusdem cōciliū extrahi, & colligi ac fideliter cōſcribi. Bulla quoq; ſeu plumbo huius ſacri cōciliū Basilieñ. com-muniri adhibitis ſingulis ad id neceſſarijs volumus & mādamus. Ad cuius opis cōlummationē dilectissimos Ludouicū sancte Sufannæ, & Iohānē sancti Calixti, sancte Romaniae ecclīæ pſbyteros cardinales venerabiles Guillermū Vercelleñ. & Thomā Dunckeldeñ. epos, necnō di-lectos ecclesiā filios, Thomā de Conrcellis, & Martinū boni filij in theologia magiftrōs, & Io-hannē de Vuathēſtein archidiaconū Zagabieñ. decretorꝝ doctore ordinavimus, & deputauimus. Ipsi aut̄ cōmisiōni nře multo tpe diligēti cura vacātes iuxta nostrū mādatū extraxerūt, & collegerunt, ac fideliter conſcribi fecerunt decreta, & geſta nonnulla p̄fati ſacri conciliū Conſtantieñ, in vnum redigentes volumen, quoꝝ tenores sequunt, & ſunt tales.

¶ Acta